

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

P. T. naše předplatitele,

kterí dosud předplatné minulého ročníku neuhradili, prosíme o úhradu nedoplatku přiloženou složenkou. Této budiž použito i k vyrovnání předplatného ročníku dalšího, jakož i ku zaplacení kalendáře „Moravan“ na r. 1930, který byl jako prémie za sníženou cenu Kč 6. — k 10. číslu našeho časopisu přiložen, pokud se tak ovšem mezitím nestalo. V každém pak směru nutno apelovati na pořádkumilovné naše čtenáře o konání svých povinností, by nebylo třeba nového a nákladného připomínání. Administrace jest již natolik prací přetížena, takže další evidence neplaticích odběratel působí nové potíže, vedle zmíněného již značného nákladu za poštovné upomínek. Kdo opravdu miluje svůj list, také mu včas pomůže — **a v prvé řadě včasné předplacení jest tou nejvydatnější podporou.**

V novém roč. budiž přáno našemu časopisu dalšího rozkvětu, o co se zajisté naším společným úsilím postaráme. Administrace pak doprovází tyto řádky vroucím přáním všeho dobra, zdraví a hojnosti Božího požehnání svým čtenářům, aby nastávající rok byl pro nás všechny údobím plodné práce, zdrojem pak vytouženého klidu a tichého štěstí.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ČASOPIS PRO ZBOŽNÉ SPOLKY A BRATRSTVA MEZI
ČECHOSLOVANY.

S POVOLENÍM DUCHOVNÍ VRCHNOSTI POŘÁDÁ

P. PETR HLOBIL,

BENEDIKTIN RAJHRADSKÝ.

ROČNÍK ŠEDESÁTÝ ČTVRTÝ.

V BRNĚ 1930.

TISKEM A NÁKLADEM OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ, STAROBRNĚSKÁ 19-21.

OBSAH:

Básně.	Str.	Str.
A. M. Kadlčáková: 2, 6, 7, 12, 20, 29, 32, 38, 51, 56, 59, 66, 70, 77, 85, 90, 109, 116, 126, 138, 142, 146, 162, 165, 170, 173, 178, 182, 210, 228.		On pak oněměl. (Ig. Zháněl) 186
Jar. St. Pavlík: 26, 46, 82, 133.		Péče o duši. (Ig. Zháněl) 202
Marie Tesařová: 42, 77, 90, 95, 99, 106, 112, 122, 126, 149, 151, 155, 157, 158, 186, 189, 194, 202, 205, 222, 226, 230, 235.		Panna Maria putuje do Betlema. (Ig. Zháněl) 226
Četba pobožná.		Hlavní úmysly.
Pochválen buď Ježíš Kristus. (Ig. Zháněl) 2		My všichni jedno byli 1
Život náš plavba po moři. (Jar. St. Pavlík) 6		Posvátnost manželství 25
Pán s vámi 8, 30, 47, 70, 86, 110, 129, 149, 210, 228.		Sv. Josef, ochránce a vzor dělníků 41
Hromnice. (Ig. Zháněl) 27		Eucharistický sjezd v Kartágu 65
Milosti plná. (Ig. Zháněl) 43		Maria Panna, vzor a ochrana čistoty 81
Kříž — kazatelna. (Ig. Zháněl) 66		Horlitelé a horlitelky úcty bož. Srdce Páně 105
Eva, matka smrti — Maria, matka života. (Ig. Zháněl) 83		Odvracení nebezpečí nekatol. radia 121
Boží Tělo. (Ig. Zháněl) 109		Přemáhání činnosti protestantů mezi kato- líky 145
Dobry a špatný strom. (Ig. Zháněl) 123		Potlačení bludného rozumování o Bohu 161
Pobožnost k Bož. Srdci Páně 127		Společná modlitba v rodině 185
Panna Maria měla nebe na zemi. (Ig. Zháněl) 147		Pobožnost za duše v očisti 201
Svátek narození Panny Marie. (Ig. Zháněl) 163		Díky za kněžské jubileum sv. Otce 225
Chcete pracovati pro mír Bož. Srdce Páně? (Št. Goldschmid) 171, 190 206		Četba poučná.
		Hraběnka Svěčinová, konvert. (H. Wa- vrová) 12, 34, 51, 72, 91, 112, 134, 151, 179, 196, 218. 230.
		Bernadetta a Neposkvrněné Početí 156
		Za Bož. Spasitelem do Afriky. (Karel Ko- lísek) 166, 194, 213, 235

	Str.		Str.
Různé zprávy. Ig. Zháněl)	21	Kristus sňat s kříže	73
38, 60, 79, 100, 119, 142, 158, 182, 199, 222, 239.		Královna máje	92
O misiích, listy z Rumunska. (Dr. Žůrek)	56	Socha sv. Jana Nepom.	97
78, 96, 116, 139, 174, 220, 237.		Sv. František Serafínský	113
Říšský pracovní sjezd Mariánských družin	64	Sv. Anna	136
		Počlivá Marta	137
		Pán Ježíš žehná polní úrodu	153
		Uzdravení slepého	176
Obrázky.		Narození Panny Marie	177
Sv. rodina na útěku z Jerusalema	13	Pod ochranným pláštěm Matky Boží . .	193
Pán Ježíš v chrámu jerusalemském	17	Bolestná Panna Maria. (Z Hor. Ammergevy)	209
Sv. Blažej, biskup	33	Na hřbitově	217
Sv. Klement Maria Dvořák	52	Narození Páně	233
Anděl Páně zvěstoval Marii	57		

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV.

BRNO, LEDEN 1930.

ČÍSLO 1.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Aby všichni jedno byli.

(Hlavní úmysl.)

Úmysl tento ukazuje, čeho nejvíce si sv. Otec Pius XI. přeje, totiž aby všichni katolíci jedno byli beze všeho stranictví jako údové jedné, svaté, katolické církve. Dále si přeje svatý Otec, aby i ti národové, kteří dosud sedí v temnostech pohanstva, poznali pravdu Boží a stali se též věrnými údy sv. církve. Přání sv. Otce má být přáním všech členů Apoštolátu modlitby. Nelze většího dobra od Boha vyprositi než jednotu, o níž Spasitel náš sám prosil nebeského Otce při poslední večeři řka: „Zachovej je, které jsi mi dal, aby jedno byli jako my jedno jsme.“ (Jan 17, 11.) Jak silnými a nepřemožitelnými byli by křesťané, kdyby jedno byli ve víře a v lásce jako sv. apoštolé! — Po seslání Ducha sv. rozešli se apoštolé po všem světě, tito chudí a nevzdělání rybáři. Třeba byli roztroušeni po různých zemích a krajinách, mezi různými národy, přece byli jedno vyučení Ježíše Krista. Čemu sv. apoštol Petr učil v Římě, to hlásal sv. Pavel v Antiochii, sv. Ondřej v Rusku, sv. Jakub ve Španělsku, sv. Jan v Efesu a sv. Tomáš v Indii. Tomu též učili nástupci sv. apoštolů. Všude jedno a totéž vyznání víry. Lidé byli jednotní ve víře a právě tato jednotna do-

sáhla konečně vítězství nad mocnou říší Římanů. Tato jednotna ve víře a svornost přetrvávala deset krvavých pronásledování. Největší a nejkrutější muka nemohla zlomiti sílu křesťanů.

A co vidíme dnes? Ubohé pohanské národy, kteří po staletích dosud ještě žijí v temnostech pohanských, beze světla sv. evangelia, které k nim ještě neproniklo. Vidíme národy křesťanské, jimž sv. evangelium dávno již bylo hlášáno. Již staletí jsou mezi sebou roztrženi. Nešťastný rozkol na východě oddělil 120 milionů lidí od církve římsko-katolické. A jsou to většinou Slované! Tak zvaná reformace v 16. století odloučila 171 milionů křesťanů od církve katolické. Jsou to většinou Němci a Angličané. A tito protestanté jsou opět roztrženi mezi sebou na různé sekty. V nejnovější době co to lidu odpadlo od církve katolické, k československému vyznání nebo k bezvyznání! Musíme uznati, že kdyby nebylo mezi křesťany těchto roztržek a odpadů, daleko lehčeji by bylo obrácení pohanů. Co si má mysleti Ind, Číňan, Japonec, brahman, když katolický misionář hlásá Krista Pána a protestantský misionář také, ale jiným způsobem, a ti i oni mají své kostely? Kolik milostí

je třeba k poznání pravdy! Jak mnohé překážky by zmizely, kdyby všichni křesťané jedno byli, jedno ve víře, jedno v lásce! Jak šťastnými by byli národové, kdyby všichni vyznávali jednu a tutéž víru římsko-katolickou! Jak šťastný byl národ náš, kdy se držel jedné, pravé víry, kterou nám přinesli sv. apoštolové naši Cyril a Metoděj, kterou tak miloval svatý Václav, kníže české a otec vlasti Karel IV.! Tehdy byl národ náš silný a šťastný. Ale nyní! Bůh to naprav! Protože víra je dar Boží, musíme se vroucně a vytrvale modlit, aby všichni jedno byli! To právě očekává od nás

sv. Otec v tomto měsíci lednu, v němž připadá oktáva světové modlitby za sjednocení všech v jedné katolické víře. Kéž by tato modlitba prospěla všem a tedy i našemu národu, jednak aby zůstal věren sv. víře cyrilo-metodějské, jednak aby odpadlíci se vrátili do lůna sv. církve Kristovy. A nyní budiž heslem naším: Katolíci, vpřed! Slovem i skutkem, hlavně ale dobrým příkladem opravdu křesťanského života podle víry v Ježíše Krista! O tuto milost prosme nejsv. Srdce Páně a obětujeme své modlitby a kající skutky, práce a utrpení, aby všichni jedno byli!

Anna Maria:

Vánoční.

Vánoce, vánoce,
svátečky milé,
každému nesete
radostné chvíle.

O Štědrém večeru
rušno je všude,
každému dáreček
k nadílce zhude.

Rodiče dětem svým,
jim zase děti,
vděčnost svou dárečkem
chtí povědět.

Přátelé známým svým
navzájem přejí,
přáním tím nejlepším
srdce se chvějí.

Vánoce, vánoce,
poslové blaha,
na vás se těší kmet
i máti drahá.

Pochválen buď Ježíš Kristus!

Novoroční úvaha. Napsal Ignát Z h á n ě l.

Velký, proslulý německý básník Lenau píše v básni „Žena a dítě“: „Pochválen jsem chudou ženou z vesnice: Pochválen buď Ježíš Kristus, pozdravila mne. Na věky věkův, odpovéděl jsem laskavě. Je to nejlepší pozdrav na temných našich cestách.“ Podobně čteme ve spisech klasika německého Klopstocka. Žil mezi protestanty, kteří neuznávají tohoto pozdravu. Když při-

šel do katolické krajiny a kdosi ho takto pozdravil, nevěděl, co má odpovédět. Když se to dozvěděl, náramně se těšil z tohoto pozdravu a pravil: Lepšího, skvostnějšího jsem nepoznal.

Z nebe dáno toto jméno. Syn Boží chtěl se ponížit, jak se vůbec člověk ponížit může, sebe sama zmařil, přijav způsobu služebníka

tim, že podobným se stal lidem a ve vnějším zjevu byl shledán jako člověk. „Ponižil sebe sama, stav se poslušným až k smrti a to smrti kříže. Proto také povýšil ho Bůh a dal mu jméno, které jest nade všechno jméno, aby ve jménu Ježíšově pokleklo veškeré koleno nebesťanů, pozemšťanů, i těch, kteří jsou v podsvětí a aby každý jazyk vyznal, že Pánem jest Ježíš Kristus ke slávě Boha Otce.“ (Fil. 2, 6.) Není pro nás vyznavače víry v Krista Ježíše vhodnějšího pozdravu nad „Pochválen buď Ježíš Kristus“. Rozšiřujeme jím slávu jeho nejsvětějšího jména, v němž žijeme, na něž stále myslíme, v němž si přejeme jednou umřít. Svět užívá ovšem mnoho způsobů pozdravů vzájemných. Románové, malý národ bydlící ve Švýcarech, pozdravují se slovy: „Bien di“, t. j. dobrý den. Pozdravený odpovídá: „Bien onu“, t. j. dobrý rok. Jest jistě pěkná odpověď, stupňování přání, když za jeden blahý den přeje se navzájem celý rok šťastný. U všech národů i necivilizovaných užívá se pozdravů. V prvních dobách naši svaté církve upustilo se od pozdravů, obvyklých mezi pohany a pozdravovali se navzájem slovy, kterými pozdravil Ježíš Kristus apoštoly, když se jim zjevil po svém zmrtvýchvstání: Pokoj vám! Božský Mistr sám poručil, aby apoštolové užívali tohoto pozdravu, řekl: „Vcházejíce do domu, pozdravte řkouce: pokoj domu tomuto.“ (Mt. 10. 12.) Vždyť přicházejí, aby donesli a hlásali učení pokoje, které hlásal kníže pokoje. Ostatně užívalo se tohoto pozdravu již ve Starém Zákoně. Booz přišel za ženci na své pole, aby shlédl, jak se jim práce daří, jak daleko v ní dospěli. Rekl žencům: „Hospodin buď s vámi!“ Oni mu odpověděli: „Požehnej ty Hospodin!“ (Rut 2. 4.) Křesťané užívali pozdravu „Pochválen buď Ježíš Kristus“ od dávných let, neboť již r. 1587 obdařil papež Sixtus V. tento pozdrav odpustky sto dní, kterých může dosáhnouti i ten, kdo dává odpověď. Později byly tyto odpustky

bohatěji nadány. Bylo ustanoveno, že může dosáhnouti plnomocných odpustků, kdo ve stavu milosti užije tohoto pozdravu. Církev svatá zná moc tohoto pozdravu, snaží se, aby byl přijat ode všech, aby ho bylo často a důstojně užíváno.

Tento pozdrav je Ježíše důstojný. Zajistě zaslouží, aby byl chválen po všechny věky. Sv. Pavel užil podobných slov. Mluvil o Ježíši, „který podle těla pochází z Izraelitů a který je nade všechno. Bůh velebený na věky. Amen.“ Tento sv. apoštol byl cele prodechnut velebností Mistrovou, všechen jeho listy jedná o jeho slávě, chce jenom jeho čest hlásati všemu světu. Chce doslovně vyplniti, co si přál žalmista: „Požehnané buď jméno jeho na věky.“ (Ž. 71, 17.) I my si přejeme, aby bylo jméno Ježíšovo známo, ctěno ode všech lidí. Když zdravíme tímto pozdravem, oplývá naše srdce jeho chválou, obíráme se jím, přáli bychom si, abychom je mohli vložit do srdcí jiných lidí, by na ně myslil, jím se obírali, zamilovali si je. Přání toto je tím mocnější, čím více se obíráme životem, především utrpením našeho milého Spasitele, což vše vykonal pro nás a za nás, abychom mohli býti vykoupeni, přijati na milost a po tomto životě odměněni býti věčnou slávou.

Za dnešních dnů bohužel méně slyšeti tento náš křesťanský, u nás v Čechách prý od třicátých let osmnáctého století obvyklý pozdrav „Pochválen buď Ježíš Kristus!“ Byl prý to dle tvrzení některých našich znalců oné doby především probošt ve Staré Boleslavě Jan Rudolf Špork, který zemřel roku 1739 a zaváděl plánovitě tento pozdrav v celých Čechách. Ještě před krátkou dobou nepozdravovalo se u nás na venkově jiným než tímto pozdravem, rovněž se tak činilo v domech; vůbec byl tento pozdrav všeobecný, jiného se neznalo. Dnes bohužel velkou většinou zmizel, je ho málo slyšeti a když, tak se jím po-

zdravuje od lidí nebo děti jediný kněz. V přemnohých domácnostech nastoupil místo ne pozdrav, ale jak již ve Starém Zákoně pravil prorok Isaiáš: „Pořád, celý den bývá jméno mé hanobeno, di Hospodin.“ (Is. 52. 5.) Kdo se u nás poohlédli, dá za pravdu, že je tomu skutečně takto. Mnoho se kleje, bere jméno Boží nadarmo.

Uvažme: Kdyby někdo přišel do našeho domu a mluvil francouzsky, ihned řekneme: Tvou vlasti je Francie! Kdyby mluvil španělsky, prohlásíme Španělsko za jeho vlast. Mluvil-li by anglicky, prohlásíme za jeho vlast Anglii. O všech těchto návštěvnících našich domů bychom prohlásili, že jsou u nás cizinci, kteří se navrátí dříve nebo později do své vlasti, kam patří. Slysíme-li u nás někoho mnoho, ba skoro ustavičně kleti, bráti jméno Boží nadarmo, jiným nadávati neurvalými slovy, nemůžeme jinak říci, než že vlasti tohoto ošklivého člověka může býti jediné peklo, chová se jako příslušník pekla a přítel satanův. Jak smutné, že se v mnohých domech nikdo nenajde, kdo by takového nešlechtníka okřikl a zakázal mu takovým hanebným způsobem zneužívat svých úst. Je-li to dělník, tím hůře, nepřináší do domu štěstí a Boží požehnání, nýbrž kletbu, vyhání Boha ven. Sv. Jakub odsuzuje klení těmito slovy: „Z týchž úst vychází dobrořečení i zlořečení. Nemá to tak býti, bratři moji! Vydává-li pramen týmž otvorem (vodu) sladkou i hořkou? Může bratři moji. fíkový strom nésti hrozný aneb vinný kmen fíky? Tak nemůže pramen slavný dávat vodu sladkou.“ (Jak. 3. 10.) Sv. Alfons Liguori píše: „Řekni mi, proč vlastně kleješ, co tím získáš? Jistě žádné radosti: je to hřích, jediný ze všech, který nepůsobí žádné rozkoše. Nic nevyděláš na penězích, klení je pramenem bídy a nouze. Cti též nedodá. I tobě podobní říkají o tobě, že špatně, utrhačně mluvíš, že máš špatná ústa. Proto dobře di sv. Isidor: „Jenom bezbožní a bezvěrci klejí a těší se

tím. Považ, je to řeč dáblů a zatracených. Nikdo nedává sobě dobrého svědectví, kdo zneužívá svého jazyka klením.“

Křesťanským pozdravem vyznáváme neohroženě svou víru. A sotva kdy bylo potřebí znáti se ku své víře, k jejím zakladatelům Ježíši Kristu, jako právě za našich dnů, kdy se tolik zmahá nevěra a bývá podporována i od těch, kde bychom toho nejméně očekávali. Kdo vyřkne tento pozdrav, vyznává víru v Ježíše, jako Syna Božího, svého Spasitele, aniž jest kazatelem nebo učitelem náboženství. Nebyv nikým vyzván hlásí se ke Kristu, nečeká nějaké odměny, vyznamenání, přednosti. Ježíš je mu vše, je přesvědčen, že nelze desti Spasitele vychalovati, k němu se hlásiti. Toto vyznání je důležitou záležitostí, ví dobře, že řekl božský Mistr: „Každého, kdo mne vyzná před lidmi, vyzná i já před Otcem svým, jenž jest v nebesích.“ (Mt. 10. 32.) Sv. Pavel praví: „Budeš-li vyznávati ústy svými Pána Ježíše Krista a budeš-li věřiti v srdci svém, že Bůh ho vzkřísil z mrtvých, spasen budeš.“ (Řím. 10. 9.) U sv. Jana čteme: „Kdokoliv vyznává, že Ježíš jest Syn Boží, Bůh zůstává v něm a on v Bohu.“ (I. Jan. 4. 15.) Ovšem, chceme-li, aby nám prospěl ku spáse tento pozdrav, nutno ho vyslovovati zbožně, má jíti ze srdce. Promluví-li se zvykově, ledabylo, nic neprospěje, není vyznáním víry, nýbrž spíše výsměchem.

Jméno Ježíš je nejsladší, protože obsahuje v sobě vše, co je skutečně milé a sladké. Od věčnosti miloval nás Ježíš Kristus. Jeho láska k nám lidem nemá konce. Od věčnosti se nabízel nebeskému Otci, že se stane člověkem, vezme na sebe hříchy všech lidí. Když se vyplnily časové, sestoupil Ježíš na svět, jako syn Panny Marie, zrodil se ve chlévě betlemském a ihned rozhlašoval ústy andělů pokoj lidem na zemi, kteří jsou dobré vůle. Třicet let byl vzorem poslušnosti, pak vystoupil veřejně jako Vykupitel a činil všude dobře. Pracoval ve dne v noci, hlásal

o říši Boží, o odpuštění hříchů, uzdravoval, co bylo nemocné, hledal, co zahynulo, sytil hladové, napájel žízňivé. Ač nejsvětější, nejčistší, dal se zradití jedním ze dvanácti, dovolil, aby ho pochopové jali, bičovali, trním korunovali, ukřižovali. Vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, přislíbil Ducha svatého. Toto všecko nepostačilo jeho nevyzpytatelné lásce. Ustanovil velebnou svátost oltární, aby rukama kněze byla jeho obět na kříži nekrvavým způsobem obnovována. Bydlí u nás mezi námi ustavičně, ve dne v noci, ať má za sousedy své děti nebo odpadlíky, nepřátele. Každý může ho požívat, kdo po Ném touží. Nechá se donést do nejchudší chatrče, do vězení, do nemocnice, přijde, kam si kdo přeje a po něm touží. Povolává nás na věčnost, vysvobodí nás z tohoto slzavého údolí do nebe, kde požívají dobří jeho společnosti. Sv. Paulín volá: „Ó dobrý Ježíši, jsi samá sladkost, samá láska, toužíš nás nasytit, ač stále se nám dááš, přece není nikdy zadost učiněno tvé nesmírné lásce. Sv. František chudáček Boží, nejraději vyslovoval sladké jméno Ježíš, což též činil sv. Ambrož, který stále opakoval: „Ježíši, mé všecko! Čiňme i my podobně. Budiž Ježíš naší pravou a jedinou čistou radostí, naším vším. Věrně následujme slova apoštolova: „Cokoliv činite slovem nebo skutkem, všecko (čiňte) ve jménu Pána Ježíše Krista, děkujice Bohu Otci skrze něho.“ (Kol. 3. 17.) Zachovávejme radu téhož apoštola: „Jsem přesvědčen, že nebude nás moci odloučití od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem, ani smrt, ani život, ani andělé, ani přítomné, ani budoucí, ani síla, ani které stvoření jiné.“ (Řím. 8. 38.)

Jméno Ježíš je nejsvětější. V osobě Ježíše Krista jest obsažena všechna svatost. Jako Bůh jest od věčnosti nejsvětější, jako člověk

přijal dobrovolně svatost a dokazoval ji všemi svými skutky. Vše, co Ježíš od mládí myslil, konal, mluvil, přál si, vše bylo svaté a cílilo ke cti Boží. Sám řekl o sobě: „Konám, co se líbí Otci mému.“ Již jako dvanáctiletý hoch dlel tři dny a tři noci ve chrámě a když se ptala starostlivá matka, proč tak učinil, odpověděl: „Proč jste mne hledali, zdaliž jste nevěděli, že já musím býti v tom, co jest Otce mého?“ (Lk. 2. 49.) Mluvil skoro výlučně o království Božím, o nebeských věcech. Když ho jednou učenici žádali, aby je nasýtil v jejich hladu, pravil jim: „Já mám pokrm k jídlu, o němž vy nevíte. Můj pokrm jest činiti vůli toho, jenž mne poslal a dokonati dílo jeho.“ (Jan 4. 32.) Odevzdán do vůle Boží ochotně podstoupil všechna muka, snášel nepřátelství zákoníků, fariseů, nesl kříž, protože to chtěl Bůh. Sv. Bernard píše: „V Ježíši je samá svatost. Vyslovím-li toto jméno, představuji si muže pokorného, tichého, mirmého, čistého, milosrdného, vzor pro nás všechny lidi, nejsvětějšího, zároveň však všemohoucího, který mne ubohého sílí, uzdravuje.“

Svatý František Saleský říkával: „Když bdím, prosím Ježíše, aby u mne stál, když spím, zavírám oči s povzdechem na Ježíše, když jdu, jsem ve společnosti sladkého Ježíše, sednu-li, sedám po jeho levici, čtu-li, nechci míti žádného učitele než Ježíše. Piši-li, kéž jest Ježíš mou rukou a řídí mé péro! Umiňme si nyní na počátku Nového roku, že chceme často a zbožně užívatí pozdravu „Pochválen buď Ježíš Kristus.“ Všichni chceme býti dokonalými lidmi, proto milujme Ježíše, važme si ho nade všecko, vše počneme, vše konáme s Ježíšem. Nepřestávajme proto volati: Pochválen budiž Ježíš Kristus až na věky věkův! Amen.

Anna Maria:

Již se blíží . . .

Již se blíží vánoční čas
a s ním zlaté jesličky,
radostí a štěstím vzplanou
české naše vesničky.

Již se blíží vánoční čas
a s ním přijde Kristus Pán,
proto Jemu ve svém srdci
uchystáme čistý stan.

Již se blíží vánoční čas
a s ním Boží lásky van,
zrozením Božího Syna
zacelí se na sta ran.

Již se blíží vánoční čas,
radujeme se, křesťané,
o vánocích v duši naší
klid a radost nastane.

Život náš plavba po moři.

Jarolím St. Pavlík.

Bez zastávky kráčí čas ku předu, a to velmi rychle. Jak brzo uplyne jeden den! Jenom nemocným trvá čas dlouho, zvláště noc; tím jsou však vinny bolesti a bezspalost. Rok trvá 365 dní, ale je spíše u konce, než je člověku milo. A náš život? Staří lidé říknou: Ještě to není tak dávno, co jsem byl mladým a dobře vypadal; jak rychle jsem se zestaral a zešedivěl! Život uplynul jako sen.

Zase jsme se nového roku dočkali! Zas jeden rok pryč! Zas stojíme o jeden rok blíže cíli své cesty, a to jest nebe. Chystá-li se někdo na cesty, voláme naň: Šťastnou cestu! Na shledanou! Kéž by i naše cesta do nebeské vlasti byla šťastnou! Kéž bychom se tam všichni shledali! Kéž by nikdo nezabloudil a cíle se nemínul.

Naše cesta do království nebeského podobá se plavbě přes veliké moře. Mnohdy je toto moře tichý oceán, život plyne po tichých cestách a v pokoji; mnohdy, a to často, je velmi rozbourané; máme mnoho co s pokusem bojovati, mnohé trampoty snášeti.

Za nynějších časů je plavba po moři dosti bezpečná, ale jen na velikém parníku; na dřevěné barce nebo v čluně plavíme se nejistě; ba člověk může snadno přijíti o život.

My katolíci křesťané plujeme jistě na veliké, pevně vystavěné lodi; a tato loď je církev katolická, předobrazena archou, již Nee vystavěl; kdo se v ní nacházel, byl zachráněn; předobrazena lodičkou, v níž se plavil Spasitel, a již bouře nemohla uškoditi. Ježíš předpověděl církvi své, že ji brány pekelné nepřemohou, že bude trvati až do konce časů.

Ó jak můžeme býti rádi, že k ní náležíme! Jak Bohu za to děkovati! Jak věrně se církve držeti! Kdo ji opustí a vstoupí do křehkého člunu nějaké sekty, pravděpodobně zahyne jako trosečník.

Je tolik církví, protestantských církví, rostou jako houby ze země. Nemohou býti všechny pravé, to praví nám již zdravý rozum. Pravda je jenom jedna. Mezi různými náhledy o jedné věci může býti jen jeden správný. Ani to nebylo úmyslem Spasitelovým, více církví založiti, ale jen jednu. Jeho církev měla býti jednotnou. Jediná je moje holubička, moje neposkvrněná, moje přítelkyně, pravý Božský ženich ke své nevěstě. Katolická církev je nevěstou Krista Ježíše; má jen jednu snoubenku, jakž i v pořádném manželství muž jenom jednu ženu má.

Sukně Kristova, v celku utkaná, ne-

byla při jeho smrti rozdělena, vojáci nechali ji celou a metali o ni los. Beránek velikonoční v Egyptě též nesměl býti rozřezán. Obojí vyznačuje nedělitelnost církve. Spasitel pravil, že bude jeden ovčinec a jeden pastýř. Mnozí z našich bratří, ba i kněží, opustili bezpečnou loď pravé církve; modleme se za jejich obrácení.

Každá loď musí mít kompas; ten udává směr, obzvláště v mlze; podle něho řídí se kormidelník. Co nám podává směr k nebi? Svatá víra. V mlze různých světových názorů udává nám křesťanský názor pravý směr a je nám spolehlivým vůdcem. Držme se pevně víry naší. Kdo uvěří a nechá se pokřtiti, pravil Spasitel, bude spasen; kdo neuvěří, bude ztracen. Ne ona víra nás spasí, kterou si člověk sám sestaví, nýbrž ona, kterou Pán Ježíš a apoštolové hlásali; katolická církev zachovala ji neporušenou. Aby však víra neuhaslá, třeba ji v praxi uváděti, to jest podle ní žiti, katolická příkázání zachovávat, kázání poslouchati, katolické spisy čísti. Buď každý v tomto ohledu v novém roce horlivým.

Každá loď má kotvu pohotově. Kotva upevňuje loď, když tato stojí. Kotvou naší životní lodi je důvěra v Boha, naděje na nebe. Důvěra v Božskou prozřetelnost nás udržuje v bouřích života. Kdo tu důvěru ztratil, stane se samovrahem. Dobrý křesťan toho neudělá; on ví, že to Pán Bůh dobře s námi miní, i když na nás

strasti a bolesti sesílá. Nikdy nesmíme si zoufati, i kdyby se nám nevim jak zle vedlo. Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší, pakli se o ni modlíme.

Čili nemáme též Pannu Marii spomocnici, Matku ustavičné pomoci? I v tu musíme důvěřovati. Zdaž-li již nepomohla nesčíslným křesťanům? Počítejte jenom votivní obrazy na poutních místech! Samá vysvědčení o pomoci Mariině.

V Mariaceli seděl kněz na lavici před benediktinským klásterem. Tu přišel k němu z kostela jeden muž a pravil, že je sociálním demokratem a že mu bylo uloženo, aby napsal posměvačný článek o Mariaceli pro berlínské „Glühlichter“. Tři dny že už je tady a že si poznamenal nápisy na votivních obrazech. Ze začátku že mu to připadalo k žertu, jako důkaz pověřené úcty, ale později že ho to naladilo vážněji, když opět a opět musel čísti: Maria pomohla, Maria pomohla! Stal se socialistou, aby tomu ubohému lidu pomohl, ale v takých případech, jako jsou tady, socialismus nemůže pomoci. Vidí prý, že je ještě jiná pomoc, v kterou dříve, dokud byl dítětem, též věřil. Tenkrát nebyl ještě tak roztrpčeným a necítil se tak nešťastným. Rád by se zase obrátil a prosil o svatou zpověď. Panna Maria tu opravdu pomohla. Necht' i nám pomůže ve všech nebezpečích duše i těla, ve všech pokušeních, ve všech protivenstvích.

Anna Maria :

Štědrý večer.

Zase Štědrý večer přišel
v příbytek náš po roce,
přišel letos tak, jak loni
a s ním krásné vánoce.

Stromeček a chutnou rybu
uchystá nám matička,
pěkný dárek dostaneme
od dobrého tatička.

Bratři, sestry doma opět
sejdou se při večeři,
která vždycky u nás bývá,
jak se trochu zešeří.

Štědrý večer, krásný večer,
nejkrásnější ze všech snad,
na ten se vždy každý těší,
z celé duše má jej rád!

Pán s vámi!*)

Napsal farář M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování.)

Trestání.

Je to jistě slovo tvrdé srdci mnohé matky. Nechtěla by o něm ani slyšeti, čistí, tak velmi zaslepená jest její láska. Nezná, nebo lépe nemá síly dbáti napomenutí Božího: „Kdo miluje syna svého, často jej mrská. (Sir. 30, 1.) Shýbej šíji jeho z mládí a tepej ho, dokud jest malý. (Tamtéž, 12.) Jsa ponechán sám sobě, pozbývá malý zpovykaneč záhy všeho, co činí dítě roztomilým. Stane se z něho lenoch, mlsoun, hrdopýšek, zlostník, neposlucha a bude později na trápení a na hanbu rodičům, což bude spravedlivý trest za hříšnou jejich shovívavost.

Jsou někdy rodičové, kteří uznávají povinnost kárání, ale neplní ji, protože nemají oči, aby viděli, nebo nevidí nic jiného než přednost, nikoli však chyby svých dětí. Byla bych tuze krutá, dí matka, kdybych se na své dítě hněvala, je kárala, jediná slza v jeho očích by vyvolala hojnost jich v mých. Zaslepení otcové a matky, vy neznáte chyb svých dětí, ale lidé je znají! Slyšte a třeste se. „To děcko — to jest vaše dítě — je moc prudké, samý vrtoch, lenost, proľhané, příliš rozpustilé ve škole, v kostele. Má v sobě zárodek k volnému myšlení i činění.“ Ubozí rodiče, jen maličko počkejte: vy se bojíte, aby se vám váš Benjamíněk nerozplakal, on vám později způsobí, že budete prolévat hořké slzy sami!

Dále mluví lidé: „To děvče — a je to vaše dcera — nemá do sebe nic, nebo téměř nic, co činí mládež roztomilou. Ani stopy skromnosti v pohledu nemá, ani zbožnosti v srdci. Její povaha je tvrdá, sobecká, nemiluje ani svých rodičů, aniž koho jiného, má ráda jen sebe v krásných šatech a rozkoše. Vidět ji na ulicích, na plesích, v divadle, ba i v hostin-

cích za noci, ana žebrá o pohledy, o dvoření jako nějaká chudinka žebrá o kousek chleba.“

A k tomu lidé dodávají: „To děvče — pořad ještě vaše dcera — má na své neštěstí otce a matku, kteří nechtějí ničeho viděti, ničeho slyšeti.“

Přijde konečně hodina, že rodiče poznají, že je nutné jednati a „volati k pořádku“ tu milovanou modlu, aby se předešlo katastrofě? Tu se podobají lékaři, který by chtěl své nemocné léčiti jenom sladkostmi. Ale jsou rány, které vyžadují železa a ohně. Podobně a z důvodů ještě silnějších je toho třeba u nemocí mravních, kde otcové a matky mají naprostou povinnost jednati rázně. Zatím pak se nejedná, nýbrž skládá se zbraň. Napoleon III. mohl kapitulovati u Sedanu a generál Bazaine u Met, ale vy rodičové nesmíte a nemůžete nikdy kapitulovati před svými dětmi. Vy si musíte zachovati až do smrti autoritu, již vám dal sám Bůh. Složití ji u nohou vašich dětí, to by byla strašlivá zrada na posvátném poslání, jímž vás Bůh počil, to by znamenalo ztratiti všecko. Dobře vězte, že Otec nebeský nepostavil vás v čelo rodiny, abyste kapitulovali, nýbrž abyste napravovali a kárali. Chcete předejiti smutným následkům a velikým pohromám? — Nuže, všimněte si dobře moudrých těchto rad: studujte pozorně své děti od jejich nejútlejšího věku, jaké jsou povahy a jak v nich klíčí vášně. Objevte-li nějakou chybu, hned proti ní bojujte káraním vlídným, ale pevným. Omnia suaviter et fortiter — vše laskavě, ale rázně. (Moudr., 8, 1.) Pokárání nezáleží v prudkosti ani ve slovech hlučných, tím méně pak ve zlořečení a ve zlostném bití. K dobrému napomenutí stačí několik slov a je-li třeba sáhnouti k metle, dejte nej-

*) Pokračování z ročníku předešlého.

prve potuchnouti prvním vzrušení a potom kárejte s křesťanským klidem, jenž provinilému dítěti v napomenutí otcovském ukáže Boží spravedlnost.

Vévoda bourgognský měl výborného ducha, srdce plné citu, ale živost jeho povahy učinila jej pravou metlou dvora. V sedmém roce svém byl pokládán za nezkratitelného. Znamenitý Fénelon studoval jeho povahu, přivedl jej na cestu pravou na radost celé Francie. Jak si tu počínal? Sledoval svého královského chovance krok za krokem a způsobil, že se vše proti němu spiklo — mlčením. Mladí princové, jeho bratři, učitelé, služebnictvo, všichni dostali rozkaz nemluvit k němu slovíčka, jakmile se dal unést svým vztekem. Tu neviděl vévoda jiného, než obličje ledové, ústa nemá. Když zlost pominula, pochopil veliké a mocné to naučení a vrhl se k nohám svého vychovatele a prosil za odpuštění.

Rodičové křesťanští, následujte nesmrtelného Fénelona, napravujte své děti mlčením, které přesvědčuje lépe než bití a přívál slov. Pokračujte tak celé týdny a je-li třeba i měsíce; spasná taková lecke přinese vám všem blahé ovoce, vaše děti budou prolévati slzy litosti a vděčnosti, vy pak později slzy radosti, vidouce, jak vaše drahé děti prospívají věkem i moudrostí u Boha i u lidí, jak později dělají čest vašemu krbu domáckému, jak jsou ozdobou společnosti!

Modlitba.

Kněží, biskupi i papežové, všichni, kteří mají na starosti duše, často rozjímají o slovech božského Mistra: *Sine me nihil potestis facere* — beze mne nemůžete ničeho učiniti. (Jan, 15, 5.)

Božské slunce, Ježíš Kristus, je tak světu duchovnímu potřeben jako slunce hmotné světu tělesnému. Jako by v přírodě beze slunka stromy nedaly ovoce, role obilí, tak by bez Ježíše Krista duše upadly ihned v noc a smrt. Onť jest jejich světlem, teplem

a životem, zrovna jako královské slunce rostlinám.

Zrovna tak jako kněží, biskupové a papeži máte i vy na starosti duše, otcové a matky. Vaše děti a vaši domácí tvoří stádečko svěřené vaší péči. Abyste se však stali hodnými pastýře věčného, Pána našeho Ježíše Krista, abyste nedali zahynouti ani jediné z těchto duší, které on vám dal v opatrování, nestačí jen bdíti nad nimi a kárati je, nýbrž je především třeba umět se modlití. Zanedbávati modlitbu, toť odmítat útěchu, světlo, odvahu, sílu, vítězství. Modlitba přináší vždycky cosi nebeského, kdežto tam, kde se lidé nemodlí, počíná již peklo i pod zlaceným stropem. Monika se modlí a Augustin opouští blud pro víru, zhýralost pro čistotu. Modlitba dává tak zemi velikého učitele, nebi velikého světce.

Modlitba nové Moniky.

„Ó Paní naše Vítězná, mám dvě děti, které jsem ti zasvětila ještě než spatřily světlo světa, račiž na ně vzpomenouti a vyprošuj mi té chvilě nový zázrak, totiž aby se syn můj obrátil. Ubohé to dítě bloudí, spěje do záhuby, zachraň je. Tobě jej odevzdávám víc než kdy; třeba, aby se vrátil k Bohu, aby jej přestal urážeti. Nezavrhuji prosby mé, ty, matko zarmoucených! Sluješ-li tak, zda nejsi i matkou mou? Viz bolest, která mne tíží, viz mé úzkosti, slituj se nade mnou! Necht se to dítě zastaví na pokraji propasti! Slibuji ti, že se přičiním, abych byla potom lepší, abych tě milovala a šířila lásku k tobě kolem sebe, seč jen budu. Pro lásku, již pláš k božskému Synu svému, pro své nesmírné bolesti, pro srdce své, prohnané mečem žalosti, pro svou litost s ubohými hříšníky, ó, pros, přimluv se za nešťastné to dítě již tak provinilé, pro něž žalem umírám. Necht jako nový Augustin nalezne opět víru a nevinnost, kéž se k tobě opět zná a tebe miluje, jak tě miloval dříve, kéž pak již zůstane dobrým křesťanem navždy!

Ano, ó Máti nebeská, u tvých nohou chci zůstat každé chvíle dnem i nocí. Mé zdrcené srdce odpočine ve tvém, ty mne vyslyšíš.

Vezmi také pod svou mateřskou ochranu mou malou dcerušku Marii. Nechť zůstane vždycky andělem čistotou srdce, skromností v jakémkoli stavu, k němuž ji povolá Bůh. Dobře víš, máti má, že vše, co miluji, je tvým, i já jsem tvá celička pro čas i věčnost. Ó, Paní naše Vítězná, zachraň dítě mé, zachraň mou dceru, zachraň jejich matku. Tak budíž. Amen.“

Šťastné matky, které se tak modlí za spásu dítek svých.

Stůj zde ještě modlitba, na kterou by neměli zapomínat otcové a matky, které znají cenu pozdravu: Dominus vobiscum — Pán s vámi:

„Pane, dítě naše má 20, 25 let. Dej nám vnuknutí, co bychom měli povědět a učinit pro jeho budoucnost. Jest tebou vclán, aby žil v manželství nebo ve stavu svobodném? Málo jest otázek tak důležitých jako tato, jako jest málo pošetilostí podobných pošetilostem mladých lidí, kteří bez povolání přicházejí požádat o požehnání, které patří snoubencům nebo zase řešolním bratřím a sestrám. Prosíme tě tedy vroucně, Bože náš, sešli svého Ducha světla a moudrosti rodičům, aby dobře vedli své dítě, a dítěti, aby poslechno jejich rad.“

Ano, Bůh, tot jediný Otec, jenž má právo nepopíratelné, určit každému ze svých dětí místo, jež by mělo v tomto životě zaujmouti. Jde-li tedy o povolání bytosti, která je vám drahá, musíte, otcové a matky, poraditi, ale poroučeti nikdy ne, vždyť by vám vaše dítě mohlo říci, ba mělo by k tomu i právo, kdybyste se stavěli proti volání shora: Boha sluší více poslouchati než lidi! (Skut. ap. 5, 29.) Neposlechnouti Boha, aby se kdo zalibil otcí nebo matce, to znamená státi se nehodným přátelství Otce nebeského a štěstí slíbeného jeho vyvoleným dle slov samého Ježíše Krista: Kdo miluje otce svého a matku svou

víc než mne, není mne hoden. (Mat. 10, 37.)

Tažte se tedy především na duchovní zájmy svých dětí při důležitých věci, která sluje povolání. Na ten úmysl se modlete, a to s důvěrou a ze srdce upřímného, a pak budete jisti, že Otec, jenž jest v nebesích, jenž miluje vás a miluje vaše dítky víc než vy sami, že tento Otec vyslyší prosby vaše, shlédne na vaše slzy a projeví vám svou vůli, která jest jedinou cestou ke štěstí na tomto i onom světě.

Večerní modlitba v rodině.

Stíny noci pokryly zemi, práce ustala. Po večeri, která byla veselá a vždy příjemná, protože kořeněná spokojeností a dobrou chutí, což jscu dvě výborná koření, posedali všichni kolem kamen. Rodiče i děti oddávají se radostem rodinným. Zatím co matka a dvě větší dcery pilně si hledí předení, co čeládka se zaměstnává pletením košů, předčítá Felicián něco ze životů svatých nebo ze Starého zákona. Otec a pán domu podává po čtení příslušné vysvětlení. Není-li to dobrá příprava k modlitbě? Odbila devátá. Tu všichni pokorně poklekají před obrazem Spasitele, vzácnou a drahou to památkou po předcích, kde tak často byly přednášeny jejich prosby a želání. Jak utěšený je pohled na tuto zbožnou rodinu, otce, matku, děti i služebnictvo! Jako apoštol domu pronáší matka hlasitě svaté modlitby a všichni sborem odpovídají. Úchvatné šepotání! Požehnané ty modlitby jistě plnily jizbu vůní dobrého příkladu a ctnosti, již andělé strážní s láskou shromažďovali, aby ji obětovali nejsvětější Trojici! Jak vzácná slova tu opakovali všichni při takovém besedování s nebesy! Všichni klečí v sebranosti myslí před nejvyšší Boží velebností, všichni vzývají svaté jeho jméno, klanějí se hluboce, chválí, děkují, stejným hlasem dobrořečí společnému Otci, jenž je na nebesích, vyprošují si chleba vezdejšího, především však

pokrmu pro duši, Boží milosti a jeho slova, které dojmá a utěšuje. Svou vůli podřizují jeho vůli, vždy moudré, vždy spravedlivé, prosí o přispění, kterého se nikdy nenedostává srdci pokornému a mírnému, aby cdelávalo pokušením zlého ducha a tisícovým nebezpečím, která nám hrozí. Po této vznešené modlitbě, která vyšla ze svatých úst božského Mistra, je to velebná Boží Rodička, již vzývají, pozdravují ji jako milosti plnou s andělem. Třeba věřit, že matka čisté lásky nepřijímá žádného pozdravu, aniž by odpovíděla nějakým darem, který vyprosí u svého Syna Ježíše. Potom vykonají všichni vyznání víry v Boha Stvořitele, Boha Vykupitele a Boha Pevnitelce, ve hříchů odpuštění, těla vzkříšení a života věčného. Velkolepé jest toto „Věříme“, které osvěcuje ducha, plní srdce sladkými nadějemi ve vlast. Potom se obírají chvilku každý svým nitrem, zpytující svědomí: žalují na sebe, pokorují se, uznávají své hříchy, litují, ždají za preminutí a umiňují si varovati se zlého, činiti vše dobré, býti hodnými a cudnými, plniti věrně povinnosti svého stavu: rodiče, že budou dobrými otcí, dobrými matkami a dobrými pány ke služebným; děti, že budou poslušné a uctivé; služební, že budou poddáni, poctiví a věrní. A že svatá Panna je tak dobrou matkou a že ji Ježíš ustanovil Královnou milosrdenství, rozdatelkou svých milostí, celá rodina vrací se zbožně k ní. Připomíná ji všechny její názvy velikosti a dobroty, všechny ctnosti, jichž byla vzorem dokonalým. S radostí jí praví, že je Matkou Boží, bez hříchu počatou, Pannou nejčistší, Nádobou vyvolanou, Branou nebeskou, Hvězdou jitřní, Uzdravením nemocných, Utěšitelkou hříšníků, Potěšením zarmoucených, Pomocnicí křesťanů, aby ráčila prositi za své ditky, by měly podíl v zásluhách Kristových. Modlitba končí v vždycky vzpomínkou na zemědě. Je to myšlenka svrchovaně spasná, jež povznáší a zurodňuje zbožnost, přiděluje jí zá-

sluhu milosti a usmíření. Je to myšlenka živá a mocná, jež budí v duších živých viru ve veliké a hluboké pravdy onoho života, utužující zároveň svazky něžné lásky mezi těmi, kdož cdešli z tohoto života, a těmi, kteří teprv kráčejí k věčnosti.

Potom se každý s požeňnáním shora šťasten a spokojen ubírá na své lože, kde naň čeká sladký a občerstvující spánek, kterého se nikdy čistému svědomí nenedostává. . .

Tak ličí konec dne v rodině křesťanské starší spisovatel. Tak bývalo jinde a bývalo i u nás. Kdyby si tak podnes vedli v každé rodině, ať na venkově nebo ve městech, jak zavládal by všudy pokoj a jednota! Byla by to již předtucha ráje, neboť všudy by viadlo „Dominus vobiscum“, Pán by byl uprostřed všech.

H l a v a VI.

Bůh s lidmi bez rodiny.

Manželství není, jak o tom bájili někteří bludaři, zřízením zlým, nýbrž naopak ustanovením dobrým, protože bylo založeno samým Stvořitelem, aby se zalidnila země i nebe. Ba více, Pán náš Ježíš Kristus povzněl je k hodnotě svátostné, je to dle sv. Pavla s a c r a m e n t u m m a g n u m — svátost veliká. Přesto však stojí níže než panictví. Sláva života svobodného zářila dokonce již v noci pohanstva, jak dí jeden pohanský básník: Nihil pius, nihil melius coelibis vita — Nic zbožnějšího, nic lepšího nad život v bezženství, ovšem ztrávený cudně. Homér, Cicero a Tacitus mluvili jako Horác. I královský národ římský se honosil, mohl-li uctít panny Vestálky. Ty stoupaly na Kapitol s nádhernou císařů a sami senátoři vážili si jejich slova. Virgil pak nám ukazuje na pláních elysejských místa, vyhrazená duším čistým.

Oč zaslepenější jsou tedy republikánů římských a athénských příslušníci moderních republik — nehdnají jména republikánů — kteří ďábelsky

nenávidí ty, kdož se zřikají manželství, aby měli více pokdy věnovati se modlitbě, studiu, potřebám chudých a malíčkých tak rozmanitým a velickým.

Jak bloudí, kdož nemohou snést hrdinek, které cizina nazývá anděly Francie! Nenecháme vám, odvažují se říci pannám Kristu zasvěceným ve svém cynismu, nenecháme vám svobody, abyste se mohly modliti, pracovati, obětovati svůj život výchově dětí, ošetřování starých lidí v útulnách nebo nemocnicích, obvazovati nemocné, těšiti umírající. Zavedení nejnesmyslnějším fanatismem, křivdí tito lidé pokroku zločinně a neodpustitelně řeholníkům a řeholnicím, kteří prokazují lásku všem, kteří tu na zemi trpí. Či by chtěli jako za revoluce 1793 klaněti se hanebným dcerám satarovým a zároveň posílati do vězení a na smrt

dívky Bohu zasvěcené jen proto, že nosí závoj řeholní?

Víra, církev a zdravý rozum bojují a budou vždy bojovati k ochraně stavu svobodného. Ježíš Kristus z Panny narozený zvolil si za pěstoura panice a za nejmilejšího přítele opět apoštola panice. Svatý Petr opustil všecko, i svou manželku, aby mohl následovati božského Mistra. Slyšme velikého apoštola národů, jak nás poučuje o svatosti stavu panického: „Kdo vdá dceru svou, dobře činí, kdo nevdá, lépe činí... Kdo není ženat, stará se o věci Páně...“ (I. Kor. 7, 34., 36.)

Ostatně, kde bylo kázáno evangelium, byly také hlášány přednosti a sláva stavu panického. A sněm tridentský, neomylný hlasatel pravdy, prohlašuje kletbu tomu, kdo nejen zavrhuje stav panický, nýbrž i tomu, kdo klade jej níže než manželství. (P. d.)

Anna Maria:

Narodil se . . .

V chudém chlěvě v jeslích z dřeva
narodil se Kristus Pán,
který nyní na oltáři
v chrámě našem má svůj stan.

Narodil se z chudé Panny,
svaté Matky Marie,
které srdce naše vděčně
vinek lásky uvije.

O vánocích oslavujem
Krista Pána zrození,
o půl noci na mši svaté
slavně písně naše zní.

Narodil se, veselme se,
plesejme a radujme,
Krista Pána z duše celé
celý život milujme!

S. H. W.:

Hraběnka Svěčinová.*)

Napsal A. de Falloux.

(Pokračování.)

Za těchto náhlých změn, jež zasahovaly všechny ideje i všechny třídy společenské, generál Svěčin těšil se ustavičné přízni panovníkově, jenž posléze jmenoval ho i velitelem petrohradským. Ale toto vysoké postavení překáželo těm, kteří potají kuli plány

na odstranění Pavla I. Generál vypravuje o tom ve svých „Pamětech“: „Mezi osobami, jež blahopřály mi k mému povýšení, vynikal admirál R., jenž přímo mne obsypával nejpechlejšími výrazy. Účastnil se též večírků, které pořádala moje choť, a

*) Pokračování z roč. minulého.

Svatá rodina na útěku z Jerúsalema.

upoutal tu pozornost všech. Také hrabě *** přišel mi blahopřát, ač podobné obřady přičily se jeho zásadám.

Při této příležitosti pozval mne k sobě na důvěrnou rozmluvu. Vyhověl jsem jeho přání i odebral jsem se k němu na večer v šest hodin, jak bylo umluveno. Kromě vrátného nebylo v celém domě nikoho. Hrabě uvítal mne s rozžatou svící v ruce a oznámiv mi, že jsme úplně sami, zavedl mne do odlehle komnaty. „Generále,“ řekl, „musím vám jako vrchnímu veliteli sdělit, že proti carovi chystá se spiknutí; já jsem jeho náčelníkem.

Při vzpomínce, jak slavné bylo Rusko za carevny, při pohledu na jeho nynější hluboké ponížení — jestiž bez spojení a od celé Evropy odtrženo — spojily se za pomoci Anglie nejřednější osobnosti celého národa, by svrhly jařmo tak potupné a násilné a na trůn povznegli pravoplatného dědice, velkovévodu Alexandra, jehož smýšlení jest bezpečnou zárukou nejlepších nadějí. Plán i prostředky k jeho provedení jsou již polhotové. Účast jest četná. Chceme zmocniti se nového paláce sv. Michala; jakmile car po prvé do něho vejde, budeme ho žádat, by se zřekl trůnu ve prospěch svého syna. Nato bude car prohlášen za státního vězně a střežen s veškerou šetrností, jaká přísluší otcí panovníkovu; ale nemůžeme ručiti za šťastnou přepravu přes Něvu za temné noci. Nám jedná se hlavně o to, jaké stanovisko zaujmete v této národní události?“ — „Pane hrabě,“ odpověděl jsem, „nesdílím vašeho náhledu, že by soukromé osoby z pouhé libovůle, bez jakékoliv autority, mohly osobovati si právo na změnu státního pořádku. Já zůstanu věren své úloze a nebudu se měniti jako harlekýn na divadle. Ale nemějte obavy; nezneužiji vaší důvěry k habebnému udavačství. Zákon uděluje mi právo i prostředky, jimiž dostanu se k hlavě, začínaje od nohou. Zapomeňte však, co jsem vám tuto pověděl.

a celou naši rozmluvu považujte za sen.“

„Za několik dní navštívil mne admirál R. „Generále,“ řekl, „na kterou stranu se dáte pro případ, kdyby vypukla vzpoura, kterou ovšem považuji za nemožnou, ale kdybyste se musil přece rozhodnouti pro, anebo proti?“ — „Učinil bych, co káže čest a zůstal bych věren své přísaze.“ Admirál padl mi okolo krku a objímaje mne srdečně radil mi, bych setrval na dráze věrnosti.“

„Za dva dni nato byl jsem jmenován senátorem, ale ještě navečer téhož dne byl jsem sesazen.“

Když car Pavel ubíral se do právě dokončeného paláce sv. Michala, by ujal se jeho držení, po celou cestu lekaly ho hrozné vidiny a zlé předtuchy; 12. března již ho nebylo. Za temné noci při záři pochodní velkovévoda Alexandr provolán carem. S počátku rozhodně se opíral; leč když náčelník spiklenců přistoupiv k němu, pošeptal mu: „Vy musíte a vy budete panovati,“ povolil. Vojini hned ho pozdvihli na své ruce a nesli do hlavního chrámu, kam svolán lid i duchovenstvo.

Generál Svěčin i po svém propuštění zůstal s chotí v Petrohradě; jejich panství byla příliš rozlehlá a život venkovský příliš málo vyhovoval obyčejům ruské aristokracie. Též Moskva od smrti hraběte Soymonova pozbyla pro ně všeho půvabu. Zůstali tedy v Petrohradě v úzkém kruhu vybraných přátel. V jejich salonu přetřásány nejrůznější otázky filosofické literární i současné události politické se svými převraty a změnami. Hraběnka té doby začala churavěti; trapné ty choroby zlomily by každou jínou duši, méně silnou a energickou. Dítěk neměla; náhradou za to tím něžněji pečovala o svého chotě a mladší sestru. Volné chvíle věnovala studiu a četbě.

Četba nikdy nebyla pro ni pouhým osvěžením ducha; neodkládala žádné knihy bez poznámek z četby učiněných a nejednou opsala si téměř

celé dílo. Zůstaly po ní objemné sešity těchto výtahů z četby. Začínají rokem 1801, kdy bylo jí devatenáct let, tedy v druhém roce jejího manželství. Nejsou to skvostná alba, jen prosté sešity, vyplněné jejím drobným a lustrým písmem a teprv později byly opatřeny stejnou vazbou. Zachovalo se jich třicet pět. Ty obšírné výtahy představují různé doby, jimiž prošel její duch. Podáme tu některé úryvky z prvních pěti sešitů, které se vztahují na dobu, o níž mluvíme.

V prvním poutají „Vzpomínky paní Neckerové“ jako ozvuk duchaplné formy konverzační, na př.: „Přijímání návštěv jest vždy nebezpečné; nepotřebuji se libiti lidem, kterých nevidím, ale navštívi-li mne, musím se k nim chovat vřídě, rozumně a trpělivě.“

Z ukázek oblíbené tehdy poesie společenské, dnes již bezcenné, začínají jsou verše hr. Sabrona, na př.:

„Štěstí a neštěstí, bratři to divní,
samá jen neshoda, sváry a hněvy,
za to však matky jich, náhody různé
něžně se milují, o sváru neví.

Ubohé neštěstí se smůlcu tváří
doznává ústrků, vše se s ním vadí,
štěstí však růžové, veselé, vábné
miláčkem všechněchje, každý ho hladí.

Proto též štěstí chce partii skvělou:
bohatství, krásu i vznešené jméno;
neštěstí méně si nárců dělá,
nehledí na krásu ani na věno.

Štěstí si posléze „*nestálost*“ vzalo,
ale jak nešťastným záhy se cítí!
když se však neštěstí s „*nadějí*“ žení,
myslí, že může s ní přec šťastným
býti.“

Další sešity vynikají vyššími ideami; jsou to myšlenky různých autorů: francouzských, anglických atd.

„Naše samoláaska obětjuje vše, jen ne sebe samu.“

„Přátelství ještě po stu letech jest škola. — Hr. Svěčinová. — str. 7 mladé; vášeň stárne již po třech měsících.“ (Vigié.)

Platon uspořádal skvostnou hestinu. Diogenes přichází k němu a kráčeje po skvostných koberecích dí: „Šlapu po pyše Platonově.“ — „Ano,“ odpovéděl Platon, „ale pychou Diogenovou.“

„Dokonalost snáší snadno nedokonalost bližních. I v nejpekročilejších duších zůstává Bůh jistě slabostí, jako se někdy zůstávají hromady vykopané země na důkaz hloubky lidské práce. Bůh zůstává je v duších a důkaz oné bídy, ze které je vysvobodil.“

„Duše nemá tajemství, jež by se nějak neprozradilo vnějším chováním.“

„Moji chudi,“ říkal slavný lékař Boerhave, „jsou nejlepšími pacienty. Bůh sám za ně platí...“

Kapitola III.

Za prvních let vlády cara Alexandra I.

Záhy zapomenuto na libovolnou vládu Pavla I. a nastoupení Alexandra I. vítáno s upřímným nadšením. Kateřina II. nikdy se netajila svou zvláštní náklonností k němu; sotva dosáhl věku dvaceti let, zasnoubila ho s krásnou a mladou princeznou Luisou Badenskou, která při svém přestoupení na pravoslaví přijala jméno Alžběta.

Ušlechtilou postavou a spanilou tváří, tichým a vřídým chováním, zdvořilostí někdy až ke strojenosti se stupňující, velkodušnou a vznětlivou myslí měl Alexandr vše, co poutá vážné a hluboké duchy i široké vrstvy lidové. Mladý car hleděl všemožně dáti své vládě rozumný směr a nedbal příliš na manévry a na uniformu. Často rádiv se s úředníky civilními a rád vystupoval jako prostý občan. Jen zřídka, obyčejně za slavných okolností, na př. při vojenských přehlídkách objevoval se ve skvělé uniformě, obklopen četnou a nádhernou družinou. O starosti vládní sdílel se s několika mladými vrstevníky, k nimž náležel hrabě Strogonov, známý nám svou náklonností k Zofii Soymonové, historograf Karamzin, princ Kočubej a

věrný zástupce Polska, kníže Adam Čartoryský.

V novém vládním systému oddechla si celá společnost petrohradská. Nejvíce těšila se hraběnka Svěčinová, neb teprv nastoupením Alexandra I. cítila se volnou ve své nejmilejší říši, v říši důvěrných přátelských rozhovorů. Ale ani generál Svěčin ani jeho choť nepokoušeli se nijak o návrat ke dvoru. Lhostejná povaha generálova byla prosta vši ctižádosti, kdežto jeho choť, plná zápalu a energie, soustřeďovala svou činnost hlavně v životě duchovním a nikdy neskláněla se otrocky před jakoukoli pozemskou velikostí. Jediné pouto, jež ji pojilo s carským dvorem, byla vděčná oddanost k carevně Marii. Ale vdova po Pavlu I. kvapně opustila politické jeviště, jež se pro ni stalo tak osudným. V Pavlovsku žila v ústraní jediné svým dětem, studiu, umění a lásce k bližnímu. Bohatá bibliotéka s prvními děly evropské literatury i velké stoly mahagonové, pokryté výkresy a malbami namnoze vlastního štětcem, svědčily o opravdové zálibě a práci. Každého roku uchýlila se na několik dní ke hrobu svého chotě, by se tam pomodlila a celému světu podala důkaz své zbožné vzpomínky na něho. Z četné dvorní družiny podržela pouze jako svou společnici hraběnku Lievenou, vychovatelku svých dětí. S obzvláštní láskou a péčí ujala se všech dobročinných ústavů v Petrohradě.

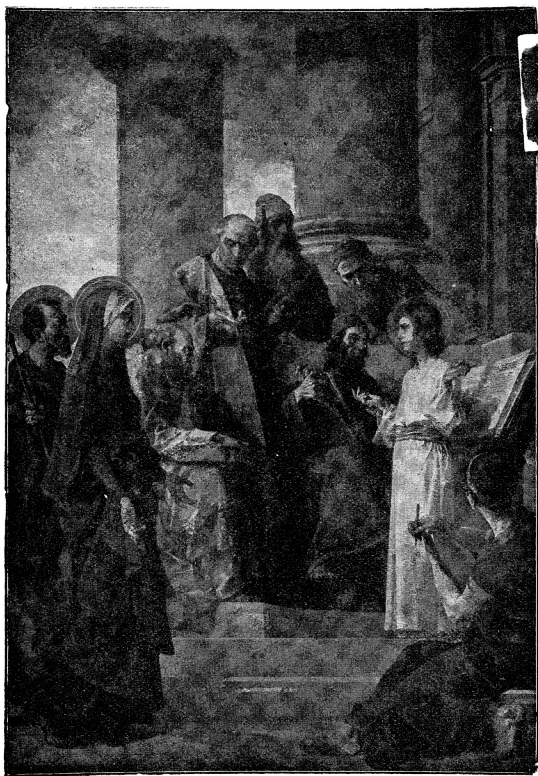
Tyto šťastné a blahodárné okolnosti dovršily se pro hraběnku Svěčinovou příchodem Josefa de Maistre do Petrohradu. *)

*) Josef de Maistre (1754—1821) náležel sice svým rodištěm do Savojska, ale srdcem a jazykem patřil Francii, která ho počítá ke svým nej přednějšími spisovateli 19. století. S chotí svou byl velmi šťasten. Měl tři dítky, z nichž syn Rudolf zvolil si dráhu vojenskou, Adéla provdala se za hr. Ferraye a Konstancie za vévodu Lavalského. Když za revoluce vtrhli Francouzi do Savojska, přehl hrabě se svým panovníkem do Turina a odtud do Švýcar, kde pro celou jeho rodinu nastal život plný strádání, které však snášeno zmužile. Roku 1802 byl vyslán svým králem do Ruska, by u cara Alexandra působil ve prospěch svého panov-

U hraběte Josefa de Maistre soukromý život nikdy nebyl v rozporu s jeho geniem. Prostotou, ušlechtilostí a čistotou vyrovnala se jeho ctnost i jeho ideám. Vyslanec nešťastného krále hleděl osobním strádáním a neohroženou hrdosť zakrýti lidským zrakům nedostatek, který musel sdíleti se svým pánem. Často celým obědem královského plnomocníka byl skrovný krajíček chleba a sklenice vody; ale při tom musel zůstat kočár i lokaj, jichž prý nezbytně potřeboval k důstojnému zastávání svého poslání. Leč jeho ušlechtilá vynalézavost neušla ruskému bystrozraku; car se svými ministry byl sice vůči němu pln ohledu a šetrnosti, za to však tím více cítěl, že hraběte nepřije, často i urážlivé útoky průměrných osob z okolí panovníka. Průměrnost nechápe vyšších myšlenek a snah, nerozumí mluvč, již se jí odpovídá a proto sahá k intrikám podezřívání. Ale jeho oddanost nedala se odstranit, jeho upřímnost nedala se ničím ochromit. Pro něho nejlepším důkazem pravé náklonnosti byla upřímnost. Upřímně mluvil k národům i ke králům, národům hlasitě, králům pošetlmo, ale mluvil vždy, ne snad, co jim bylo příjemné, ale co považoval pro ně za prospěšné. První i druzí dlouho mu spláceli nevděkem. Ale spravedlnost, byt i zvolna, razila si průchod a Bůh ve Svě moudrosti odsoudil zlobu, by přispěla ke oslavě hraběte de Maistre. Slovní jeho autor „Večirků petrohradských“ přibyl k ruskému dvoru z jara r. 1803. Bylo mu tehdy čtyřicet devět let. Již jeho „Úvahy o revoluci“ vzbui-

nika. Největší obětí bylo mu odloučení od rodiny, jež snášel po třináct let. Navštěvoval ji pouze svými listy, z nichž některé adresoval nejmladší Konstancii, jež se narodila právě v době, kdy opouštěl vlast. Teprve r. 1815 mohl k sobě povolati choť a deersky; syn byl již u vojska. Ztracené jmění nebylo mu vráceno. „Ale,“ pravil, „byli jsme aspoň tak šťastni, že jsme spolu mohli snášeti své neštěstí.“ Roku 1817 povolán nazpět do vlasti, kde však zemřel již r. 1821.

Hlavní jeho díla jsou: Úvahy o Francii, O papežství, O církvi gallickánské a Večírky petrohradské vedle rozsáhlé korespondence. Závěr

Pán Ježiš v chrámu Jerusalemském mezi zákoníky.

dily pozornost; orlím bystrozrakem pronikl skořápku zevních událostí a volal: „Přiznejme se, že dlouho jsme nechápali revoluce, které jsme byli svědky; dlouho měli jsme ji za pouhou událost politickou. Ale mylili jsme se. Jestli epochou.“

Josef de Maistre a hraběnka Svěčinová, jež Boží Prozřetelnost takto sblížila, museli přes rozdíl svého věku i svého východiska spcstřehnouti záhy svou duševní příbuznost. Ale duch hraběncin nedal se podmaniti žádnou náklonností. Vyznávala ruské pravoslavi, spřátelila se s nejpřednějšími duchy všech věků a krajín a s nenasytnou hltavostí pátrala po moderních kontroversích. V době, o níž mluvíme, klonila se k německé filosofii; studovala Leibnitze, Kanta, Hegla. Kromě toho její vrozená nezávislost vzpírala se, jak se sama vyjádřila, „naprostému dogmatismu“ hraběte de Maistre. — Když později svým obrácením způsobila příteli nesmírou radost, dostala se k pravdě jinou cestou, než jakou ji ukazoval.

Studie nabývaly vždy víc a více převahy v životě hraběnky Svěčinové, ale přece ji nepostačily. Také nespokojil se její mateřský instinkt něžnou péčí, kterou zahrnovala svou mladší sestru. Když tedy zpozorovala otcov-

skou náklonnost svého chotě k malému sirotku, Nadině Staëllinové, nejen že se necítila uraženou, ale ochotně přidružila se k choti a adoptovala děvčátko, které cd té doby mělo v ní svou druhou matku. Současně i četná chudina skýtala rozsáhlé pole její neukojitelné touze, jiné milovat a jim pomáhat. S oběma carevnami, Marií i Alžbětou, účastnila se všech dobročinných podniků, které jejich péčí utěšeně se rozvíjely a záhy z pouhé pomocnice vyšinula se na úřad správkyně a feditelky. Tak bezděčně účinnou láskou k ubožákům připravovala se na ony milosti, kterými Bůh chtěl později ji zahrnouti. V blahodárné činnosti rozvíjely se a mohutněly všechny její cnosti, jimiž zvláštního lesku dodávaly zejména její nevšední energie a opravdovost. Ještě ji nebylo dvacet pět let a již byla oporou všech svých přítelkyň; i přítelkyní každého věku a stavu. V studiu vždy horlivá, v myšlenkách skromná, v důvěrném styku veselá a sdílná, v porouzení vážná a usebraná, vždy jako přirodlé, s láskou vždy skláněla se ke všemu, ženě na úrovni všeho, co bylo uslechti- co bylo nesmělé a pokorné, vždy něžně milovala vše, co bylo chudé, kající, zarmoucené. Nic tak jasně a hluboce ji neodhaluje, jako to množství ma-

dila „O papeži“ jest nedostížnou hymnou na oslavu Církve sv. „Salve magna parens“. Dílo to předešlo svou dobu. Tehdejší Francie, pro- sáknutá gallikánskými názory, nedovedla pochopiti ideu svrchované moci papežské. Kniha byla umlčena, což však autora nepřekvapilo. „Dílo to neuspokojí v první době,“ řekl, „ale bez hluku vykoná svou úlohu.“ Těšil se však naději, že Pius VII. přijme veřejné věnování tohoto díla. Ale ten, komu světil odevzdání díla papeži, nejen že nevykonal svěcené úlohy, ale zůstavil i autora v trpné činněnce, že papež odmítl věnování. „Tedy ani té utěchy nedostalo se mi před smrtí,“ vzechl si smutně slovnutý stařec. — Jak výborně byl by dnes odškodněn, kdyby viděl, že zmužil jeho tvrzení skutečnilo se v obdivuhodném spojení národn se Stolicí sv. Petra.

Nejskvělejší dílem Josefa de Maistre jsou „Večírky petrohradské“. Dílo to, ač neukončené, jest souhrnem jeho hluboké katolické filosofie. Jest to jedenáct rozmluv, jež zahájeny klassickým líčením noci petrohradské. Tři přátelé vsedají do ložky, jež pluje po Něvě:

ruský senátor, francouzský šlechtic starého vládního systému a hrabě (autor). Předmětem jejich rozmluvy jest věčná záhada dobra a zla: jak vysvětliti si utrpení spravedlivých na tomto světě. Revoluce dotkla se těžce nevinných i vinníků. Kde jest tedy Prozřetelnost Boží? Na to odpovídá hrabě: „Spravedlivý netrpí jako spravedlivý, ale jako člověk, neb vinou svého praotce jest veškeré lidstvo odsouzeno k utrpení. Ale m o d l i t b a buď odstraňuje utrpení neb je velmi ulehčuje, a kromě toho utrpení dobrých přispívá k obrácení zlých. Ostatně, rozvážíme-li vše dobře, většina pozemského blaha není účelem ctnostného člověka, ale ctnosti...“

Mladší bratr Josefův Xaver de Maistre (1764—1852), autor několika půvabných knížek, jako „Cesta kol mého pokoje“, „Mladá Sibiřanka“ a j., byl velmi hrdým na svého staršího bratra. „Můj bratr a já,“ říkával rozmarně, „byli jsme jako dvě ručičky týchž hodin; on byl velkou, já malou, ale ukazovali jsme touž hodinu, byť i každý svým způsobem.“

Franc. lit. 19. věku Gigonl'on str. 50.

lých cedulek, psaných na rychlo a bez data, které zasilala obvykle scudruhovi všech svých dobrých skutků, panu Turgeněvovi, jenž zastával důležitý úřad v ministerstvu kultu a vyučování. Podáme několik ukázek.

„Ve středu.“

„Doručitelem tohoto listku jest hodný člověk, jménem Zilbrecht. Jest velmichodbný. Komitét filantropický udělil mu jistě podpory, ale on touží po nějakém místě. Ncumí však německy a proto stěží najde se něco pro něho. Vy jediný mohl byste povědět, zda přece by nemohl cos dostat.“

„Snad pamatujete se na kupce Hiedapola? Jeho žena zde zůstala, ale policie nedá jí pokoje a nechce jí dáti povolení k delšímu pobytu v Petrohradě. Nemohl byste býti tak laskav a povědět panu Gorgoli, že to nejsou žádní nepořádní lidé. Muž byl doporučen carevně Alžbětě, jeho děti jsou pod jejím protektorátem, a ženu podle nařízení jejího Veličenstva ošetřuje zvláštní lékař. Tisíckrátě prosím za odpuštění, že vám nadělám tolik obtíží a práce; ale jde-li o nějaký dobrý skutek, jste vždy první, na něhož si pomyslím...“

„V pondělí ráno.“

„Můj drahý Turgeněvu! Fischer píše mi o jistém Hansenovi, Němci a Moravanu, který usídlil se v Astrachaně, odkud podnikl již několikrátě cestu do Persie. Snad to byly jen cesty obchodních zájmů, ale při tom zaujal se pro botaniku a nasbíral mnoho ukázek rostlin a semen. Nyní hoří touhou po nové cestě. Několik osob, zvláště hr. Razumovský, poskytly mu peněžité podpory, ale potřebuje ještě doporučovací listu. Můj choť psal veliteli v Astrachaně a já Mazarovičovi. Ale Fischer přál by si ještě listu na Abbas-Mirzu cd Uvarova. Učinil byste mi velkou radost, kdybyste mu jej cpatřil. Doufám, že nebude v tom nic závadného. Myslíte-li, že by ještě cos jiného mohlo prospěti, sdělte mi to; každý rád dle

možnosti přispěje na pomoc nezištným snahám vědeckým...“

„V pátek 30. června.“

„Můj drahý Turgeněvu, tento lístek posílám po p. Gonšarevském, byste nezapomněl, s jakou ochotou jste mi slíbil pomoc při umístění malého děvčátka, které mi bylo svěřeno. Dal jste mi již tolik důkazů svého přátelství, a proto neleká mne obava, že by to mohl býti již poslední. Ujišťuji Vás, že sotva který jiný zavázal by mne ke hlubší vděčnosti. Budete-li míti, pak hleďte, by byla přijata někde na můj účet. Obávám se jen, by se nedostala do rukou méně dobrých, než jak si přeji. Nejlépe by se hodil přiměřený ústav vychovávací, jenž by jí zabezpečil i budoucnost. Čím prostší ústav a čím více dbá na práci, tím bude mi milejší. Až mi budete psáti, sdělte mi, prosím, zda doufáte, že pro ni něco naleznete. To by mne velmi uklidnilo.“

Za takých a podobných starostí byla hraběnka ještě mocnější k Petrohradu připoutána sňatkem své sestry s knížetem Rehořem Gagarinem; byl to mladý ušlechtilý muž, který se těšil u dvora velké přízni. Téže doby sprátelila se s mladou novou dvorní dámou z knížecího rodu rumunského, Roseandrou Sturdzovou, která záhy upoutala pozornost všech vážných a hlubokých duchů, a tedy i Icsefa de Majstre. Její korespondence s hraběnkou Svěčinovou jest nad míru zajímavá, a zejména listy hraběněny ukazují hloubku ducha i zlaté srdce své autorky. Podáme tu jediný list, v němž zrcadlí se její nepřemožitelná blahovůle vůči všem.

„Drahá Roxandro! Dnes ráno měly jsme bouřlivou schůzi, která mne hlubce sklíčila. Hraběnka Orlová před odjezdem do Anglie vzala si do hlavy, že v našem dámském spolku musí na jejím místě býti přijata paní C. Napřed přišla ke mně. Odpověděla jsem, že mohu ji pouze navrhnutí. Ale když jsem potom hleděla vyzvěděti, co smýšlí o tem naše dámy, viděla jsem

ihned, že je pobuřuje již pouhé pomyslení na přijetí paní C., která se netěší dobré pověsti. Leč přes všechno moje zrazování naléhala paní Orlová přece, aby na konci schůze se hlasovalo.

Všechny odepřely jednohlasně a to z důvodů nejhorších, a já přes všechno své úsilí nemohla jsem ušetřiti paní C. pokoreni, jež vděčí jediné svěhlavosti hraběnky Orlové. Dobře se říká, že zlý nepřítel jest lepší než neobratný přítel. Ne snad že bych neschvalovala odmítavé rozhodnosti našich dám; jsemť přesvědčena, že jest prospěšno, by některá z nich pečovala o dozor v našem spolku; ale vyznám upřímně, drahá Roxandro, že kdyby podobné scény se měly opakovati, zošklivila bych si ho docela. Nehodím se do boje ani k pútkám. Jde-li o horlivost a přesnost, učiním ráda, seč jsem; ale má-li se komu povědětí mínění nepříznivé, má-li býti kdo veřejně zahanben neb potrestán, byť žádala toho sebe úsilnější spravedlnost neb povinnost, toho jsem neschopna, to přesahuje mé síly . . .“

Tehdy těšila se hraběnka krásnému životu rodinnému. V Petrohradě nemohla sice žiti společně se svou sestrou, kněžnou Gagarinovou, ale za to odškodnily se obě za doby letní. Najaly si obyčejně společně nějakou

villu na některém z Něvských ostrůvků neb v Carskoje Selo. Kněžna v několika letech měla pět hochů, z nichž zvláště oba nejstarší byli miláčky hraběnky Svěčinové, ač všechny milovala velmi něžně. Říkávala: „Všichni jsou moji synovci, ale ti dva, to jsou moje děti.“ Ráda účastnila se jejich učení i zábav a s radostí sledovala rozvoj jejich ducha. S úsměvem hleděla, jak mladší Eugen vždy a ve všem ustupuje staršímu Řehořovi, i říkala: „Namáhá se, aby nerostl a tak nepřerostl svého bratra.“ Pro děti matka a teta bylo jedno a totéž a ve všem dlouhého od nich odloučení. Hraběnka musela se zamykati ve své pracovně, kdykoli chtěla oddati se svému zamilovanému studiu. Sotva to hoši zpozorovali, ozbrojili se nejhlučnějšími hračkami a oblehnuvše dveře, spustili taký rámus, že teta chtěj nechtěj musila povoliti. Ledva pootevřely se dveře, již celá ta veselá hromádka drala se dovnitř jak velká voda; věděli dobře, že netřeba se obávati výtky, že vždy budou přijati s láskou a s úsměvem.

Tento milý život rodinný prodloužil se až do války r. 1811. Té doby nastoupil generál Svěčin opět činnou službu. Mezitím, kdy táhl proti Francii, uchýlila se jeho choť na své statky Saratovské. (P. d.)

Anna Maria:

K NOVÉMU ROKU.

Vítán Nový roku buď!
Štěstím naplň lidskou hrud',
neštěstí a trudy vzdal,
v očích usuš slzí pal!

Na cestu syp růži květ,
k práci síly dej a vznět,
v radosti a ve štěstí
každý den dej vykvésti.

Nes všem lidem kýžný mír,
utiš strastí bouřný vír,
přines pokoj do vlasti,
ať vše dýchá ve slasti.

Nový roku, nezapuď,
oč tě prosí lidská hrud',
a Ty, Bože, žehnej všem,
s nebe na tu českou zem! —

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Katolická charita. Výroční zpráva Katolické charity (milosrdné lásky) v zemi Moravskoslezské za rok 1928 vrcholí v konečných cifrách, jež zrovna ohromují. Vydatat Katolická charita v roce 1928 v obou diecích (brněnské a olomoucké) ve prospěch nuzných, nemocných a defektivních všeho druhu celkem 12,491.707.13 Kč. Tož zajisté číslice nanejvýš úctyhodná, zvláště povážíme-li, že stát na všechno to přispěl jen asi jednou pětinou. A ještě v to nejsou započtena vydání spolků sv. Vincence, nadílky spolkové, spolková vydání ve prospěch chudých, jež u některých spolků dosahují velké výše. Chléb sv. Antonína, to, co kláštery denně poskytují chudým atd. Kdyby se i to podařilo zachytiti — a doufejme, že v budoucnu i to půjde aspoň sumárně — bude to číslice tak obrovská, že před ní i člověk-bezvěrec nemůže než hluboce se pokloniti. Toto vyjadřování účinné katol. lásky k bližnímu ciframi jest nejnovějšího data. Kolik skrytého chudým za všechna desetiletí, ba i staletí se strany katolické? Jen v diecesi brněnské vydaly dle téže výroční zprávy katolické farnosti z farních chudinských ústavů a nadací za posledních 10 let (za léta 1919—1928) 1,752.503.05 Kč. Tož, jak patrně, jen úsek charitativní činnosti církve katolické u nás (farní chudinské fondy a nadace). Jaké enormní cifry by teprve vykazoval celek! A chválím toto moderní zachycení i charitativní činnosti katolické statistikou (pokud ovšem je zachytitelná). Naše hmotářská doba jde jenom za kvantem a táže se po kvantu. Nuže, nechať vidí jednou to obrovské katolické kvantum na poli účinné lásky k trpícímu bližnímu! Ostatně je to z části i ve smyslu slov samého Pána: „Tak svít světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré a slavi Otce

vašeho, jenž v nebesích jest.“ (Mat. 5, 16.) Tož účinná láska k bližnímu, neúplnými ciframi vyjádřená a vyjadřitelná. Jak velkolepá a účinná je teprve charita, již ciframi zachytiti nelze, neb jež ciframi zachycena býti nechce; činnost katolických misionářů v pohanských zemích, doslovné obětování se malomocným neb jinými nevylechitelnými a nakažlivými nemocemi stíženým, činnost ošetřovatelů a ošetřovatelek nemocných vůbec, činnost šlechetných dárců a podporovatelů chudiny, již ta činí naprosto tajně, řídíce se slovem Páně: „Ať neví levice, tvá, co činí pravice tvá.“ (Mat. 6, 3.) Zde každá statistika lidská vypovídá, zde nastupuje, funguje a fungovat dovede jen statistika Boží, totiž kniha života.

Hlas učencův proti neomylnosti vědy. Dr. Jan Veweyen, profesor na universitě v Bonnu, který naprosto není svými názory v křesťanském táboře, konal ve Vídni přednášku na thema: „Poznání a život“. V ní prohlásil toto: „Mnozí volnomyšlenkáři rádi se dovolávají výsledků moderního badání, které prý odporují biblí. K tomu připomínám, že bible je náboženská vzdělávací kniha, proti níž nepřátelsky vystupovati ani moderní věda dnes nemá příčiny. — Dále je třeba prohlásiti, že vědecké poznatky, pokud mají všeobecnou platnost a jsou svorně vědecky pracujícími lidmi přijímány, sluší přesně rozeznávati od domněnek jednotlivých badatelů. To má pro poznatky v praktickém životě nesmírný význam. Dějiny moderní vědy znají mnoho případů, kde soukromý názor byl vzhledem k příštím důkazům (experimenty) velmi ukvapený. Je to velmi odvážné a nebezpečné, přírodovědecké poznatky stavěti oproti náboženským pravdám. A všichni ti ukvapení badatelé

měli by si vzpomenouti, že jejich předchůdci posmívali se samému Galvanimu pro jeho věhlasný pokus se žabími stehýnkami a zvali jej „žabím tanečníkem“. A tak víra v neomylnost přírodovědeckých poznatků často se již ukázala holou pověrou.“

Navrácení popravoslavených kostelů v Polsku. Ruská vláda přirukla skoro všechny katolické kostely kdysi pravoslavným. Protože jich nemohou katolíci jinak dostati zpět, podaly konsistoře katolických východních diecézí soudní žaloby o jejich navrácení. Jedná se asi o 500 kostelů; všechny byly dříve katolické. Nežádají všechny, ale jen nezbytně potřebných. Katolíci mají velký nedostatek kostelů, někde jest až 20 km vzdálen. Na Volyni je 430 bývalých katolických chrámů, žalob podáno pouze 145. Ve vilnenské diecézi je 464 zabraných kdysi od Rusů kostelů, nyní žádají katolíci zpět pouze 113.

Ve Velké Praze přibude 5 katolických kostelů. Jak se dovidáme, má katolická církev v úmyslu vzhledem k neobyčejnému rozšíření některých pražských předměstí zvýšit počet dosavadních kostelů ve Velké Praze. Prozatím by šlo o 4—5 farních kostelů, které by byly postaveny v předměstských zahradních a vilových čtvrtích, jako je Spořilov, v nichž byl v posledním roce největší stavební ruch

Katolicismus v Německu. V Německu je nyní 20,193.334 katolíků. Starokatolíků je ještě 3342. V Berlíně ze čtyř milionů obyvatel je 403.780 katolíků. Vloni bylo v Prusku uzavřeno 72.126 čistě katolických manželství a 36.705 smíšených. Na 1000 ženatých katolíků připadá 20.3 procent sňatků smíšených. Děti z čistě katolických rodin narodilo se 249.960, děti ze smíšených manželství 50.889. Katolických škol je v Německu 15.216, simultánních 8413. Katolických školních dětí je 2,366.108. Z toho katolické školy navštěvovalo 2,027.880. Katolických učitelů v říši plně zaměstnáno je 59.276. Z mravnostní

statistiky je zjevno, že na katolíky v Prusku připadá 10.9 procent, v Bavorsku 11 procent sebevražd na 100.000 obyvatel; kdežto na protestantství 22.2 až 25.5 procent. Výstupů z církve po odečtení přestupů je 40.112. Sv. přijímání uděleno bylo 206,371.163. Z toho na velikonoční zpověď připadá 12,332.451. Každý katolík v Německu přijímá Tělo Páně průměrně 9krát a 10krát za rok. To je v protestantském Německu a v tak pokročilém Německu. Německý katolicismus opravdu žije.

Františkánské misie. Františkánský řád měl v roce 1927 37 stanic misijnářských mezi pohany a 11 ve východních zemích. Celkem pracovalo v misiích 1277 kněží, z toho 322 domorodců, 141 kleriků a 305 fratrů, celkem 1723. Z toho na misiích ve východních zemích pracovalo 909 členů (632 kněží, 106 kleriků a 171 fratrů). Mezi pohany 814 (645 kněží, 35 kleriků a 134 fratrů). S františkány pracovalo 63 světských kněží Evropanů a 283 kněží domorodých, 424 evropských fratrů a 9 domorodých, 1947 sester Evropanek a 100 domorodých, 1413 panen Bohu zaslibených, 849 katechistů, 3109 učitelů a učitelek. Na kněžství se připravovalo: 203 žáci, 591 hochů-seminaristů a 232 dospělých seminaristů. Počet katolíků obnášel 1,516.933, katechumenů 149 tisíc 905. Do 1440 modliteben chodilo 40.515 dětí a do 1290 škol 102.020 žáků a žákyň. V 19 misijních tiskárnách bylo zaměstnáno 183 dělníků. Počet vydaných svátostí obnášel 231 tisíc 308.

Výsledky katolické misie v Číně. Rektor katolické university v Pekingu podává v „Ročence katolicismu v Číně“ zprávu o pozoruhodných výsledcích americké katolické misie. — V roce 1927 bylo obráceno na katolickou víru 45,934 Číňanů. Počet katolíků v Číně činí 2,439.220 duší, dvojnásobný počet věřících, než mají protestanté. V Číně pracuje 9 různých katolických organizací amerických. Každá z nich má přiděleny svoji

provincii. Na katolických univerzitách v Číně poslouchá 18.910 studentů, na středních školách jest 80.909 žáků. Čína má 1243 své katolické kněze a 1924 kněží cizinců. V dohledné době bude však moci býti nahrazen veškeren klerus cizí klerem domácím.

Pozdní povolání mužů ke kněžství. Katolíci v Německu založili před 8 lety spolek sv. Klem. Hofbauera ku pomoci pozdních povolání ke kněžství. Do října 1929 pomohl spolek dosáhnouti cíle 45 starším mužům. Nyní má dva domy pro ně, v Belecke ve Vestfálsku a v Driburgu. Všechny místnosti jsou plně obsazeny, je nedostatek o místo. Spolek podporoval roku 1929 asi 4000 osob obnosem 20 tisíc M (160.000 Kč), průměrně byli 20 let staří.

Následky výchovy bez Boha. Pokrokový „Národ“ vyžádal sobě úsudek předního pražského kriminalisty o vzrůstající zločinnosti. V odpovědi mimo jiné se praví: „Mládež vyrůstá bez řádného dozoru a dnešní děti přestávají se b á t i s p r a v e d l n o s t i B o h a, v něhož, podléhající protináboženské i protistátní agitaci, nevěří. Děti, které nemají vlastního vědomí o mravní povinnosti, nemohou býti vychovávány bez strachu před Bohem; příliš svodomyslná škola je sotva na místě.“ — Hle, toť správná odpověď. „Národ“ by si z toho měl vzíti naučení a národní demokracie teprve. Její tisk vždycky horlí pro školy, jaké máme dnes, školy bez Boha! A Sokol, přední bašta národně-demokratická, staví se plně na takové stanovisko bezbožecké. Nepomůže mluvení, ale skutky. Zaveďte do škol náboženství, učeťe děti znáti Boha a naučeťe je dbáti Desatera! Ušetříte si práci s vymýšlením zákonů světských. Bude-li lidstvo se řídit Desaterem, nepotřebuje spousty jiných zákonů!

Zase náhlá smrt odpadlého kněze. Nedávno jednoho dne večer stížen byl v kostele sv. Mikuláše v Praze I. 55letý farář československé církve Al.

Janeš nevolností a při převozu automobilem záchranné stanice do všeob. nemocnice zemřel. — Mrtvola ohledána byla policejním lékařem a jelikož nebylo možno zjistiti příčinu smrti, byla mrtvola dopravena do českého ústavu pro soudní lékařství v Praze.

Oloupili duchovního i o košili. Nedaleko Humenného na Slovensku přepadli neznámí lupiči řecko-katolického kněze Eleka Marcsáka z Mihysky, vracejícího se od nemocného, a oloupili ho a zbili. Vzali mu všechny peníze a svlékli ho do naha. Nato zmizeli v lese. Náhodou kolemjdoucí selka půjčila svůj plášť oloupenému, aby se mohl dostat domů. Případ byl oznámen četnictvu, které zahájilo úsilovné pátrání po změlkých lupičích.

Američané vstupují do katolické církve. Za rok 1929 vstoupilo ve Spojených Státech 366.376 osob do katolické církve. Vůči roku 1927 více o 2385. Katolíků ve Spojených Státech je nyní 20,220.709. Arcibiskupů je 17, biskupů 104, seminářů 136 se 114.686 chovanci.

Zázračná uzdravení v Lurdech. Na základě přesných statistických dat uvádí P. Gemelli, rektor katolické university v Miláně, že do roku 1905 událo se v Lurdech 2500 uzdravení, která přirozenými pomůckami vědy vysvětliti nelze. Od roku 1905 až do letošního roku jest téměř týž počet zázračných uzdravení. — Ve světoznámé polské svatyni Panny Marie Čenstochovské událo se nedávno uzdravení, které vzbudilo pozornost celé země. Byl to sedlák Michael Bartosiak ze Lvovského předměstí, který byl na celém těle ochrnutý, takže se nemohl téměř ani pohnouti. Byl přinesen na nosítkách před hlavní oltář chrámu a tu za modlitby náhle vstal a dovedl se volně pohybovati. Biskup dr. Kubin, generál jezuitů P. Markovič, jakž i někteří kněží byli svědky celého výjevu. Komité lékařů prohlásilo, že toto uzdravení vědeckou cestou nelze vysvětliti.

Francie a duchovenstvo. Při svěcení základů pro nový seminář v Chambéry

měl tamní arcibiskup významnou promluvu. Dotýká se výroku Briandova, že „válka není dobrým obchodem ani pro vítězíci národ,“ prohlásil, že také nepřátelé církve došli nyní k přesvědčení, že i válka proti duchovenstvu není pro nikoho dobrým obchodem, ani pro ty, kteří myslí, že v ní zvítězili. Francouzské duchovenstvo „válku“ v roce 1906 materiálně prohrálo, neboť bylo oloupeno

o všechen svůj majetek. Nepřátelé duchovenstva věřili, že v této válce získali. A je potěšitelné, že nyní se přesvědčili, jak jejich víra byla falešná. Ale církev francouzská svým nepřátelům neklne, nýbrž doufá, že její nepřátelé ze svého přesvědčení vyvodí též důsledky.

Československá církev má nyní na Moravě a ve Slezsku 56 sborů či modliteben.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsi. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsi. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsi. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelike úmysly a myšlenky, všelike city a žádosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za milost, aby všichni jedno byli a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Po každé odpustkách 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčínec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modleme se za spojení všech ve víře.

Úmysl v únoru. 1930: **Posvátnost manželství.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Aby všichni jedno byli. (Hlavní úmysl.) — Vánoční. (Báseň.) — Pochválen buď Ježíš Kristus! — Již se blíží . . . (Báseň.) — Život náš plavba po moři. — Šťedří večer. (Báseň.) — Pán s vámi! — Narodil se . . . (Báseň.) — Hraběnka Svěčinová. — Svatá rodina na útěku z Jerusalema. (Obrázek.) — Pán Ježíš v chrámu Jerusalemském mezi zákoníky. (Obrázek.) — K novému roku. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V lednu modleme se, aby všichni jedno byli.

(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. St. Obřezání Páně. Nový rok. - Za Boží ochranu. Aby všichni jedno byli. Sbratření duší. Rozšíření království Kristova. Za Boží požehnání.
2. Č. Nejsv. Jména Ježíš. - Prosba: Posvět se jméno Tvé! Zabránění klení a rouhání. Pokoj Kristův v království Kristově. Vše ke cti Boží.
3. P. Sv. Jenovefy, p. (512.) I. pátek v měsíci. Pobožnost k bož. Srdci P. Obnova národů duchem křesťanským. Včasné zaopatření nemocných. Těžce nemocní.
4. S. Sv. Tita, bisk. v I. stol. - Sv. Otec Pius XI. Sbratření národů. Hromadný návrat do církve katol. Šíření křesť. pozdravu. Časté a denní sv. přijímání.
5. Neděle po obřezání Páně. Sv. Simeona Styl. (459.) - I. neděle v měsíci. Dar kajenosti. Obrácení hříšníků. Šíření Apoštolátu modlitby. † spolubratři.
6. P. Zjevení Páně. Sv. tři Králů. - Prosba: Přijď království Tvé. Sjednocení církve pravoslavné s římskou. Misie v Africe. Spolek sv. Děťství Ježíšova.
7. Ú Sv. Luciána, kněze m. (312.) - Apoštolát kněží. Pokoreni nepřátel Požích. Bázeň Boží ve školách. Rozkvět katol. ducha. Šíření katol. tisku a knih.
8. St. Sv. Severína, opata (482.) - Návrat Anglie do církve katol. Požehnání duch. cvičením. Apoštolát sv. C. a M. Přemáhání sobectví. Zemřeli kněží.
9. Č. Sv. Juliany a Basilisy, m. (313.) - Posvátnost rodinného života. Bohu zasvěcené panny. Povznesení mravnosti. Dar živé víry, pevné naděje a vroucné lásky.
10. P. Sv. Pavla, poust. (442.) - Odřikání se světa. Povolání ke stavu kněžskému a řeholnímu. Dar mlčenlivosti. Za svobodu církve naší. Zemřeli kněží.
11. S. Sv. Theodosi, opata (529.) - Řeholní duch. Katoličtí studenti. Návrat rozkolníků do církve katolické. Stálý mír mezi národy. Trpělivost.
12. Neděle I. po zjev. Páně. Sv. Arnošta, bisk. - Velepastyřové naší. Opat benedikt. Bohoslovné ústavy. † benediktin. Důvěra v Boha. Zbožné vychov. dětí.
13. P. Sv. Hilaria, bisk. a uč. církve (268.) - Obrození lidu skrze Kr. P. Svěcení dnů Páně. Duch sebezapaření a pokory. Odvrácení krádeží a loupeží.
14. Ú. Sv. Felixe z Noly, m. (310.) - Náboženství a církve v naší republice. Katolická akce. Trpělivost a protivenství. Náprava daného pohoršení.
15. St. Sv. Maura, opata ř. m. Bened. (584.) - Řád benedikt. Obnova ducha řeh. Kandidáti řádu benedikt. Dar poslušnosti. Za jednotu a svornost.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za milost, aby všichni jedno byli a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katol. byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modleme se za spojení všech ve víře.

Úmysl v únoru 1930: **Posvátnost manželství.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. Č. Bl. Bohumíra, ř. prem. (1127.) - Řád prem. Dar církevního smýšlení. Pěstování náboženských vědomostí. Kněží katecheti. Zemřelá matka.
17. P. Sv. Antonína, poust. - Posvátnost stavu manželského. Apoštolát kněží a laiků. Dobrodinci chudých. Apoštolát sv. C. a M. Papežský ústav mis.
18. S. Nastolení sv. Petra v Římě. - Sv. Otec Pius XI. Úcta nejsvětější Svátosti olt. Stálost v povolání kněžském. Katolické misie v zemích pohanských.
19. Neděle II. po zjev. P. Sv. Kanuta, kr. a m. Návrat Anglie do církve katolické. Katoličtí spisovatelé a novináři. Zřízení katolického gymnasia.
20. P. Sv. Fabiána a Šebestiána. m. (250 a 288.) - Katol. akce. Oživení sv. víry. Katoličtí studující. Křesťanství vůdcové lidu. Obrácení zbloudilých.
21. Ú. Sv. Anežky. řím. p. a m. (304.) - Dar čistoty srdce. Křesťanské panny. Ctnostný život podle víry. Odstranění neslušné módy. Mariánské družiny.
22. St. Sv. Vincence. jáhna. m. (303.) - Křesť. dělnictvo. Zemřelý farář. Kandidáti kněžství. Příkladný život. Časté i denní sv. přijímání. Náhle zemřelé.
23. Č. Zasnoubení P. Marie. - Dobrá příprava na stav manželský. Zbožný duch v rodinách. Úcta Marie P. v rodinách. Dobrý příklad v rodinách. † matka.
24. P. Sv. Timothea, bisk. m. (97.) - Velepastyři naši. Znalost života svatých. Duch pokory a skromnosti. Ochrana před pomluvami. Duše v očistci.
25. S. Obrácení sv. Pavla. (35.) - Odstranění vlačnosti náboženské. Obrácení nevěrečů a bludařů na víru katolickou. Návrat odpadlíků do církve svaté.
26. Neděle III. po zjev. P. Sv. Polykarpa, bisk. m. (165.) - Šíření katol. tisku. Smíření rozvedených manželstev. Křesťanské spolky mládeže. Dar zdraví.
27. P. Sv. Jana Zlatoústce, bisk. a uč. cirk. (497.) - Horliví kazatelé. Boj proti nemravnosti. Ochrana nevinnosti. Přemáhání zlých povahy.
28. Ú. Sv. Rajmunda, kněze. - Pěstění duchovního čtení. Přemáhání lenosti. Služební a jejich přácedárci. Pomoc Boží jistým duším. Omladina.
29. St. Sv. Františka Sal., bisk. a uč. cirk. (1622.) - Obnova duch. života. Apoštolát modlitby. † kard. Fr. B. Vice osob duchov. Spravedlivost a poctivost.
30. Č. Sv. Martiny. p. a m. (II. stol.) - Ženské kláštery a jejich ústavy. Uctivé chování při službách B. Dobrý duch v katol. spolcích. Dobrodinci chudiny.
31. P. Sv. Petra Nol., zakl. ř. (1256.) - Katolíci na Rusi a mezi pohany. Živí a † členové bratrstva bož. Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Vyslyšení proseb.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za a milost, aby všichni jedni byli a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buďž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852. Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katol. byli shromážděni a byl jeden ovčínec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modleme se za spojení všech ve víře.

Úmysl v únoru 1930: **Posvátnost manželství.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Občanská tiskárna v Brně

doporučuje tyto svým nákladem vydané

náboženské spisy:

Rozjímání, životopisy a výklady:

- Sv. Alois z Gonzagy, **Spisek o andělech**. Cena Kč 1.—.
Arnoudt J. S. J. P., **Následování nejsv. Srdce Ježíšova**. Čtyři knihy. Cena Kč 15.—.
Arndt A., **Život sv. Stanislava Kostky, patrona mládeže**. Cena Kč 1.50.
Arvisenet, **Navedení jinochů k pravé moudrosti**. Cena Kč 1.—.
Černý, **Blahoslavený bratr Šalomoun, mučeník z kongregace Školských bratří**. Cena Kč 1.50.
Černý, **Blahoslavení mučníci kanadští z Tovaryšstva Ježíšova**. Cena Kč 7.—.
Černý V., **Zita, svatá služka**. Cena Kč 2.50.
Denis P. A., **Měsíc Panny Marie. Rozjímání o modlitbě „Zdravas Královno“**. Cena Kč 3.—.
Doležal J., **Příprava k I. sv. přijímání**. Cena Kč 1.—.
Doležal J., **Příprava k I. sv. zpovědi**. Cena 50 h.
Doležal J., **Příprava k sv. zpovědi a k sv. přijímání, výňatek z předcházejícího díla**. Cena 50 h.
Dominik P. a Jezu Maria, **Životopis sv. Jana z Kříže**. Cena Kč 2.—.
Doss Adolf, **Volba stavu ve světle víry a rozumu**. Cena Kč 1.—.
Eymard J. P., **Měsíc Panny Marie, naší milé Paní nejsv. Svátosti Oltářní**. Cena Kč 2.—.
Eymard J. P., **Nejsvětější Svátost Oltářní**. Cena Kč 2.—.
Sv. Fr. Saleský, **Nauka o pravé zbožnosti**. Cena Kč 3.—.
Grydl Frant., **Obřady církve katolické**. Cena Kč 3.—.
— Z toho výňatek: **Svatý týden**. Cena Kč 1.50.
Hattler, **Štěpnice Srdce Páně. Rozjímání na každý měsíc v roce**. Třetí vydání. Cena Kč 15.—.
Hättenschwiler J. P., **Velká připověď božského Srdce Ježíšova**. Cena Kč 1.—.
Hrubý Jan T. J., **Dějiny pobožnosti k bož. Srdci Páně**. Cena Kč 8.—.
Hurter Hugo, P. T. J., **Duchovní domácí samota**. Přeložil a sestavil P. Fr. Tomeček, T. J. Cena Kč 7.—.
Janovský Fr., **1500 výročí sv. Jana Zlatoustého**. Cena 20 h.
Janovský Fr., **Dvanáct ročních měsíců dle víry a obyčejů lidových**. Cena Kč 1.50.
Kalvoda Fr., **Praktický výklad středního katechismu**. Cena Kč 8.—.
Kalvoda Fr., **Vyučování náboženské v prvním školním roce**. Cena Kč 1.—.
Kolenc Jos., **„Nechte maličkých přijít ke mně“**. Cena Kč 1.—.
Kovář Em., P., **Život Jana Nep. Neumanna, biskupa Filadelfijského**. Cena Kč 2.—.
Lehen P., **Cesta k míru duše. Druhé vydání**. Cena Kč 12.—.
Leonarda Lesia S. J., **Rozjímání prosebná**. Cena Kč 2.—.

- Míka Josef, **Pokoj vám!** Potěšitelná knížka pro duše bázlivé a úzkostlivé. Cena Kč 7.—.
- Míka Josef, **Útěcha nemocných.** Příruční knížka pro kněze a nemocné. Cena Kč 1.—.
- Míka Josef, **V kříži naděje.** Potěšitelná knížka pro všechny trpící. Cena Kč 1.—.
- MLčoch Fr., **Láska Ježíšova ke kajníkům.** Cena Kč 1.—.
- Monnin A., **Duch ctih. sluby božího Jana Kř. Marie Vianneye.** Cena Kč 2.—.
- Müller M. Arnošt Dr., **Duchovní lékárna pro všechny, kdož chtějí žítí život věčný.** Cena Kč 1.—.
- Na cestu životem.** Nezabudky mládeži vystupující ze školy. Cena 50 h.
- Novák Jan, **Křesťanské cvičení nebo výklad Velkého katechismu.** Díl I—V. Cena Kč 30.—.
- Obrana víry naší.** Cena Kč 1.50.
- O přípravě a přijímání svátosti břimování.** Cena 50 h.
- O kněžském celibátě.** Několik myšlenek lidu podává A. Stork T. J. Cena 50 h.
- Obraz Panny Marie na Jasně Hoře u Čenstochova v Ruském Polsku.** Cena 50 h.
- Ordo et processus in actionibus synodalibus.** Cena váz. Kč 3.—.
- Podstránský Jos. Boh., **Křesťanské napomínky k hlavním ctnostem a zvláštním povinnostem.** Cena Kč 2.—.
- Procházka Inocenc, **O řeholním životě.** Cena Kč 25.—.
- Prucek J., **Hora Kalvarie v Jaroměřicích.** Cena Kč 1.50.
- Rejzek O. Ant., **Nábožné hovory o úctě božského Srdce Páně.** Cena Kč 2.—.
- Rejzek Ant., **Blahoslavený Antonín Baldinucci, kněz Tov. Ježíšova.** Cena Kč 1.—.

Modlitby.

- Čtvrtrodinka před velebnou Svátostí.** Cena 50 h.
- Denní hodinky** k uctění nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Cena Kč 1.—
- Devítidenní pobožnost k P. Marii Lurdské.** 7. vydání. Cena Kč 5.—.
- Dohnal Štěpán, **Devítidenní pobožnost k božskému Srdci Páně.** 2. vydání. Cena Kč 2.40.
- Dokoupil Jan, **Ctitel sv. Josefa.** Cena Kč 2.40
- Duch sv. Františka.** Modlitební kniha pro údy III. řádu sv. Františka. Cena Kč 3.—.
- Hilgers Josef, **Přiručka k pobožnostem Srdce Páně pro kněze a věřící lid.** Cena Kč 3.50.

Obširný seznam knih, vydaných

Nakladatelstvím Občanské tiskárny v Brně,
na požádání.

Vychází začátkem každého měsíce.

1.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Porádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

~~~~~

Docházejí nám stále reklamace časopisu

KVĚTY MARIANSKÉ

V posledním (12.) čísle minulého ročníku oznámili jsme naši obci čtenářské, že další vydávání tohoto velmi oblíbeného měsíčníku zastavujeme. Stalo se tak z nepředvídaných technických příčin a vydavatelstvu jest velmi líto, že v slibném díle na liše náboženské výchovy našeho lidu jest nuceno své síly zredukovati. Není to však krokem zpět, nýbrž pouhým oddechem k načerpání nových sil na cestu k vytčenému cíli. Zveme ke spolupráci všechny lidi dobré vůle: poskytneme každému možnost zasloužit se o katolický tisk a prostředků k této záslužné práci všude dosti. Získávejte předplatitele časopisu **NÁŠ DOMOV**. Doporučujte jej svým známým a přičiňte se tak o jeho nejpočetnější obec čtenářskou. Předplatné pouhých Kč 12.—. Vybaven technicky i redakčně nejlépe, jest Náš Domov nejlevnějším časopisem rodinným, a proto i nejchudší katol. rodině přijatelným.

Vedle Našeho Domova budiž bývalým čtenářům Květů Mariánských neméně cennou náhradou měsíční list **ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ**.

Vychází taktéž měsíčně za řízení J. M. nejdp. opata P. Hlobila z Rajhradu. Předplatné Kč 12.— ročně.

Předplatte své rodině

v nakladatelství Občanské tiskárny v Brně,

Starobrněnská ul. 19-21.

Vyžádejte si složní lístek.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV.

BRNO, ÚNOR 1930.

ČÍSLO 2.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Posvátnost manželství.

(Hlavní úmysl.)

Úmysl tento, sv. Otcem Piem XI. ustanovený, jest velmi důležitý, hlavně v naší době, kdy tisíce manželstev rozvedeno a rodinný život podkopán, kdy duch křesťanský buď částečně nebo docela vymizel z rodin. Lidé nepamatují, jak důležitým a posvátným jest stav manželský. Posvátným je manželství co do svého původu. Původ svůj má u Boha samého, který manželství sám ustanovil hned v ráji, stvořiv člověka muže a ženu, požehnal jim a v nich požehnal všechna manželstva. Proto již ve Starém zákoně bylo manželství úctyhodným, posvátným svazkem muže a ženy. Když pak přišel v čase Kristus Pán Spasitel náš, který vše obnovil a posvětil, co bylo hříchem zkaženo a znetvořeno, povýšil manželství na svátost, kterou se dostává manželům zvláštní milosti a pomoci k tomu, aby spolu vytrvali v dobrém i ve zlém až do smrti jednoho nebo druhého, aby děti Bohem jim dané zase pro Boha vychovávali. Tomu nasvědčují slova Páně: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj. (Mat. 19, 6.) Každý, kdo propustí manželku svou a jinou pojímá, cizoloží; a kdo pojímá propuštěnou od muže, cizoloží. (Luk. 16, 18.) To by měli dobře uvážit při nynějších rozvodech manželů! A jako Spasitel, tak i církev

sv. vždy manželství považovala za posvátný, nerozvízitelný svazek muže a ženy, za milostiplný obraz nerozlučného spojení Krista Pána s církví, jak dí sv. Pavel: „Tajemství toto veliké jest, ale já pravím v Kristu a v církvi:“ (Efes. 5, 32.) — Proto z povinnosti připravuje církev snoubence k hodnému přijetí této svátosti, světi a žehná tento nerozlučný svazek manželský. Manželství jest tedy svazek posvátný a to ve svém účelu. Dle vůle Boží mají manželé býti základem rodiny, jim Bůh svěřuje děti, které křtem svatým stávají se dítkami Božími a jejich rodiče zástupci Božími. Rodiče mají děti své pro Boha vychovávat i o jejich spásu pečovat. Jistě to úkol vznešený pro rozšíření království Božího na zemi. A proto manželé važte si stavu svého a svatě jej zachovávejte! Těmito slovy napomíná ve 62 časopisech Apoštolátu modlitby sv. Otec především ty mnohé miliony katolických manželů, kteří se přidali k Apoštolátu modlitby. Potom prosí je sv. Otec snažně o modlitbu a zadostičinění za hrozné zneuctění manželství za doby naší. Sv. Otec také doufá, že pomocí modlitby a působením pravých manželů se zabrání dalšímu znemrazení a zdivočení života manželského aspoň mezi

katolíky. Lehkomyslný a bezbožný svět hledí i katolíkům namluviti zneužívání manželství jako opatrnou moudrost. Proto církev sv. nepřestává varovati před tím pro zlé následky a též časné tresty, jakéž takoví manželé zasluhují. Do takových manželstev místo výchovy dítek, kterých nechťejí míti, vloudí se temné mocnosti a mstí se: Tělesným chřadnutím, duševními poruchami, manželskými různicemi, cizoložstvím, výčitkami zlého svědomí a na celé takové rodině spočívá kletba těžkého hříchu. Nikdo neříkej, že v té věci jest církev katolická přísná, neboť nejedná se tu o přikázání církevní, nýbrž o ustanovení a přikázání Boží. A tedy zne-

užívání manželství je přestupkem přirozeného — božského zákona. Na tom nemůže církev ničeho měniti. Ani nepatří výmluva starost o dítky. Dá-li Bůh dítky, zase přispěje ku pomoci buďto církvi nebo jiným způsobem. Bůh vzbuzuje dobrodince, dává rodičům zdraví a sílu, aby mohli děti uživit. Proto katolíci manželé děkují sv. Otci Piu XI. za tento úmysl v únoru; uznávají, že tato záležitost jest jednou z nejdůležitějších pro království Boží na zemi a modlí se každodenně vroucně: Vše dle úmyslu Tvého, nejsv. Srdce Ježíšovo! Ve Tvou pomoc, ve Tvé smilování pevně doufáme a Tobě rodiny naše zasvěcujeme!

Jarolím St. Pavlík:

V masopustě.

V lednu, též i v únoru,
jak by bláznův všech celý
pro lidstvo se otevřely!

Ve křiklavém úboru,
v kostymech jak v komedii,
které sotva tělo kryjí,
křepčí lidé jinak vážní,
plní smíchu, plní žertů;
to má radost kníže čertů,
andělé však truchlí strážní.

Krátké sukně, krátké vlasy,
frisura jak pro hochy,
do růžova punčochy,
ličidlo má dodat krásy —
to je ten náš výkvět děv!
Co mám říci, člověk neví.

V bláznivém tom masopustě
hříchy páchají se hustě.
V hospodě muž dlouho sedí,
doma z oken bída hledí.
Mládež každou neděli
při tanci se veselí;
jako rekrut chasník výská,
v náruči svém holku stiská.
Valčík, tango, foxtrot, šimy,
pánové jsou každé zimy.

Kořalka těž, pivo, víno,
kabaret a slizské kino.
Naříká se na drahotu,
velké daně, práce psotu;
na zábavy peněz dost:
nad tím truchlí mrav a ctnost.

Tak to jde teď na tom světě,
nejen v zimě, též i v létě;
teď je hůř než před lety.
Všude samé výlety,
jež si mládež do hor dělá
beze mše a bez kostela.
Polo děti lesem, polem
pod paží se vedou spolem,
oba kouří cigarety —
naši mládeže toť květy.

Mám dál ličit stinnou stránku
naší doby, její chmuru?
Lide náš, ó vzhůru, vzhůru,
probuď se už z svého spánku,
apoštol jak napomíná:
ať teď vládne kázeň jiná,
ať se každý chyb svých zprostí,
ať teď kráčí cestou ctností.

Za hříchy, jichž spáchal's dosti,
smírné konej pobožnostil

Hromnice.

Napsal Ignát Z h á n ě l.

„Když se naplnily dnové očišťování Panny Marie podle zákona Mojžíšova, donesli dítě Ježíše do Jerusalema.“ (Luk. 22.) Pouze čtyři osoby slavily první procesi, které se koná v našich kostelích v den Hromnic. Panenská Matka Marie přináší své děťátko Ježíše do chrámu, Josef, pěstoun Spasitelův, jest přítomen, aby představil Bohu dítě, v němž měl zalíbení. Spravedlivý Simeon poznal toho, na nějž čekal, který byl očekávaným Vykupitelem. Rovněž ho poznala stařena Anna, která „ani nevycházela z chrámu, sloužíc Bohu posty a modlitbami dnem i nocí.“ (Luk. 2, 36.)

Svatý Bernard píše: „Věru není žádný zázrak, že bylo toto procesí tehdy tak malé, vždyť byl rovněž maličký, kterého představili Bohu. Nebyl připuštěn žádný hříšník, všichni přítomní byli spravedliví, svatí, dokonalí. Ale, ó Pane, táže se dále světec: „Míniš pouze tyto spasiti? Tělo roste, roste též tvé milosrdenství, lidi i zvířata spasiš, Pane, když ty, Bůh, zmnohonásobíš své milosrdenství.“ Při druhém průvodu, který konal Ježíš, „přivedli oslici i oslátko, vložili na ně roucha svá: i posadil se na ně. Přemnohý pak zástup prostřel roucha svá na cestu... zástupové pak, kteří šli v předu i kteří v zadu byli, volali, řkouce: „Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně, Hosanna na výsostech!“ (Mat. 21, 7—9.) Vyplnilo se tehdy, co předpověděl již dávno prorok Zachariáš, řkoucí: „Plesej, dcero sionská, vesel se dcero jerusalemská: aj., král tvůj přijde k tobě spravedlivý a spasitel; sám chudý a sedě na oslici a na mladém oslátku oslice.“ (Zach. 9, 9.)

„Nikým neopovrhne Pán, nezamítá ani „hovad šnilých v lejně svém,“ (Joel 1, 17), jeho láska přikryje množství hříchů i když chybí víra, čistota mravů, poslušnost. Hříšník

není považován za nehodného, aby se mohl zúčastnit slavnostního vjezdu Spasitele. Nestrachujme se, vybízi nás sv. Bernard, tato sláva, toto účastenství, o kterém se nám zdá, jakoby bylo usouzeno pouze pro nemnohé, dostane se všem nám v podíl, neboť proč by nás své děti neučinil účastnými, když tak vyznamenal tehdy lidi?

Král starozákonní David toužebně si přál viděti onen den, neviděl ho však. Pěl v žalmu: „Přijali jsme, Bože, milosrdenství tvé uprostřed chrámu.“ (Žalm. 47, 10.) Tohoto milosrdenství byl zúčastněn David, přijal je také Simeon a dostalo se ho také nám i všem těm, kteří k životu předurčeni jsou. Neboť „Ježíš Kristus jest týž včera i dnes i na věky.“ (K Žid. 13, 8.) Ale nezapomínejme a přivedme i na paměť, že Boží milosrdenství jest uprostřed chrámu, tedy nikoliv někde v koutě anebo v nějaké zastrčené a zapomenuté chatě; u Boha není žádného rozdílu, všichni jsme mu milými dětmi, Jeho milosrdenství jest uprostřed mezi nimi, všem se nabízí, nikdo není bez něho, leda kdo je odmítá.

Vody Božího milosrdenství prýští se pro všechny, jenom žádný cizinec z nich nebude pít. Kdo jest z počtu tvých věrných, neužije smrti, až uvidí Pomazaného Páně, aby mohl býti propuštěn v pokoji. Proč by neměl odcházeti v pokoji, kdo má Pána v srdci svém? Pán jesti naším pokojem a skrze víru přebývá v našich srdcích. Duše, která neměla Ježíše za svého vůdce na pouti životní, jest nešťastná. Vždyť jsou bohužel mnozí, kteří neznají Krista, neboť dle slov Pisma „světlo přišlo na svět a lidé milovali více tmu nežli světlo“ (Jan 3, 19) a „světlo ve tmě svítí a my ho nepojaly.“ (Jan 1, 3.)

Podobně jako nevycházela stařena Anna z chrámu, chceme i my přijímati

milosrdenství Boží z prostředku domu Božího, neboť „chrám Boží jest svatý a tím jste vy.“ (I. Kor. 3, 17.) Pán jest blízko nás, bydlí v našich srdcích skrze víru, tu jest jeho chrám, sídlo, trůn. Nikdo nekráče po cestě těla, abychom neupadli v nemilost u Boha. Učiňme duši svým vládcem, „neboť tělo porušení bere, obtěžuje duši a ten zemský příbytek dolů stlačuje mysl mnoho přemýšlející.“ (Moudr. 9, 15.) „Proto jest moudrost tohoto světa bláznovstvím u Boha.“ (I. ku Kor. 3, 19.) Kdo se dává v poddanství ďábla, zůstane jeho otrokem. Milosrdenství přijímá se v srdci, v srdci bydlí Kristus, v srdci mluví slova pokoje ke svému lidu, ke svým svatým a ke všem, kteří zkoumají srdce své.

Jakou obět přineseme Pánu? Čím se odplatíme Hospodinu za všechno, co učinil nám? (Ž. 115, 12.) Přinesl sám sebe za obět, sama sebe obětoval a my otálíme jemu sebe obětovati? Dvě věci máme a můžeme mu darem dáti, své tělo a svou duši; jsou sice oba tyto předměty malé, nepatrné, lépe by nám bylo, kdybychom se sami obětovali Pánu, než abychom byli ponecháni sami schů. Neboť pak bloudíme; když mu obětujeme svou duši a sebe, budeme se radovati v Pánu.

V době, kdy žil na světě náš milý Spasitel Ježíš Kristus, přinášeli lidé Bohu oběti zápalné, zabíjeje různá dobytčata. Nyní však platí slovo proroka Ezechiele: „Rei k nim: Živť jsem já, praví Pán Bůh; nechei smrti bezbožného, ale aby se obrátil bezbožný od cesty své a živ byl. Obrátte se, obraťte se tedy od cest svých nejhorších.“ Ezechiel (33, 11.) Bůh nechce naší smrti a my bychom váhali přinést život svůj za obět? Svatý Bernard, jehož myšlenek tuto používáme, praví: „U Očišťování Panny Marie byli tři osoby přítomny: snoubenec Marie, svatý Josef, panenská Panna Maria a božské Dítě. Budiž podobně i při našem obrácení a sebeobětování zastoupena mužná odhodla-

nost, zdržlivost těla a pokorné smýšlení. Ukažme mužnou odvahu ve vytrvalosti, v zapírání a odřikání, ukažme panenskou čistotu, ve smýšlení dětinnou prostotu i pokoru. Mějme v paměti slova: „Na stezce spravedlnosti jest život: ale cesta bludná vede k smrti.“ (Přís. 12, 28.)

Zasvěcujeme všechny práce své matce Marii a kdykoliv jsme dokončili nějakou důležitou záležitost, děkujeme jí za pomoc, kterou nám přispěla, jak to činil proslavený syn národa francouzského, žurnalista Louis Veuillot. Když jednou dokončil kterési své dílo, psal věrnému příteli: „Konečně jsem napsal to šťastné slovo: „Konec!“ V sobotu v sedm hodin večer udělal jsem poslední tečku. Týž večer šli jsme s přítelem Moncarthurem k Panně Marii Vítězné a rozsvítili pěknou svíci; druhý den jsme se tam opět dostavili ke svatému přijímání. Kéž nyní žehná Pán dílu!“

Spisovatel života Kristova Renan, který upřel Kristovi božství a prohlásil ho za pouhého mudrce, který vynikal nad ostatní toliko hlubokou moudrostí, cestoval jednou po Řecku a stál v městě Athénách na posvátné hoře Akropoli. Pcdívoval se sošepohanské bohyně Pallas Athény, kterou vytvořil ze zlata a ze slonové kosti veliký umělec Feidias. Chtěl na ni napsati nějaký zdařený chvalozpěv. A tu v této tak vážné chvíli vzpomněl sobě bezděky na Bohorodičku. Nemohl zakřiknouti hlasu svého svědcmí a napsal do svého památníku: „Ve svatyních mé vlasti zaznívají chvalozpěvy: „Zdravas buď královno, hvězdo mořská, matko těch, kteří lkají a plakají v tomto slzavém údolí.“ Když vzpomínám na tyto zpěvy, taje led v srdci mém a žádá to mnoho přemáhání, jíti cestou, kterou nyní kráčím.“ Měli totiž doma u rodičů jednoduchý obraz marianský, který visíval nad jeho lůžkem. Tato vzpomínka vyvolávala v jeho mysli více štěstí nežli klasické dílo Feidiovo. Modlitba k Bohorodičce zněla mu v hlavě lahodněji a v jeho nitru ožývala se

sladší melodie než nejkrásnější sbor ze kterékoliv tragédie Sofokleovy.

Holdujme každý den po celý rok své dobré matce Marii. Každou chvíli, kdykoliv máme pokdy, vzdávejme jí chválu slovy, zpěvem, skutkem a vůbec jak jest možno.

Roku 1604 otevřeli ve Vilně hrob polského krále Kazimíra, bratra českého krále Vladislava Jagelonského. Nalezli na jeho prsou list, na němž byl vlastní jeho rukou napsán chvalozpěv: „Omni die, dic Mariae mea laudes anima“, t. j. „každého dne propěvuj duše má Marii chvalozpěvy.“ Dle podání složil Kazimír tento krásný mariánský chvalozpěv a denně jej zpíval ke cti Matky Páně; když umíral, přál si, aby byl uložen na jeho srdce, což se také stalo. Chtěl, aby jeho studené srdce i v hrobě tímto způsobem zpívalo píseň mariánskou, jako, když němý podává královně na listku psanou svou žádost.

Kěž se podobně otevírají naše poloustydlá srdce k novým mariánským písním, kéž vlévají se jimi do našich duší nejčistější láska, dobrota a něha. Hledme a přičiňme se, abychom byli podobni starci Simeonovi ne co do

let, ale co do vlastností, které mu připisuje svaté evangelium, když o něm praví, že byl „spravedlivý a bohabojný“ (Lk. 2, 25.) Byl podle mínění, svého národa veskrze dokonalý, protože ve slově „spravedlivý“ byly obsaženy všechny dokonalosti, potřebné ctnosti; bohabojnost pak jest nejjistější ochranou zdi proti každému hříchu. Podobá se tedy spravedlnost pokladu a bohabojnost jest schránka, v níž jest tento poklad uschován. Učitel duchovního života Ludvík z Granady srovnává spravedlnost s vinicí a bohabojnost se zdi, která jest vystavěna okolo celého vinohradu a chrání hrozny proti zlodějům, když se zeď zboří, jest vinohrad v nebezpečí, že bude vykraden. Podobně také, kde není bohabojnosti jest nebezpečí, že ovoce etnostného života zmizí a vydáno bude na pospas zlodějům. Jiní srovnávají spravedlnost s balastem, který chrání loď proti větrům, aby ji neobrátily. Bez tohoto obtěžkání zle by se vedlo lodníkům, byli by stále v nebezpečí potopiti se s lodí svou. Písmo svaté varuje nás před tímto nebezpečím slovy: „nebudeš-li se pilně držeti bázně Boží, brzy se podvrátí dům tvůj.“ (Sir. 27, 41.)

Anna Maria:

Ve znamení kříže.

Při křtu svatém kněz mi
křížem žehnal čelo,
aby srdce moje
ke Kristu vždy spělo.

A když máti moje
modlit učivala,
na čelo mi křížek
také dělávala.

A růženec malý
v ruce moje dala,
jím bych ulehčení
v těžkém žití brala.

Věděla má máti,
jak se kolem vine,
tak jak život lidský
k smrti rychle plyne.

Ve znamení kříže
žijem, umíráme,
ve znamení kříže
život věčný máme.

Pán s vámi!

Napsal farář M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování.)

Řeholní sestry.

Jakkoliv byly dobře placeny, dobře živěny, dobře ubytovány a velmi váženy, přece byly Vestálky málo četné. Kdo však by vyjádřil počet panen Ježíše Krista, které opouštějí všecko, rodiče, přátele, skvělou budoucnost, někdy i nádherné paláce, aby žily neznámy, chudy, jedny uprostřed drobných dětí v útulně, jiné u lože umírajících v nemocnici, ty u národů divokých, aby je vedly k vzdělanosti a zároveň k poznání Boha pravého, ony pak na bojištích a ve vozích pro raněné vojiny?

Jeden důstojník anglický pravil ve válce krímské k důstojníku francouzskému: „Naši vojáci se bijí tak dobře jako vaši, naše námořní loďstvo je nad vaše, ale co nám chybí, to jsou vaši andělé, aby ošetřovali nemocné a raněné!“ A věru, velmi často mísí se slzy, ba i krev milosrdné sestry se slzami a krví vojáka umírajícího pro vlast. V této chvíli poslední hovoří k němu ona o jeho matce, rodině, o Bohu, o Marii, o prvním přijímání, o nebi, jež bude mu odměnou za jeho odevzdánost, o oběti života, takže ani smrt jeho nepostrádá sladké útěchy. Ba což, i hrdí synové Mohameda sklánějí se uctivě před sestrami sv. Vincence Paulanského, a Francouzi, nad divochy barbarštější, berou je nemocným a umírajícím z nemocnic, aby jim nevykládaly o Bohu, ani o věčnosti, jako by mlčení mohlo zničit Boha, jeho soudy, nebe a peklo! Jaká to hanba jménu francouzskému!

Člověk nepřechte bez pohnutí tyto řádky, napsané důstojníkem rýnské armády v roce 1870: „Ubohá sestra Klára!... Vidím ji pořád, jak sešlapávala slámu naší ambulance, nedbajíc děl, která hučela, požáru posledních domů osady, který vrhal

svůj příšerný svit na naše tváře. Jak zachycovala nejmenší stesk, nejmenší povzdech každého z nás! Všecky raněné, jež přílišné utrpení nedovoľovalo dopravit dále, složili v jedné stědě. První paže, které jsme viděli otvírat se nám ubchým, to byly paže dobré sestry. Úsměv na rtech, slzy v očích, několik kroků od bojiště a zuřivého zápolení, stála tam na zabláceném a zkrvaveném stanovišti, kde by byl člověk umřel jako tolik jiných. Jaká to pohotová úleva, kterou poskytuje tato láska, jež obvažuje vaše rány a zároveň vás pozvedá z mravního ponížení! Ubohá sestro! Aby se načerpalo trochu vdry, po níž padesát hlasů úpěnlivě volalo, bylo vám jíti v dosah ohně kulometů, a každých pět minut jste vycházela s dvěma putnami a vracela se tak veselá, tak klidná, jako kdyby vás Bůh byl učinil nezranitelnou.

Nazítíř ustoupila naše mocná armáda, která byla právě zápolila patnáct hodin proti silám třikrát početnějším, k Metám, když byla přenocovala na bojišti. Všecky polní nemocnice se narychlo vyklízovaly, ranění chvatně nakládání přeplňovali vozy. Co to bylo křiku, velký Bože, co bolesti, co strašlivého utrpení! Ale vy, sestro velkodušná, vy jste přece dovedla spěchat i od počátku až do konce dlouhé té řady, abyste tomu přinesla kapku vody, onomu posloužila dobrým slovem, třeba jste sama po celých 48 hodin neměla ani vteřiny oddechu. Tu jste svými neúnavnými rameny pozvedala hlavu slabotou klesající, tu jste ukládala do polohy méně trapné nešťastníka, jemuž byla včera odňata noha a jehož snad za hodinu již nebude mezi živými, a potom jste odcházela k poslednímu vozu.

Běda, ani púlhodinka neuplynula, když vás zasáhla koule, ona jste

ještě panenskou svou hrudí podporovala jednoho raněného. Švadrena hulánů odřízla naši ambulanci a zajala nás. Sestro, již není rovně! Nepřítel to byl, který vám vykopal hrob, a vy spíte uprostřed těch, které jste zahrnovala všemi poklady své duše.

U Reichshoffenu také následovala jedna sestra naše vojska, když ustupovala. Najednou se zastavuje, neboť zaslechla výkřik vojáka, jenž právě padl. Hned je u něho, ošetřuje a těší jej, když vtě také klesá a umírá, jsouc zasažena kouli, která jí urazila obě nohy. A tu se najdou Francouzi, kteří pořádají pravé hony na tyto svaté duše, jako na divou zvěř! To drásá srdce! Za strašlivé války, která vypukla mezi občany Severu a Jihu v Americe, byli mnozí vojáci tak dojatí laskavostí milosrdných sester, které hned se dostavily na bojiště, aby raněným ulevily, že volali: „Chceme umřít v náboženství milosrdných sester!“ a sestry Vincentky, slzy štěstí v oku, poučily několika slovy ubohé ty bludaře o křtu, a s ním podávaly umírajícím pravdu, odpuštění, mír, nebe.“

Ach, tento heroismus milosrdných sester je založen na lásce k pozdravu *Domini vobiscum*, na lásce k církvi a k panictví. Jak zní nepodezřelé svědectví lékařů ve hlavním městě i na venkově? Hlasitě volají ke správcům státu: „Jste velmi neprozřetelní a velmi krutí, vyhánějice z klášterů své dcery, které Kristus a panenství připravilo vašim nemocným a umírajícím!“

Ne, nejsou to ženy placené a ještě méně volné myslitelky, které by mohly kdy nahraditi naše milosrdné sestry. Láska se podává, ale neprodává! Tak odpověděl jednoho dne znamenitý biskup perpignanský, Msgr. Gerbet protestantským ministrům: „Dejte nám z vašich řad milosrdnou sestru a já se stanu protestantem.“

Jeden veliký muž pravil: „Nalézám v této služebnici všech bolestí, všech ran a všelikých béd lidstva charakter

takové velikosti, že se před žádnou mocností světa tak hluboko nepokloním jako před milosrdnou sestrou.“

Ó vy, kdož pro Boha a pro věčnost milujete, co máte na tom světě nejdražšího, nereptejte, přijde-li k vám jednoho dne vaše dcera se slovy: „Otče, matko, musím vás navždy opustiti; Bůh mne volá daleko od vás, požehnejte mi, obejměte mne a nechte mne odejít. U Ježíše Krista, svého snoubence, na vás nikdy nezapomenu, poprosím jej, aby vám dal hodný podíl na dobro, které budu moci v životě řeholním konati, až se budu umrtvovati, medlití, poslouchati, přijímati, pečovati o ditky, o chudé, nemocné a umírající, o všechny, kdož mi budou svěřeni. Spíše či později musíme se beztak rozloučiti, drahý otče a máti, smrt je nám snad blízká, žijmež tedy pro vlast, kde se již přátelé nemusejí báti dne či hodiny odloučení.“

Šťastná rodina, která čítá mezi svými členy někoho, kdo je Bohu zasvěcen! Bude ji andělem strážným, aby propluli bouřlivým mořem tohoto světa a jistěji dorazili do přístavu.

Řeholní bratři-učitelé.

Francie, která si zachovala víru a dobrou rozvahu, pravá Francie, Boží Francie vždy věřila a bude věřiti, že muž odloučený od statků pozemských a neženatý může se snadněji než otec rodiny věnovati studiu věd, které tvoří pravé učence. Otec se věnuje ženě a dětem, jeho srdce je nezbytně rozděleno. Budoucnost připravuje mu mnohdy veliké starosti, jako bývá zaopatření rodiny, péče o zabezpečení stáří. U učitelů řádových není tomu tak: když byli vyučili svých sil pro Boha a štěstí mládeže, mají útulek, kde mohou pokojně usnouti v Pánu. Málo jest pout, která je drží tu na zemi a s radostí pozdravují blahou hodinu, která je volá k Onomu, pro něhož pracovali a jehož požehnaná slova

uslyší: „Služebníci dobří a věrní, vejděte v radost Pána svého!“

Jsou zajisté, a pravím to rád, ženatí učitelé a otcové rodin, kteří plní výborně své nesnadné a choulostivé poslání. I kněží i biskupové jim žehnají a Bůh jim odplatí. Pro jejich ctnosti a úspěchy nelze však zapomenouti ctností a úspěchů vychovatelů řeholních. Nemálo děl vyšlých ze škol Bratří školních vyniklo na výstavách v Paříži, Londýně, Vidni a Novém Yorku.

Jejich obětavost za války, která nás stála tolik slz, krve a dvě provincie, rovnala se obětavosti Milosrdných sester: byla to táž statečnost v ambulancích i na bojištích. Vojín je postižen černými neštovicemi; veta po něm, nezarází-li laskavá ruka rozklad tím, že puchýře propíchá a vyčistí. Jeden z bratří dá se do toho odporného úkolu. Ranění kolem něho nemohou se zdržeti slov: „My bychom se do takové práce nedali ani za 100 franků na hodinu...“ „A já,“ odpovídá bratr, „já ani ne za milion, ale činím tak s radostí pro Boha.“ Toť slova právě tak vznešená jako ten skutek!

V jiném případě zase bratr Anthelmus stojí v ohni pruském, který decimoval naše řady: zvedaje raněného byl smrtelně zasažen. Jeho pohřeb byl počten deputacemi od vlády, armády, magistrátu atd. Není ani nejhrdějšího národa v Evropě, který by nám nezáviděl našich bratří a sester, jež kdekdo pokládá za nej-

krásnější slávu Francie, obdivuje je, jsa nadšen jejich pronikavým vlastnictvím. A Evropa má pravdu. To pochodí z toho, že naši řeholní bratři a sestry ctí pozdrav „Pán s vámi“ a v božském zřídle, v nejsvětějším Srdeci Páně, čerpají tuto horoucí lásku nad smrt silnější.

Není-liž zarmucující, že tolik hrdinství jest pronásledováno záští věru satanskou, že se u nás najdou lidé, kteří jsou zarytými nepřáteli šlechtných synů sv. Jana de la Salle, sv. Dominika, sv. Františka, svatého Vincence?

Praví jim: „Vy máte sliby panické, vy posloucháte papeže, máte Krista ve svých školách, vaše Credo obsahuje tři slova: Bůh, soud, věčnost. Nuže, to vše se nám protíví, nás zlobí; jako potomci opic nemůžeme jíti s vámi, kteří se nazýváte dítkami Božími. Ježto pak jsme silnější, vyženeme vás, a když nebudeme již slyšeti vašeho hlasu, vidět vašeho praporu, budeme se klidněji, veseleji ubíratí — v nic.“

„Bylo by snazší postavit město ve vzduchu,“ pravil pohanský filosof Plutarch, „než založiti na zemi společnost klidnou a šťastnou bez Boha.“ Ba pravda, bez Boha nedovedou ani největší lidé položití hráz vášním, které strhují v barbarství jednotlivce, rodiny, národy. Zda nemohli divoši z Afriky a Oceanie říci v roce 1793 a 1870 mnohým Pařížanům a Pařížankám: „Vy nás překonáváte krutostí, vaše hlavní město je pustější než naše pustiny?“ (P. d.)

Anna Maria:

V slzavém údolí.

V slzavém údolí
v bolu a pláči
duše má zmitá se
a dál se vláčí.

V slzavém údolí
bez lásky, štěstí,
tvrdý los osudu
dál musím nésti.

V slzavém údolí
za zimy, vedra,
těžký kříž složen mi
na slabá bedra.

V slzavém údolí
pro zákon Boží,
u víře pevně jdu
přes trn i hloží.

Sv. Blažej, biskup.

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Pokračování.)

Kapitola IV.

Za válečné doby 1811—1814.

Cit povinnosti byl příliš zakořeněn v duši hraběnky Svěčinové, než aby láska k vlasti nemohla se dožadovati velkých věcí. Náleželoť svou dobou a ještě více svým přesvědčením k těm, již přisuzují vlasti právo, žádati oběti jakýchkoli a jimž panovník jest přirozeným střediskem všech náklonností, vši obětavosti i úcty.

Když Napoleon vystoupil proti Rusku, car Alexandr ve svém svolání, plném úspěštilé prostoty, sloučil zájmy svého národa a spravedlnosti, kde mezi jiným řekl: „Půjdem spolu, a Bůh bude s námi proti uchvatiteli.“ Odvaha jeho rovnala se jeho politickým schopnostem. Cit lidskosti, jenž tak hluboce tkvěl v jeho srdci, zastkvěl se zvláště v této nešťastné válce. Alexandr I. obcházel všechny raněné bez rozdílu, Rusy i Francouze. Nejednou zalily se mu oči, když slyšel stenání a loučení, ozývající se ve všech evropských jazycích. Ani nakažlivé nemoci, jimž podlehl i švagr jeho vévoda Oldenburský, neodstrašily lidumilného panovníka. Takový příklad podnítil celý národ. Ve prospěch moskevských pohořelých pořádány veřejné sbírky, jichž ujal se dámský kmitét, za jehož předsedkyni zvolená hraběnka Svěčinová. Nadšení zasáhlo všechny třídy společenské, boháče i chudé, pány i sedláky, kupec a vojiny.

R. 1813 dlel car se svým vojskem v Německu. Carevna byla by ho ráda provázela, Alexandr však nechtěl. Zdá se, že příčinou toho byla spíše lhostejnost jeho vůči chotí, než obtíže válečné. Proto jen zdaleka carevna ho sledovala přes Rigu do Berlína a do všech větších měst německých,

vždy v průvodu své nerozlučitelne slečny Roseandry Sturdczové. Zachovaly se téměř všechny listy, které hraběnka Svěčinová posílala této své přítelkyni. S obdivem sledujeme tu krok za krokem přátelství dvou mladých žen, jichž údělem jest vše, co zvukného a svůdného může skytнути život lidský, ale jejichž jedinou ctižádostí jest ryzí a vroucí přátelství, láska k bližnímu a touha po samotě. Podáme tu jen několik řádek z těchto listů, které, až nemají data, vztahují se ve směr na rok 1812—1813.

„Vím, drahá přítelkyně,“ píše hraběnka Svěčinová, „že moje náklonnost jest vaší útěchou, ale slovo „útěcha“ není prostě vši smyslnosti; proto přála bych si, by bylo u Vás jen pouhým dodatkem darů vzácnějších. Závídím povahám, jež snadno přijímají střídající se dojmy. Houba, jež přejela po břídicové tabulce, nezůstává na ní ani stopy; snad takou povahu měl by mít člověk, jehož údělem jsou chvilkové radosti a doživotní utrpení... Mějte se dobře, drahá přítelkyně, utíkejte se k Bohu, užívejte svých sil, ale nenadužívejte jich, a je-li boj příliš nerovný, ustaňte v něm a spíše prostě o milost. Od mého chotě i od Nadinky utivě poručení. Tedy s Bohem! Jen stíží zavírám tento list, neb zdá se mi, jak by ten hadříček papíru vrátil mi blaho Vaší přítomnosti.“

„Nic nemá pro mne většího půvabu jako tiché a důvěrné rozmluvy, jež počínají výměnou ideí a kenčí výměnou citů, ony rozmluvy, jež jak by vyvolala pouhý náhled, ale v nichž znenáhla se jeví dcibrotu Boží. Tak tomu bylo v našich rozmluvách, drahá přítelkyně, a zvláště v oněch, na něž dojista nezapomenete. Již dlouho jsem nezakusila podobné útěchy. Věřte mi,

že známe dokonale jen ony duše, jež dovedeme uhodnouti. K tomu potřebí jest jisté analogie. Ne, nebojím se, že se zklamou ve Vás, a jedině má vděčnost vyrovná se dokonale důvěře, kterou jste ve mně vzbudila. .“

„Po dva tři dni byli jsme u velikém nepokoji, za nějž vdčíme jistým neurčitým zprávám; u nás, jak asi též i jinde, mnoho lidí holduje proroctvím Jeremiášovým neb nevěře Tomášově. Bylo by lépe, kdyby ve prospěch vlasti i cizího klidu brali si jiné příklady z Písma sv. Již to jest podivno, že nechtějí se naučiti pochybovati s nejistotou. Nesnášenlivost různých politických mínění vystupuje ostřeji než kdy jindy: běda tomu, kdo mluví, běda tomu, kdo mlčí, běda tomu, kdo nechce kázat, běda tomu, kdo přehnaně nechválí. .“

„Čekám netrpělivě na zprávy od Vás. Vypravujte mi podrobně o svoji duši! Jsouť tisícové situace, z nichž se nedostaneme jinak, než s veškerou odevzdaností nebeskou neb s veškerou lehkomyslností pozemskou; a poněvadž této neznáte, utecte se k oné a opět se povzbudíte. . . Více z nutnosti než z touhy jsem uvolněna konečně od svého předsednictví. Jako ti, kdo žíkají se nejvyšší moci, i já jsem to učinila ne bez oželení. Nemcc Nadina dodala mi odvahy. Poslední zprávy zvěstují vítězství. Jaká útěcha pro skličené mysli, jež se kolisaly mezi nadějí a obavou! Necht' tolik strastí a obětí ověňči Bůh mírem tak drazé koupeným. Slovo „sláva“ mne již nedojímá; struna, jež chvěla se kdysi při tom slově, dojista již praskla, a já pro svět i pro sebe žebrám o trochu klidu. V mém srdci nahnulo se již tolik minulosti, že žítí v něm i s dávným žalem a s novými city zdá se mi rovněž potřebným, jak naděje na štěstí pro duše, které v ně věří.“

„Hrabě de Maistre vrátil mi brožurku „Literatura francouzská XVIII. věku“ od Barante. Kniha jest výtečná a jeho úsudek, ač poněkud přísný, vyniká taktem a jemností. Hrabě jest jako chrt: z úžasné dálky větrí vše, co

se dotýká současných ideí; nic nedoručí u něho milosti, jakmile jen poněkud se uchyluje od základních principů. Vystoupí-li ta úchylnka sebe nepatrněji, neodpustí jí přes sebe větší výmluvnost neb vznešenost myšlenka citů.“

„Vaše povaha, drahá přítelkyně, představuje šťastné sloučení vlastností velkých spisovatelů. Ve Vaší povaze slučují se vlastnosti, jež by se měly vylučovati, a jež jsou vlastně největším jejím kouzlem. Pravíte, že k tomu sama přispívám; inu, musí se něco jiným splatiti, ale nezapomeňte, že půjčujeme pouze boháčům. . . . Mohu tušiti štěstí, které Vás čeká, a přeji Vám ho z celého srdce. Váš osud se začíná lehce rýsovat: budete chotí a matkou a v těchto šťastných náklonnostech poplynou Vaše dni.“

„Jaká bolest rozdirá srdce ubohé carevny! *) Chápu, že za cenu vlastního života chtěla byste ji vrátit, co oplakává. Kéž můžeme i skutkem býti tak dobré, jako jest naše srdce! Kéž máme trochu moci nad přírozností! Leč dlouhá by byla kapitola nevyslovených tužeb.“

„Máte pravdu, že chceme-li býti spravedlivými, musíme býti blahopřejnými. Má-li malíř dokonale vystihnouti přírodu, musí zvýšiti její krásu. Plátno nemá hebkosti pleti, nemůže podati svěžesti barev, proto malíř musí tuto nedokonalost nahradit jinou dokonalostí a jen dá-li velmi mnoho, pak teprv dá dosti. V ohledu mravním jsme malíři těch, které posuzujeme; vidíme-li u nich nedostatek dobrých vlastností, hledíme tím více zmírniti jejich vady; myslím, že v tom vězí tajemství duševní podobizny, celkem přesné, a co lepšího jest, i mnohem půvabnější.“

„Na mne hodí se výborně teorie Buffonova o utvoření zeměkoule. Již celá léta pracuji, abych vychladla. Nemám sice ještě studenosti polů, ale bez útěch, které vdčím Vám, dojista bych tam již byla. Jak ráda skočila

*) Zemřely jí dvě dcerušky útlého věku, i zůstala již bezdětnou.

bych přímo do mírného pásu, ale nikdy v ničem nedostihnu přesně do středu; zůstati trochu opodál jest mnohem snadnější. Kdybych se na př. obávala zneužívání slova, bylo by pro mne pohodlně státí se trapistou. Naprosté mlčení stálo by mne méně přemáhání, než kdybych měla pověděti o dvacet slov méně.“

„Ptáte se mne, zda zakusila jsem již cos podobného, zda mohu Vás pochopiti? Buďte ujistěna, že mluvím pravdu, odpovím-li, že ano. V říši citů a myšlenek, náklonností a vášní proběhla jsem ohromný okruh a prohloubila jej až k antipólům. V tom mohla bych býti učitelkou. Pro mne není nepochopitelné, čeho nedovedou si vysvětliti lidé, žijící pouze vně... Znáti srdce svých bližních naučila jsem se v okruhu vlastního srdce, a pouze sebezpoznaní jest mi klíčem k oněm nesčíslným hádankám, jež nazýváme lidmi... Jak často jest pravdou, že každá bytost jest malým vesmírem.“

„V sobotu šla jsem si prohlédnouti se sestrou náš letní byt v Peterhofu. Hrabě de Maistre lituje, že odcházím. Ráda věřím, neb i mně jest líto, že ho tak často nevidím. Včera večer byl velmi smuten. Hledíc ho rozveselit, začala jsem mluvit o jeho oblíbených předmětech. Když rozmluva ještě vážla, začala jsem se s ním hádat a se mu vysmívati. Hle, jakými prostředky snažím se rozveseliti své přátele!

„Den po dni čekám na návrat svého chotě. Kéž by již se skončil jeho toulavý život! Od delší doby podobáme se panu Slunci a paní Luně, jichž nikdy nelze spoluvidět. Můj choť oznamuje, že právě v den sv. Alexandra stihla do Moskvy zpráva o vítězství. Téhož dne bylo svěcení nové katedrály a večer nádherné osvětlení; na ulicích tísnily se davy lidstva. Taká slavnost, uprostřed zřícenin! Leč zda všechny zábury nekonají se na hrobech? Což jest celá země než hromadou rumu a beztvárných pozůstatků! Zapomeň, volá k člověku milosrdná Prozřetelnost Boží, dojata jsouc jeho bédou.“

Ale slečna Roxandra Sturdzová za-

čala zvolna podléhati neblahému vlivu Dobrodružná baronka Krüdenerová, jež opustila svého muže, ruského vyslance v Benátkách, by oddati se mohla mravokárnému kázání, přišla náhodou ke dvoru velkovévody Badenského, kde meškala carevna. Bylo ji tehdy padesát let a vždy ji provázelo několik kazatelů. Slečnu Sturdzovu učinila důvěrníci svých záměrů, jichž cílem byl sám car. Roxandra světila se s tím carevně, která zpravila o tom svého chotě. Měkká a citlivá povaha Alexandra I. dala se okouzlití slovy této nové prorokyně, která nabádala ho — k obrození světa: po černém orlu (Napoleonovi) měl přijíti orl bílý (Alexandr), spasitel světa, jenž vyšel z kraje severních větrů. Car považoval ji za svého spasného genia. Na její podnět ohlásil ve spolku s ostatními mocnáři t. zv. „Svatou alianci“, kterou podepsali všichni panovníci evropští, kromě krále saského a krále anglického. Ale „Svatá aliance“, v níž se neozvalo jméno svaté Církev ani jméno Pána našeho Ježíše Krista, jen aby shrátliti se v ní mohla všechna vyznání, marně hlásala bratrské spojení všech národů, neb smyšlené jejich vzájemné pouto nedalo se udržeti.

Hraběnka Svěčinová, zvěděvši vše z listů své přítelkyně, prohlédla okamžitě svým bystrozrakem tuto novověkou Pythii. V listech vyjadřuje se však o ní šetrně aneb nepřímě; ale v boji proti bludným ideám vystupuje směle. Z listů, vztahujících se na rok 1814—1815 podáme malé výňatky. Uvidíme v nich, jak darem vroucí modlitby Bůh zvolna přitahuje k sobě tu vzácnou duši.

„Naše jaro, drahá přítelkyně, se velmi opozdilo. Ještě včera plynuly po Něvě ohromné ledové kry. Ach, čím více stůnou duše a tělo, tím více touží obě po teplém podnebí; ale dlíti se sklíčeným srdcem uprostřed ledové přírody, toť jak by se smrt nás dotýkala vnitř i vně. Vaše štěstí by mne odškodnilo za všechny starosti a nepokoje. Ale, my ubožáci tvorové, téměř

ničeho nemůžeme pro sebe a co ještě horšího, ani pro bližního. Leč čím větší naše slabost, tím více pracuje hlavní pružné pero velkého hodinového stroje. Čím nehybnější jest kus mramoru, tím více pracuje na něm svrchovaný Umělec. Prátele si mne dobírají, že s Pánem Bohem mívám tak často důvěrné slůvko; vycházím ze zásady, že žádná bytost, kterou Bůh miluje, nemůže Ho urazit svou láskyplnou důvěrností; proto často zajdu si k Němu na důvěrné slovíčko a svěřuji Mu své zármutky a radosti, své práce i svůj žal.

Jest to nejkrásnější moje intimní rozmluva, i lituji toho, kdo myslí, že to jest jen monolog. Nuže, tuto důvěrnou rozmluvu s nejlepším všech Otců začínám od věřejška neméně než stokrát. Myslím na Vás, drahá Roxandro, že doplnila byste třetici a oživila mé povídání. Kolik povzbuzení a útěchy načerpala jsem tu pro Vás i pro sebe... Znáám paní Krüdenarovou, jako bych ji viděla. Ale nejzajímavější osobností, o které mi píšete, jest učitel mladého prince Váasy. Co mi píšete o jeho obětavosti, získalo mu moji přízeň."

"Zdá se, že anděl strážný velmi o Vás pečuje, když kvitím zakrývá i trny na Vaší cestě. Jak ráda bych zastávala u Vás tuto úlohu... Kdyby Vaše upřímná a dobrá vůle nebyla mi pevnou zárukou, mohla bych se obávat, aby dojmy toho, co slyšíte, náhledy, jimiž jste obklopena a jichž nositelé podmaňují si Vaši obraznost i Vaše srdce, neúčinkovaly i na Vašeho ducha. Co se týče mne, řeknu jen jediné slůvko: Nedůvěřujte výrazům „prostota a dětská důvěřivost“, které tak panovačně hlásají vyrabitelé nových systémů, ač sami první proti nim se prohřešují. Pravá prostota záleží v tom, bychom se řídili věrně zásadami sv. evangelia, nepouštěli se do spekulací, vyhrazených jen malému hloučku, a pokorně se podřídili životu, místo abychom chtěli hrdě nad něj vzlétati. Kolik stihl při tom již osud Ikarův!"

"Nemohu ani pověděti, jak zajímá mne Vaše vypravování o paní Krüdenarové a její dceři! Ale nejsem tak šťastna, bych předem mohla si utvořiti o ní hotové mínění; moje podivinství dožaduje se vždy přesných poznatků o věcech, které mám posouditi; proto můj úsudek o theosofích německých naplnil by rozhořčením a obavami všechny pravoslavné. Válečné heslo tohoto sv. vojska jest vždy prostota a sebezapření vlastní vůle a samolásky, ale tato krásná medalie má nešťastný rub, jenž jasně zjevuje všechny opačné nepravosti."

"Vesmír, řekl kdosi, jest obrazem velké myšlenky. Zdá se mi nemožno pochybovat, že by nebylo souvislosti mezi světem fysickým a mravním, neb cnen jest zjevem tohoto, jest pouzdrem, jež poukazuje na všechny jeho formy a obrisy. Ale odvážlivcu zdá se mi myšlenka, že by nekonečné zdokonalování bytostí, ať jednotlivé neb hromadné, mohlo býti výsledkem pokroků tímto směrem, jímž možno dojiti k této velké knize, a že by nová myšlenka náboženská mohla býti připojena k celku zjevených pravd. Člověk se může zdokonalovati potud, pokud jeho přirozenost jest toho schopna, více činností než spekulací, jejíž vrcholky, byť i sebe vyšší, ne naučí nás více, než čemu učí vznešené předpisy, obsažené v prosté modlitbě Páně.

Klíč k velké knize jest jistým druhem filosofického kamene, a co se týče náboženství, které jest božské, to muselo býti již od počátku dokonalé.

Zdá se mi, že není obtížno, hledati pravidlo své víry v oné době, kdy vše bylo zázrakem, svatostí, ctností a obětí. Hle, má drahá, tak smýšlím o tomto důležitém předmětu, nepozdvihujíc se proti těm, kdo jinak myslí. Mluvte mi vždy o těch, kdo překvapí Vás svými názory, ale zapřisahám Vás, nedejte se jimi strhnouti. Vzpomeňte si, jak čistá a krásná jest naše víra, a i kdyby všechny dráhy

otvíraly se tak krásné obrazotvor-
nosti, jakou jest Vaše, měla byste tím
více je zavřítí svou poslušností. Ne-
budte lhostejná k víře, neb taká lho-

stejnost byla by hříšnou; vzpomeňte si,
co by se stalo s naším náboženstvím,
kdyby první křesťané nebyli nám tak
věrně zachovali tento poklad?" (P. d.)

Anna Maria:

Milujme nepřátele své!

Své nepřátele milovat,
tak káže sám Syn Boží,
a nésti kříž svůj, kráčet s ním
přes trny, ostré hloží.

A nereptat, když zdeptá tě
tvých nepřátelů ruka,
a myslet si: vždyť Bůh můj sám
tak hrozná trpěl muka.

A trpěl je i bez viny
snad za hříchy i moje,
a na kříž přibít i dal
to svaté tělo svoje.

A umíraje zavolal:
a jím odpust, Otče milý,
neb nevědí, ach ubozí,
co činí v této chvíli.

Proč ty bys tedy duše, má,
nechtěla odpustiti?
Té velké lásce od Krista
se chtěj též přiučiti! —

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Farnost v Ugandě.

Víte, co se v Ugandě nazývá farní
osadou? Nuže, nakreslete čáru víc než
199 km dlouhou od severu k jihu,
potom druhou as 80 km od východu
k západu, a v tomto území, pokrytém
houštinami dvacetkrát více než vzdě-
lanou půdou, představte si sedm tisíc
křesťanů, rozdělených v 37 filiálek.

Cesty po filiálkách jsou sice na-
máhavé, ale ne bez půvabů; k nej-
větším z nich náleží vzájemná radost
ze shledání duchovního pastýře s oveč-
kami. Taká radost má své vnější
projevy. Nejdrive celý houf veselých
dětí vyjde Otci naproti; vlastně ani
nejdou, ale běží, vítají ho a pomá-
hají mu, postrkávajíc jeho velocipéd

po neschůdné cestě; jest to jejich
úloha. Neschází ani hudební kapela:
ozývají se rohy antilopí a radostné
volání křesťanů, kteří u vesnické kaple
vítají svého Otce. Někdy i zpívají na
jeho počest; kdo nejlépe to umí, vy-
dává nejvíc hlasu. Ovšem nesmí se
hledět na obsah slavnostního zpěvu;
neb není „příležitostný.“ Tak na př.
jistý misionář uvítán písní: „Při smrti,
ó hříšníče, všechno se končí . . .“ Tu
musíme hledět jediné na dobrý úmysl.

Vcházíme s misionářem do kaple
ozdobené ratolestmi palmovými, květi-
nami i novým koberec svěží trávy.
Po krátké modlitbě Otec jde si od-
počinout a pak se vítá srdečně s dra-
hými ovečkami. Nejvíce blíží se k němu
starci a stařeny, kteří nemohli se do-

staviti k slavnostnímu uvítání. Radostnými výkřiky vítají misionáře a vztahují k němu své suché ruce. „Děkujeme ti, Otče,“ volají, „žes přišel k nám, neb jinak byli bychom snad zemřeli...“ „Dnes všichni jsme spaseni.“ „Naše nohy již dávno umřely, nemůžeme jíti až do Busubizi; ale teď pomohla nám sama nejsv. Panna.“

Za takového hovoru přinášejí Otcí své skromné dary: ten podává slepici, onen vejce, jiný ovoce nebo džbán domácího piva; objevují se i plodiny evropské: brambory, fazole, hrách atd., neb naši Bagandové dovedou to vše již od dětství pěstovat. Zkrátka misionář na své cestě nemusí se starat o svou výživu.

Otevření hrobu ctih. Ludvíka Gastona de Sonis.

Tělo tohoto „vojína Kristova“ spočívalo od 22. září r. 1887 v kryptě města Loigny nedaleko Orleánu. Nad ním vztyčena byla zakrvácená památná korouhev nejsv. Srdce. Církevní komise, zřízená s ohledem na blahorečení křesťanského hrdiny, dne 26. září 1926 přistoupila k úřednímu vyšetření tělesných pozůstatků.

Dělníci otevřeli hrob. V clověné rakvi spočívala rakev dřevěná, v ní nalezeno tělo, přioděné uniformou generála divise a širokým škapulířem třetího řádu karmelitánského. Kromě hlavy, jež od vika rakve pohmožděna až po část oční a nosní, celé tělo jest dokonale zachováno, i vous, vlasy, jazyk, i noha amputovaná až do třetiny stehna; údy jsou ohebné, barva těla matně bílá. Toto zachování nemusí býti nezbytně zázračné, ale možno v tom vidět útlocitnou pozornost Boží, která i na tomto světě chtěla odměniti obdivuhodnou čistotu jednoho ze svých nejvěrnějších synů.

* * *

Pašijové hry v Oberammergau v roce 1930. Po osmileté přestávce budou světoznámé pašijové hry v Oberammergau v roce 1930 opět provo-

vány a i tentokráte budou hojně navštěvovány. Pašijové hry se budou konati od 11. května do 28. září ve zvláště určených dnech, začínají v 8 h. ráno a končí o 6. hod. večerní. Aby návštěvníci poznali též bavorské Alpy a zámky, ležící v okolí Oberammergau, uspořádá cestovní kancelář „Amtliches Bayerisches Reisebüro“ v Mnichově, které byla předána celá organizace slavnostních her, okružné jízdy společenskými automobily z Mnichova do Starnberku, Garmisch-Partenkirchenu, Herrenchiemsee, Neuschwanstein, Hohenschwangau atd. Dále jest dána příležitost, dostati se novou bavorskou „Zugspitz“ — drahou ve 111 minutách z nádraží ve Garmisch-Partenkirchenu ke 2964 m vysoké Zugspitz. O hrách, ubytování, stravování jakož i o prodeji vstupenek podává podrobné informace vkusně upravený prospekt v řeči české. Lze jej zdarma obdržeti u všech cestovních kanceláří a u generálního zastupitelství ústředny říšské dráhy pro německý cestovní ruch v Praze II., Lützowova 40, tel. 26581. Zpráva generálního zastupitelství ústředny říšské dráhy pro německý cestovní ruch v Praze II., Lützowova 40, tel. 26581.

Na 30. světovém eucharistickém sjezdu v Karlshagu bude také česká akce. Je žádoucno co největší účast. Zájezd trvá od 1. do 18. května 1930. — Rovněž se zúčastněte 10. národní pouti do Lurdu od 8. do 21. srpna 1930. Bližších zpráv se dočtete v marian. měs. „Růžice lurdské.“ Roční předpl. jen 10 Kč. Objednávky přijímá administrace v Brně, Falkensteinova 42.

Počet obyvatelstva v Palestině. Dle statistiky vydané za březen letošního roku je v Palestýně: 794.517 obyvatel. Z toho 557.649 mohamedánů, 149.555 židů, 78.464 křesťanů, 8.849 jiného vyznání.

*

(Díkůvzdání.)

Vzdávám divotvorné Matce Boží na Sv. Kopečku a v Dubě na Hané za vyslyšení prosby v trapné a důležité

záležitosti. Jsou skutečně pravdivými slova modlitby: „Nebylo slýcháno, abys, přesvatá Rodičko Boží, koho opustila, kdo s důvěrou o pomoc Tě vyzývá.“ *F. R. na Haně.*

Bylo kdysi v časopisu „Den“ psáno o ctih. Martinu Středovi, T. J., jehož tělo neporušené odpočívá v hrobce jezuitského kostela v Brně. Vyzývali se tam věřící, aby se v těžkostech života obraceli k tomuto ctihodnému sluhovi Božimu. Byli jsme postiženi

velikou a trapnou nesnází, ve které jsme se odporučili do přimluvy ctihodného Martina Středy. Mimo nadání a vlastně dle našeho přání se věc urovnala v náš prospěch přímo nápadně. Připisujeme tuto zvláštní pomoc jen přimluvě ctih. Středy a dle slibu učiněného uveřejňujeme toto díkůvzdání. Rovněž milé světici, sv. Terezičce od Ježíška díky vzdáváme, poněvadž i Její přimluvy jsme se dovolávali. *(Z okolí Brna.)*

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymíjaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za posvátnost stavu manželského a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Po každé odpustku 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčínec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Hájiť posvátnost manželství.

Úmysl v březnu 1930: **Sv. Josef, patron a vzor dělníků.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Posvátnost manželství. (Hlavní úmysl.) — V masopustě. (Báseň.) — Hromnice. — Ve znamení kříže. (Báseň.) — Pán s vámi! — V slzavém údolí. (Báseň.) — Sv. Blažej, biskup. (Obrázek.) — Hraběnka Svěčinová, (konvertitka). — Milujme nepřátele své. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V únoru modleme se za posvátnost stavu manželského.
(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. S. Sv. Ignáce, bisk. m. (107.) - Sv. Otec Pius XI. Prohloubení křest. života. Posvátnost stavu manželského. Apoštolát modlitby. Obnova rodin v Kristu.
2. Neděle 4. po zjev. Páně. Očišťování P. Marie. (Iromnic.) Očista od hříchů. Křest. duch. v rodinách. Růžencová bratrstva. Zasvěcení v rodinách.
3. P. Sv. Blažej, bisk. m. (316.) - Velepastyři naši. Ochrana proti nemocem. Dar kajcnosti a trpělivosti. Nemocný kněz. Lidové misie. Spolubratři.
4. Ú. Sv. Ondřeje Kors. bisk. (1378.) - Dar živé víry. Katol. akce. Odstranění hrubosti. Časté sv. přijímání. Nemocní. Dar poctivosti a svědomitosti.
5. St. Sv. Háty, p. m. (252.) - Důvěra v Boha. Posvěcení rodin. Dar bázně Boží. Rozhodnutí dle vůle B. Apoštolát sv. C. a M. Spolek armády sv. Kříže.
6. Č. Sv. Doroty, p. m. (280.) - Pronásledování katolíci. Sv. Otec Pius XI. Křest. panny. Odstranění lhostejnosti. Podpora chudých. Dar pravé zbožnosti.
7. P. Sv. Romulda, opata. (1207.) - I. pátek v měsíci. Pobožnost k bož. Srdci P. Obnova řeholního ducha. Dar mlčenlivosti. Smíření rozvedených manželství.
8. S. Sv. Jana z Mathy, řeh. (1613.) - Představení seminářů. Šíření katol. tisku. Odstranění nestoudné módy. Častá vzpomínka na smrt. Náhle zemřeli.
9. Neděle 5. po zjevení Páně. Sv. Apolonie, p. m. (249.) - Sjednocení církve východní s řím. Zastávání práv církve sv. Křest. duch. ve vojsku našem. Kněz. Dorost řádový. Ženské kláštery. Nábožné spolky mládeže. Časté sv. přijímání.
10. Ú. Sv. Tita, bisk. (I. stol.) - Za rozkolníky a bludaře. Dar tichosti a skromnosti. Poznání sebe. Vytrvání v povolání. Trpělivost v protiventství.
12. St. Sv. Eulalie, p. m. (304.) - Horlivost při modlitbě. Dar církevního smýšlení. Úcta k představeným. Svěcení dnů Páně. Odstranění klení a rouhání.
13. Č. Sv. Kateřiny Ricci, p. (1590.) - Dar čistoty srdce. Zamezení nemravnosti. Smíření národů. Věrné konání povinnosti. Láska k nepřítelům. Kněz.
14. P. Sv. Valentina, kn. (306.) - Za kněžský dorost. Bohoslovné semináře. Kněží. dle Srdce Páně. Katol. misie v zemích pohanských. Zdar pouti palestinské.
15. S. Sv. Faustina a Jovity, muž. (121.) - Svornost v národě našem. Uplatnění křesťanských zásad v jednání. Školní dívky. Katoličtí učitelé.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsi. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za posvátnost stavu manželského a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katol. byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Hájiti posvátnost manželského.

Úmysl v březnu 1930: Sv. Josef, patron a vzor dělníků.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. Neděle Devítník. Sv. Juliány, p. m. (300.) - Abychom si sv. víry vážili. Za pokoj a mír. Za brzké obrácení Číňanů na víru katol. Za odpor proti protest.
17. P. Sv. Evermoda, bisk. ř. prem. (1177.) - Řád premonstr. Pohrdání radostmi světa. Za katol. misie v Palestině a obrácení židů. Uznání říše Kristovy.
18. Ú. Sv. Simeona, bisk. m. (106.) - Velepastyřové naši. Zabránění hříchům. Za rozmnožení seminářů a domorodých kněží. Za křesťanské dělnictvo.
19. St. Sv. Cyrilla Alex., bisk. a uč. cirk. - Katol. školy. Poznání marnosti světa. Za rozšíření a podporu katol. misii. Za skromnost a počestnost žen.
20. Č. Sv. Eleutheria, bisk. m. - Pokoj a mír ve vlasti naší. Návrat Angličanů do církve sv. Za obrácení Japonců na víru katolickou skrze Marii Pannu.
21. P. Sv. Severina, bisk. m. (452.) - Sv. Otec Pius XI. Katol. misie v Číně a Japonsku. Za hojný počet katechetů v misiích. Katol. víra na severu.
22. S. Nastolení sv. Petra v Antiochii. Apoštolát modlitby. Návrat odpadlíků do církve sv. Za ochranu studujících před nevěrou. Zemřelí spolubratři.
23. Neděle I. po Devítniku. Sv. Petra Damiana, bisk. a uč. cirk. (1072.) - Dorost kněžský. Za dobrý příklad katolíků v cizích zemích. Nemocní.
24. P. Sv. Matěje, apošt. P. - Šíření katolického tisku. Apoštolát sv. C. a M. Katolíci mezi protestanty. Za obrácení národů v Africe. Umirající.
25. Ú. Sv. Valburgy, p. (799.) - Úcta nejsv. Srdce P. Ženské kláštery. Ošetřovatelky nemocných. Za vrácení se Výchedanů do církve sv. Zemřelí dobrodinci.
26. St. Sv. Alexandra, patr. (326.) - Návrat odpadlíků do církve sv. Katolíci na Rusi. Za úctu a vážnost ke sv. Otcí. Za křesťanskou výchovu mládeže.
27. Č. Sv. Leandra, bisk. (596.) - Bohoslovné ústavy. Řeholní dorost. Sdružení katolíků. Za misionáře mezi Rusíny. Časté sv. přijímání.
28. P. Sv. Romana, opata. (450.) - Sebranost při modlitbě. Živí a zemřelí členové bratrstva bož. Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Nevyslyšené úmysly.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za posvátnost stavu manželského a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katol. byli shromážděni a byl jeden ovčínec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Hájití posvátnost manželství.

Úmysl v březnu 1930: Sv. Josef, patron a vzor dělníků.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Samosprávným svazkům, obecním zřízením, funkcionářům atd.

doporučujeme

vhodnou příručku z pera odborníka vr. z. úč. rady A. Srového:

Reforma obecní správy v zemi české a moravsko-slezské.

Stran 152.

Cena Kč 10.—.

Vhodné a velmi informativní pojednání o současné veřejné správě. — Nepostrádatelné veřejně činným osobnostem. — Informujte se o veřejných věcech včas, pakliže chcete jít s duchem času a nemíníte-li se nechat lépe informovaným zaskočiti.

Od téhož autora vyšla novinka:

Násobení bez násobení.

Velmi účelně sestavené a přehledné tabulky, jak docílit přesných výsledků bez úmorného násobení. Překvapující výsledky. Úspora času a duševní námahy.

Peněžním ústavům, záložnám, raiffeisenkám a jich funkcionářům i úředníkům lze jen doporučit. Cena kapesního formátu Kč 8.—.

PŘEVRA T V E V Ý P O Č T U Ú R O K U .

Odstraňte omyly, nepřesnosti, námahu a ztrátu času při své práci!

Toho docílíte jedině používáním právě vydaných tabulek:

»Úrokový automat«

od vrch. zem. účetního rady A. Srového.

Nejrychlejší přesné zjištění 1%, 1%%, 1½ atd. až 10% úroků z jakéhokoliv obnosu za libovolný počet dní, bez zvláštního vypočítávání.

V této příručce najdete **hotové úroky** bez vypočítávání součinů (úrokových čísel), jak je to v dosavadních tabulkách!

Nepostrádatelné pro každý peněžní ústav, obchodníky, živnostníky, úřady, ústavy atd. atd.

Objednejte proto ihned a poznamenejte, přejete-li si vydání české i německé. **Cena Kč 12.—.**

Od téhož autora nacházejí se u nás právě v tisku:

„Universální tabulky pro násobení a dělení“.

Jediná příručka, kterou zjistíte výsledky násobení a dělení rychleji a přesněji než každým počítacím strojem! Veškerá duševní námaha odpadá a ušetříte drahý čas!

Cena Kč 36.—, v subskripci Kč 30.—.

Zajistěte si tuto je d i n e č n o u k n i h u a subskribujte ji ihned, jelikož jest jen obmezený náklad. — Na obě knihy máme veškerá práva vyhrazena.

Občanská tiskárna v Brně.

Občanská tiskárna v Brně

doporučuje tyto svým nákladem vydané
náboženské spisy :

Rozjímání, životopisy a výklady :

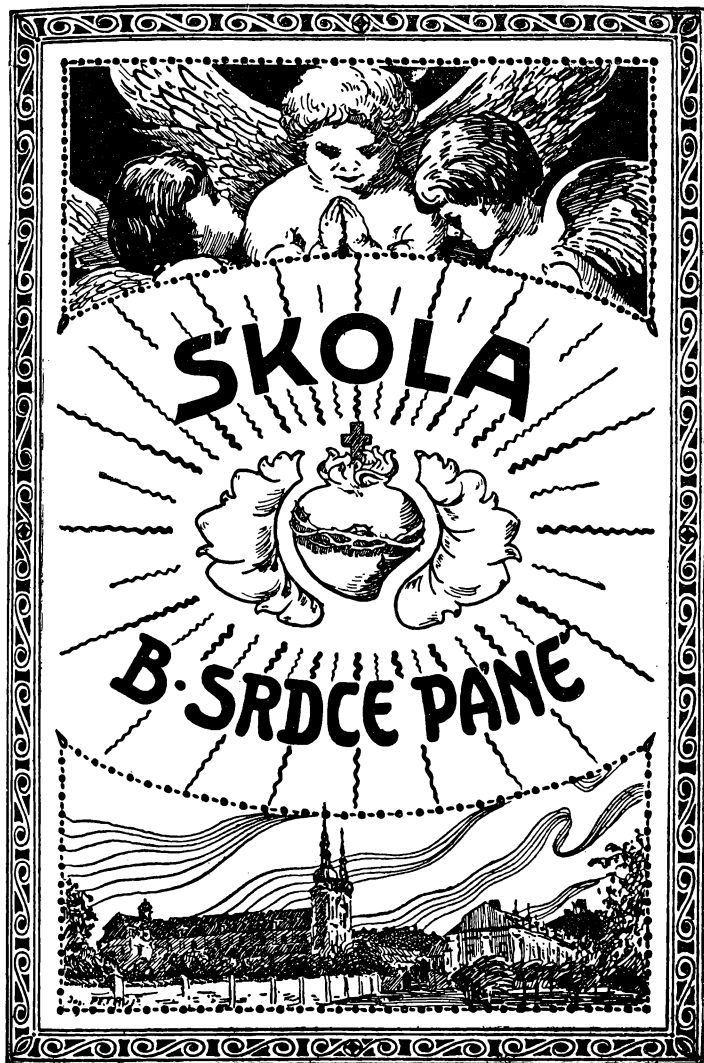
- Sv. Alois z Gonzagy, *Spisek o andělech*. Cena Kč 1.—.
Arnoudt J. S. J. P., *Následování nejsv. Srdce Ježíšova*. Čtyři knihy
Cena Kč 15.—.
Arndt A., *Život sv. Stanislava Kostky, patrona mládeže*. Cena
Kč 1.50.
Arvisenet, *Navedení jinochů k pravé moudrosti*. Cena Kč 1.—.
Černý, *Blahoslavený bratr Šalomoun, mučeník z kongregace
Školských bratří*. Cena Kč 1.50.
Černý, *Blahoslavení mučníci kanadští z Tovaryšstva Ježíšova*.
Cena Kč 7.—.
Černý V., *Zita, svatá služka*. Cena Kč 2.50.
Denis P. A., *Měsíc Panny Marie*. Rozjímání o modlitbě „Zdravas
Královno“. Cena Kč 3.—.
Doležal J., *Příprava k I. sv. přijímání*. Cena Kč 1.—.
Doležal J., *Příprava k I. sv. zpovědi*. Cena 50 h.
Doležal J., *Příprava k sv. zpovědi a k sv. přijímání*, výňatek
z předcházejícího díla. Cena 50 h.
Dominik P. a Jezu Maria, *Životopis sv. Jana z Kříže*. Cena Kč 2.—.
Doss Adolf, *Volba stavu ve světle víry a rozumu*. Cena Kč 1.—.
Eymard J. P., *Měsíc Panny Marie, naší milé Paní nejsv. Svátosti
Oltární*. Cena Kč 2.—.
Eymard J. P., *Nejsvětější Svátost Oltární*. Cena Kč 2.—.
Sv. Fr. Saleský, *Nauka o pravé zbožnosti*. Cena Kč 3.—.
Grydil Frant., *Obřady církve katolické*. Cena Kč 3.—.
— Z toho výňatek: *Svatý týden*. Cena Kč 1.50.
Hattler, *Štěpnice Srdce Páně*. Rozjímání na každý měsíc v roce.
Třetí vydání. Cena Kč 15.—.
Hättenschwiller J. P., *Velká připověď božského Srdce Ježíšova*.
Cena Kč 1.—.
Hrubý Jan T. J., *Dějiny pobožnosti k bož. Srdci Páně*. Cena Kč 8.—.
Hurter Hugo, P. T. J., *Duchovní domácí samota*. Přeložil a sestavil
P. Fr. Tomeček, T. J. Cena Kč 7.—.
Janovský Fr., *1500 výročí sv. Jana Zlatoústého*. Cena 20 h.
Janovský Fr., *Dvanáct ročních měsíců dle víry a obyčejů lidových*.
Cena Kč 1.50.
Kalvoda Fr., *Praktický výklad středního katechismu*. Cena Kč 8.—.
Kalvoda Fr., *Vyučování náboženské v prvním školním roce*. Cena
Kč 1.—.

Obširný seznam knih na požádání

Nakladatelstvím Občanské tiskárny v Brně,
na požádání.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.
Die. výnosu Ředit. pošt a telegrafů v Brně, čís. 44.382/Vl. ze dne 3/6. 1922 je povoleno používání známek
novinových pro časopis: „Škola Božského Srdce Páně“.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Literatura.

„**Poklad věřících**“, eucharistický, hojně rozšířený měsíčník, zahájil právě již 30. svůj ročník. Sešit 1. vyšel v těchto dnech. Ročně 12 sešitů za **Kč 8.** — i s poštovní záhlavkou. Vydává Cyrillo-Methodějská knižtiskárna a nakladatelství V. Kotrby v Praze. — Známý vynikající spisovatel, theolog a kazatel msgr. prof. Ěm. Žák napsal: Sv. víra není a nesmí býti v duši mrtvým pokladem, ale musí býti živým plamenem, který duši osvěcuje, zahřívá a dává člověku se povznést v duchu pravd Kristových v říši nadpřirozenou, zahřívá stále jeho lásku ke Kristu, k duši, obrazu to Božímu, vykoupené Kristovou krví, ke všem povinnostem stavu a povolání. Lásku ke svátostnému Kristu musí býti plamenem, který v duši stále hoří, a nikdy nepohasíná. Ale jako každý plamen potřebuje býti udržován, chráněn a živěn, tak i svatý plamen víry ve svátostného Krista je třeba živiti. K tomu jest především modlitba, sv. přijímání a také

čtení náboženských knih, rozjímání a pod. Všichni zbožní katolíci sami nejlépe vědí, jak ušlechtilá, duchovní čtení posiluje jejich věřící duši. A aby láska ke Kristu se stále udržovala, k tomu založen byl a již 30. rok vychází náš eucharistický list „**Poklad Věřících**“. Svoji ušlechtilou a povzbuzující četbou stále živí posvátný plamen lásky a úcty ke Kristu v nejáv. Eucharistii. Duši, Kristu oddané, je potřebným a vítaným chlebem. — Tato slova vynikajícího, na slovo vzatého katol. spisovatele o „**Pokladu Věřících**“ a jeho potřebné důležitosti a vzácné hodnotě jsou zajiště vedle jeho dlouholetého vycházení a hojného rozšíření nejlepším doporučením. Prosíme snažně vd. duchovenstvo, Mar. družiny, kongregace, pp. členy III. řádu, pp. funkcionáře katol. spolků a pod., aby na tento levný obrázkový měsíčník laskavě upozornili a doporučili jej všude a všem k odebrání. Při odběru 10 výtisků jednatý zdarma nádavkem nebo 10% sleva. — Přihlášky přijímá: Administrace „**Pokladu Věřících**“, Praha II., Pštrosova ulice 200.

Pro dobu postní.

Spisy náboženské. — Modlitby.

Pobožnost křížové cesty „Cesta kříže“. Cena 50 hal.

Pobožnost křížové cesty dle sv. Leonarda z Portu Mauricio. Cena 50 hal.

Pobožnost křížové cesty od Dr. Jana Ševčíka. Cena 50 hal.

Pobožnost křížové cesty od Frant. Venhudy. Cena 50 hal.

Rozjímání a výklady.

Grydil Frant., **Obrady církve katolické** (česko-latinské). Cena Kč 3.—.

Grydil Frant., **Svatý týden v církvi katolické** (česko-latinské). Cena Kč 1.50.

Hlobil Petr, **Hofké umučení Pána našeho Ježíše Krista podle vidění Kateřiny**

Emerichovy. Cena Kč 15.—.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV.

BRNO, BŘEZEN 1930.

ČÍSLO 3.

Ó Srdce Ježíše, ty šípý lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Sv. Josef, ochránce a vzor dělníků.

(Hlavní úmysl.)

Hrůzou nás naplňují zprávy o ukrutnostech komunistů v Rusku, což převyšuje i ukrutnosti pohanských císařů při pronásledování křesťanů. Celý křesťanský svět se odvrací s ošklivostí od těchto páchaných ukrutností a naprosto je odsuzuje. Kéž by již toto bezcitné a bezohledné jednání proti náboženství v Rusku přestalo! Jsme proto vděční sv. Otci Piu XI., že pro tento měsíc březen ustanovil tento úmysl, jímž chce Bohu věrným dělníkům ochranu sv. Josefa vyprositi. Abychom tomuto úmyslu porozuměli, třeba uvážiti slova papeže Benedikta XV. z roku 1920, jednající o této záležitosti. Jest třeba hledati ještě hlouběji příčinu nynějších zmatků lidské společnosti. Již před válkou byli lidé proniknuti naturalismem, morem to naší doby, který oslabuje a ničí všelikou touhu po statečích nebeských, zhášá plamen lásky k Bohu a k bližnímu, až uhasne světlo víry a vydá lidi v kořist nejhanebnějších neřestí. Vše se vrhlo na výdělek, všichni chtějí zbohatnouti a odtud urputný boj mezi dělnictvem a pracdárči. Utvořily se dvě třídy, jedna druhou nenávidí, což se stupňovalo trváním války. Následek toho byl veliká nouze jedněch a náhlé zbohat-

nutí druhých. Tim obapolná nenávisť ještě vzrostla. K tomuto zlu druzi se porušení posvátnosti a věrnosti stavu manželského a ničení otcovské autority. Tim nastaly velmi smutné poměry v rodinách a zhroucení společnosti lidské. V mysli i v srdci všech revolucionářů straší myšlenka světového převratu, zakládajícího se na společném užívání majetku, kdy nebude rozdílu národnosti, kdy přestane autorita rodičů, kdy lidé nebudou potřebovati Boha. Samé to věci, které by přivedly hrozné společenské převraty, takové, jak jsou nyní v Rusku a které vedou lid k zoufalství. Není lásky k Bohu a k bližnímu, vládne nezměrné sobectví a s ním nespokojenost čím dále větší. Proto církev sv. vždy příkazovala pracdárčům lásku a dobrotivost k dělníkům a těmto opět vštěpovala svědomitost a trpělivost v povolání a staví všemu dělnictvu za vzácný vzor a ochránce sv. Josefa, pěstouna Páně, za jehož příkladem má křesťanské dělnictvo kráčet i pod jeho ochranou střežiti se všech přestělků socialismu, nepřítelé zásad křesťanských. V pravdě žil sv. Josef životem dělníka. Byl povoláním svým tesařem. Chtěl sám Syn Boží, ač z královského rodu, ač

jednorozený Syn Boha Otce, nazýván býti „synem tesaře“. Sv. Josef uměl své obyčejné povolání okrášlití vznešenými ctnostmi, oněmi ctnostmi, jimiž snoubenec neposkvrněné Panny a domnělý otec Syna Božího skvíti se musel. Proto mají všichni dělníci jíti do školy sv. Josefa a všechny pozemské a pomíjející věci ve světle budoucí slávy nebeské uvažovati. A soužení i starosti o život vezdejší s trpělivostí snášeti v očekávání budoucí odměny věčné. S prací se dá docela dobře spojití zbožnost, odevzdánost do vůle Boží a spravedlnost. Dobře se modliváme ke sv. Josefu,

abychom podle příkladu a s pomocí jeho svatě živi byli, nábožně zemřeli a věčného blahoslavenství dosáhli. A proto, milí dělníci, nedůvěřujte prázdňým slibům svůdců, ale hleďte na příklad a spoléhejte se na ochranu sv. Josefa, patrona a ochránce vašeho, a důvěřujte v mateřskou péči církve sv., která více a více se ujímá dělnické vaší otázky. Členové Apoštolátu modlitby nyní porozuměli úmyslu sv. Otce pro tento měsíc a budou i modlitby a dobré skutky své, jakož i sv. přijímání obětovati na tento hlavní úmysl a dle úmyslu nejsv. Srdce Ježíšova!

Marie Tesařova:

Prosba k sv. Josefu.

Ó, svatý Josefe, Ty bílý nebes květe,
Tys korunou všech patriarchů dáv-
ných,
ó jaké blaho zazářilo v světě,
když lesk v něj padal ze Tvých skutků
slavných.

Tys nejslavnější z rodu Davidova,
v Tvém stínu skryta svatá Panna
žila,
Tvá něžná náruč Jezulátko chová,
Tvá péče nad Ním též se rozestýlá.

Tvých ctností květ nech padat na zem
dolů,
svou ochranou jak sluncem vždy ji
zhřivej,
buď panovníkem v starosti i bolu,
a láskyplně se k nám na svět dívej!

Vždyť bratrem naším schovanec Tvůj
svatý,
a matkou naší nevěsta Tvá čistá,
ó, Josefe, Tys mocný, přebohatý,
k nám nakloň milosrdné Srdce Krista.

Svým ochráncem Tě církev svatá zove
a její děti ctí Tě duší celou,
ó vyprošuj nám požehnání nové
ved k nebes branám všechny s péčí vřelou.

Milosti plná.

Mariánská úvaha. Ile A. F. podává Ignát Z h á n ě l.

Kdo miluje Ježíše Krista a klání se mu jako svému Vykupiteli a Pánu; cti také a upřímně miluje jeho matku, obírá se rád vším, co se jí týče, šíří její slávu, chválí a velebí ji při každé vhodné příležitosti. Bůh obdařil Marii, vyvolenou za matku svého jedno-rozeného Syna, milostmi nade všechny svaté a světice. Protože byla milostí plná, byla zároveň bohata ctnostmi. Jsouc jediná z lidu, která byla obšťastněna milostí býti matkou Ježíše Krista, může nám vyprositi mnoho požehnání.

Maria bohatá milostí. Nevysslovitelně a pro nás nepochopitelně velké jsou milosti, jimiž obdařil Bůh blahosladenou Pannu Marii. Právem nazval ji proto z rozkazu Božího anděl „milostiplnou“. (Lk. 1, 38). Byla již při svém narození významná milostí, které se nedostalo žádnému jinému ze smrtelníků. Všichni lidé, pocházející od Adama, zdědili po prvních rodičích hřích dědičný. Již při svém zrození jsme všichni dětmi hněvu Božího, vyloučení z království nebeského. Svatý apoštol Pavel píše: „Proto, jako skrze jednoho člověka hřích přišel na tento svět a skrze hřích smrt a (jako) tak na všechny lidi smrt přišla, poněvadž (v něm) všichni zhrěšili.“ (Řím. 5, 12.) Aby tím jasněji vynikla vznešenost a všeobecnost vykoupění, srovnává tuto sv. Pavel Pána Ježíše s Adamem v tomto smyslu: Jako jest Adam praotcem a zástupcem veškerého lidstva, přestoupením daného přikázání stal se původcem hříchu prvotního či dědičného a jeho následků pro všechny, kteří řádem přirozeným od něho pocházejí, tak Ježíš Kristus jakožto druhý praotec a zástupce lidstva vykoupěného stal se svým vykupitelským dílem původcem milosti a ospravedlnění pro všechny, kteří

z něho duchovně jsou znovuzrozeni (na křtu svatém). Totéž tvrdí týž sv. apoštol na jiném místě těmito slovy: „Byli jsme od přirozenosti předmětem hněvu. (Efes. 2, 3).

Jediná blahosladená Panna Maria zůstala zvláštní milostí, vzhledem na zásluhy Ježíše Krista, uchráněna hříchu dědičného, protože byla vyvolena za matku Boží. Eva, prarodička naše, vyšla čistá z rukou Hospodinových, podobně stalo se s Marií, matkou Syna Božího. Prvá Eva zhrěšila, milosti této pozbyla, druhá Eva (Panna Maria) ji skrze Syna svého získala a dobyla zpět pro všechny lidi, sama byla významována, že jediná z lidí, byla omilostněna a počata beze vši poskvrny hříchu prvopočátečního. Tato milost je příčinou všech ostatních milostí, jimiž byla Bohem v životě svém obdařena. Celý její pozemský život byl bohatý milostmi. Když se zrodil svatý Jan Křtitel, tázali se příbuzní jeho: Čím medle bude dítě toto? Jeho otec, Zachariáš, odpověděl naplněn Duchem svatým a prorokoval říka: „Ty, dítko, prorokem nejvyššího slouti budeš, neboť předejdeš před Pánem připravovat cesty jeho, abys dal lidu jeho známost o spáse.“ (Lk. 1, 76). Tážeme-li se, čím bude dítě, které vzal na ruce své Joachim ve chrámě jerusalemském, odpovíme slovy anděla řkoucího: „Duch svatý sestoupí v tebe a moc nejvyššího zastíní tě; proto také to svaté, co se z tebe narodí, slouti bude Syn Boží. (Lk. 1, 35.)

Žádný jiný z lidí nebyl větší milostí Bohem významován nad Pannu Marii, což i sama ochotně vyznala řkouc: „Velebí duše má Hospodina . . . že vzhledl na ponížení své služebnice, neboť hle, od této chvíle blahoslaviti mne budou všechna pokolení, protože velké věci učinil mi ten, jenž jest mocný.“ (Lk. 1, 46.) Život Panny

Marie byl bohatý milostmi, nikdo z lidí nebyl tolika milostmi obdařen jak ona.

I nad námi smiloval se Bůh, při křtu svatém odpouští nám hřích dědičný. Kéž bychom si uchováli tuto milost! Když ji pozbudeme, kéž použijeme prostředků Ježíšem Kristem ustanovených k našemu očistění! Vůle Boží jest, abychom byli věčně šťastni, zemřeli v milosti Boží. Přičiníme se. Panna Maria byla vyznamenána zvláštní milostí, že nosila Ježíše pod svým srdcem. Nejsme-li i my podobně vyznamenáni? Když přijmeme Ježíše ve svatém přijímání, máme a nosíme ho ve svém srdci, můžeme být, jak praví sv. Tomáš akvinský nazýváni „Nosiči Krista“. Kéž se snažíme svatě žítí a spolupůsobiti s milostí Boží!

Maria bohatá ctnostmi. Čím větší byly milosti, jimiž vyzdobil Bůh Pannu Marii, tím byla horlivější, uchováti si je a svým spolupůsobením je rozmnožiti. Jednala vždy podle vnuknutí Ducha svatého, vyhýbala se všem příležitostem a nebezpečím, kde by mohla škodu trpěti její nevinnost. Co se Bohu líbilo, čím se mohla upevniti v dobrém, ve ctnostech, toho se uchopila celou duší, čímž se stávala vždy více dokonalější, až byla zrcadlem spravedlnosti, jak ji nazýváme v loretánské litanii. Jako odráží se v zrcadle obraz toho, kdo se do něho dívá, podobně vidíme v Marii obraz, podobu Ježíše Krista, protože se snažila státi se ve všem podobnou svému božskému Synu.

Vypočítati ctnosti, jimiž vynikala Panna Maria, není možno. Pozorujeme ji jako dítě, jako pannu, jako matku, v Nazaretě, v Betlémě, ve chrámu, na hoře Kalvarii, vždy a všude ji vidíme jako Pannu nejčistotnější, nejsvětější, královnu všech svatých. Jak byla pokorná! Vzdor všem svým přednostem nazývá se co nejpokorněji „dívkou Páně“. (Lk. 1, 38). Vždy se před Bohem ponižovala, vše odané snášela. Jak byla skromně odána do vůle Boží! Vše, co ji Bůh

seslal, dobré i zlé, snášela i přijímala ochotně z jeho rukou a říkala: „Staniž mi se podle slova tvého!“ Jako nejjasnější, bezmračná, blankytná obloha zářila její čistota, nikdy neposkvřnila svého svědomí ani nejmenším hříchem proti této svaté ctnosti. Anděl ji našel v modlitbách, stále se obírala v myšlenkách Bohem. Každý svůj skutek, práci posvětila láskou k Bohu. K spolublžnému byla laskava, ochotna, neznala hněvu, zlosti, nepromluvila proti těm, kteří jejího Syna pronásledovali, vše s ním snášela. Jak důvěřovala v Boha! Na útěku do Egypta, až do posledního vydechnutí svého Syna na kříži, byla nejtrpělivější, statečnou matkou! Všech ctností, jimiž vynikala, nelze popsat, ani vysloviti, stačí tento chabý nástin.

Nikdy by nebyla dostoupila Panna Maria k této výši všech ctností, kdyby nebyla patřičně využila milosti, Bohem jí tak hojně udělených, kdyby s nimi nebyla spolupůsobila, což se nikdy nestane bez boje a námahy, práce úsilovné a neustálé. A právě v této věci musíme si říci bijíce se v prsa svá: Má vina, má největší vina! Kdo z nás pracuje s milostí Boží? Jak bolno viděti, že mnozí přijavše Tělo Páně zrovna jakoby utíkali z kostela. Nebýváme ochotni spolupůsobiti s milostí Boží, utíkáme před boji, námahami, které bychom měli vzíti na sebe, abychom žili spojení s Bohem. Přibývá nám sice všem na letech, bohužel však nepřibývá nám na milosti Boží, nerozmnožujeme ji v sobě, neuchováváme ji, čímž není vinen Bůh, nýbrž toliko jedině my sami! Bůh nám propůjčuje, daruje potřebné milosti, my jich však nepoužíváme, nepracujeme s nimi, nejsme pilní, horlívi bojovati proti zlému, utvrzovati se v dobrém. Známe velikost a zhoubnost svých zlých myšlenek, návyků, příležitostí, příkladů a přece je dobrovolně vyhledáváme, vrháme se do nebezpečí ztratiti milost Boží. Za těchto okolností není nám možno uchováti si čistotu srdce, již se u Panny Marie tolik podivujeme.

Nic nepodnikáme, abychom bojovali. proti své samolásce, nadutosti, pýše, zlosti, vychloubavosti . . . Kdož může vypočísti všechny hříchy, nezpůsobí nečnosti, jimiž jest obtížena naše duše? Kéž se vzpamatujeme, žijeme v milosti Boží, když jsme ji získali dobrou svatou zpovědí a s Bohem se upřímně smířili!

Maria bohatá požehnáním. Přinesla světu, všemu lidstvu požehnání, jsouc matkou Ježíše Krista, Vykupitele. Bez něho by nebyl svět vykoupen, žili bychom bez naděje, útěchy v životě i ve smrti. Proto jmenujeme vždy Pannu Marii vedle a s Ježíšem. Ježíš a Maria je svatá dvojice, kterou rádi, pokorně, svatě vyslovujeme. Co jsou zásluhy, práce všech pro člověčenstvo zasloužilých lidí, které jmenujeme svými dobrodinci, jejichž památku věrně ctíme, jímž budujeme pomníky; proti zásluhám, jichž si získala o lidstvo Panna Maria, která byla právě požehnání.

Přinesla požehnání těm, kteří s ní přišli do styku. Zdaž je nepřinesla do svého rodného domu, v němž ztrávila své mládí? Přinesla je do domu svých příbuzných Joachima a Anny, když je navštívila v jejich domě. A což teprve svatý Josef, její snoubenec? Dal by zajisté, kdyby mohl mluvit, svědectví pravdě, že bylo mu požehnáním viděti tolik čistoty, pokory, odevzdanosti do vůle Boží! Maria přinesla požehnání první obci křesťanské v Jerusalemě, neboť byla s apoštoly, když sestoupil na ně Duch svatý, jejím příkladem byli všichni povzbuzeni, nadšeni pro dobré, pro Krista a jím založenou církev.

Přinesla požehnání sama sobě, došla si svými ctnostmi věčnou korunu a slávu. Mohla se v pravdě radovati

nad svým narozením i svou smrtí, neboť po celou dobu svého života připravovala se a pracovala, aby dosáhla věčné spásy. Mohla žehnat všem místům, osadám, kde žila, všem bolestem, trampotám, jež prožila. Všude, ve všem pracovala pro svou spásu, čímž se vyvýšila na královnu nebe, všech andělů a svatých. Kéž bychom žili tak, aby byly dny našeho života požehnáním pro nás, pro ty, se kterými žijeme, kteří jsou poblížku nás. A je to možno. Kdo vykonává svědomitě povinnosti svého stavu, kdo dává dobrý příklad ve svém domě, v rodině, v obci, vychovává dobře, dle přikázání Božích své děti, je milovník pokoje, pomáhá spolublížnému, jak jenom může, může si žehnat, že byl živ, nebude mít těžké poslední hodiny i kdyby bydlil v nejhudší chatě nebo podnájmu u největšího žebráka chudase. Zasíval dobré semeno a bude kliditi korunu věčné slávy. I když nikdo nezná jeho jména, když se po jeho smrti naprosto na něho zapomeno, neví se o jeho hrobu, jest jeho jméno zapsáno do knihy života. Mysleme častěji na svou poslední hodinku! Běda tomu, jemuž by platilo slovo Kristovo, které pronesl k Jidášcvi: „Lépe by mu bylo, kdyby se byl narodil člověk ten.“ (Mt. 26, 24.)

Co pomůže vše jiné, peníze, statek pozemský, celý svět, když by člověk vzal zkázu na své duši a byl odsouzen do ohně věčného? Prosme Pannu Marii, aby se za nás přimlouvala, učiňme sami, seč jsme, starejme se pečlivě, horlivě, stále o spásu své duše. Kéž nás vezme Panna Maria pod svou mocnou ochranu, pod svůj plášť a pomůže nám, abychom jako její věrné děti mohli se s ní radovati na věčnosti na věky věkův. Amen.

Sv. Jan z Boha.

V březnu naše úcta patří
otci milosrdných bratří,
jenžto, druhý samaritán,
od nemocných všude vítán.

Zázračné už narození
bylo jeho; ve plameni
zářil dům, a k slavné hraně
hrály zvony jak v den Páně,
aniž by kdo jimi zvonil:
Svatý Duch se k dítěti sklonil.

Nebezpečím bylo hochu,
že žil déle světsky trochu;
milost Boží neobsáhla
však jej zase k víře táhla.
Ve zpovědi duši koupal
a pak výš a výše stoupal
po řebříku Jakubově,
v životě si ctnostněm hově.
Rozdal chudým svoje statky,
půst mu byl teď pokrm sladký.
modlitba a rozjímání
bylo jeho radování.

Za příspěvků, mnohých darů
ve Granadě k chorých zdaru
náš Jan Boha milující
vybudoval nemocnici;
pro obsluhu věděl radu
v milosrdných bratří řádu.

Očividný lásky výklad
byl všem Janův dobrý příklad.
Útrpnost mu z očí zřela,
léčil duše, léčil těla,
nemocného obsluhoval,
k trpícím soustrast choval.

Neštěstí se jednou stalo;
v nemocnici vše se vzňalo,
povstal požár, dál se šířil,
město spící náhle zvířil,
Lidé spějí oheň hasit,
choré zachránit a spasit.
Těžká věc, když živel řádí
zdivočilý!

Aj, tu pádí
hořícího do stavení

světec náš; v něm strachu není.
Nemocné on s loži bere,
s nimi přes plamen se dere,
na ulici s oken spouští,
kolem něho jisker houští.
Na ramenou ven je nese,
lid se o něj bázní třese.
K hlasům varovným je hluchý,
opouští dům bez poruchy;
praví: oheň pálil málo,
větším žarem srdce plálo.

Útrpností k chorým veden,
poslal dar mu šlechtic jeden,
naděje by neměl ztrácet,
zlatých peněz pět a dvacet.

Zkusit, láska jeho jaká,
převlekl se za žebráka,
v tentýž den a spěchal k němu
s prosbou, by mu chudobnému
podporu dal v jeho bidě.

Z očí slzy kanout vidě,
potěšil jej Jan náš svatý,
a hned milosrdím vzňatý
dal mu všechno, co sám dostal.

S velkým díkem nuzák povstal,
s velkým plesem spěchal domů,
věda, podporu dát komu.

Na druhý den vše mu zjevil,
zkoušet že se poosmělil
láskyplné srdce jeho,
a teď že má radost z něho.
Mnoho peněz dal mu za to,
že mu uštědřil to zlato;
každý týden masa, chleba,
a co pro nemocné třeba,
posílal mu od té chvíle,
cestou lásky k nebi pile.

Skončiv život blahotěnný,
vešel Jan náš ve svět jiný,
plný dobra, plný štěstí,
blahý život věčně věsti.

Když nás nemoc trápí mnohá,
pomáhej nám, Jene z Boha!

Pán s vámi!

Napsal farář M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování.)

Kněžstvo.

Na tribuně francouzské, kam by lež neměla mítí přístupu nikdy, opovážili se říci: „Klerikalismus — což se v hospodách vykládá jako kněžstvo — toť nepřítel!“ Tato lež vyloudila jistotně úsměv i samému satanovi. Katolický klérus — obraz toho, jenž jej povolal a jej zachovává, projevoval se vždycky jako přítel a bude vždy přítelem nejvěrnějším a neoddanějším.

Pozorujte slunce: přes veškeru tuhost zim a temnotu bouří, slunko se nikdy nemění. Poskytuje zemi neustále, čeho jí třeba, aby vydávala květy, ovoce, plodiny. Lidé by si přáli v Sibiři více tepla, v Africe zase méně, ale ke všeobecnému blahu poslouchá slunce jen Boha, jenž jediný mu může zachovati, kolik mu dál světla, tepla a velebnosti. Pošetilcem a podivínem by tedy byl, kdo by slunci řekl: — Ty slunce našich otců jsi nám již příliš staré; opusť oblohu, my si tě nahradíme plynovými lampami.

Nuž tento Stvořitel slunka stvořil i klérus, aby byl až do skonání světa slunkem duší. Toto božské slunce svítí všude, na naše města, náš venkov i v pouštích. Kdož na ně patří, nejsou již ve tmách, a kdož jdou za ním, jsou na cestě dobré. Následují toho, který je cesta, pravda a život. Upadnou snad? Mají svátost pokání, aby je pozvedla. Mají hlad a žízeň? Tělo Páně je pokrmem a krev jeho nápojem. Díky kleru a jeho nebeskému vůdcovství jsou ještě mezi mladými lidmi duše podobné sv. Aloisovi, mezi dívkami Filomeny, mezi matkami Moniky, jsou vojini jako sv. Mořic, rolníci jako sv. Isidor, jsou vyvolení všude i v městech velikých, nazvaných moderními Babylony. Ano, díky kněžstvu, malíčkým a chudým evan-

gelium se zvěstuje, méně hořké slzy řinou se v podkrovních komůrkách, v nemocnicích, ve vězeních, a — proč bychom to neřekli? — i v palácích. Díky učedníkovi Kristovu, i ta hlava lupičova, která padne na popravišti, ponese kdys v nebi korunu právě tak skvoucí jako je koruna panovníkova.

Katolický kněz měl býti jako jeho Mistr posuzován, odsuzován, pronásledován. To také byl a jest podnes, bude vždy, neboť pokoj bez mraků a bez konce je pouze tam nahoře.

Co praví však nepřátelé kněžstva? Slyšte: — Kněží Kristovi, vaše názory jsou příliš zastaralé, nechte, ať je nahradíme názory novými. Vy nám zpíváte: Sursum corda — Vzhůru srdce! Nechte nám je dole, i v bahně, když se nám to líbí. Proč kladete překážky naší svobodě? Některá vaše světla jsou příliš jasná a ostrá: ukazují nám věci, jichž my nemilujeme, třeba peklo za okamžik rozkoše. Co uškodí Bohu nějaké rouhání a naším duším kousek masa v pátek? Vy pokládáte za nebezpečnou leckterou četbu, leckaké spolky, zvláště takové, které mívají schůze v hospodách za noci. Učiňte širší, jen širší cestu k tomu svému ráji a my se jí snad pustíme také. Přistihněte svou viru v církev katolickou, ponechte nám viru, že všechna náboženství jsou stejně dobrá, a že ani ti, kdož se nedrží žádného, nebudou zavrženi.

Co odpovídá kněžstvo na všechny tyto otázky a mnohé jiné podobné? Není mi možno povolití vašim žádostem. Pravdy, jimžto vás vyučuji, nejsou z dílny lidské, nýbrž přicházejí od Boha. Já pak je musím uchovati jako si slunce uchovává své paprsky. Každý článek mé víry byl obhajován výmluvností našich učitelů církevních, krví našich mučedníků. V mých rukou

mají slova evangelia pevnost a spolehlivost, jaké hvězdy, ani slunce nemají.

Proslulý kazatel, otec Lacordaire, ukazuje na krále a učence, kteří každé chvíle přicházejí klepat na bránu Vatikánu, kde sídlí stařec, nejvyšší hlava kléru katolického.

Co po mně chcete? Změny? Já se nemním. — Ale vždyť se vše na světě změnilo: astronomie, filosofie, chemie, i mravouka. Proč zůstáváš ty vždy týž? — Protože přicházím od Boha — bytost nezměnitelná. — Ale věz přece, že my jsme pány. My máme milion lidí ve zbrani; tasíme meč a meč, jenž podvrací trůny, mohl by snadno setnouti hlavu starci a rozsekati listy knihy. — Jděte si a učiňte to; krev je mi vůní, jež mne omlazuje. — Nuž, starče, tu je půle mého purpuru, přines nějakou oběť míru a rozdělme se. — Nech si tvůj purpur, Césare, zítra tě v něm pohřbí a my nad sebou zazpíváme Alleluja a De profundis, které se nikdy nemění.

I dnes mohou býti ruce kněžské snad spoutány jako za revoluce, hlavy mohou padati pod sekerou katovou, ale kněžství nepadne nikdy. Je duším zrovna tak potřeba jako slunce tělům. Až do skonání světa budou kněží, aby křtili, vyučovali, žehnali dětem, snoubencům, umírajícím a mrtvým ve hrobech. Kde najdeme obdivuhodnější historii, nežli je historie kněžstva v dílech jeho obětavosti? Nechodilo-li a nechodí-li ještě stále světem dobře činíc jako jeho božský Mistr? Čím byl svět před ním? Zda nebyly dvě třetiny lidstva, slabí, malí a chudí otroky ostatních, kteří s nimi nakládali jako se stroji nebo jako s dobyt看, aby sloužili jejich náruživosti a rozkoši? Nuž, apoštolé a po nich biskupové a kněží přinášeli všude jako věrní hlasatelé příkaz Ježíše Krista: „Milujte se vespolek! (Jan 3, 23.) — Kdo se povyšuje, bude ponížen a kdo se poníží, bude povýšen. (Luk. 14, 2.) — Blahoslavení chudí . . . blahoslavení, kteří trpí, neboť jejich jest království nebeské.“ (Mat. 5, 5. 10.)

Na toto nové učení, tak zvláštní a tvrdé proti starým vášním, rozpoutává se strašlivý zápas mezi starým pohanstvem a rodícím se křesťanstvem. Krev mučedníků teče proudy, ale kříž triumfuje nad všelikým tyranstvím a získává pro všechny nejprve svobodu duší, potom postupně i svobodu tělu. Odtud veliké světlo, veliká radost a veliká naděje mezi pány i otroky, již jsou pojednou smířeni a sjednoceni účastí na týchž svátostech, též „Věřím“ a též modlitbě: „Skrze Krista milujme se v Bohu, pro Boha a pro nebe.“

Tak vzrůstala a šířila se civilisace ve městech i na venkově, všudy, kam vnesl klérus pochodeň víry. Strašlivý Attila, kterého nemohly zastaviti všechny mocnosti Evropy, zastavuje se před bezbranným knězem, a před kněžským rukama; které žehnaly ve jménu Hospodina zástupů, bylo vidati kloniti se mocnáře jako byl Konstantin, Chlodvig, Karel Veliký, sv. Ludvík a jiní, kteří se tímto úkonem víry zajisté nemínili snížit co do vážnosti v očích lidí. Kněz však nevěnoval své síly jen tomu, aby hlásal evangelium a uděloval svátosti; sekeru a bič v ruce, pracoval sám i s dobyt看, aby země přinášela obilí a víno tam, kde dříve nebylo ničeho než lesy a pustiny. Kléru také vděčíme uchování všeho, co nejpozoruhodnějšího nám pohané zanechali ve vědách, dějepisu a literatuře.

Jako přítel Boží, nadšený jeho duchem, je kněz všem vším, odhodlán přispěti, uleviti ve všech bédách lidských. Je také všude: v nemocnici, na bojišti i na popravišti, kde dává nešťastnému odsouzenci polibiti kříž dává mu zároveň vstoupiti do života věčného obětí života časného dobrovolně a zbožně přijatou. Ať potom někdo přijde a řekne, že klérus nemiluje lidu a ničeho proň nečiní! Je to drzá lež, hodná samého satana. Opakem Voltaira tak vychvalovaného jako dobrodince lidstva od našich volných myslitelů, nebyl klérus toho názoru, že by chudým měl připadnouti

v podíl jenom pluh a motyka. On jim otevřel brány vědy a záhy bylo vidati syny rolnické ve školních lavicích vedle jejich mladých pánů, jak se jim rovnají a někdy rychleji dospívají vysokých hodností v církvi i státu. Proto nelze nikdy dosti opakovati proti voltairiánům, že kněžím a mnichům má Francie děkovati za nejednoho znamenitého úředníka, ochránce dobrých a postrach zlých, za statečné a slavné generály, již jsou cti armády a vlasti, kteří všichni vyšli z řad prostého lidu. Hle, jak se klérus ukázal opravdovým světlem světa, soli země, an chránil malé a leckdy lámal tyranii velikých!

Misionáři.

V jedné z oněch církevních škol, které by naši lidé pokroku tak rádi vyhladili, mladý muž, jenž se modlí, zpovídá a přijímá s anđelskou zbožností, cítí v duši své žhavou lásku ke všem nešťastným. Chtěl by rozdávat chleba těm, kdož mají hlad, útěchu všem, kdo pláčí, podati světla těm, kdož sedí ve tmách bludu a nevěry. Jako zkormoucený svědek béd vlasti, myslí na bēdy ještě větší. Vidi pohany, ani vzdávajíc bídňm tvorům, leckdy i zločincům poctu patřící Bohu jedinému; vidi hanebné trhy a prodejny, kde cena dítěte, ženy neb muže je nižší než cena dobytčete; vidi divochy, ani si strojíc krvavé hostiny z masa svých bližních. To vědomí je pro mladého muže mukou, jakýmsi mučednictvím trvalým. Tu dí u sebe: Miluji arci svého otce, miluji matku, bratry, sestry, přátele, vlast, ale ten, jenž děl Abrahamovi „Jdi,“ mluví podobně k mému srdci a dí mně: jdi! Jinoch poslechně, jako poslechl praotec věřících. Všichni pláčí, pláče i on, pláče i na lodi. Jak má zapomenouti na milované rodiče, upřímné přátele, na zvonici rodné vsi? Jak zapomenout na hrob, u něhož se právě modlili, který zdobili kvitím, skrápěli slzami? Jak zapcminat na vlast, jejíž krásné kraje člověk snad už nikdy neuvidí?

Koráb spěje na moři ku předu, pluje dny, měsíce a konečně přirazí k vytoženému ostrovu. Divoši, pozdravte poslanca Páně — apoštola. Přichází k vám s křížem v ruce, s úsměvem na ústech, s láskou v srdci. Přináší vám poklady evangelia: přijměte jej a on vás naučí milovati práci, ctnost, Boha. Až budete vyučeni a pokřtěni, zaletíte zrakem dále než ke svým pustinám, výše než ke slunci a hvězdám, pozdravíte, co pozdravoval král David, věčné město pokoje a štěstí. První posel Boží, Ježíš Kristus, Boží Syn, přišel na svět a nepřijali jej, nýbrž měli proň poputy, pouta, trnovou korunu, kříž a smrt. Kněz pak je druhý Kristus. Musí míti nepřátele, a má jich víc u národů barbarských než u vzdělaných. Proto jej honí, aby mu připravili pranýř, žalář a pak smrt. Leckdy umírá únavou neb hladem. Jednou byl takový muž Boží nalezen zpola sežrán dravým ptactvem. Breviř vedle něho byl otevřen tam, kde byly hodinky za mrtvé. Viděl jistě, že se blíží jeho poslední hodinka a vykonal nad sebou již předem modlitby pohřební.

Volná myšlenka dala Francii lékaře, advokáty, poslance, senátory, ministry, ale divochům nedovedla dáti ani jediného misionáře, aby jim hlásal evangelium, aby je vzdělal a naučil lásce k tomu, čeho volní myslitelé nemilují, k Bohu, pokoře, čistotě. Ah, vždyť volní myslitelé nevědí, co jest duše a proto ani neznají její váhy a ceny. Místo aby toužili po dobývání duší a jejich spáse v dalekých krajinách, zabíjejí duše bez výčitek i ve vlastních rodinách.

Mnichové.

Je dvojí Francie: Francie, která se modlí a Francie, která se rouhá. Tato nemá ráda mnichů; vniká násilím do jejich domů, jako by v nich bydleli lupiči. Svobodu vykřičeným hospodám, špatným divadlům, svobodu domům hýření, ale bej na smrt domům, kde se shromažďují lidé, kteří se modlitbou

a sebezáporem snaží oživit v našem skeptickém a rozmařilém věku stará století víry a přesných mravů! Takové je heslo Francie, která se rouhá a která vnuknutím ďábelským křičí na mnichy: Vy jste zbyteční na té naší zemi svobody, táhněte pryč; váš odchod bude nám úlevou a radostí.

Opakem Francie, která se modlí a jedná vnuknutím Božím, ta mnicha miluje. Pozdravuje, vítá v něm blahou nadějí, uvažuje: mnich, jenž se modlí, postí, mlčení zachovává i při práci polní, je mi užitečnější než advokát se vši svou výmluvností, než válečník se svým mečem, protože svolává na mne požehnání nebeské. Modlitba deseti spravedlivých byla by zachránila Sodomu; mladý David skolil modle se k Pánu jednou ranou obra Goliáše.

Ó vlasti, dobře věz, že nepřátelé modlitby jsou tvými nejkrutějšími protivníky. Chtějíce školy bez modliteb, vlády, armádu bez modlitby, co jiného hodlají, nežli uvalit na sebe i na tebe, vlasti, zlořečení Boží? Střež se, aby ses jimi nedala ztročiti! Chraň se odevzdávati jim své nejlepší dtky oddané modlitbě, jež činí národy velikými a šťastnými.

Slyšte důstojná slova arcibiskupa Paulmiera o slavném mnichu Anthelmovi: Kláštery jsou místa modlitby a pokání. Nikdy nevidět nešťastné marně klepat na jejich brány, a ježto milost neutlumuje v srdci mnichů citů vlasteneckých, jeví se nápadněji zvláště ve všeobecných svizelích jejich obětavost. Veliký hlad ničí kraj bugeský. Mnich Anthelmus dává zásoby klášterní, skvosty kostelní a když prostředky jsou vyčerpány, padá na kolena a žádá o příspěví k Onomu, jenž rozmnožil chleby na poušti. Zázrak je odměnou jeho víry. Těžko vypočítati vše dobré, které mnichové vykonali všude, kam přišli.

Poslyšte ještě, co odpovídá výmluvný řečník, P. Monsabré, na výtku utilitaristů, kteří řeholníkům vytýkají brzdění pokroku:

Požadují se lidé užiteční, ale zdaž nebyli užiteční oni vznešení poustev-

níci, kteří svým přísným životem protestovali proti hanebné zkaženosti, na niž zmíral svět pohanský? Zdaž nebyli užiteční oni papežové, biskupové a kněží, kteří vyšli barbarům vstříc, krotili jejich vztek, osvěcovali jejich nevědomost, zdokonalovali jejich divokou vůli, přetvořovali jejich mravy a připravovali je dobrodiním civilizace? Nebyli snad užiteční velekněží a velebné sněmy, kteří jménem svobody dítek Božích domáhali se osvobození otroků a konečně jim pouta sejmuli? Nebyli užiteční neúnavní mnichové, kteří mýtili lesy, kypřili jalovou půdu, vysoušeli bařiny, vzdělávali pole a kupili kolem svých klášterů lidi, které rozptýlenost a osamocenost odsuzovala ke zdvočení a bídě? Nebyli k užítku oni stateční rytíři, které církev za hesla: „Bůh tomu chce!“ vrhla do krajů Východu, aby zarazili příval moslemínský, jenž již již zaplavoval Západ? Nebyli na prospěch pilní a trpělivi mnichové, kteří sbírali a ve své cele opisovali rukopisy starověku, zachraňující tak před utonutím vědu a literaturu, již hrozila pohltiti nevědomost a zapomnění národů týraných vpády válečnými? Nebyli prospěšní mužové církve, které lákalo umění, že podali taková množství výtvorů stavitelských, sochařských a maliřských, jež podnes obdivujeme, kteří zakládali slavné university, kam spěchala na vzdělání mládež ze všech zemí, i prosté školy, kdež se dítěti chudého poskytovaly základy učení? Nebyli prospěšní světcové, jichž jemná duše měla soucit s každou trampotou, kteří pomáhali k rozvoji velikým a nesčetným ústavům křesťanské lásky, které podnes bojují protineduhům, nemocem, bédám a potupám lidstva? Nejsou-li užitečné řady šlechtných mužů a žen, které jsouce věrny tradicím slavné minulosti církve věnují se výchově dětí a mládeže, péči o chudé, nemocné, okřívající, nezhojitelné, sirotky, starce, churavce a všechny opuštěné, kteří volají o chléb, ošetření, útěchu, lásku, čest a vrácení dobrého jména? Nejsou

užiteční stateční misionáři, kteří opouštějí vlast dobrovolně, aby šli hlásat evangelium národům nevěřícím a šíří i udržují vážnost a čest národů evropských? — Ne, církev se nebojí soutěže nížádné moci a žádného druhu vlády, jde-li o vytvoření lidí užitečných. Ze dvou občanů, které mi připomíná chrám sv. Vincence z Pauly a třída Lafayettova, která k němu vede, neváhám dáti přednost prvnějšímu, a jsem jist, že každý sdílí můj názor.

Dnešní bezbožci a hlupáci mohou křičet: Pryč s mnichy! Co na tom divného? Nepraví přece a nečiní jiného, než co jim vnuká jejich mistr satan. Dají miliony hercům a tanečnicím a

budou vyháněti mnichy, aby jedli chléb vyhnanství. To je v řádu zla. Při tom mohou židé zůstat židy, mohamedáni mohamedány, bezbožci bezbožci a volně pojídati jitrnice na Veliký pátek. Ale Francouzové, a ti nejlepší, nesmějí se shromažďovati k modlitbě a ke společné práci, odváděti se studiu, mlčení a postu, protože jsou to řeholníci. Ó Francie, ó vlasti má, nedávno tak veliká, tak jinými národy obdivovaná pro svou viru, věrnost, lásku k dobru, krásnu a pravdě, kdy řekneš upřímně a na vždy k řeholníkům: Miluji vaše učení, vaše příklady, vy jste mé nejoddanější děti, zůstaňte, budete chráněni jako jiní, Bůh to chce! (P. d.)

Anna Maria:

K Ježíši.

Kristus, světa Spasitel,
v bolestech hrozných za nás pněl,
a přec za nás v každý čas
oroduje jeho hlas.

Oroduje u Boha,
když je duše ubohá,
mírní Otce svého hněv,
prolitá již jeho krev.

On sám za nás umíral,
vždyť nás tolik miloval,
a teď v nebi zase rád
jde se k Bohu přimlouvát.

Proto hled, ty křesťane,
duše ať se dostane
po smrti tam v nebes stan,
kde má sídlo Kristus Pán! —

S. H. W.:

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Fallo ux.

(Pokračování.)

Kapitola V.

Poslední podněty k rozhodnému kroku.

V korespondenci hraběnky Svěčinové možno dobře postřehnouti rychlý postup zbožných dojmů a instinktivních tužeb po pravdě. V tomto spásitelném hnutí velkou zásluhu má kolonie zbožných vystěhovalců francouz-

ských svými styky a příklady. Tento neviditelný řetěz vzrůstá novými články, jež účinně zasahují v poslední boje a v definitivní vítězství této velké duše.

Mezi písemnou pozůstalostí hraběnčinou jest pěkné malé album, ovinuté zlatostříbrnou páskou, na níž vyryta slova: „A já též ji znal.“ Otevříme je. Na první stránce čteme shora: „Poslední dar pana Ludvíka de Prieste

Svatý Klement Maria Dvořák.

při odjezdu z Ruska“ a níže veršované
věnování, jež končí slovy:

„Štasten, kdo tobě se podobá, rozmilá
fialko!

Štasten, kdo jak ty chce žít
v zapomnění!

Lhostejným zrakům ukryj se v tiché
ústraní —

věrnému přátelství však otevř je
dokořán!“

Knížka jest věnována hlavně myšlenkám náboženským neb úryvkům z konversace hraběte de Maistre. Z ní podáme tu pouze jeho oblíbenou legendu: „Kající duše opustila svět a přichází před trůn Boží. Milosrdný Bůh přijímá ji do nebeské slávy. Satan vzpírá se tomu, vyčítaje Bohu nespravedlnost. Ta duše tě urazila tisíc-krát a já pouze jednou.“ — „A prosils mne jen jednou za odpuštění?“ táže se Věčný.“ — Ale v knížce zajímají hlavně řádky pod názvem: „Opis malého sešitku vlastnoručně psaný kněžnou Varentskou.“ Obsahuje velmi podrobná pravidla duchovního života, jež kněžně udělil biskup Boulogneský. Sešitek byl nalezen v písemné její pozůstalosti. Sotva se dostal do rukou hraběnky Svěčinové, byl přepsán ihned do malého alba. Zastavme se na chvíli u této zbožné kněžny, jež svým životem a zvláště podobně jak pan Augard svou svatou smrtí učinila na hraběnku hluboký dojem a roznítila jí ještě mocnější touhou po bližším poznání viry katolické. Kněžna Varentská sdílela ve vyhnanství osud Bourbonů; i pro ni bývalá přízeň Pavla I. změnila se v nemilost; ale společnost petrhradská neustala ji zahrnovati svou úctou a láskou. Hrabě Golovin nabídl jí ve svém domě nejsrdečnější pohostinství. Citila se tam jako doma, a zvláště obě domácí dceryšky přilnuly k ní jako k matce. Kněžna dojmala více ctností než převahou ducha. Její názory politické nevynikaly hloubkou ani bystrozra-

kem, ale každý rád odpustil ji mylné náhledy o minulosti, tak bohaté důstojnými tradicemi a dojemným neštěstím. Když do Ruska stihla zpráva o návratu Ludvíka XVIII. do Francie, celý Petrohrad spěchal do paláce Golovinů, by kněžně blahopřál. Obnovení starého pořádku ve vlasti bylo vyzváním k návratu. Car zabezpečil kněžně na válečné lodi převoz důstojný jeho i jí. Všem zdálo se, že již skončily se pro ni všechny oběti; ale Bůh chystal této ušlechtilé duši již věčnou odměnu.

Nejstarší dceruška hraběte Golovina, Praskovia, jež později provdala se za polského hraběte Fredro, znamenala ve svém deníku dojemnými slovy poslední dny této krásné existence: „V květnu onemocněla. Než však nás opustila, ukázala všechny své dosud ukryté ctnosti. Ochotně podrobovala se i nejtrapnějším předpisům lékařským s onou prostotou, jež získala jí přátelství všech dobrých duší. Vždy hleděla působiti jiným radost. Nejednou chválila mne mému otci, aby otcovskou radostí splatila oběti, jichž tak nerada se dožadovala. Kdykoli ji můj otec navštívil, vítala ho vřelě, jak by byla úplně zdráva, a nikdy neopominula nabídnouti mu židli. Často navštěvoval ji její zpovědník, P. Rozaven, přinášeje jí převzácené útechy. Za jeho nepřítomnosti prosívala mne, bych jí přečetla něco ze zbožné knihy neb se s ní modlila. Zvláště mne dojmala modlitba a trpělivost. Poprvé přečetla jsem ji celou; ale nemocná upozoravši, že v modlitbě jest zmínka o rozmanitých věcech, řekla nazítří: „Milé dítě, čtete mi pouze to, co se vztahuje na nemoc, neb nevím, komu měla bych křivdy odpouštěti.“ — „Ale,“ řamítla jsem, „za života bylo vám tolik ublíženo, i třeba na to zapomenouti.“ — „Nikoli,“ odpověděla důstojná přítelkyně Ludvíka XVI., „nikdo mi neublížil, a zapomněla-li jsem na to, není k tomu nyní chvíle na to si vzpomínat.“

„Když P. Rozaven udělil ji poslední

pomazání, vybidl ji, by se odloučila od vazeb tohoto světa a všecko obětovala Bohu, i svůj život. „Můj Bože,“ zvolala s neobyčejnou silou vůle, „Ty víš, že obětovala jsem ti vše, co nejdražšího jsem měla na světě, ano i tu radost, krále svého opět uvidět.“ To byla její poslední slova. Zemřela klidně po krátké agonii 22. června 1814 u věku padesáti let.“

„Co říkáte smrti kněžny Tarentské?“ psal Josef de Maistre hraběnce Svěčinové; „včera o páté hodině po záhadné nemoci odletěla do nebe. Zdá se, že Prozřetelnost Boží chce zde na zemi mítí nové Shromáždění Národní, neb členy starého odvolává jednoho po druhém! Jak málo nás potřebuje! Všecky petrohradské dámy tvrdí — i ty nejběhlejší v umění lékařském, — že neměli se k nemocné volati tři angličtí lékařové, poněvadž lékaři téže národnosti prý si nikdy neodporují, a tedy tři lékaři vydali prý tolik jako jeden jediný, že německý lékař byl by vydatněji pomohl. Tato smrt bude účinkovati mocně na dům, který byl jejím svědkem. Kněžnu přinesli z jejího pokoje do knihovny. Dostalo se jí nejlepšího ošetření, jaké si jen možno pomyslit, ale všechny léky zůstaly bez účinku. Tak poslední ratolest rodu Chatillonského umřela v Petrohradě, zatím kdy ochromený král francouzský opírá se o rámě jejího bratra. . . . S Bohem natisíckrát, hraběnko! Domníváte-li se, že si uvyknu na Vaši nepřítomnost, jste v hrozném omylu. Přijmete výraz mé něžné upřímné úcty. Tisíc pozdravů Nadince. Jste spokojena s jejím zdravím? . . .

Hrabě de Maistre se neklamal tuše, že svatá smrt bude mocně účinkovati na rodinu, hodnou tak vznešeného naučení. Kněžna z Tarentu odvděčila se za velkodušné pohostinství, zůstávajíc po sobě nejen svatou vzpomínku, ale i pravou viru. Celá rodina Golovinů vrátila se do lůna Církve katolické, ano mladší syn hraběnky Fredrové zasvětil se stavu kněžskému. Též hraběnka Svěčinová nechťela déle zůstatí v pochybnostech a v nejistotě.

Hraběnka rozhodla se, že hlubokými studii dopídí se pravdy. Ale život v Petrohradě se svými nesčíslnými starostmi, jimž nedovedla se a ani nechťela se vyhýbatí, znemožňoval usilovnou práci duševní, v níž chťela se pohroužití s celým zápalem své vůle. Nerada by však se vzdálila příliš z Petrohradu. Generál, tehdy již šedesátiletý, začínal churavětí a přes svoji flegmatickou letoru vždy živě pocitoval nepřítomnost své choti. Záhy našla, co hledala. Nedaleko Petrohradu u Finského zálivu měl kníže Bariatinský půvabný letohrádek. Ochotně propůjčil hraběnce tento tichý rozkošný koutek, kam se uchýlila již počátkem července r. 1815. Vzala s sebou Nadinu, svou adoptivní dcerušku, a pak vybranou knihovnu, kterou chťela prostudovat.

Se svým záměrem svěřila se jen několika nejdůvěrnějším přátelům. K zasvěcencům náležel v první řadě hrabě de Maistre, který však rozhodně odepřel jí svého schválení, ano zhanil jí celý její plán, obávaje se jeho následků. „Nikdy,“ psal jí, „nedojdete cíle tou cestou, kterou jste se pustila. Zemdíte, unavíte se, marně budete vzdychati po útěše a po občerstvení a stanete se kořistí nevím jaké suché zuřivosti, jež rozhlodá všechny žíly našeho srdce . . .“

„Chcete věděti, co souditi máte o Nejvyšším Pastýři, a proto studujete Fleuryho,* jenz odsouzen byl Nejvyšším Pastýřem! Nuže dobře, ale radím Vám, byste si přečetla i odpověď na Fleuryho, kterou napsal Dr. Marchetti, dále budete čísti Febronia proti obležení Říma; ale poněvadž chcete býti soudcem, jenz slyšeti chce obě strany, přečtete si i Anti-Febronia od abbého Zachariáše. Nedá to velké práce, jest to pouze osm svazků malého

*) Žpovědník Ludvíka XV. abbé Fleury napsal „Dějiny Církovní“, v nichž holduje názorům gallickánským.

formátu. Potom budete se učit řečtině, byste přesně poznala, co znamená pověstná hegemonie, kterou podle staré tradice sv. Ireneus v III. st. připisuje Církvi římské; poznáte pak, zda to slovo značí primát Církve římské či supremaci Církve římské či knížectví Církve římské neb pravomoc Církve římské atd.

Slavný kardinál Orsi našel v díle Fleuryho tolik bludů, že rozhodl se napsati nové Dějiny církevní; soudilť, že na špatný dějepis jedinou důstojnou odpovědí jest dějepis dobrý. Začal skutečně psáti, ale u 20. svazku zastihla ho smrt, ač nedokončil ještě ani VI. století. Věřte mi, hraběnko, čtete ještě i to, neb jinak nedojdete nikdy klidu . . .“

Hrabě de Maistre myslil, že vzbudí u hraběnky pouze nedůvěru, ale zatím načrtl program, kterým se pevně řídila. Ostatně již velkou práci měla za sebou. Za suchých podzimních a zimních krátkých dní a nekonečně dlouhých nocí nasbírala si množství pramenů, často přímo si odporujících, porovnávala data, studovala starobylé jazyky a konečně vroucně se též modlila. Však i jiné duše se za ni modlily. K nim zvláště náležela zbožná kněžna Alexis Galicinová, která již byla katoličkou a touž milost hleděla vyprositi na Bohu i své přítelkyni. Složila si proto zvláštní modlitbu, kterou denně se modlila od ledna r. 1810.

Kdo z nesčíslných činitelů, již mocně přispěli k obrácení hraběnky Světinové, nejvíce ji osvitil, nejvíce si ji podmanil, byl právě Fleury. Hluboký rozbor tohoto dějepisu tvoří zvláštní objemný svazek in folio o 450 stránkách, popsaných hustě bez nejmenší mezery jejím nejdrobnějším písmem. Svým bystrým duchem poznala ihned, že spor mezi církví latinskou a řeckou netýká se otázek dogmatických, jako spíše historických. Proto zvláštní péči věnovala studiu sněmů oekumenických, na Východě konaných, a zejména všemu, co o jejich aktech nasvědčovalo patrněji vrchní moci papežské. Zvláště pozorně studovala Photia, jeho zmoc-

nění se stolice cařihradské, jeho sesazení a opětné dsazení, i jeho dlouholeté spory s Římem; viděla tu jasně, jak uprostřed všech těch změn vystupuje nepopíratelně vrchní autorita papežská, uznávaná i v Cařihradě. V tomto dějepisném labyrintu ho potřebovala bezpečného vůdce, který těšil by se vážnosti všech stran. I zdálo se jí, že všem těm požadavkům vyhovuje Fleury. Vážilť si ho slavný metropolita moskevský Platon, protestantští spisovatelé mluvili o něm s úctou a ani katolíci ho docela nezavrhovali. Proto prostudovala ho pečlivě. Snad rozbor tohoto díla mohl by býti jednou uveřejněn a věnován celému národu ruskému. My podáme z něho jednotlivým kapitolám předepsané motto a některé postranní poznámky, které ukazují sklony jejího ducha, i myšlenky, jež zvláště ráda rozvažovala.

V prvním sešitě čteme motto: „Pochybovati znamená vždy nevěděti.“

V dalším: „Přijímáti zpoza s důvěrou a zpoza na zkoušku, to není víra, ale bídná titěrnost ducha.“ Poznámka při definici víry: „Víra jest úhrnná znalost nejpotřebnějších pravd; věda jest pevný důkaz toho, o čem nás poučila víra; filosofie připravuje na víru, na níž založena jest věda. Sv. Kliment praví, že obava před pohanskou filosofií byla by slabostí. „Víra, kterou podvrátiti mohou důkazy a důvody, jest velmi nejista; pravda jest nepohnutelná, nepravda však mizí.“

A dále: „Bázeň, že nutno odřici se rozkoše, více lidí odvrátila od křesťanství než obava smrti.“

A jinde: Pán řekl: „Já jsem pravda“ a nikoli: „Já jsem zvyk.“

Výpisek z Dějin: „Za pronásledování chtěl mladý křesťan Dydimus zachrániti čest mladé dívky křesťanské Theodory. Přestrojen za vojína vnikl do jejího vězení a v tom přestrojení podařilo se dvce uniknouti. Když Dydimus za to odsouzen k smrti, pospíšila Theodora na popraviště. „Nechci býti vinnou tvé smrti,“ praví mu. „Zachránění cti přijala jsem ráda, ale ne zachránění

života. Chtěl-liš mne připravit o korunu mučednickou, pak jsi mne oklamal.“ I splněno obapolné jejich přání: oba dosáhli koruny mučednické.“ K tomuto příběhu připojena poznámka: „I nejkrásnější rysy starověku hlednou a porovnání k této nedostižné kráse. Velkodušné bylo přátelství Oresta a Pylada; báli se přežít se navzájem. Ale zde není již lidského já, není to ani jeho ještě lidštější dvojice; jest tu vroucí a svobodná láska, ovocem znovuzrození a milosti. Jak obdivuhodně mluví mučedníci mezi sebou a k soudcům! Mnozí pohrdají prostotou těchto příběhů, a

přece krmě vznešených povah, které tu vystupují, jeví se tu ještě zcela nové zákondárství, nové myšlenky a mravy; jsou tu jak by nové národy a ústavy, byť i ještě ve své kolébce; czývá se tu výmluvnost, jež ovšem s postupem věků ochabuje; zjevuje se tu vznešenost a síla, ale nikdy hledanost; jen co duši povznáší a sílí, mluví nám tyto zástupy nesčíslných mučedníků všech věků a stavů . . . Často bližící se věčnost nedopřeje jim dcmluviti; patrně chce, by v jejím lůně dokončili svůj zpěv díky a chvály, začatý na zemi v slzách a v muce.“ (P. d.)

Anna Maria:

Syn Boží.

Když Boží Syn žil na světě
a učil lásce lidí,
zda tušil, že mu vykvete,
co černý nevďek klidí?

Ach, ano, to On věděl již
a připraven byl na to,
však s láskou nesl mlčky kříž,
jak druhý nes by zlato.

On lásce žil jen celý věk
a lásce lidi učil,
On katanů se neulek,
když dav jejich Jej mučil.

On lotrům s kříže odpouštěl
a za ně Otce prosil,
On lásku v srdci pro ně měl
a s láskou k nim se sklonil.

Nuž, i vy tak, křesťané,
se k Němu utíkejte,
ať lásky vám se dostane,
též o to sami dbejte!

Dr. Ž ů r e k:

Arad Temešvár, 25. září 1929.

O misiích.

Listy z Rumunska.

Začátkem září dostal jsem od ndp. biskupa z Temešváru následující dopis: „Ve svém dopisu ze dne 12. srpna jsem Vás ubezpečil, že Vás velmi srdečně přivítáme jako misionáře našich dobrých Čechů a zároveň jako našeho milého hosta. Dva pánové sestavili program, dle něhož bychom

si Vaši cestu představovali. Račte jej dle libosti přijati neb změniti: Eibental 27., 28., 29. září, Weitzenried 1., 2., 3. října. Svatá Helena 13., 14., 15. října. Rovenska 17., 18., 19. října. Šumica 21., 22., 23. října. Oršova resp. Nová a Stará Ogradina 25., 26., 27. října. Klopodia 29., 30., 31. října.

Anděl Páně zvěstoval Marii . . .

Berzovia 2., 3., 4. listopadu. Cepar 6., 7., 8. listopadu.

Zároveň oznamuji Vaši misijní cestu českému vyslanci v Bukarešti, aby žádal rumunské ministerstvo zahraničních záležitostí, aby Vás chránilo a podporovalo.

Archiepescopie Bukurešťská Vás očekává s radostí. Bližší však budou moci určití, až zvy Vaš cestovní plán. — Dne 13. září přišel druhý dopis od ndp. biskupa. Posílá opis připsu, který dostal od vyslanectví československé republiky v Bukarešti:

„Vaše Milosti Monsignore!

V nepřítomnosti československého ministra pana Künzla-Izerského dovoluji sobě s radostí potvrditi příjem Vašeho ctěného dopisu ze dne 30. t. m., týkajícího se misijní cesty pana Dra Klementa Žúrka, a sděliti, že pan ministr Künzl-Izerský byl osobně u generálního sekretáře rumunského ministra zahraničí. Generální sekretář slibil velmi ochotně, že dá instrukci, aby byla poskytnuta panu Dru Žůrkovi potřebná podpora od rumunských úřadů.“

Píši toto úvodem, abych ukázal, jak ochotně připravovali mou misijní cestu ordinarius diecesální biskup našich českých krajanů v Rumunsku i československá vláda.

Nemenší uznání zaslouží československá národní rada, která se starala o to, by mi cesta byla umožněna a přála mi velmi krásným vzkazem mnoho zdaru a posílala našim krajanům pozdrav. Kdo nezná poměrů, v nichž naši krajané žijí, snadno by se mohl domnívat, že není třeba kněze z tak daleka volat. Nechť tedy tyto řádky slouží ku vysvětlení i poučení a vzbudí zájem o naše krajany v Rumunsku!

Jako před svou cestou do Budapešti, tak i před svou cestou do Rumunska navštívil jsem napřed Slovensko. Mělo to svou příčinu. Bilsko se stává Malženickou kolonií. A naši Bilští Malženaři měli slavný den. Vítali v Trnavě Chorvaty, kteří jsou Mal-

ženicím vděční za velkého zábřežského biskupa Alexandra Alagoviče.

Slavnostní řečník a národovec Skultety se vyjádřil, že ten okamžik, kdy ve dvoraně spolku sv. Vojtěcha Malženická Omladina, známá svými nádhernými kroji, vzletným a dojemným proslovem odevzdávala ohromnou kytičí chorvatské deputaci s prosbou, aby ji položila v Zábřehu na hrob jejich velkého krajana, že ten okamžik byl ze slavností chorvatských nejpěknější. Po této slavnosti, po které mi mluvčí našich junáků malženických ohlásil, že na podzim jich přijede do Bilska z Malženic zas celá nová řada, uháněl jsem do Rumunska, vyhledat z českých vesniček na Banátských vrších mladé orlíky pro naše Bilsko. Snil jsem v rychlíku unášejícím mne po půlnoci k Tatráům krásný sen. U oltáře božského Srdece Páně v Bilsku stojí mladíci z Volyně, ze Slovenska, z Jugoslaviie, z Rumunska, aby se pomodlili před cestou do otčiny, nesouce ji ideály krásného mládí a vše to dobré, které skýtá Srdece Páně svým ctitelům. To jsou tužby svatého Otce, vyjádřené od něho Kato-lickou akcí.

Probudil jsem se, když probouzející se ráno mi skýtalo pohled na zasněžené Tatry. Bylo mi tak milo, tak volně po tak krásném snění . . . Minuli jsme Košice, rychlík se hnál podél maďarských hranic, už jsme byli v Králové a odtud do Rumunska je už skok. Rychlík se zastavuje v Halmen. Kontrola pasu i zavazadel odbyta byla hravě ve vlaku, peníze směněny a šlo se pod okno před stanicí pro listky. Začalo pršet, nebylo toto nástupiště velmi pohodlné. Mladíček Rumun u kasy byl velmi slušný a přívětivý. Radil mi, abych si vzal lístek až do Temešváru, přijde prý to laciněji. Po delší poradě se svými druhy vydal mi lístek za 730 lvů, dal jsem mu 1000 lvů.

Začal mi vracet a zas peníze vzal, že prý mi dává mnoho zpět, přilepil na rub lístku pojistku, uhezpečuje mne, že to bude dobrým, když se

nechám pojistit proti úrazu. A já dojat jeho laskavostí vděčně přijal ubezpečení, že dostanu 30.000 lvů, „kdyby se mi něco stalo“ a ujištěn, že jsem dostal dobrou radu i pomoc, zjistil jsem v kupé, že mi nebylo dodáno 60 lvů. Žádal jsem pana šéfa stanice za vysvětlení, vysvětlil mi, že to prý je za to pojištění — spolucestující mne však poučil, že pojistka

obnáší jen 6 lvů — ostatní si vzal pan pokladník patrně za přívětivost a dobrou radu. Doporučuji našim pokladníkům — jako vedlejší příjem.“

Vlak se hnul a já měl dobrého společníka cestujícího za obchodem. Jeho jsem se doptával, jak by bylo nejpraktičtěji jeti do Temešváru. Měl s sebou i jízdní řád a byl cestujícím.“

(P. d.)

Anna Maria:

Máti Boží.

Máti Boží, přes trn, hloží
veď mne cestou života,
ať má duše k tobě kluše
tam, kde moc tvá bleskotá.

Tam do nebe, kde u Tebe
najdu vždycky ochrany,
když ve světě bol vykvete,
nebudu mít obrany.

Když mne v duši žal zabuší,
Ty, Maria, při mne stůj,
láskou Tvoji ať se zhojí
vše, co tíží život můj.

Dítě Tvoje v žiti boje
hledá Tebe, Matičko,
tam v nebičku při měsíčku
jako spasnou hvězdičku.

Máti milá, ušlechtilá,
ochrany své vždy mi přej,
z viru světa tam, kde vzkvétá
láska Tvoje, vždy se znej! —

Anna Maria:

Ten náš kostel.

Ten náš milý kostelíček
stojí v pěkné dolince,
tam má duše ráda prodlí
a zpívá si sladince.

Pomodlí se při mši svaté
za otce i matičku.
za bratry i sestry milé
prosí Boží Rodičku.

By jim zdraví pevné dala
a úrazu chránila,
když hřích svádí k nepravostem,
věrně by je bránila.

A pak ještě Otčenášek
přidám sama za sebe,
by Maria, nebes Máti,
vzala mne kdys do nebe.

Do nebe, tam, kde Bůh milý
se Synem svým mají stan,
po smrti kde duším lidským
život věčný bude dán.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

A Kin, mladá bezruká Čiňanka.

Nazývá se A Kin. Poetické to jméno znamená tolik jako „květinka“. Na křtu dáno jí jméno Josefa Gabriela.

Nebyly ji ještě čtyři léta, když stížena byla těžkou chorobou. Dostala kostližer. Ztrápená matka odnesla dítě k řeholnicím sv. Pavla v čínském městě Hong-Kong. Poněvadž choroba zasáhla obě ruce, lékaři neviděli jiné rady než amputaci obou údů až po loket. Tak zachránili dítě.

Matka vidouc dítě své tak zmrzačené, prosila dobré Sestry, by ji u sebe podržely. I bylo umístěno mezi mrzáčky. Jsou velmi rozumné, uvědomilo si záhy dosah svého neštěstí. Když vidělo druhé děti, volalo na řeholnici: „Ach, Sestry, poproste lékaře, aby mi vrátil moje ručičky! Nemohu sama jísti, nemohu si hrát . . . Proč nejsem jako jiné děti?“

Dobré Sestry musely se pustiti do nového způsobu vyučování. Čiňané jsou velmi obratní. Proč nedovedli by ruku zastoupit nohou? První pokusy učily dítě, jak podávat nohou pokrm do úst. Úspěch byl rychlý a velmi veselý.

Děvčátko žijíc mezi slepými, obdivovalo se, jak dovedou navlékat jehlu, i jemně šít a vyšívat. Proč by ona, která má tak dobré oči, nemohla to dokázat nohou? Tím způsobem našla cestu, která slibovala velkolepý zdar.

Kdy takto svou energii otevřela si rozsáhlé pole činnosti, rozvíjela se zároveň i duševně a mravně. Zvláště rostla a sílila její zbožnost. Vroucně milovala Matičku Boží a chtěla ji být věrným dítětem. Ježíš v nejsv. Svátosti byl jejím důvěrníkem a přítelem. U něho prodlela většinu

volných chvil a vroucně ho prosívala za své dobrodince.

To vše zjednálo jí všeobecnou oblibu a mocný vliv na družky. Považovaly ji za vzor, řídily se její radou, obávaly se jejích výtek. Dobrým Sestrám nebyla nikdy břemenem, ale milou a vítanou pomocnicí. Nejdrívě hleděla postačit sama sobě. Když chce jísti, bere mezi prsty nohy pověstné čínské hůlky, jimiž podává si do úst rýžové kuličky.

Chece-li čistí, vezme si nohou knihu, obrací listy a celá se ponoří do četby. Sama si vydělává na živobytí; umí dobře háčkovat, plést, šít, vyšívat, ano i stříhat. Žádná z ručních prací nepůsobí ji rozpaky, stříhá, šije zkouší ušitý oděv právě tak, jak jiná to dělá rukama. Ráda pouští se i do drobných prací; nejráději háčkuje panenkám šatičky, které návštěvníci kupují jako památku na A Kin.

A Kin miluje čistotu a pořádek; sama si hotoví oděv, sama si pere prádlo. Při tom má velmi dobré srdce. Z vděčnosti za vše, co dobré Sestry pro ni učinily, pomáhá jim ochotně. Zvláště miluje mrzáčky, slepé a hluchoněmé. Ráno dohlíží a pomáhá při oblékání, myje a češe. Když ta drobtina začne více hluchet, tu dupne nohou jak jiná tleskne rukou. Při jídle krmí malé děti. Hledte, jak malému děvčátku podává jídlo nohou do úst!

Při společném zotavení ráda obrací provaz, přes který se skáče. Sama otvírá dveře, točí knoflíkem elektrickým, vylézá na žebřík, myje okna, čistí mosaz, voskuje parkety atd.

Není třeba, aby ji Sestry pohaněly do práce; naopak musí ji zdržovat. Jak ráda pomáhá při vyučování! Učí děti psát, řídí nohou jejich neobratnou ručku. . . .“

(Podle brožurky Sestry z řehole sv. Pavla.)

Krásný dar.

Chovanci Propagandy věnovali J. E. kardinálu Van Rossum-ovi krásný jubilejní dar. Na oslavu 50 let jeho kněžství odevzdali mu sumu na vykoupení 40 pohanských dětí, které na křtu dostanou jméno kardinálovo „Vilém“. Budou vybrány z různých dílů světa a jejich fotografie zaslány ctihodnému jubilárovi.

Kdo chce, může . . .

Jistá dělnice, jež vládne perem hravě tak dobře jako motykou, chtěla splnit provolání katolického deníku: „Nechť každý z našich čtenářů získá nového předplatitele.“

Doma ve vsi to nešlo — všichni již byli předplaceni. Co tedy dělat? Hledala jinde — a našla.

Dobré noviny ve farnosti jsou ustavičnou misíí.

* * *

Opuštění krajané naši na Volyni a Rumunsku prosí, abych přijal do ústavu v Bilsku jejich několik mladíků, kteří by se vycvičili v náboženství a jiných předmětech učebných a po svém návratu se ujali opuštěné školní mládeže.

Podepsaný prosí uctivě o milodary na ten účel.

Dr. Klemeus Ž ů r e k,
Bilsko, p. Cholina u Litovle.
Sev. Morava.

*

Evropští akademici a katol. misie.
Význam práce akademiků pro misie a pro šíření víry poznal se na katolické straně poměrně pozdě. Věřilo se, že je možno zbavit se všech povinností vůči misím peněžní podporou. To však byl omyl a ti, kteří jej poznali, volají nyní evropské akademiky ke křížové výpravě, aby přiblížili akademiky pohanských zemí ke křesťanství a ke katolicismu. Nový

spolek se nazývá „Academica Unio Catholica Adiuvans missiones“ (A. U. C. A. M.). Hnutí vyšlo z belgických kruhů universitních. Při tom bylo rozhodujícím přesvědčení, že východní národové nejen spěchají obrovskými kroky, aby přijali evropskou kulturu, nýbrž částečně že mají také sami starou, velmi vysokou kulturu, která je však bohužel v Evropě velmi málo známa a která by měla býti přece nejpřirozenějším mostem, po němž by bylo možno přiblížiti se duševně vzdělaným východanům. — Bylo by tedy na obou stranách s užitek, kdyby se katoličtí studenti evropští více starali o kulturní život misijních zemí, hlavně východních, kdyby se snažili poznati jejich literaturu a obráceně snažili se šířiti katolickou kulturu v misijních zemích. Prvním krokem k tomu je právě pěstování přátelských styků s akademickými kruhy v Indii, Číně a Japonsku. Očekává se od tohoto hnutí pro katolické studenty evropské rozšíření obzoru, vymanění se z úzkého, pouze nacionálního zírání na svět a zvýšený zájem o velké úkoly světové církve. — Opravdu vědí vzdělanci v Evropě z největší části, i mezi katolíky, o duševním životě vzdálených zemí velmi málo. Kdo z nás ví na příklad, že v Indii je 17 domácích universit se 67.000 studenty, vesměs pohaný? Je tam i několik katolických universit, ale čistě evropského druhu. Nebo kdo z nás ví, že Japonsko má svých 32 domácích universit, z nichž university v Tokiu, Wacadě, Kero a Kiotu mají po více než 25.000 studentů? Že v Japonsku jenom roku 1922 vyšlo 13.081 knih kromě 4562 novin a časopisů? Katolicismus znamená vedle těchto duševních prací pohanství i přes svou novou vysokou školu v Tokiu mizící maličkost. Čína má rovněž své bezvěrecké (a protestantské) university, vedle toho teprve nedávno zřízena v Moskvě čínská universita na zbolševisování čínského studentstva. Protestanté poznali nutnost akademické misijní prá-

ce už dávno. Vydali heslo: „Studenti Východu musejí být získáni pro křesťanství studenty Západu!“ Jejich studentské sdružení pro misie (The World Student Christian Federation) čítalo roku 1920 ne méně než 200.000 členů, v tom profesory a studenty, v 2500 spolecích. Svaz má 467 sekretariátů a 100 klubovních domů. Vydali dosud přes 5000 knih o misijním hnutí. Roku 1922 mohli mít v Pekingú kongres, na němž byli zástupci 27 různých zemí a 800 čínských studentů. Sdružení má v samé Číně již 25.000 členů. Není pochyby, že akademická katolická organizace pro misie najde velmi bohaté pole práce a že vyplní bolestně pocítovanou mezeru v katolické misijní práci. — Adresa centrály zní: „A. U. C. A. M.“ 8, rue des Récollets, Leuven, Belgie.

Doba husitská. Husité r. 1420 přepadli Strahov, vše spálili, kněze buď usmrtili nebo vypudili. Někteří z nich uprchli do Doksan a radili k útěku, což se konečně stalo do Roudnice. Žižka od Litoměřic vyslal k zničení Doksan svého hejtmana Daniela Unčicku, který však krásou doksanského chrámu i kláštera unesen, nemohl se k ničivému dílu dohodnouti. Za to jej dal Žižka pod dubem u Skály zastřelit. Dub dosud stojí a sluje „umučený dub“. Doksany tím přece nebyly zachráněny, ježto nově vyslaný oddíl Žižkova vojska klášter vyplnil, zapálil, kostel zničil, zvony odvezl a mnohé ohavnosti ztropil. Sestry zdržovaly se většinou v lesích a teprve po uklidnění se jich z 18 jen 8 vrátilo — ostatní souzením zemřely.

Katoličtí kněží zachraňovali hořící synagogu. V litevském městečku Ramigala vypukl požár, který zachvátil 45 židovských obydlí. V panice nikdo si nevšiml, že počala hořeti i synagoga. Skupina katol. kněží, kteří měli v městečku schůzi, však to zpozorovala a počala pracovat k záchraně synagogy. Kněží, nedbajíce nebezpečí, počali ze synagogy zachraňovati především židovské bohoslužebné předměty. Ka-

tolická mládež, povzbuzená příkladem kněží, zúčastnila se horlivě hašení. V židovské veřejnosti litevské tento ušlechtilý čin katolických kněží vyvolal velkou pozornost. Kovenský list „Jüdische Stimme“ napsal celý oslavný článek, dávaje počínání těchto kněží za vzor.

Zkouška žen. Jeden prozíravý otec v jistém saském městě, který měl syna posedlého do ženění, vynalezl velmi zajímavou metodu, jak zkoušet i zdatnost příští své snachy, neboť zdá se, že ženám příliš nedůvěřoval. Uspořádal malou domácí slavnost, k níž pozval řadu místních mladých dívek. Na schody položil smeták! Tak, že každý z hostů musil smeták na schodech překročiti. A nyní to začalo. Z pozorovacího úkrytu dával si příští tchán velmi dobrý pozor, co se bude dít. A hle... Většina dívek koště jednoduše přeskočila, jedna dokonce oň zakopla a jiná přes ně upadla. Jen jediná pouze milý smeták způsobilně zvedla a postavila ho do kouta. To byla ta vyvolená, která pro svou pořádkumilcnost to vyhrála. Líbila se i mládencovi, a jak pověst dí, metoda otcova velmi se osvědčila. Není prý lepší ženy v celé obci.

Dílo bl. Don Bosca rozmohlo se během několika desítek let tak, že koncem roku 1928 měla salesiánská kongregace 8106 členů, a to: 2881 kněží (1 kardinál, 17 arcibiskupů, biskupů a 4 apoštolské praefekty), 3159 kleriků a 2066 fratrů. Ze 602 domů má jich kongregace 310 v Evropě, v Americe 225, v Africe 21, v Asii 44, v Australii 2. Kongregace má 290 škol elementárních, 149 gymnasií, 12 reálék, 43 zemědělských škol, 126 řemeslnických škol, 18 obchodních škol, 4 lycea, 11 kněžských seminářů, 4 učitelské ústavy, 61 výchovných ústavů pro personál vlastních ústavů, 125 sirotčinců a hospiců pro mravně ohroženou mládež, 201 pensionátů a útulků pro věčné a 361 zařízení a opatření domovů pro mládež. Mimo to stará se kongregace o 172 farností a 190 veřejných kostelů, 13

misijních oblastí s vlastní jurisdikcí. Mimo to má v misijních oblastech 46 výchovných ústavů pod cizí jurisdikcí. Celkově mají Salesiáni převážně k výchově 130.000 hochů. — V téměř duchu působí sestry salesiánky Marie Pomocnice křesťanů mezi továrními dělnicemi a dětmi továrenských dělníků a rodin. V 610 domech působí na 7470 sester. V poslední době věnují se salesiáni na výslovné přání sv. Otce pohanským misím, kamž vysláno v posledním roce 98 misionářů a 38 sester salesiánek. Salesiánských spolupracovníků, organizovaných na způsob III. řádu, je již přes 400.000. Jejich orgánem jsou „Salesiánské zprávy“, vycházející v 11 řečích, v německé, italské, anglické, francouzské, španělské, portugalské, holandské, polské, litevské, maďarské a slovinské. V Turíně dostalo se kongregaci většího statku, kde bude postavena misijní škola pro zemědělce. Senátor hr. Rebandengo staví kongregaci na vlastní účet velký misijní ústav pro výchovu misijních bratří-laiků řemeslníků. — Fronta nové této misijní školy bude 150 m dlouhá.

Zprávy z Ruska. V R u s k u, jak „Osservatore Romano“ sděluje, přestoupil archimandrita východní církve Mikoláš do církve katolické. Řídí mezi Rusy, kteří žijí v Číně, konverzní akci. Archimandrita Mikoláš již před válkou spravoval záležitosti schismatické církve, a když byl bolševiky vypovězen, usadil se v čínské provincii Šantung, kde byl zásluhou františkánských misionářů získán pro katolickou církev. Byl za to synodou rusko-orientální církve vyobcován. Ve své odpovědi na vyobcovací dekret poukázal na to, že nyní obě sídla církevní na Východě (Cařihrad a Moskva) vlastně zmizely, co zatím západní Řím, který vždy zůstal věren zákonům všeobecných směrnic zůstal naprosto neotřesen. — Všechny zprávy, které mluvily o bližícím se smíru mezi Apoštolskou stolicí a sovětskou vládou, „Osservatore

Romano“ naprosto vyvrací. — „Svaz bezbožníků“, sověty podporovaný, konal nedávno v Moskvě svůj sjezd, na němž se uvažovalo o tom, zda chrámy mají i na dále býti ponechány náboženským organizacím (jsou totiž již dávno prohlášeny za státní majetek); zda má býti do nich dodáván elektrický proud a mají-li „bezbožníci“ uplatňovati svůj nárok, aby mohli v chrámech i oni pořádati přednášky a debaty. — Státní sovětské tiskárně je vládou nařizováno, aby jména Ježíš a Kristus tiskla vždy malými začátečnickými písmeny. Rovněž mají takto býti tištěna jména všech pohanských bohů, jakož i slova Mahomed a Mojžíš. Rovněž jména svatých vsudy tam, kde jsou spojována s náboženskými pojmy, mají býti tištěna malými počátečnickými písmeny. Jak patrné, sověty „důkladně se vyrovnávají“ s náboženstvím.

Dojde k rozdělení ostrihomské arcidiecése? Jmenování nového maďarského primasa, ostrihomského arcibiskupa Serédyho, při čemž prosadila kurie svůj vliv proti kandidatu maďarské vlády, posunulo opět do popředí otázku definitivní úpravy v ostrihomské arcidiecési. Podle informací „N. I.“ vstupuje sice nový arcibiskup ve veškerá práva a povinnosti bývalého primase Czernocha, ale nejsou tím nikterak dotčena práva apoštolské administratury v Trnavě, která spravuje po stránce duchovní i materiální ostrihomské statky a slovenskou část arcibiskupství, při čemž podléhá přímo Římu. Sídlo administratury je v Trnavě. Otázka úpravy poměrů ostrihomského arcibiskupství je z mnoha důvodů naléhavá. Ostrihomský arcibiskup má větší a bohatší část svého území v československé republice, t. j. asi 400 far z celkové počtu 500. Toto území samo o sobě je nejméně dvakrát tak veliké jako území ostatních slovenských biskupství, jež nedosahují počtu 200 far.

ooo

Z a s l á n o.

Ríšský pracovní sjezd Mariánských družin čsl.

koná se ve dnech 4.—6. července 1930 v Praze a bude spojen s jubilejní oslavou (50. a 25. výročí znovuzřízení) Mar. družin mužů a jinochů z Prahy a z Brna.

Pořad:

4. července (večer). Uvítání hostů. Slavnostní akademie.

5. července (sv. Cyr. a Met.). Dopoledne a odpoledne pracovní schůze ředitelů, delegátů a delegátek.

Témata referátů: 1. Za rozkvět čsl. družinského hnutí. 2. Naše práce v Katolické akci. 3. Výchova družinského dorostu. 4. (Konference ředitelů Mar. druž.): Směrnice pro vzorné řízení Mar. družin.

6. července (neděle). Společná jubilejní pouto do Staré Bolavské, kde bude zakončení jubilejních slavností.

Ríšský pracovní sjezd chce nejen posílit vnitř-

ní život Mar. družin, nýbrž i usměrnit jejich vnější činnost ve službách náboženských aktualit dneška. V jeho rámci oslavují svá jubilea Mariánské družiny mužů a jinochů z Prahy a z Brna, které vždy soustřeďovaly a soustřeďují celou řadu zdatných a čelných pracovníků na všech úsecích katolické práce v těchto hlavních městech. Družiny jim skýtaly k jejich nezištnému apoštolátu pevný duchovní základ a sílu. Proto se dostaví k jejich jubilejním oslavám v hojném počtu nejen ostatní Družiny čsl. a delegace Družin slovanských, nýbrž i všichni přátelé jejich a spolupracovníci na náboženském obrodě národa.

Na pracovní sjezd současně konaný vyšlou všechny Družiny zástupce. Vyplňte neprodleně vám zasláné oběžníky!

Přípravný výbor říšského pracovního sjezdu Mariánských družin.

Mariánská družina mužů a jinochů v Praze.

Mariánská družina mužů a jinochů v Brně.

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymíjaje(i), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za úctu sv. Josefa, ochránce křesť. dělnictva a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Po každé odpustku 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčínec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Šířit úctu sv. Josefa.

Ú m y s l v d u b n u 1930: **Eucharistický sjezd v Kartagu.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H:

Sv. Josef, ochránce a vzor dělníků. (Hlavní úmysl.) — Prosbá k sv. Josefu. (Báseň.) — Milosti plná. — Sv. Jan z Boha. (Báseň.) — Pán s vámi! — K Ježíši. (Báseň.) — Hraběnka Svěčinová, (konvertitka). — Sv. Klement Maria Dvořák. (Obrázek). — Syn Boží. (Báseň.) — O misiích. — Anděl Páně zvěstoval Marii. (Obrázek). — Máti Boží. Ten náš kostelíček. (Báseň). — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V březnu modleme se za následování sv. Josefa, ochránce dělníků.

(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. S. Sv. Rudesinda, bisk. (909). - Odvrácení mnohých bříchů. Dar kajenosti. Zadržení pronásledování nábož. v Rusku. Apoštolát modlitby. Úcta sv. Josefa.
2. Neděle II. po Devítiniku. Bl. Anežky Přemyslovny, ř. (1282.). - Úcta sv. patronů. Vážení si čistoty srdce. Svaz katol. žen a dívek. Křesť. dělnict. Nemocní.
3. P. Bl. Bedřicha, ř. přem. (1177.). - Řád přemónstr. Dobrá shoda lidu s kněžimi. Dobrý příklad. Apoštolát sv. C. a M. Katol. misie mezi pohany. Nem. kněz.
4. Ú. Sv. Kazimíra, králov. (1438.). - Církev katol. v Polsku. Bratrská láska mezi kněžimi. Zabránění pronásledování v Rusku. Smír mezi národy. Umírající.
5. St. Sv. Perpetuy a Felicitas, muč. (203.). - Křesť. matky a statečnost. Zbožné vychování dítek. Postní kazatelé. Zachování postu. Dar kajenosti. † rodiče.
6. Č. Sv. Jany Maria Bonomo, p. - Obnova života křesť. Pobožnost k Duchu sv. Křesť. školy. Časté přijímání svátostí. Naše Omladina. Ochrana mládeže.
7. P. S. Tomáše Akv., uč. cír. (1274.). - Bohoslovné ústavy. Hlava republiky čsl. Úcta bož. Srdce P. Návrat odpadlíků do církve sv. Dorost kněžský a řehol.
8. S. Sv. Jana z Boha, zakl. ř. (1550.). - Řád milosrd. bratří. Těžce nemocní. Křesť. lékaři. Včasné zaopatření nemocných. III. řád sv. Františka. Spelek charity.
9. Neděle I. postní. Sv. Františky Řím. vd. (1440.). - Křesť. vdovy. Život dle víry. Pobož. křížové cesty. Postní kazatelé. Odvrácení Polohšení. Pmluvači.
10. P. Sv. 40 vojinů, muč. (320.). - Katol. akce. Křesť. duch ve vojsku našem. Družiny mariánské. Přemáhání roztržitosti v modlitbě. Dobroděci katol. misii.
11. Ú. Sv. Vincence, muč. (630.). - Statečné vyznání víry. Přemáhání pokušení. Katol. školy a katol. učitelé. Zbožnost v rodinách. Odvrácení nemravnosti.
12. St. Sv. Řehoře Vel., pap. a uč. cír. (604.). - Sv. Otec Pius XI. Obhájci zájmu církve. Povolání ke stavu duch. Obrácení hříšníků. Návrat odpadlých kněží.
13. Č. Sv. Nioephora, bisk. (828.). - Sjednocení církve řecké s římskou. Velepastyřové naši. Apoštolát sv. C. a M. Zabránění ukrutnosti na Rusi. Duše v očistci.
14. P. Sv. Mathildy, cis. (968.). - Křesť. duch v rodinách. Časté a denní sv. přijím. Smíření rozvedených manželů. Křesťanské smýšlení. Šíření katolického tisku.
15. S. Sv. Klementa Maria. (1820.). - Úcta sv. patronů. Ochrana mládeže. Návštěva nejsv. Svátostí. Obrácení hříšníků a nevěrců. Katol. studující. † kněží.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chváls jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za účtu sv. Josefa, ochránce křesť. dělnictva, a na všechny úmysly, jež doporučený jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učíš, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katol. byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Šířit účtu sv. Josefa.

Úmysl v dubnu 1930: Eucharistický sjezd v Kartagu.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. Neděle II. v postě. Sv. Heriberta, bisk. (1021.) - Velepastyřové naši. Za obrácení Číňanů na viru katol. Oddanost všech ke sv. Otcí. Podpora katol. mision.
17. P. Bl. Jana Sark., muč. (1620.) - Úcta sv. patronů. Za katol. v Palestině. Obrácení židů. Za zbožné vychování dítek. Dar trpělivosti. Apoštolští kněží.
18. Ú. Sv. Eduarda, krále. - Za misionářské semináře. Domorodé kněžstvo. Za katolíky arménské. Zavržení komunismu. Katolíci v zemích protestantských.
19. St. Sv. Josefa, pěstouna Páně. - Úcta sv. Josefa. Křest. dělnictvo. Ošetřovatelé nemocných. Rozkvět řemesla. Zbožnost v rodinách. Dobrý příklad otců.
20. Č. Sv. Cyrilla, jerus. bisk. a uč. cirk. (381.) - Šíření víry. Učitelé náboženství. Za pevnou důvěru k Matce Boží. Šíření dobrých knih a časopisů. † rodiče.
21. P. Sv. Benedikta, patr. řeh. (543.) - Řád sv. Benedikta. Dorost téhož řádu. Za zdar duch. cvičení. Řády rozjímavé. Za misie benedikt. † spolubratři.
22. S. Sv. Oktaviána. Na přímělu „Hvězdy mořské“ obrácení Japonců. Za přemáhání nestřídmosti. Za dobrodince charity. Za hledající pravdu. Spolek šíření víry.
23. Neděle III. v postě. Sv. Viktorina, muč. (484.) - Za větší počet katechetů v misiích. Dobročinné ústavy. Časté a denní sv. přijímání. Naše mládež.
24. P. Sv. Simeona, muč. (1472.) - Za ochranu studentstva před bezboženstvím. Aby tisíce tisíců černochů bylo obráceno na viru katol. Za obrácení mohamedánů.
25. Ú. Zvěstování Marie P. - Anděl Páně, aby se lidé modlili. Bratrstva růženc. Družiny mariánské. Rozkvět víry v sever. krajích. Aby ženy dbaly počestnosti.
26. St. Sv. Haštala, muč. v I. stol. - Aby Evropané v misiích nedávali zlý příklad. Za šíření úcty nejsv. Srdce Páně. Tovaryšstvo Ježíšovo. Katolické školy.
27. Č. Sv. Ruperta, bisk. v 8. stol. - Za obrácení kmenů afric. na viru katol. Apoštolát modlitby. Horlivé kněžstvo. Bohoslovné ústavy. Duch. cvičení.
28. P. Sv. Jana Kapistr. (1260.) - Horliví hlasatelé slova Božího. III. řád sv. Františka. Boj proti nevěře. Posvátnost manželství. Apoštolát slova Božího.
29. S. Sv. Ludolfa, bisk. ř. přem. (1250.) - Za obrácení Indů na viru katol. Laický apoštolát. Pokoj a mír mezi lidmi. Za nepřátele církve sv. Zemřeli kněží.
30. Neděle IV. v postě. Sv. Jana Klimaka, opata. (605.) - Za sjednocení rozkolníků s církví římskou. Apoštolát sv. C. a M. Boj proti nevěreckému tisku.
31. P. Sv. Quida, opata (1076.) - Za katol. řády ve vlasti naší. Za živé a † členy bratrstva bož. Srdce Ježíšova a Apoštolátu modlitby. Dosud nevyslyšené prosby.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za úctu sv. Josefa, ochránce křest. dělnictva, a na všechny úmysly, jež doporučený jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katol. byli shromážděni a byl jeden ovčínec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Šířit úctu sv. Josefa.

Úmysl v dubnu 1930: **Eucharistický sjezd v Kartagu.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Kázání.

- Geissler B., **Perly posvátného řečnictví** díl IV. Kázání na neděle postní, Květnou neděli, Zelený čtvrtek a Velký pátek. Cena Kč 8.—.
- Herzog Fr., **Ježíš na cestě k hoře Kalvarii**. Postní kázání. Cena Kč 2.—.
- Herzog Fr., **Láska za lásku**. Postní kázání. Cena Kč 2.—.
- Herzog Fr., **Marnotratný syn**. Sedmero postních řečí. Cena Kč 2.—.
- Herzog Fr., **Závět Pána našeho Ježíše Krista** čili sedm posledních slov Jeho na kříži. Cena Kč 2.—.
- Herzog Fr., **Zpět ke Kristu Ježíši**. Sedmero postních řečí. Cena Kč 2.—.
- Janovský Fr., **Pán Ježíš na hoře Kalvarii**. Šestero postních kázání. Cena Kč 2.—.
- Janovský Fr., **Slovo Boží na neděle a svátky**, díl II. Doba velikonoční. Cena Kč 4.—.
- Ježek J., **Petr hřešící a kající**. Šestero postních řečí. Cena Kč 1.—.
- Jirásko, **Obrazy z umučení Páně**, kázání na Velký pátek. Cena Kč 2.—.
- Klíma Fr., **U stolu Kristova**, postní kázání. Cena Kč 2.—.
- Kolisek Fr., **Kázání postní o tajemstvích bolestného růžence a o pohřbu Páně**. Cena Kč 2.—.
- Kolisek Fr., **Kázání postní o umučení Páně**. Cena Kč 2.—.
- Kubiček Václav, **Na břehu věčnosti**. Cena Kč 2.—.
- Neuschl Rob., **Kázání postní**, cyklus III. Christologická. Cena Kč 3.—.
- Památky postních pátků**, patero exhort postních. Cena Kč 1.—.
- Podhajský Stan., **Cesta kříže — cesta života**. 7 postních promluv. Cena Kč 2.—.
- Réhák K., **Růže červená**, kázání o tajemstvích bolestného růžence. Cena Kč 2.—.
- Stingeder Frant., **Kam jdeš?** Postní kázání. Cena Kč 2.—.
- Šestero postních řečí**. Cena Kč 2.—.
- Štefl Leop., **V kříži spása**. Sedmero postních řečí. Cena Kč 2.—.
- Šturza Ant., **Kříž Kristův a duše lidská**. Postní kázání. Cena Kč 4.—.
- Šturza Ant., **Postní kázání**. Cena Kč 4.—.
- Šturza Ant., **Proč se stal Bůh člověkem?** Cena Kč 6.—.

Písňe kostelní na listcích.

- Již jsem dost pracoval, bez not. 100 kusů Kč 16.—.
- Lide můj, slyš nářek, s notami. 100 kusů Kč 14.—.
- Má duše, zastav se, bez not. 100 kusů Kč 10.—.
- Matka pláče, ruce spiná, bez not. 100 kusů Kč 14.—.
- Pobožný křesťane, přístup blíže, bez not. 100 kusů Kč 10.—.
- Popatřte, andělé, na Vykupitele, bez not. 100 kusů Kč 10.—.
- Přístup duše, v ztroušenosti, s notami. 100 kusů Kč 14.—.
- Stála Matka bolestivá, bez not. 100 kusů Kč 10.—.
- Alleluja! Živ buď nad smrtí Zvítězitel, velikonoční, bez not. 100 kusů Kč 14.—.

Modlitby na listcích.

- Modlitba k umírajícímu Pánu Ježíši. 100 kusů Kč 16.—.

Obširný seznam knih na požádání
v Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně,
Starobruňská 19-21.

Samosprávným svazkům, obecním zřízením, funkcionářům atd.

doporučujeme

vhodnou příručku z pera odborníka vr. z. úč. rady A. Syrového:

Reforma obecní správy v zemi české a moravsko-slezské.

Stran 152.

Cena Kč 10.—.

Vhodné a velmi informativní pojednání o současné veřejné správě. — Nepostrádatelné veřejně činným osobnostem. — Informujte se o veřejných věcech včas, pakliže chcete jít s duchem času a nemíníte-li se nechat lépe informovaným zaskočiti.

Od téhož autora vyšla novinka:

Násobení bez násobení.

Velmi účelně sestavené a přehledné tabulky, jak docílit přesných výsledků bez úmorného násobení. Překvapující výsledky. Úspora času a duševní námahy.

Peněžním ústavům, záložnám, raiffeisenkám a jich funkcionářům i úředníkům lze jen doporučiti. Cena kapesního formátu Kč 8.—.

PŘEVRA T V E V Ý P O Č T U Ů R O K U .

Odstraňte omyly, nepřesnosti, námahu a ztrátu času při své práci!

Toho docílíte jedi ně používáním právě vydaných tabulek:

»Úrokový automat«

od vrch. zem. účetního rady A. Syrového.

Nejrychlejší přesné zjištění 1%, 1¼%, 1½ atd. až 10% úroků z jakéhokoliv obnosu za libovolný počet dní, bez zvláštního vypočítávání.

V této příručce najdete **hotové úroky** bez vypočítávání součinů (úrokových čísel), jak je to v dosavadních tabulkách!

Nepostrádatelné pro každý peněžní ústav, obchodníky, živnostníky, úřady, ústavy atd. atd.

Objednejte proto ihned a poznamenejte, přejete-li si vydání české i německé. **Cena Kč 12.—.**

Od téhož autora nacházejí se u nás právě v tisku:

„Universální tabulky pro násobení a dělení“.

Jediná příručka, kterou zjistíte výsledky násobení a dělení rychleji a přesněji než každým počítacím strojem! Veškerá duševní námaha odpadá a ušetříte drahý čas!

Cena Kč 36.—, v subskripci Kč 30.—.

Zajistěte si tuto j e d i n e č n o u k n i h u a subskribujte ji ihned, jelikož jest jen omezený náklad. — Na obě knihy máme veškerá práva vyhrazena.

Občanská tiskárna v Brně.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

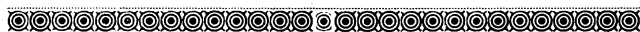
Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 koruu

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně

doporučuje následující spisy pro

měsíc květen

Boží hod svatodušní — Boží Tělo:

Modlitby. — Rozjímání.

Čtvrthodinka před Velebnou Svátostí. Cena 50 hal.

Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské. Cena Kč 5.—.

Hodinka věnovaná účtě Nejsvětější Svátosti Oltární. Cena Kč 2.—.

Hodinky dvoje o Nejsvětější Svátosti Oltární. Cena 50 hal.

Hodinky malé k Blahoslavené P. Marii. Cena Kč 1.—.

Hodinky smírné ke cti Nejsvětější Svátosti Oltární. Cena Kč 1.—.

Kaněra C., Rukověť devítidenní pobožnosti k P. Marii Filipsofské. Cena váz. Kč 5.—.

Krunert Bl., Perličky růžencové, rozjímání růžencová. Cena Kč 1.50.

Loyla M. M., Před Velebnou Svátostí. Eucharistické úvahy. Cena Kč 5.—.

Mathon Placid, Svatý růženec. Způsob a modlitby sv. růžence. Cena Kč 1.—.

Neue Novene zu Ehren Unserer lieben Frau von Lourdes für Kranke. Cena Kč 2.—.

Pobožnost májová, podle původní konané v Lurdech. Cena 50 hal.

Denis A., Měsíc Panny Marie. Rozjímání o modlitbě „Zdravas Královno“, Cena Kč 3.—.

Eymard J., Měsíc Panny Marie, naší milé Paní nejsv. Svátosti Oltární. Cena Kč 2.—.

Eymard J., Nejsvětější Svátost Oltární. Cena Kč 2.—.

O přípravě a přijímání svátosti břimování. Cena 50 hal.

Springer Em., O Salutaris Hostia. Eucharistie, cíl a střed kněž. činnosti Cena Kč 1.50.

Stolz Alban, Knižeečka růžencová. Cena 60 hal.

Svátostný Spasitel. Poučení a příprava ke sv. zpovědi a přijímání pro mládež školní a dospělejší. Cena Kč 5.—.

Tagliaferro Jan, U stolu Páně. Biblické úvahy k sv. přijímání. Cena Kč 3.—.

Voják Meth., O častém sv. přijímání a o časté sv. zpovědi. Cena Kč 3.—.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV.

BRNO, DUBEN 1930.

ČÍSLO 4

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Eucharistický sjezd v Kartágu.

(Hlavní úmysl.)

Za doby nejnovější roste víc a více úcta a pobožnost ke Kristu králi v nejsv. Svátosti oltářní. Důkazem toho jsou častější sjezdy krajinské, přinichž se projednává o účtě k nejsv. Svátosti oltářní, o návštěvě a častém přijímání nejsv. Svátosti. Sjezdy tyto končí slavnými službami Božími a veřejným průvodem s nejsv. Svátostí, aby jeden každý měl příležitost vyznati víru a lásku k Ježíši svátostnému. Kromě těchto krajinských sjezdů konají se již od delší doby světové sjezdy eucharistické v různých zemích světa. Těmito sjezdy má se obnoviti, upevniti a rozšířiti království Ježíše Krista. A tento král má právo na projevy chvály, díků, smíru a prosby. Takové světové sjezdy byly v Lille, Lutichu, ve Frýburku, v Paříži, v Antverpách, v Jerusalemě, v Paray-le Monial, v Bruselu, v Lurdech, v Římě, v Londýně, v Madridě, ve Vídni, na Maltě, v Chicagu, v Sidney a letos v Kartagu v Africe. Jmenovány jsou tu sjezdy jen některé známější. Právě letos 1930 bude to 50 let, kdy se vytvořilo komitě pro mezinárodní eucharistické sjezdy. Letošní sjezd je tedy jubilejní. Letos k tomu sjezdu zvoleno město staro-

dávné v Africe, Kartágo; tak se budou moci všechny díly světa chlubit, že byly divadlem velikých celonárodních pobožností ke Spasiteli našemu v nejsv. Svátosti oltářní. A proč zvoleno letos ke sjezdu město africké Kartágo? Letošní rok jest 15tisetleté jubileum úmrtí sv. Augustina († 430), velikého biskupa a apoštola Afriky a biskupa v Hippo. Význam Kartágo pro křesťanství vylíčil kardinál Lavigerie, zakladatel misijnářů, bílých Otců, takto: Kartágo se svým Hannibalem a velikými muži bylo netoliko soupeřem Říma, ale bylo též kolébkou křesťanství v Africe, sídlem hlavním 700 kostelů, bylo městem velikého počtu mučedníků, vyznavačů, učitelů církevních a sv. panen, bylo městem Tertulliana, Cypriána a sněmu tam konaného. V Kartágo jsou zbytky cirkusního divadla, kde krev křesťanů zrovna tak potokem tekla jako v Římě, jsou tam katakomby, kam se ukrývali křesťané ke službám Božím; tam stojí tichý chrám, do něhož se sv. Monika utíkala k modlitbě za svého syna Augustina. Dle přání sv. Otce Pia XI. bude se na sjezdě jednati o tomto: Sv. Augustin a sv. Eucharistia. Část sjezdu bude se konat v Tunisu, kde

je několik katolických chrámů, větší místnosti pro sjezdy. Město Tunis se svými 180.000 obyvateli má své moderní hotely, kde účastníci sjezdu mohou být ubytováni. Obyvatelstvo zajisté vřídne uvítá účastníky sjezdu, kteří z dalekých zemí tam zavítají. Jistě se sjezdu zúčastní veliký počet biskupů, arcibiskupů s papežským delegátem v čele, mnoho duchovenstva a lidu katolického. I z naší republiky čl. bude vypravena pout na ten sjed v Kartágu, a sice od 7. do 21. května, jejímž duchovním vůdcem bude J. M. nejdůst. pan opat Dr. Method Zavoral a Dr. Alois Kolisek. Cesta je

ovšem drahá po dráze a po lodi a za pobytu při sjezdu. Ale kdo může, rád vše to obětuje z lásky k Ježíši svátostnému. Pro zdar sjezdu toho je vydána modlitba, která zní takto: Ó Ježíši, který jsi vpravdě, skutečně a podstatně přítomen v nejsv. Svátosti, aby ses dal za pokrm duším našim, račiž žehnatí podniku mezinárodního eucharistického sjezdu a všechny eucharistické schůze a jednání při kongresu konané a zvláště račiž tento kongres plným výsledkem korunovati. Nejsv. Srdce Ježíšovo, žehnej tomuto sjezdu! Sv. Paskale Baylon, oroduj za nás!

Anna Maria:

U Božího hrobu.

U hrobu stála Matička,
u hrobu svého Syna,
ach, bolest její větší jest
než každá bolest jiná.

Na klín jí dali Ježíše,
s kříže když sňat byl dolů,
kdo bolest její vypíše,
pochopí v jejím bolu?

Vše, co jí bylo nejdražší,
to lidé zlí jí vzali,
a srdce její zdrásali,
jak stvol by květu sfáli.

Těžko, ach těžko vyslovit,
co duše Matky cítí,
Syna když ztratí drahého,
jenž světlem byl jí v žití.

Těžko, ach, těžko pochopit
bol lásky její čisté,
do hrobu když tě vložili,
náš milý, drahý Kriste.

Nuž, i já k Tobě skláním se
a libám Tvoje rány,
prosím, bys jednou otevřel
duši mé nebes brány.

Kříž — kazatelna.

Úvaha na Veliký pátek. Dle A. D. podává Igrát Zhá něl.

Ježíš přišel na svět, aby byl všemu lidstvu Vykupitelem. Byl mu velmi horlivým učitelem, kterým zůstal až do posledního vydechnutí. Dle známého rčení „slova pohncu, příklady táhnou“, dával náš Spasitel dobrý příklad i v posledních okamžicích svého pobytu na světě, když visel na kříži. Kázal tu především lásku. Sv. Pavel pravil: „Kdybych mluvil jazyky

lidskými i andělskými, lásky však neměl, byl bych jako měď zvučící a jako zvonec znějící. A kdybych měl prorockví a znal všechna tajemství a veškerou vědu a kdybych měl všechnu víru, takže bych hory přenášel, lásky však kdybych neměl, ničím bych nebyl. (1. F. Kor. 13, 1.)

Jak často hlásal, mluvil o lásce Ježíš Kristus. „Otázal se Ježíše zá-

koník, pokoušeje ho: Mistře, které přikázání v zákoně jest veliké? Ježíš pak řekl jemu: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a z celé duše své a z celé mysli své. To jest největší a první přikázání. Druhý pak jest podobné jemu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Na těchto dvou přikázáních záleží celý zákon a proroci. (Mt. 22, 35.) Jindy řekl Ježíš Kristus: „Já pravím vám: Milujte nepřátele své, dobře činite těm, kteří vás nenávidí; a modlete se za ty, kteří vás pronásledují a pomlouvají, abyste byli podobni svému Otci, jenž jest v nebesích, jenž slunci velí vycházeti na dobré i na zlé a déšť dává na spravedlivé i nespravedlivé. (Mt. 5, 44.) Svatý Pavel napomíná: „Dobrořečte těm, kteří vás pronásledují, dobrořečte a nezloučte.“ (Řím. 12, 14.)

Jest tedy láska ctnost, které všichni potřebujeme co nejnutněji. Umiraje na kříži, kázal Ježíš lásku k Otci svému a nebeskému. Z lásky k nám lidem opustil Bůh slávu nebeskou a stal se člověkem, jak čteme u sv. Pavla: „Budte tedy následovníky Božími jako děti milé a zijte v lásce, jakož i Kristus miloval nás a vydal sebe sama za nás v žertvu (obět) a to v obět krvavou Bohu k vůni libezně.“ (Efes. 5, 1.) Jinde čteme: „Sama sebe zmařil příjav způsobu služebníka tím, že podobným se stal lidem a ve vnějším zjevu svém byl shledán jako člověk. Ponížil sebe sama stav se poslušným až k smrti, a to k smrti kříže.“ (Fil. 2, 7.)

Ježíš visící na kříži jest nejčejším důkazem své největší lásky k nebeskému Otci, lásky, která se jeví v naprosté poslušnosti. Učí nás, že i my máme milovati Otce nebeského a lásku tuto dokazovati tím, že věrně a poslušně plníme jeho svatou vůli. Jak byl Ježíš poslušným až k smrti kříže, podobně máme i my plniti vůli Otce svého nebeského za všech okolností, ve všech případech. Z jeho ruky máme přijímati dobré i zlé, podrobuje se ve všem jeho

vůli a jeho přikázáním. Nikdy neztrácejme důvěry ve svého Boha.

Zkušebním kamenem pravé lásky k Bohu jest poslušnost. Učí nás ji Ježíš visící na kříži. Jakoby ještě s kříže volal k jednomu každému z nás: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne. Neboť kdo by chtěl život svůj zachovati, ztratí jej; kdo by však ztratil život pro mne, nalezne jej. Neboť co prospěje člověku, byt celý svět získal, život (věčný) však ztratil? Anebo jakou dá člověk výměnu za (věčný) život svůj?“ (Mt. 16, 14.) Ústy svého miláčka Jana volá k nám Ježíš: „Neboť to jest láska k Bohu, abychom zachovávali přikázání jeho.“ (1. Jan 5, 3.)

Protože byl Ježíš Kristus poslušným svého Otce až do posledního svého okamžiku, mohl umíraje říci: „Pokojnáno jest.“ (Jan 20, 30.) Budeme-li poslušni svého nebeského Otce, budeme stejně radostně odevzdávati duši svou a opouštěti svět s vědomím, že jsme byli poslušni a doufám, že nejvýše milosrdný Bůh odmění nás slávou věčnou.

Co vše ztratili přemnozí z konvertitů z lásky ku pravdě, aby došli do přístupu pokoje. Právě ti, kteří neuvěřejnili o svém obrácení žádné knihy, byli mnohdy praví hrdinové, podstoupili mnoho heroismu, obětování, pohany, potupy, utrpení, aby učinili zadost touze svého srdce. Jenom jediný příklad: Byla spisovatelkou zvukového jména dobře známou u všech velkých nakladatelů. Byla dáma jemná, nikoho neurazila, kde mohla pomáhala. Po letech tápání v temnotách nevěry našla cestu ke zdroji víry. Teď nastal boj o život. Dříve sama pomáhala, nyní byla nucena sama prositi o pomoc. Nakladatelé odepřeli vydávati dále její spisy, redakce časopisů, do nichž přispívala, zavřely před ní dveře. Byla nucena zanechat spisovatelství a hledati výživu jinde. Převzala agenturu s životními potřebami, chodila dům od domu, shromažďovala objednávky kávy, čokolády, kakaa. Dříve nevěděla,

co je nouze, vytrpěla nyní celé týdny hlad, nic ji však nezastrašilo, šla dále svou cestou k Bohu. Sama přiznala, že nikdy nebyla tak šťastna jako v této bídě a o tomto hladu. Opustila svůj skvostný byt v nejlepší části města, bydlela vysoko na střechě v domě s malinkým dvorem beze světla a vzduchu. Na prostřední, v němž dříve žila, zapomněla. Ničeho nepostrádá, našla něco tak velkého, tak hlubokého, lásku k Bohu. Žila opravdovým náboženským životem, byla bohata při vši žízni a hladu, mocná při vši srdeční slahosti a tělesné ochablosti. Její příklad působil na mnohé. A jak se jmenovala? Nikdo neví. Jsou ještě velké poklady, o nichž mnozí nevědí. Katolická církev je tento poklad, najdeš ji na celém světě. Proč chodití hladov, když na tě čeká blaživý pokrm?

Vise na kříži učí nás Ježíš Kristus lásku k bližnímu. Žádný pták nemůže létat s jedním křídlem. Musí mít obě, aby mohl dostát účelu, proč byl stvořen. Podobně není možná láska k Bohu bez lásky k bližnímu. Obě jsou sestry, nerozlučné přítelkyně. Loď zhyne, když se zruší spojení mezi trámy a deskami, z nichž pozůstává loď. Podobně zhyne, zanikne každá lidská společnost, kde není lásky, která všechny spojuje a drží pohromadě. Když vychází slunce, osvíti a osvětlí napřed vrcholy a špiče hor nejvyšších, postupuje pak dále dolů až dojde do údolí. Jsou mnohá úzká alpská údolí, do nichž nepříjde světlo sluneční po více měsíců v roce. Podobně nutno, abychom my lidé napřed a především milovali Boha, pak teprve lidi a ostatní stvoření. Svátý Paulinus a svatý Vincenc z Pauly rozdali všechno své jmění a šli za otroky. Lehce si pomyslet, jaký byl jejich život, když byli otroky, když obětovali sama sebe, aby bližního vykoupili. Až do dneška dokazují všem, kdož chtějí viděti a neuzavírají oči svých poznané pravdě, že Milosrdní Bratři, Alžbětinky, Milosrdné Sestry konají skutky milosrdenství

tělesného i duchovního bez naděje v lidskou odměnu, prokazují skutky pravou lásku k bližnímu.

Vise na kříži volal Ježíš: „Žíznil!“ Žíznil ne tak po nápoji, aby ukojil žízeň, nýbrž žíznil více po spáse duší všeho lidstva, po polepšení a návratu bloudících, po zachránění ztracených. Kéž by bylo i naše srdce naplněno a rozohněno podobným zápallem, jak nám ho hlásá Spasitel umírající na kříži!

Svatý Jan často mluví o lásce. Na příklad připomíná výrok Kristův: „Toto jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako jsem já miloval vás . . . vy jste přáteli můji, činite-li, co já přikazuji vám.“ (Jan 15, 12.) Jinde praví: „Kdo miluje bratra svého, zůstává ve světle a pohoršení v něm není. Kdo však nenávidí bratra svého, jest ve tmě a chodí ve tmě a neví, kam jde, neboť tma oslepila oči jeho.“ (I. Jan 2, 10.) „Milujeme-li se vespolek, Bůh v nás zůstává a láska k němu jest v nás dokonala.“ (I. Jan 4, 12.) Kníže Adolf Švarcenberg jel pozdě v noci roku 1879 se svou chotí lesem domů. Na silnici dohonili kramářský povoz, který tam stál, neboť zlomila se jim náprava a nemohli jeti dále. Kníže i kněžna vystoupili z kočáru, kněžna svítila a kníže s kramářem spravovali zlomenou nápravu. Teprve až bylo vše v pořádku a kramář mohl jeti dále, vydali se kníže i manželé, podarovavše bohaté kramáře, na další cestu. U nás Slovanů je ustálený od věků zvyk, že se známi líbají. Rusové pak padali (před válkou) na zem před známými, objímali jejich kolena a líbali je. Kéž by bylo takové políbení vždy z pravé lásky k bližnímu a nikdy podobno polibku zrádce Jidáše!

Lásku k nepřátelům hlásal božský Mistr často. Po celý svůj učitelský úřad se jí obíral a doporučel ji. „Já pravím vám: Milujte nepřátele své, dobře číňte těm, kteří vás nenávidí a modlete se za ty, kteří vás pronásledují a pomlouvají, abyste byli podobni svému Otci, jenž slunci

svému veli vycházeti na dobré i zlé a dešť dává na spravedlivé i na ne-spravedlivé.“ (Mt. 5, 44.) Sv. Pavel vyjadřuje tuto pravdu těmito slovy: „Dobrořečte těm, kteří vás pronásle-dují, dobrořečte a nezlřečte . . . Ni-komu neodplácejte zlého za zlé . . . Lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej; žízni-li, dej mu pít; neboť to čině, uhlí žhavé shrneš na hlavu jeho.“ (Řim. 12, 14, nn.) Apoštol lásky sv. Jan pobádá takto k lásce k nepřá-telům: „Každý, kdo nenávidí bratra svého, jest vražedník; a víte, že žádný vražedník nemá života věčného v sobě zůstávajícího . . . Nemilujte slovem ani jazykem, nýbrž skutkem a v pravdě.“ (I. Jan 3, 15, 18.)

Nepřátelé Kristovi neustali ho pro-následovati, falešně svědčiti, dostavili se i pod kříž a vysmívali se mu a volali: „Jiným pomohl, sám sobě ne-může pomoci. Je-li králem židovským, ať nyní sestoupí s kříže a uvěříme v něho. Doufal v Boha. Ať ho nyní vysvobodí, miluje-li ho, neboť pravil: Syn Boží jsem. Tupili ho i lotři, kteří byli s ním ukřižováni. Ježíš pak řekl: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ (Mt. 27, 42; Lk. 23, 34.) Ježíš nepromlouvá jediného trpkého slova, omlouvá nepřátele své, prosí, aby jim bylo odpuštěno; což činí i za vele-kněze, kteří ho pronásledovali po celý život.

Svatý Augustin, který zemřel právě před 1500 lety, píše takto o tomto předmětu: „Kdybyste měli ve vašem domě spoustu ještěrek, hadů, štírů (v Africe, kde žil tento světec, bylo mnoho této havěti) učiníte všechno, abyste se zbavili této obtíže a mohli bydleti pokojně. Horší než tato havěť, je zlost, nenávisť, nepřátelství, a přece nechcete očistiti srdce své od těchto nepravostí.“ Sv. Isidor radi: „Urážky měl by si každý zapsati do vody, aby rychle byly smyty, dobrodini buďtež vryta do mědi, aby dlouho trvala,“ Konvertita Heřman Bahr píše ve svém deníku takto: „Jednoho nám po-třebí: lásky! Milujte se vespolek a svět bude opět milý, jasný, radostný,

zdravý. Ale co vědí lidé o lásce? Totiž: milovati někoho, koho máme rádi, není prazádná láska. Milovati, koho nemůžeme vystáti, který je nám protivný, nepřátelský, tím počíná teprve pravá láska.“

Náš krajan sv. Klement Hofbauer-Dvořák měl ve Vidni mnoho nepřátel i bohužel mezi svými spolubratry-kněžími. Jeden z nich obzvláště ho pronásledoval a udával u vrchnosti. Jeden z přátel Hofbauera vypravoval: Znal jsem onoho kněze, který činil Hofbauerovi tolik nesnází a křivdil mu a já přece vidal každou reděli bez výminky, že byl Hofbauer přítomen jeho kázání.

Ježíš na kříži učí dále také l á s c e k h ř í š ň í k ů m. Výslovně řekl lotrovi, který visel na jeho pravé straně a prosil Ježíše, aby si na něho vzpomněl, až přijde do svého království: „V pravdě, pravím tobě: Dnes budeš se mnou v ráji.“ (Ik. 23, 43.) Když učil, často se stalo, že pronesl Ježíš slova odpuštění řka: „Nehřeš již, nebo odpouštějí se tobě hříchy tvé.“ Kéz jsme naplnění všichni touto láskou k bloudícím bratřím; po-máhejme jim, aby se mohli smířiti s Bohem, stali se z hříšníků spravedlivými!

Ježíš hlásá s kříže lásku ke sv ý m. V zástupu, který stál pod křížem, byla i matka Ježíšova. „Tedy užřev Ježíš matku a toho učeníka, kterého miloval, an tu stojí, řekl matce své: Ženo, hle syn tvůj! Na to řekl učeníkovi: Hle, matka tvá!“ (Jan 20, 26.) Nepohne nás tato láska, která nezapomíná v největších těles-ných i duševních bolestech, umírajíc na matku a stará se, aby po jeho odchodu z tohoto světa nebyla opuštěna. Boleslav, jinoch pánovitý, smělý, měl býti poslušen staršího bratra, krále svatého Václava, svého knížete. Avšak jako by byl pánem a nikomu nepodlehlym, jal se všelijaké žádavy a nátisky činiti lidu svému, až konečně dne 28. září 935 (jiní mají rok 929) sám u chrámu ve Staré Boleslavi sekl Václava do hlavy, aby ho

zabil, načež ho služebníci jeho Česta, Týra i Hněvsa dobili. (Palacký: Dějiny nár. Česk.)

Na Velký pátek uctíváme horlivě svatý kříž. Připomeňme si na mysl, co nám hlásá tento kříž, na němž visel a zemřel Ježíš Kristus. Zjistíme máme ve svém domě kříž, pohlédneme

na něj častěji s tím úmyslem, že chceme býti naplněni láskou a vykonávati pravou lásku, jak ji hlásal Ježíš chodě tři léta po vlasti až do té chvíle, kdy zemřel na kříži. Byl pravým učitelem lásky. Kéž vnikne Jeho příklad i do našeho srdce, kéž dokazujeme lásku tuto skutky! Amen.

Anna Maria:

Vzkříšení.

Jak dnes hlavně odvsad slavně
slyšet zvonů hlas,
opět z hrobu v tuto dobu
povstal Kristus zas.

V skvoucí slávě vyšel právě,
tak jak psáno jest,
cherubíni, serafíni
vzdávají mu čest.

Lidé pěj, zvony zněj:
„Vstal jest Kristus Pán,“
lidská duše v sladké tuše
připrav jemu stan.

Připrav jemu, Bohu svému
v srdci milý stan,
by tě k sobě v slední době
vzal do ráje bran.

I já k Tobě v této době
spěchám, Kriste můj,
z lásky čisté, Jezu Kriste,
při mně v žití stůj!

Pán s vámi!

Napsal farář M. Dubouis. Z fr. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování.)

Hlava VII.

Bůh s vojíný.

Pověření jsouce vedením vojínů nikoli v naukách vojenských a užívání zbraně, nýbrž na cestě spasení, praví jim kněží totéž, co pravívají ženám, dětem, starcům i řeholníkům: **Pán s vámi!** Toto krátké oslovení, dobře jsouc vyslechnuto, dobře v praxi uvedeno, vytváří hrdiny pro zemi i pro nebe. Armáda s Bohem, toť armáda se ctí a armáda vlastenecká. „Bojujme až na smrt, pakli je toho třeba, volají důstojníci i vojáci; lépe umřít než patřiti na ponížení a bědy

vlasti. (Mak. I, 3, 59.) Šťastní národové chráněni rukama, které činí znamení kříže, srdcem, které se v hodině zápasu pozvedá k Bohu! Chlodvík, Karel Veliký, sv. Ludvík, don Juan, Turenne, a jak se všichni ti bojovníci jmenovali, oni milovali Pána, kříž, zpověď, přijímání, modlitbu. Než svedl některou z bitev, které zvýšily slávu a zvětšily území Francie, uchýlil se Turenne nehlučně do lesa, za křoví nebo kus zdi, a tam sám i za deště, kleče nejednou v blátě, prosil svrchovaného vládce života i smrti.

Johana d'Arc, která velikou láskou

milovala svého Boha i svou vlast, stavši se z pastýřky v 18 letech slavnou válečnicí, vedla své vojáky nejprve do kostela, potom k vítězství. Angličané ji upálili, ale sláva jejího jména bude žít tak dlouho, jako Francie, až do věčnosti. A hle, vojini Francie, Evropy, celého světa již ve svých veřejných modlitbách řadí jméno svaté Johany ke jménu sv. Mořice, vojína.

V jednom listu moslemínském, který padl do ruky křižáka, stálo psáno: Svaté město bude tohoto roku rozbořeno a trosky Kalvarie budou ponořeny na dno mořské... — Ctitelé Kristovi, volá tu Arnulf de Roches, — jakou dáte odpověď? —

Rozmyslete se chvíli, přemýšlejte zrale o rozhodnutí, které vám vnukne drzá tato svatokrádež... — Při těch slovech byl řečník vyrušen jedním myslným pokřikem: — Nechceme odkladů, jsme rozhodnutí, budeme bojovat pro Krista, za jeho zákon, za svaté. Umíme-li, je v tom sláva, je to život věčný v nebi. Raději tisíckrát smrt než nechati bez trestu barbarskou vyzývavost nevěřících... Vojáci se zpovídají, přijímají a pod jejich ranami mizí vojsko nepřátelské jako vosk v ohni.

Vidouce Paříž a Francii v slzách a krvi, praví obyvatelé Vendée tyranům, kteří vládli bez Boha a zákona: — Nechceme otroctví, chceme svobodu, abychom mohli chodit na mši, ke zpovědi, ke stolu Páně, do nebe; se svým „Věřím“, s obrazem Srdce Páně, křížem a mečem budeme buď vítězi nebo mučedníky... A to pohrnulo Napoleona, jenž velmi dobře oceňoval slávu vojenskou, k výroku: — Vendéejští ukázali se býti národem obrů. — Vojáci francouzští, kteří nám nejvíce škodí, napsal jeden pruský plukovník, jsou ti, jež jsme viděli klečeti u kněze před bitvou. — Jak se blahopřálo vojákovi, který zůstal kliden a chladně krve při dobytí Sebastopole, když se koule a kartáče sypaly jako vločky sněhové! — Co

na tom divného? odpověděl, -- vždyť jsem byl dnes ráno u přijímání!

Co si potom myslit o lidech, kteří chtějí nahraditi Credo. — „Věřím v život věčný“ heslem: Nevěřím v nic? — Důstojný pane, pravil umírající voják na bojišti, — napište mé matce, že její syn statečně splnil svou povinnost jako voják i křesťan. Řcete jí, že dal svou krev vlasti a svou duši Bohu. Zda bylo možno jej a jeho matku potěšit nějakým slovem při víře v — nic? Ach ano, méně jest se báti tygra, jenž vraždí a sežírá, než bezbožce, jenž hlásá našim vojákům, že člověk není víc než zvíře. Ó vlasti, my tě milujeme, a protože tě milujeme, nikdy nepřestaneme žádati pro naše vojáky a důstojníky ducha náboženského, aby měli lásku k Bohu, s níž dovedlo tolik reků tak dobře žít a tak dobře umírat.

Voják s Bohem.

Úvaha vojína křesťanský uvědomělého: Tu jsem se octl v kasárně ve světě naprosto cizím, kde vše kol mne je nové. Když jsem z domu odcházel, měl jsem arci těžké srdce, třeba jsem se po zevnějšku obmil statečností. Poslední pohled na střechu domu otcovského a na věž kostelní byl zastřen slzami a lhostejní lidé, čtoucí mi v obličejí zmatek duše mé, jako by mi vyčítali, že jsem na chvílku zapomněl, že služba, k níž jsem volán, je povolání vznešené. Po právu kárali mě slzy, ale i já jsem právem byl smuten. Ano, vím to a nezapomenu po celý život, že je velikou ctí moci hájit vlast v nebezpečí, že „stav vojenský — ten je hezký.“ Ale jsem křesťan, má rodina je křesťanská, a než jsem vstoupil do kasárny, již jsem věděl, že uši budou odsouzeny vyslýchati přehrubé řeči rouhavé. Neuplynula ještě ani hodina, co jsem tu, a již jsem o tom nabyl smutné zkušenosti. Ale aspoň uši svého nitra mohl bych takovým řečem zavřít. Umiňuji si to a dnes ráno

slibil jsem Bohu, že až do konce roku zůstanu právě takovým, ba ještě lepším křesťanem, než jakým jsem býval dříve.

Včera večer před spaním jsem poklekl u svého lože, jako bych měl nad svou hlavou kříž jak doma ve své světničce, zatím co kamarádi krámovali své výklady otrávené klnutím. Čekal jsem přívál vtipů, ba i nadávek — jenom šuškáni bylo odpovědí na mé prosté jednání. Kdož ví? Snad si vzpomněli, že jindy také neuléhali bez modlitby. Vidouce mne po druhé klečeti, zavědli řeč na modlitbu, prohlásili ji za něco dobrého, ale jen pro ženy a kněze. To je mi jedno, chci se raději podobati ženám a kněžím, než těmto pobloudilým nevědomcům, kteří jako sklenku vína polykají hromadu pitomostí a lži, jež jim den ze dne noviny předkládají. Bude třeba bojovati, nuže, budu bojovati.

Dnes jsem se setkal v kapli s jiným dobrovolcem, který přišel asi prosit o tytéž milosti jako já. Vyšli jsme zároveň, seznámili jsme se, neboť jsme do té doby neznali svých jmen, a nyní jsme přátelé. On zná ještě jednoho kamaráda smýšlení rovněž křesťanského: budeme tedy již tři, abychom se svým příkladem podporovali. Konečně uběhl rok, a dnes večer budu zas na svém místě u krbu domáciho. Jaká radost, až mne sevře v náruč otec, jehož jméno a čest jsem neposkvrnil. Jaká radost, až mne matka políbí na

čelo a zadívá se mi v oči pohledem, jehož hlubin nemusím se strachovati. Jaká radost, až otec, matka, bratři, sestry, my všichni spolu půjdeme poděkovati Bohu a svaté Panně, že mi zachránila křesťanské smýšlení, jaké jsem mival dříve, ba ještě pevnější!...

Voják, jenž se vrací k své rodině smrtelně zraněn, nepřináší zpět tolik žalu jako jiný, jenž odchází pln víry, ale vrací se jako nevěrec. Nešťastník ten nepůjde již do kostela, aby poslechl pozdrav „Pán s vámi“, ale bude choditi do hospcd a jinam, kde se často vedou řeči téměř pekelné, kde se lidé vysmívají tajemstvím víry, svatým naukám mravnosti, kde slyšati nejsprostější a nejbezbožnější výroky, kde se i Bůh popírá. Žel, člověk bez Boha nemá brzy ani úcty ani lásky synovské. Bílý otcův vlas, slzy matčiny již ničeho nepraví k jeho srdci nad skálu tvrdšímu.

— Obžalovaný, pravil soudce mladému člověku bez Boha, čím jste? — Zoufalstvím a trápením naší rodiny... Ba, dlouhá a strašlivá byla by historie takových případů zoufalství, jichž první příčina byla vpravena v srdce jinocha, jenž se vrátil z vojny jako nevěrec. A opakem, kdyby všichni vojáci milovali a ctili katolické „Věřím“, byly by rodiny bez starosti a vlast by měla obhájce své svobody, svých hranic, jakých jí nikdy nedodají lidé mravů zdivočilých a nevěrci.

(P. d.)

S. H. W.:

Hraběnka Svěčinová.

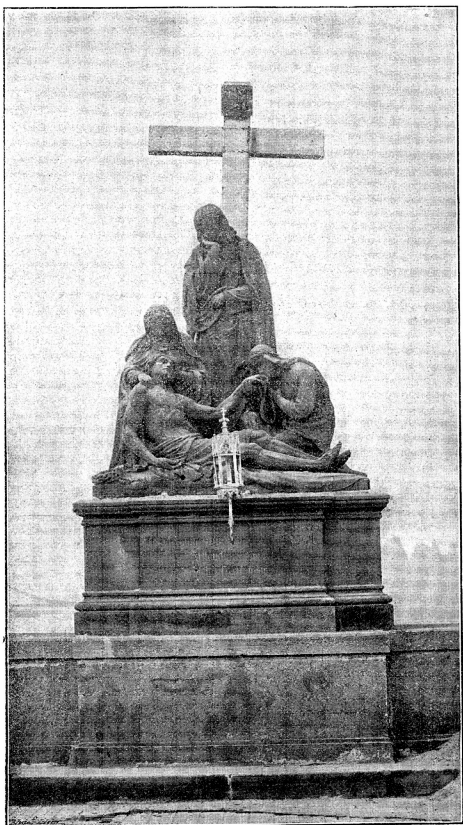
Napsal A. de Falloux.

(Pokračování.)

K výpisu o nejsv. Trojici pojí se poznámka: „Dále nesahá poznání lidské; cherubové svými perutěmi zakrývají další tajemství.“

A o něco dále: „Místo, jednající o pohnutkách obrácení sv. Hilaria zdá se mi velmi krásné. Jeho myšlenky se rozvíjejí a jeho city přímo se řítí ne-

odolatelně po strmém srázu, jenž od pravé filosofie vede ku pravému náboženství. V duších opravdu krásných jest křesťanství načrtnuto již dříve, než duše mohla uvěřit. Zárodek jest již uložen v nich, a to malé seménko, ukryté ve stínu pokory, stává se útulkem, nepřístupným všelikým bouřím.“

Kristus sňat s kříže.

Sousoší Em. Maxe na Karlově mostě v Praze.

V osmém sešitě, kde mluví se o sv. Augustinu a jeho učnících, praví: „To rebyly ješitné disputace, ale hluboké bádaní pravdy.“

V dvanáctém sešitě nadpisem jsou slova, jež pověděl Synesius ke Theofilovi Alexandrinskému: „Bůh sklání se k těm, kdo jsou tichého a mírného srdce; ale jak by Duch sv. přišel tam, kde bouří hněv? Vášeň vyhání ho z duše, ve které dlel.“

Níže v závorce připsána slova, jimiž sv. Řehoř těší kněze Domitiana, jenž Chazarům hlásal víru křesťanskou: „Ač rmoutí mne, že král perský se neobrátí, přece těší mne velice, že jste mu hlásal sv. víru; dojista budete za to odměněni; neb byť i mouřenín vyšel z koupele právě tak černý jako před tím, přec zapláceno bude labezníkovi, jenž ho vykoupal.“

Čím dále postupuje práce, tím více vzrůstá u hraběnky horlivost a úsilí; v druhé části každých týden vykazuje svůj příslušný sešitek. V čísle patnáctém čteme epigraf: „Předpojatost nevidí jasně, odpor zcela nic.“ (List sv. Izidora.) V závorce napsána tužkou poznámka: „Nemá se malovati, co neexistuje; ale poněvadž při Vtělení Syna Božího vše bylo skutečné: narodit se, konal divy, trpěl a vstal z mrtvých, proto nechť se Bohu zalíbí, by nebe, země a moře, všechna zvířata i všechny rostliny vypravovaly jeho divy slovem, perem i štětcem.“ (Sv. Germán.)

V šestnáctém sešitě připsána slova „obdivuhodná řeč“, vztahují se na následující místo: „Zachariáš, biskup cd Phetia vysvěcený, chtěl odporovati. Ale sekretář císaře Konstantina vystoupil na tribunu, četl jménem císařovým dlouhou řeč, již rozkolníky vyžýval k návratu do Církve katolické: „Zpytujte,“ řekl, „hlubiny svého svědomí, i sami uvidíte, jak špatně jste jednali, když jste se odloučili. Bratři, již blíží se chvíle, soudce jest již přede dveřmi. Hleďte, by vás nezastihl, dokud jste mimo Církev. Nestydme se ukázati svou ránu, chceme-li dostati na ni lék. Ale bojíte-li se ještě zahanbení, ukáží vám první, jak třeba se pokorit.

Bez ohledu na purpur a diadém, první kleknu na dlažbu. Vstupte mi na ramena, choďte mi po hlavě, vše chci vytrpěti, uvidím-li jen opětnou jednotu Církve a spasím-li svou duši.“

Epigraf osmnáctého sešitu zní: „Pravda jen dle potřeby se rozvíjí; objevuje ji doba a ne člověk.“ (Bonald)

V čísle následujícím ze 27. listopadu čteme: „Nebeští zástupové mají jen jedinou vůli; u lidí však jest vůli mnoho! (Sv. Arsenius, poustevník.) . . . Zakončení celého svazku má datum 4. prosince 1815. Tedy celá ta úžasná kompilace vykonána v šesti měsících.

Leč již před jejím ukončením zazářilo světlo v duši hraběnky Světlé; snad ještě nikdy neslavila pravda skvělejšího a dokonalejšího vítězství nad srdcem tak tichým, ale i tak odporčivým. Od nekřesťanského vychování a od nevěry náboženské nedostala se jediným skokem k víře katolické. Byvši nejprve podmaněna důkazy o božství Ježíše Krista a o božském původu evangelia, začala s poslušností a s láskou zachovávat vše, čeho žádalo náboženství pravoslavné. Když však potom studovala církevní ústavu, její hierarchii a zvláště primát nástupce sv. Petra, záhy si uvědomila, že vůči dvěma církvím, úplně odlišným a vzájemně se vylučujícím, nemůže zůstatí lhostejnou, že jen jedna z nich může býti pravou, totiž Ježíše Krista, a že jakmile tu Církev pozná, musí nezbytně k ní náležeti. Její vrozená nedůvěra k sektářům a novotářům, což vysvítalo již z její korespondence se slečnou Sturdzovou, a její instinktivní láska ke tradici nesnesly dlouho nejasných poznatků v těchto důležitých otázkách. Pustila se obtížnou a namáhavou cestou pochybností a protikladů; ale postupovala bez ukvapení, krokem odpočítaným a nikdy nevzkročila dříve na půdu, dokud neuznala, že jest pevná a spolehlivá. Když posléze byla uvedena v lůno Církve katolické, vždy plnila ji obdivem velkolepé hierarchie církevní.

Ale v její písemné pozůstalosti marně pátráme po nějaké památce na její

přestoupení k víře katolické. Snad příčinou toho byla nechuť, s jakou mluvivala sama o sobě. Ostatně její hluboká a živá víra všechno dobré připisovala vždy pouhé milosti Boží. Proto postrádali bychom vůbec jakoukoli upomínku na tento nejdůležitější a nejslavnější den jejího života, kdyby na štěstí neměla ve zvyku proplétati své poznámky z četby intimními myšlenkami a úvahami. V desátém svazku jejich výpisků čteme následující řádky bez jakéhokoli předběžného úvodu: „Letohrádek Bariatyňský 31. srpna 1815. Den šťastný, v němž poněkud se rozptýlily temnosti mého ducha, kdy zavznělo „Fiat Lux“, jež v hloubi mého svědomí promluvil nebeský hlas. Ještě sice nezáří v mé duši bezmračný jas, jen pouze jeho předchůdce, paprsek, jenž ukazuje mi cestu, kterou se mám dáti. Můj Bože, zahrnuješ mne tolika milostmi, a já Tobě kladu tolik překážek! Můj Bože, staň se vůle tvá! Nauč mne, jak se jí mám poddat, jak ji milovat, jak učiniti ji jediným vodítkem svých myšlenek a citů! Tobě vděčím dnes první chvíli štěstí, jakého nezakusila jsem od mnoha let. Otče milosrdenství, učiň, by trvalo to štěstí, které ti vděčím, bych tak povzbuzena byla k oběti i posílněna k jejímu vykonání. Osvět mne! Hledáme tvou pravdu, kterou, jak doufám, jsem našla, a které se kořím. Zbloudím-li však, ach, raději smrt! Pak nechť zárazk tvé dobroty uvede mne opět na cestu, od níž, jak myslím, jen zázrakem mohla jsem se vzdálit. Můj Bože, smiluj se nade mnou, smiluj se nad mými zmatky, smiluj se nad utrpením, téměř již uplynulým, i nad nadějemi, jež této chvíli blaží mé srdce. Citím, že jsem šťastna, ano, jsem šťastna. Zda to pomine? Neztratím snad jednou té víry, která mne proniká? Neklesnu opět v bývalé temnosti a nejistotu? Není pochyby, že jsem si toho zasloužila. Leč, ó Bože, zda uděluješ svých milostí podle našich zásluh? Zda neuděluješ jich bez konce, jak Sám jsi nekonečný? Vrhám se v tvou náruč, volám tě, obětuji ti své slzy i svou

radost. Osvěcuj mne dále, vnukni mi touhu žíti jedině pro tebe! Dej mi sílu, abych nikdy neodbočila s této cesty. Prosím za to ve jménu Syna tvého, Pána našeho Ježíše Krista, a doufám, že mi toho udělíš pro jeho kříž a jeho smrt.“ (V úterý ve tři čtvrtě na dvanáct.)

Druhá poznámka podobného druhu zabloudila do mého sešitku, jenž nebyl ani uznán za hodna vazby. Čteme tam: „Mé poslední pravoslavné přijímání 29. června 1815 v kapli Petershofske, vykonané jedině za tím účelem, by rozptýlily se zbývající pochybnosti. Pán Bůh nedal se zmýlití volbou tak podivného prostředku; 27. října (dle našeho kalendáře 8. listopadu) zřekla jsem se pravoslavi . . .“

Třetí a ještě skrovnější poznámka zabloudila do 25. svazku jejich výpisků. Čteme tam po myšlence pana Rancé-a: „Vaše věrnost budiž vašim díkem a vděčností nechť se projeví činem,“ připsáno drobným písmem: „Den tisíckrát požehnaný, den 8. listopadu, mého předraženého výročí.“

Blížších okolností nebylo možno na ní vymoci, ani v rozmluvách ani v listech. Pouze malou narážku obsahuje list na vévodkyni L* . . . „Má drahá,“ píše hraběnka Svěčinová, „nemohu určitě říci, kde v Dějinách Fleury-ho začíná osudný směr. Když jsem ho četla, nebyla jsem ještě v Církvi katolické. Proto musily mi uklouznouti jemnější odstíny se svými důsledky; ostatně můj cíl směřoval pouze ke sněmu Florentinskému.“*)

K těmto vzpomínkám druží se dvě rozjímání. Podáme tu obě, z nich zvláště druhé o dobrém Pastýři podává dějiny její vlastní duše.

„Jistá svatost,“ píše hraběnka Svěčinová, „jest svou pravidelností a svým souladem v pravdě klassickou. Tato svatost, plná souzvuku a rovnováhy, spojující logicky minulost s přítomností a vykazující dokonalou har-

*) Na sněmu Ferrarsko-Florentinském roku 1438 sjednáno spojení církve řecké s církví římskou.

monii všech prvků, má své zvláštní ovzduší, svého význačného ducha, svůj postup, své zákony. Bůh cele ji ovládá, řídí ji svou dobrotou a svou spravedlností a má v ní své zalíbení jako v dokonalém obraze svých pravidelných a nezměnitelných zákonů tvůrčích.“

Ale jest ještě jiná svatost, srovnatelnější, individuálnější, smělejší a rychlejší ve svém vzletu, vroucnější v oběti a snad i oddanější v lásce. K této svatosti volá Bůh duše, které bych tak ráda nazvala „nalezenými dětmi Prozřetelnosti Boží,“ které Bůh hledal a našel uprostřed jich poblouzení a tisícerych nebezpečí, a které přivínil do svého klína, by takřka ukryl je před svou trestající pravici.

Svatost původu tak rozdílného a povolání tak málo sobě podobného, neshoduje se s těmiž povinnostmi. Necht' všechny předepsané povinnosti jsou i dále duší života těch prvních; ale běda druhým, kteří dříve zanedbávali rozvahy, obezřetelnosti a míry i v stycích nejdůležitějších, a kteří chtěli by nyní právě tímto začítí svůj duchovní život; běda jim, kteří dříve k upokojení svých vášní vydali tolikrát ve nebezpečí své zdraví, svou čest i své jmění, chtěli by totéž za něco počítati nyní na cestách Božích.“

Rozjímání o dobrém Pastýři.

„Já jsem dobrý Pastýř: Znáš své ovce a mé ovce znají mne.“

„Já jsem dobrý Pastýř.“

„Ó můj Bože, našemu dojatému a věřícímu srdci zvěstuješ své jméno; zda nebylo již dosti pohnuto, když poznalo tebe, svého milosrdného Spasitele, svého jediného Spasitele? Ale ty chceš, by i tvé slovo potvrdilo svou přítomnost, neboť tvé prodlévání zde na zemi nebude věčné jako tvé slovo. Já jsem dobrý Pastýř! Ano, tys pastýř, ale jsi i Bůh, jsi též otcem, učitelem, matkou a bratrem těch ubohých oveček, jež chtějí slyšeti

jedině tvůj hlas a poslouchati jediné tvé pastýřské berly.“

„Znáš své ovce.“

„Pane, který mne znáš, co vidíš na mně? Co vidíš, čeho bys nemusel odsouditi? Odsouditi musíš i dobré, které jsi vložil do mé duše, ale kterého jsem svou nedbalostí pozbyla neb je pokazila, a jimž jako nevěrná služebnice jsem netěžila. A přece tě miluji, ó Pane můj! Pokora, která by toho popírala, byla by lží. Ale zda nebyl jsi to sám první, jenž božským svým pohledem dojal jsi mou duši a uvrhl mne do bravního rybníka, bych se v něm očistila a uzdravila? Zda nevolal jsi mne dvakrát, jednak hořkou nechutí ke světu a jednak i neodolatelnou přitažlivostí své milosti? Jaký jest tedy můj osobní podíl na životě? Co zbývá v něm z vlastního mého dobra, i když si odmyslíš všechny mé nevěrnosti?“

„Mé ovce znají mne.“

„Ano, Pane, tvé ovce tě znají a prosí tě, by znaly tě ještě více, by vroucněji tě milovaly. Můj Bože, byla doba, kdy jsem tebe neznala, tebe nemilovala. Ale již dlouho tomu, na štěstí již velmi dlouho, kdy dojal jsi a zkrušil mé srdce, že konečně tě začalo milovat. Bylo to s počátku jen malé světélko, které však vzrostlo u veliké slunce; bylo to hořčičné seménko, jež vyrostlo u veliký strom, který mne chrání svým stínem, mne živí a přiodívá. Po jistou dobu však, ó můj Bože, ač nyní toho nechápu, byl jsi všude, jako jsi nyní, ale já jsem tebe neviděla. Posléze spatřila jsem tě uprostřed množství předmětů, jež dosud tě zakrývaly mému zraku. Tvoje přesvatá tvář však povznesla se nad ně a je převýšila. Viděla jsem, jak tvá božská tvář, jež rozsévá milosrdenství, snáší tolik urážek a jest terčem ran. Dojala mne tvá božská tvář, ale bolela mne i zvrhlost tvých nepřátel a nepřátel vši ctnosti. S počátku často obracela jsem

k tobě své zraky, potom vždy ještě častěji a častěji, až posléze nikdy jsem jich od tebe neodvrátila a s tímto drahým pokladem spojila vše ostatní, bych se polepšila a zmoudřela. Myslila jsem, že tu se již zastavím: až náhle, nevím ani jak, jistého dne

a jisté hodiny, hodiny šťastné, ale příliš krátké, viděla jsem jediné tebe. Ó můj Bože, tehdy vše, co ty jsi nebyl, bylo pro mne nicotou a hořkostí, tehdy poznala jsem jasně, můj dobrý Ježíši, jak ubohá ovečka poznala konečně svého dobrého Pastýře.“

Anna Maria:

Co mi vzrostlo v duši moji . . .

Co mi vzrostlo v duši moji,
to si chráním v světa boji,
hlídám lásku, štěstí moje,
v obět dám jí srdce svoje.

Dám ji duši, srdce taky,
když tam hledím v černé mraky,
v černé mraky nebes báně,
kde Bůh Otec, Matka Páně.

Kde Bůh Otec, Kristus milý,
ochrání mne v každé chvíli,
ochraňuje duši moji
ode zlého v žití boji.

Zhojí rány srdce mého,
ze stanu tam nebeského
sešle mi své požehnání,
v modlitbě když duch se sklání.

Jeho svaté lásce čisté,
která skýtá blaho jisté,
duši moji vede k miru,
mám-li v něho pravou víru.

Marie Tesařova:

Jarní zvuky.

Jaro přišlo z dobrých krajů,
plné kouzla, plné vnad,
v lese rušno, v sadě živo,
písně znějí odevšad.

V sadě, v poli, v lese, v háji
zelená se trávníček,
z hrdélek se ptačích line
na tisíce písniček.

Vždyť již Vesnu probudily
jarní zvonky ze spaní,
jejich zvuk se mile nese
modravých hor se strání.

Drobných kvítků rubáš bílý
větřík ladně urovnal,
vyzváněním jarní písně
ku vzkříšení, k plesu zval.

Alleluja, všady zvučí
ples a radost přišla v svět,
vrz se Kristu do náručí.
trhej si tu lásky květ!

O misiích.

Listy z Rumunska.

Takový je přece světem zběhlý! — Ale tento se ve své vlasti nevyznal. — Radil mi jeti na Lugož. Dle jeho výpočtu bych byl dojel do Temešváru někdy ve středu po poledni. — Nezdálo se mi to. Vytáhl jsem mapu a ukazoval, že dle mého náhledu je na Arad bližší cesta . . . Nové hledání v jízdním řádě a kapitulace před mou znalostí zeměpisnou. Tak prý budu v Temešváru o 4 hodinách ráno. To se zas mně nezdálo. Přece nemohu o 4 hodinách bez opovědi ndp. biskupovi do paláce a telegrafovat v noci nemožno.

Tak nové hledání a uvažování. Vystoupit ve Velkém Varadině? Či jet dál? Nechal jsem to konečně nerczhodnuto — až jak se ukáže. Usnul jsem — můj společník měl též vystoupit ve Velkém Varadině a ubezpečoval mne, že mne vzbudí . . .

„Aradea Mare“ volá konduktér. Můj milý řádový spolubratr Dr. Kandid Kovács udělal mé nerozhodnosti konec.

Stál na peroně, chopil se mého kufru. Prohlásil, že pojedou až ve středu dál, naložil mé kufrы jednokoňákovi na kočár a už jsme se hnali liduprázdnými ulicemi Varadinskými. — Musím totiž podotknouti, že jsme Vás na Moravě předběhli o hodinu, vy tam máte středoevropský, ale my zde východoevropský čas. Vy máte devět, my zde už deset hodin večer. Tedy už deset, ale nám se nezdá.

Na stole čeká mne studená večeře. Učený pan kolega se dává do výkladu, půlnoc se příkradla jak nic. Vypravoval mi zajímavé věci o působení Pia XI. při tvoření se středoevropských států, upozornil na jeho zajímavý životopis od Samy. „Škoda, škoda,“ litoval jsem o půlnoci, že se musíme rozejít. Zval mne, abych se stavil, až se budu vracet z Rumunska, že si to dopovíme. Nedivte se, že jsem ráno zaspal.

Můj laskavý hostitel mne přišel vzbudit a zavedl mne do sakristie. Naříkal si na nedostatek ministrantů, pravil jsem mu, že těch bych mu mohl dodat z Bilska zásobu. Já měl jinou svízel. Můj hostitel šel k oltáři a já jsem se nemohl domluvit ani s kostelníkem ani se sluhou. Byli oba pouzí Maďaři. Nastal chvat. Výprava na cestu, nákup známek, jízdního řádu, honem poslat telegram panu biskupovi do Temešváru, jízda jednokoňákem ke dráze. Vše se odbylo snadno a rychle a už mne odnášel vlak k Aradu jednotvárnou rovinou, na níž se pásly koně, krávy, mezi pracujícím lidem. Nemohl jsem pochopit, hledě na holé hroudy, na čem se vlastně pasou. Vlak nás unášel dále. Po obou stranách se objevila vypálená pastvíska a močály, jednotvárná rovina a rovina — „pusta“. —

Jen na obzoru se objevovaly v modré mlze hory, cíl mé cesty misijní. Se značným opožděním jsme dospěli do Aradu.

Až už bylo hodně přes poledne, nepocítoval jsem hladu, spíše jsem byl unaven a utlučen jízdou, která trvala od pondělka večera. Proto jsem si umínil raději odbaviti svou korespondenci a změnit peníze, jež tyto dny „šly na odbyť“. Ale směnárna na nádraží se otevírala až ke druhé hodině. Čekárna II. tř. byla současně restaurací. Sotva jsem se usadil, už jako hejno much mne začalo obletovat hejno sklepníků. Restaurace byla skoro prázdná, měli tedy čas mi věnovati až přílišnou pozornost. Jeden z nich se dal do vypravování, že sloužil v Brně. Když se vemluvil do mé přízně, vytasil se s jídelním lístkem a začal vychvalovat rumunská národní jídla. Prosim Vás, co takový sklepník dovede! Přesvědčte Vás, že máte opravdu hlad i žízeň!

A už mně nesl „tocano de porc cu

mámáligá“ a „gregiturá teites cu şumea.“ Tážete se, co je to? Kdybych sám věděl! — Pochválil jsem sklep-níkovi, že je to velmi dobré a slíbil mu, že všem na světě nádražní restauraci v Aradu doporučím a při tom jsem si myslil na svého kama-ráda Poldu, že by po tom obědě obrátil své oči a svou tvář k Česko-slovensku a upaloval k Halmen! Já jsem však měl koupený už lístek do Temešváru a proto jsem musel na-sednout opačným směrem, vyměňiv si ve směnárně 500 Kč za 2400 lvů. Šelma sklepník se mně ještě šikovně

zeptal, kolik procent se u nás přiráží na zpropitné, u nich prý se dává libovolně zpropitné. Tož v uznání těch zásluh, že sloužil v Brně za vojáka, jsem hleděl vysloviti uznání jemu a jeho kolegům řádkem lvů. Zatím ve voze děláje přehled svých financí a přehlížeje lístek platební, jsem seznal, že si sklepník přirazil mimo mou přátelskou dávkou ještě 10 procent.

Inu, sloužil v Brně, budiž mu od-puštěno! O mně říkají, že jsem špatný počtář, nesmím však záviděti těm, kteří umějí lépe počítati. (P. d.)

R Ů Z N Ě   Z P R Á V Y.

Mohamedánští šlechtici audienci u Sv. Otce. Jako pozvaní kcté účastnili se svatby korunního italského prince přední representanti mchame-dánské aristokracie z Tripolisu, a to 37 počtem. Zdrželi se delší dobu v Římě, chtějce si prohlédnouti jeho památnosti. A při tom projevíli též prosbu, aby mohli býti přijati Sv. Otcem ve zvláštním slyšení a jemu jako hlavě katolické církve projevíti svůj hold. Sv. Otec povolil jim slyšení. Ve slavnostním národním svém kroji, který budil v Římě všeobecný údiv, jeli v nádherných autech do Vatikánského města a byli též Sv. Otcem ve zvláštním slyšení přijati.

Také srbská církev odmítá pohřbí-vání ohněm. Srbský spolek Oganj, který pracuje již 30 roků ve prospěch myšlenky pohřbívání ohněm, obrátil se před několika měsíci na patriarchu Dimitrijeva se žádostí, aby srbská církev svolila k pohřbívání ohněm. Svatý synod pravoslavné církve srbské tuto žádost zamítl s odůvodněním, že spalování tělesných ostatků je v rozporu s křesťanskou věroukou a že církev pravoslavná i katolická na svém názoru trvají neochvějně.

Výstava gobelinů ve Vatikáně. Ve vatikánských zahradách se staví velký palác, ve kterém budou vystaveny drahocenné sbírky gobelinů z papež-ského majetku. Tato výstava podá přehled umělecké výroby gobelinů od jejího počátku. Budou vystaveny také oba vlámské gobeliny z XV. století, věnované papeži Lvů XIII. k jeho kněžskému jubileu.

Blahořečení osob v pověsti svatosti zemřelých. P. C. Kempf S. J. v časopise „Zeitschrift für Askese und Mystik“ učinil seznam osob, zemře-lých v pověsti svatosti (mluvících německou řečí), o jejichž blahořečení se právě jedná. Uvádí mezi nimi i philadelfského biskupa P. J. Neu-manna a C. SS. R., narozeného v Prachaticích roku 1860. Z ostatních uvádíme jen z nejznámější u nás. Jsou to: zakladatel spolku katolických tovaryšů Adolf Kolping (zemřel roku 1865), neohrožený linecký biskup F. J. Rudiger (zemřel r. 1884) a Anna Kateřina Emmerichová (zemřela roku 1824), známá svými visemi z umučení Páně.

K zavraždění dvou italských misio-nářů v Číně. Listy oznamují, že italská

vláda protestovala u vlády čínské proti nedávnému zavraždění dvou italských misionářů a biskupa v Číně. Peněžitá částka, kterou italská vláda jako náhradu požaduje, bude odězdána náboženské kongregaci (salesiáni), ke které patřili zavraždění misionáři.

Prosebné bohoslužby za ruské křesťany v Anglii. Na Baldwinův dotaz v dolní sněmovně o prosebných bohoslužbách, které se konaly 10. března, odpověděl ministerský předseda Mac-

Donald, že vláda nebude překážet úkonu, kdo by projevil úmysl, že svoji modlitbou chce přispěti křesťanům v Rusku.

Hrdinná smrt katolické řeholnice v plamenech. V Kanadě při požáru katolické školy v Gross Lake v severní Manitobě zahynulo v plamenech celkem 8 osob. Představená školy, která chtěla zachránit 8 indiánských dětí, zahynula s nimi a jedna ze školských sester zlomila si při pokusu o záchranu dětí páteř.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymíjám(e), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zdar eucharistického sjezdu v Kartágu a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modliti se za zdar sjezdu v Kartágu.

Úmysl v květnu 1930: **Maria, vzor a ochrana čistoty.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H:

Eucharistický sjezd v Kartágu. (Hlavní úmysl.) — U Božího hrobu. (Báseň.) — Kříž — kazatelna. — Vzkříšení. (Báseň.) — Pán s vámi! — Kristus snít s kříže. (Obrázek). — Co mi vzrostlo v duši moji . . . Jarní zvuky. (Básně). — O misiích. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlik.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V dubnu modlem se za zdar eucharist. sjezdu v Kartágu.

(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. Ú. Sv. Jana Dam., uč. cirk. (754.) - Pronásledování křesť. na Rusi. Zdar sjezdu v Kartágu. Nadšení mládeže pro misie. Povolání do stavu duchovního.
2. St. Sv. Františka Paul. (1508.) - Dar pravé pokory. Velikonoční sv. zpověď. Misie mezi Eskymáky. Odvrácení neštěstí. Naši spolupracovníci. † rodiče.
3. Č. Sv. Marie egypt., kajic. (431.) - Upřímné pokání. Obrácení hříšníků. Podporovatelé Školy B. S. P. Časté sv. přijímání. Prává zbožnost při modlitbě.
4. P. Sv. Isidora, bisk. a uč. cirk. (636.) - I. pátek v měsíci. Pobožnost k Srdci Páně. Obětování utrpení. Důležité záležitosti školní. Pobožná bratrstva.
5. S. Sv. Vincence Fer. (1419.) - Apoštolát modlitby. Milost povolání do řehole. Katolická akce. Proniknutí života veřej. duchem křesť. Obhájci katol. zájmů.
6. Neděle smrtelná. Sv. Viléma, opata (1202.) - Představení řeholí. Řádoví kněží v misích. Získání mládeže pro sv. přijímání. † opat G. K. Apoštolát sv. C. a M.
7. P. Bl. Heřmana Jos., prem. (1233.) - Řád premonstr. Katol. tisk a věrní sluhové. Dilo Pomocníci misionářů. Usmíření Boha za hříchy. Přemáhání lhostejnosti.
8. Ú. Sv. Alberta, bisk. (1214.) - Pevná důvěra v Boha. Ochrana před špatnými lidmi. Odstranění pomluv. Požehnání polním pracím. Přemáhání naručivosti.
9. St. Sv. Celestina, pap. (432.) - Sv. Otec Pius XI. Dobří a věrní sluhové. Dilo domorodých kněží v misích. Papežský ústav misijní. Vděčnost za dary a milosti.
10. Č. Sv. Mechtildy, abat. (1312.) - Ženské kláštery. Eucharistické sjezdy. Obrácení mohamedánů na víru katol. Ošetřovatelky nemocných. Katolické časopisy.
11. P. Sedmero bolestí Marie P. - Bratr. bol. P. Marie. Mucho nemocných a velmi trpících. Různé obtíže v duch. rodině. Trpělivost v nesnázích. Zdraví duš. chorým.
12. S. Sv. Julia, I. pap. (352.) - Naši velepastýři. Misie na východě. Návrat zbloudilých kněží do církve sv. Katoličtí studenti. Za řeholní dorost. Umírající.
13. Neděle květná. Sv. Hermenegilda, m. (586.) - Návrat odpadlíků do církve sv. Uznání království Kristova na zemi. Nejtěžší stanice misijní. Ochrana mládeže.
14. P. Sv. Justina, muč. (167.) - Pronásledování křesť. v Rusku. Šířitelé Školy B. S. P. Křesť. dělnictvo. Pokoj a mír mezi lidmi. Podpora chudiny. Duše v očistci.
15. Ú. Sv. Petra Gonz., řeh. (1347.) - Za ducha řeholního. Duch. správa v nemocnicích. Duchovní obrození. Smíření manželů. Návrat lidu k Bohu. † kněží.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zdar eucharistického sjezdu v Kartágu a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Mariel Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patroně ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katol. byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modlitise za zdar sjezdu v Kartágu.

Úmysl v květnu 1930: **Maria, vzor a ochrana čistoty.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. St. Sv. Paterna, bisk. (555.) - Bohoslovné ústavy. Vítězství sv. církve nad nepřáteli. Požehnání pracím. Všeobecný mír. Smíření nepřátel.
17. Č. Zelený čtvrtek. Sv. Aniceta, pap. m. (168.) - Vděčnost za ustan. nejsv. Svátosti. Hojní kajenící. Eucharist. sjezd. Bratrstvo nejsv. Svátosti oltářní.
18. P. Veliký pátek. Sv. Apolonia, muč. (186.) - Láska k ukřižovanému Spasiteli. Pobožnost k umučení P. Návštěva Božího hrobu. Duše v očistci.
19. S. Bílá sobota. Sv. Lva IX., pap. (1059.) - Sv. Otec Pius XI. Křesťané krutě pronásledováni na Rusi. Sjedení pravoslavných s církví katolickou.
20. Hod Boží velikonoční. - Obnova lidu skrze Krista. Vira v naše vzkříšení a život věčný. Velikonoční povinnost. Časté sv. přijímání Zemřelí rodiče.
21. Pondělí velikonoční. Sv. Anselma, bisk., uč. cír. (1109.) - Smíření hříšníků s Bohem. Hojní kajenící. Denní sv. přijímání. Pokoj a mír v obcích.
22. Ú. Sv. Sotera a Kaja, pap. muč. (206.) - Přemáhání lhostejnosti u víře. Kandidáti kněžství. Zbožnost v rodinách. Dokonalé poznání sebe. † kněží.
23. St. Sv. Vojtěcha, bisk. m. (997.) - Úcta sv. patronů. Řád benediktinský. Apoštolát sv. Č. a M. Návrat odpadlíků do církve sv. Bohoslovné ústavy.
24. Č. Sv. Jiří, muč. (333.) - Katol. akce v říši naší. Boj proti neslušné módě. Ochrana mládeže před mravní zkázou. Odvrácení pohoršení. Svornost.
25. P. Sv. Marka, evang. P. (68.) - Bože, vyslyš prosby našel Pane, zachovej nám úrodu! Odvrát od nás neštěstí! Odpuť nám hříchy našel Dej nám pozhnání.
26. S. Sv. Kleta a Marcelina, pap. m. (89.) - Za ducha řeholního. Povolání kandidátů do řádu benediktinského. Katolické misie. Dar svornosti a lásky.
27. Neděle bílá, I. po Velik. Sv. Petra Kanisia, T. J. (1597.) - Zachování křestního slibu. Milost setrvání v dobrém. Naše nevinná mládež. Omladina.
28. P. Sv. Pavla z Kříže, zakl. ř. (1795.) - Získání mužů pro častější přijímání sv. svátosti. Katol. studující. Křesťanské školy. Potírání nevěry a bludů.
29. Ú. Sv. Hugona, opata. (1109.) - Řeholní dům. Den poslušnosti. Zachování řeholních slibů. Zemřelý převor. Různé záležitosti. Požehnání domu.
30. St. Sv. Kateřiny Sen., p. (1380.) - Katoličtí učenci. Vysoké školy. Živí a † členové bratrstva bož. Srdce P. a Apoštolátu modlitby. Dosud nevyslyšené proby.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zdar eucharistického sjezdu v Kartágu a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katol. byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modlitise za zdar sjezdu v Kartágu.

Úmysl v květnu 1930: **Maria, vzor a ochrana čistoty.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Kázání.

- Dvorecký Jan, **Kříž Kristův čili rudý prapor socialismu**. Třicet májových kázání o sociální otázce. Cena Kč 3.—.
- Geissler B., **Perly posvátného řečnictví**, díl VI. Kázání na Boží hod svatodušní, slavnost nejsvětější Trojice a Božího Těla. Cena Kč 8.—.
- Herzig J., **Májová pobožnost**. 32 rozjímání. Cena Kč 4.—.
- Janovský Fr., **Hvězda jitřní**. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 3.—.
- Janovský Fr., **Immaculata**. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 2.—.
- Janovský Fr., **Paraklytus**, kázání na dobu svatodušní. Cena Kč 5.—.
- Janovský Fr., **Slovo Boží na neděle a svátky**, díl III., doba svatodušní. Cena Kč 6.—.
- Kolísek L., **Zdrávas Maria!** 31 rozjímání na počest Bl. P. Marie. Cena Kč 2.—.
- Soukup Em., **Rozvila se růže**. 32 úvah pro měsíc květen. Cena Kč 6.—.

Hudebniny.

- Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka**. Smíšený sbor. Cena Kč 1.—.
- Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka**. Ženský sbor s průvodem varhan. Cena Kč 3.—.
- Hromádka Ant., **Hymni et cantica in festo Corporis Christi** (latinské) pro smíšený sbor. Partitura Kč 5.—, čtyři hlasy Kč 8.—.
- Křížkovský P., **Regina coeli** (latinské). Mužský sbor s průvodem pianu. Partitura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—.
- Kudr Vincenc, **Zpěvy k Božímu Tělu** (latinské). Na text agendy pro smíšený sbor s průvodem harmonia. Cena Kč 15.—.
- Marhula Ed., **Tě, Bože, chválime**. (Te Deum.) Smíšený sbor s průvodem varhan. Cena Kč 4.—.
- Pátek Bernard, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Cena partitury Kč 2.—.
- Sec T., **Z květů Mariánských**. Písně ve snadném slohu s průvodem, řada I. Cena Kč 6.—.
- Sec T., **Z květů Mariánských**. Písně ve snadném slohu s průvodem, řada II. Cena Kč 6.—.
- Vícha L., **Šest písní Mariánských a Pangelingua k pobožnostem májovým** pro dva ženské hlasy s průvodem varhan. Cena Kč 5.—.
- Vlk Alois, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Partitura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—.

IDEÁL KNĚZE.

Napsal P. Ant. Królicki — Přeložil Vojt. Marzy.

Čtyři essaye o kněžských ideálech: Choroba a lék. Idea kněžství. Láska a obětování se pro ideu kněžství. Práce pro ideu kněžskou. Mužná i vřelá slova, jež mnohé duši kněžské budou jasným světlem.)

Stran 132.

Cena Kč 6.—.

Stran 132.

Vyšlo nákladem Občanské tiskárny v Brně.

PRÁVĚ VYŠLY! NOVINKY! PRÁVĚ VYŠLY!

V NAKLADATELSTVÍ

OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ,
STAROBRNĚNSKÁ 19-21.

»Před oltářem Páně«

Nová nejvyšší potřebná příručka uvádí snadným a praktickým způsobem děti všech stupňů ke zbožné účasti na mši sv. i k hodnému přijímání svátostí. Čtyři pobožnosti ke mši sv. jsou doprovázeny vkusnými barevnými obrázky liturgickými, jež dobře znázorňují všechny důležitější okamžiky nejsv. oběti. Levná cena velmi pěkně vypravené knížky umožní zajisté hromadné její rozšíření mezi naši mládež i a usnadní tak i práci katechetovu ve škole.

V úhledné celoplátěné vazbě barvy hnědé neb třesňové.
Cena Kč 7.—.

HANS ESCHELBACH ∞ PŘELOŽIL O. S. VETI:

ZA NÍM!

ROMÁN Z DOB KRISTA PÁNA.

Tento zajímavý román možno postavit dobře po bok slavného „Ben Hura“. Velmi živým, názorným a poutavým způsobem líčí poměry v době Kristově a zvláště osudy Šimona Cyrenského a Veroniky, Marie Magdaleny a moudrého Římana Kaja, jež všechny přitáhne slovo i příklad božského Spasitele, aby v tiché oběti odříkání kračeli bez bázně se svými kříži — za Ním.

Velmi vhodná četba zvláště pro velikonoční dobu!

Stran 334. :-: Cena brož. Kč 20.—, v plátně vázané Kč 32.—.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.
Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

(Z a s l á n o.)

Buďme štědrými k božskému Srdci Páně!

Pozemský život je slzavým údolím. Člověk, který ze ženy se rodí — syčen je mnohými bédami. (Job 14, 1.) Trpěti musíme, ať chceme nebo nechceme. Jako dravý proud rozlévá se řeka utrpení od stromu poznání dobrého a zlého — od té doby, kdy byl spáchán první hřích. Utrpení je kletbou za hřích; je však prostředek, jenž tuto kletbu Boží mění v požehnání, v požehnání pro trpícího člověka samého, pro nesčetné duše jiné a v potěchu Toho, jenž tolik za nás trpěl, aby nás vykoupil a naučil nás trpěti a čerpati z utrpení požehnání. Prostředkem tímto jest velká myšlenka smíru. Duše, které se božskému Srdci Páně zasvěcují v obět smírnou za hříchy světa, nemusejí se spravedlnosti a svatosti Boží nabízet k utrpení zvláštnímu, mimořádnému. Hledí čerpati pro zájmy Boží jen z toho, co jest od věčnosti pro ně stanoveno úradky Božími, co trpěti musejí, ať chtějí nebo nechtějí, protože jsou lidmi a že podléhají dosud zákonu utrpení. Ve světě je tolik utrpení, bolesti a křížů a je velká škoda, že se z tohoto nesmírného pokladu utrpení netěží, ba že je často na zhoubu duším, které v zoufalství svým křížům podléhají. Buďme moudří moudrostí Boží! Učiňme láskou z nutnosti ctnost! Spojujme své utrpení s utrpením Páně a zasvěcujme je myšlenkou smíru, abychom po-

těšovali božské Srdce Páně. Buďme k němu štědrými! Nic nás to nestojí, jen trochu víry a lásky k Bohu. Utrpení a nepřijemnosti máme až nazbyt. Či může si někdo z nás říci, že nemá starostí, že mu práce nikdy není křížem, že mu okolí působí jen samou radost? Myšlenkou smíru, obětí smírnou stává se pozhnaným a plodným i život takového člověka, který se domnívá, že již není pro společnost lidskou ničím, protože síly jeho jsou vyčerpaný, že snad je svým drahým jen na obtíž a že může a musí jen trpěti a trpěti. Naše doba, náš národ potřebuje apoštolátu utrpení, jenž se zasvěcuje smíru božského Srdce Páně. Blíží se svátek nejsvětějšího Srdce Páně, svátek Boží Lásky, jež projevila sv. Markétě Marii Alacoque svou touhu po tom, aby lidstvo lásku splácelo láskou. Buďme v měsíci červnu zvláště štědrými k božskému Spasiteli! Ukažme mu svou lásku tím, že mu rádi a ochotně budeme dávat z toho, čeho máme dosti, ze svých křížů! Přihlasme se do Sdružení smírných obětí! Sekretariát Sdružení pro Československo je v Přerově na Moravě, Šifava 7. Sdružení má již mnoho tisíc členů ze všech stavů, kněží světských i řeholních, řeholnic, laiků obojího pohlaví, všech, kdo chtějí svému životu dodatí pravé ceny pro věčnost a nechtějí do nebe vejíti sami, nýbrž provázání jsouce všemi těmi, jimž otevřeli nebe, protože svému životnímu utrpení a strádání umějí dátí pravý směr lásky a smíru.

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně

doporučuje následující spisy pro

měsíc květen .

Boží hod svatodušní — Boží Tělo :

Modlitby. — Rozjímání.

Čtvrthodinka před Velebnou Svátostí. Cena 50 hal.

Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské. Cena Kč 5.—

Hodinka věnovaná účtě Nejsvětější Svátosti Oltární. Cena Kč 2.—

Hodinky dvoje o Nejsvětější Svátosti Oltární. Cena 50 hal.

Hodinky malé k Blahoslavené P. Marii. Cena Kč 1.—

Hodinky smírné ke cti Nejsvětější Svátosti Oltární. Cena Kč 1.—

Kaněra C., Rukověť devítidenní pobožnosti k P. Marii Filippsdorské. Cena
váz. Kč 5.—

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV.

BRNO, KVĚTEN 1930.

ČÍSLO 5.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, nášší láskou buď!

Maria Panna vzor a ochrana čistoty.

(Hlavní úmysl.)

Všeobecně se nařikána veliký úpadek mravnosti. Mravy katolického lidu jsou skutečně ve velikém nebezpečení. Zdá se, jakoby se vracelo k nám nové pohanství, horší snad než bylo za věku starého. Z té příčiny již pochopíme, že sv. Otec Pius XI., jemuž tolik záleží na spase svěřeného sobě stádu, vyzývá členy Apoštolátu modlitby, aby v tomto měsíci se obrátili s prosbou ke Královně máje, vzoru a ochraně čistoty mravů. Či není katolický lid šťastný tím, že může před obrazem nejsv. Panny s největší důvěrou se modlit? „Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží rodičko, nezamítej v potřebách prosb našich, výbrž ode všeho nebezpečení vysvoboď nás vždycky.“ Úcta nejsv. Panny jest silně působivým prostředkem k zachování čistoty duše i těla. Touto úctou mariánskou snaží se sv. církev naplniti muže pravou úctou : ženskému pokolení a ženám zase hec vstřípiti vážnost této úcty, aby byly hříčkou naruživosti slabých mužů. Slovem, aby jak muž tak žena achovali vzájemnou úctu jeden ke druhému, k čemuž pomáhá vroucná cta neposkvrněné Panny. Maria jest vlastně vzorem mládeži, jest ji jako

hvězda mořská, která ji chrání před nebezpečím a ukazuje jí pravou cestu čistého života. V mládí počínají se ozývati různé naruživosti a náklonnosti. Přicházejí různá pokušení těla, světa a ďábla. Jak snadno může mladík i dívka utrpět velikou škodu a poskvnit se hříchem, jestli statečně neodolá zlému pokušení! Zde nastává krutý boj. Bez boje není vítězství a koruny věčné slávy. Kde má mládež čerpati sílu k boji, aby přemohla zlou náklonnost a hříšnou samolásku? Jen v dětinné úctě k nejsv. Panně, jako vzoru a ochraně mladých, čistých duší načerpá síly ke statečnému boji proti nemravnosti a nečistotě. Příkladem a pohledem na neposkvrněnou Pannu povzbuzena mládež naše zamiluje si čistý, mravný život, který je největším štěstím mladíka i dívky. Nejen štěstím, ale i ozdobou jest čistota duše i těla. Čistota tato jeví se i na venek jak v pohledu tak v celém jednání. Opravdu blahoslavení jsou čistého srdce, oni Boha viděti budou. Již pouhá vzpomínka na neposkvrněnou Pannu zažene každé lákání, každou nástrahu ke smyslnosti. Marianská mládež touží po vyšších a vznešenějších věcech. Sursum corda! Vzhůru,

srdce! Všeliká světská, tělesná láska jeví se čisté duši jako nectná a záhubná. Na Marii, nejčistější Panně, vidí její ctitel nejkrásnější ideál a vzor k následování v čistém a mravném životě. Maria Panna jest život, Eva byla smrt; co Eva zkazila, to Maria Panna napravila svým svatým životem, svými nejkrásnějšími ctnostmi. Maria Panna jest naše ochranný ve všech nebezpečnostech života. Veliké jest množství těch, kteří pod ochranou nejsv. Panny zachovali si duše čisté od poskvrny tohoto světa.

Jsou to panicové a panny, o nichž platí slova: Ó, jak krásné jest čisté pokolení, nesmrtelná jest památka jeho u Boha i u lidí. Proto spěchejme před obraz nejsv. Panny v měsíci tomto a prosme o její ochranu v boji s tímto světem. Vyplňme přání sv. Otce Pia XI. a účastněme se v hojném počtu krásných májových pobožností, prosme, aby nejsv. Panna Maria zachránila náš lid, naši mládež od zkázy mravů a vyprosila ctnost čistoty srdce! Panno neposkvřená, neporušená, oroduj za nás!

Jarolim St. Pavlik:

Vzkříšení.

Vstalt' jest z hrobu! pje slavně kněz,
alleluja, zní to v luh i les,
všude radost, všude jásot, ples.

Zahanben se choulí ve tmu bčs,
nové světlo září od nebes,
mír a pokoj na zemi se snes.

~Z mrtvých vstává i ta příroda;
kam se díváš, všude obroda,
prvních květů jarních lahoda.

Povstaň z hrobu i ty, křesťane,
nový duch nechť tebe provane,
nad tělem jenž vítěz zůstane.

Vypuď z duše starý hříchu kvas,
velkonoční zpovědi je čas,
lásku k Bohu rozněť v srdci zas.

S Boží pomocí zlou žádost has,
rozzni paškál víry, jenž snad zhas,
zanech světa, duši svoji spas.

Ustaň peklu dělat roboty,
novým šatem přikryj nahoty,
srdce tvé buď plno dobroty.

„Komu odpustíte,“ Kristus řek',
ve zpovědi podáváje lék
duši choré; buď mu za to vděk.

Jako hostitel též všude znám,
andělský on pokrm dává nám;
pravou restaurací každý chrám.

Na oltáři zříš tam hrozen, klas,
poživej je v tento svatý čas,
na nebeské hostině se pas.

Plesej, zpívej v tento Boží hod,
otevřen zas do nebe je vchod,
svatého křtu otvírá jej brod.

Zkazila se satanova lest;
Kristus vítěz! palmy ratolest
hlásá lidem; buď mu sláva, čest!

Eva, matka smrti, Maria, matka života.

Květnová mariánská úvaha. Napsal Ignát Z h á n ě l.

Každé ze čtvera ročních počasí má své půvaby. Nadšení přátelé přírody jsou v rozpacích, mají-li dáti přednost jaru, kdy vše kvete, bují, či době podzimní, když odumírá příroda a chystá se k zimnímu spánku, k dočasnému odpočinku.

Nejvíce chvalořečníků má ovšem jaro. Tak pje o něm náš básník: „Odárnulo mladé jaro zemi snivé, zádušné, sněhu bílou loktuš s hlavy; zem se trochu pousmála, zachvěla se v jarním slunci jako dítě zimomřivé; avšak brzy strásla s vlasů, s černých lesů sníh a jíní a již se nic nedivila, že klín její jednou z rána byl pln květů, konvalinek, fialek a petrkličů... což to jaro dělá divy! Dechne, zmizí jíní se stromů, skočí, pukne led na řekách, výskne, skřivan vzhůru letí, rozhlédne se, kolem pažit, zamihne se, všude vůně, usměje se, v srdcích láska.“

Jiní velebí podzim a nalézají při něm též mnoho krás. Náš básník pje: „Ó luzní dnové v září, kdy laděno vše v klid, kdy úsměvem vše září, i myšlenka i cit, ó luzní dnové v září, vás vítám v pohnutí, a dojmy staré září mi v novém vzplanutí. Toť kmeta úsměv vlnidný, jenž ví, že dobře žil, a nyní hledí klidný na poslední svůj cíl; toť básníka je snění, jenž s výše k zemi slét a ví, že z jeho pění svět klas má nebo květ; toť ples, jež cítí noha na konci dlouhých cest, to tichý úsměv Boha, když děl: Vše dobré jest!“

Zima a léto jsou sice také příjemné roční doby, ale sotva by se našel, kdo by byl jimi okouzlen. Jaro a podzim jsou tedy doby, jež zápolí mezi sebou o prvenství krásy přírodní. A podivno v obou těchto dobách jsou naši milé Máti zasvěceny celé měsíce k její obzvláštní účtě. Je to jarní měsíc květen a podzimní měsíc říjen.

V květnu vzpomínáme živě na právě uplynulou zimu, připomínáme si, jak

nedávno byla mrtva všechna příroda, stromy vypadaly jako košťata, všude v přírodě vládla smrt, vše spalo. Nyní vše obživlo, povstalo z mrtvých k novému, bujarému životu. V duševním životě vzpomeňme sobě v měsíci květnu na Marii, jako matku života, přinesla nám skrze Ježíše, svého jednorozenného Syna, věčný život. Kde život, tam i smrt. Eva, naše pramáti, dopomohla nám svým jednáním k smrti, „my, synové Evy“, jsme ji pohrobeni.

Eva, matka smrti. Naše pramáti Eva bydlila v ráji; čteme o ní v Písmě, že prohlížela zvědavě strom, stojící uprostřed ráje. Zvědavost bývá však obyčejně matkou hříchu, což se osvědčilo i tuto.

„Had byl lstivější než všechna polní zvířata, která byl Hospodin Bůh učinil. Ten řekl k ženě: Proč vám zakázal Bůh jísti se všech rajských stromů?“ Žena mu odpověděla: Z ovoce stromů, které jsou v ráji, smíme jísti; z ovoce však stromu, který jest uprostřed ráje, zakázal nám Bůh jísti, ano i dotýkati se ho, abychom snad nezemřeli. Tu pravil had k ženě: Nikoliv! Nikterak nezemřete! Ví totiž Bůh, že toho dne, kterého z něho požijete, otevrou se oči vaše a budete jako bohové, poznávající dobré i zlé. Tu zdálo se ženě, že jest strom ten k požívání velmi dobrý, oku krásný a zraku lahodný; vzala tedy z jeho ovoce a jedla; dala též svému muži a ten jedl také.“ (I. Moj. 3, 1—6.)

Zvědavost pohnula Evu, že šla se podívat na to, co jí bylo zakázáno. Nemohla se zdržeti, neodporovala pokušení prohlédnouti si zevrubněji strom. Od daleka připadal jí krásný. Co se jí líbilo ze vzdálí, chce si prohlédnout z blízka. Zdá se jí, že není toto ovoce totéž jako u stromů jiných, cožkoliv jich bylo v ráji. Myslí si: Toto ovoce jest nejkrásnější ze všech ostatních, kdyby bylo dovoleno, požití je, chut-

nalo by zajisté, bylo by velmi lahodné k požívání. Jsou sice plody ostatních rajských stromů lahodné, chutné, ale tomuto ovoci se nevyrovnají.

Vizme smyslnost, která dříve, než se zmocní nějakého předmětu, vymaluje si jeho půvaby nejrůznějšími barvami. Všimněme si zvědavosti, která dráždí, aby obrazů a předmětů, které obrazotvornost tak živými barvami představila, také mohla využití, přivlastnit si je, jmenovati je svými. Zůstane při tom? Jistě nikoliv! Mezi tím, co Eva uvažuje a zvědavě prohlíží strom, povoluje zvědavosti, skoro nevědomky přistupuje blíže a blíže, toužebným zrakem prohlíží důkladně strom i jeho ovoce, nezdrží se, již natahuje ruku. Zárodek smrti jest vložen do jejího žádostivosti pobouřeného srdce.

Pohlédme na Marii. Bydli ve venkovském zátíši, v malém městečku, v Nazaretě, jest pohřžena v rezimání o Bohu. Milé jsou jí vzpomínky, jak žila tolik let v siních velechrámu jerusalemského klidně, tiše, vzdálena všeho ruchu světského. Dle zvyku dívek Hospodinu zasvěcených nikdy nepřekročila prahu chrámového. Stejně tiše žije nyní v ústraní otcovského domu v Nazaretě: většinu dne tráví v malé komůrce, spokojuje se ve své skromnosti s tím, co jí poskytuje domácí, netouží po ničem více, miluje nade všechno pokoj tohoto domu, nepřeje si společnosti lidí, její obrazotvornost neobírá se obrazy a představami jiných věcí, její čistě, nevině srdce ani nepomyslí, že by mohlo někde být milejší, teplejší, krásnější místo než u otcovského krbu, nežádá si nic více, než co nyní má, s tím jest docela spokojena.

Neoplývá statky pozemskými, jest obdařena jasnou, čistou, nevinnou myslí, všude v domě možno pozorovati ovoce jejího pokorného, skromného, do vůle Boží naprosto odevzdání života. Po jiném ovoci netouží. Jak šťastna jest, jak oblažuje všechno své okolí! I my, její synové, jsme účastni tohoto pravého pokoje! Jako

oslovil kdysi Evu cizí, jí neznámý hlas, oslovil i Marii: „Osvědčila se!“ „Ona pak (uzřevši anděla) užasla nad řečí jeho.“ (Luk. 1, 29.) Maria se ulekla. Jscuc si vědoma, že všechna chvála patří Bohu, nemohla srovnati se svojí pokorou, že vyslovuje jí anděl tak velikou chválu, řka k ní: „Zdravas buď, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná s ty mezi ženami.“ (Luk. 1, 28.) Požehnaný okamžiku, stalo se, co se modliváme třikrát denně, když vybízejí zvony hláskem svým, abychom velebili Matku Páně: „Anděl Páně zvěstoval Marii poselství a ona počala z Ducha svatého.“

Evu ponoukla zvědavost, aby si blíže prohlédla zapovězené ovoce. Zvědavost byla počátkem hříchu, jež pak pýcha spáchala. Nebyla spokojena přednostmi, kterými vyzdobil Bůh ji i muže jejího Adama. Byl i obrazem Božím, svobodně myslí, mluvili, jednali, rozhodovali, byli dobří, šťastní, nepodléhali zákonu smrti, vynikali rozsáhlým poznáním, jejich žádaci mohutnosti byly souladně urovnány, těšili se pokoji a míru, důvěrně obcovali s Bohem. Všechny tyto přednosti však nestačily Evě, toužila po více, chtěla mít ještě větší výhody a vyznamenání. Chtěla mít vše, chtěla být „jako bohové, kterým se otevrou oči a poznají dobré i zlé.“ Toužíc po naprosté svobodě, pochybuje o Boží věrnosti, pravdomluvnosti, dobrotě, vnitřně již zhrěšila a následek hříchu se jeví v její nezřízené žádostivosti po ovoci, které se jí zdá být velmi dobré. Pýcha učinila ji slepou ke všemu. Naprosto vymizel jí z paměti přísný rozkaz Boží: „S každého rajského stromu smíš jisti; avšak se stromu poznání dobrého a zlého ať nejší! Neboť kterýkoliv den s něho budeš jisti, smrtí zemřeš.“ (I. Moj. 2, 16.)

Marii nazval anděl milostiplnou, ujistil ji, že jest Bůh s ní, že jest požehnanou mezi ženami. Ač „nalezla mlcest u Boha“ (Luk. 1. 30.), přece nezpyšněla. Sotva lze pomyslit, že by všechny jiné ženy nezpyšněly,

kdyby některou z nich pozdravil anděl podobnými slovy! Lehce mohla Maria říci u sebe: Jsem z královského rodu Davidova, jsem potomkem našich králů!

Tato nebeská růže, tento kvítek z nebeské zahrady zůstala pokorná i při této největší chvále, která byla kdy vyslovena z rozkazu Božího. Neměla jiné odpovědi, než že pokorně řekla o sobě: „Ať, já dívka Páně!“ (Luk. 1, 38.)

*

V letošním květnu chceme si umíniti, že se obzvláště budeme varovati vši pýchy, i všeho, co s ní souvisí, chceme se cvičiti v pokoře, zapíratí sami sebe. Pýcha, kterou vyrozumíváme přeceňování sebe, nezřízenou žádost cti a přednosti, jest dle slov Pisma „počátkem všelikého hříchu, jest nádrží hříchu, z jehož pramene vyvěrá zločin; kdo se jí přidrží, bude čišeti kletými činy a podvrátí jej venkoncem.“ (Sir. 10, 15.)

Ze života svatého Prokopa, patrona naší země, se vypravuje: Z jeho rozkazu sloužil v Sázavě, kde byl od roku 1039 opatem, jeden bratr mši sv. jazykem staroslovanským. Bratr tento, chtěje se lidu zalíbiti, prozpěvoval vysokým hlasem. Lidé chválili jeho hlas řkouce, že zpíval jako anděl. Opat zvědév, že se bratr chlubi

hlasem, sezval bratry, aby soudili provinilce. I káral ho vece: „Ó bratře můj milý! Proč tak činiš, že svou duši velmi viníš? Žel mi toho, že nevíš, že pro vinu takovou ztrátiš věčnou odplatu. I poznej hned vinu svou a střež se potom tohoto činu.“ Domluviv, přičinil jemu trest, obyčejem řeholním vyměřený.

Pokora činí každého oblíbeným u Boha i u lidí. Sv. Petr píše: „Bůh se protiví pyšným, ale pokorným dává milost.“ (I. Petr, 5, 5.) Když umíral roku 1305 český král Václav II., povolal k sobě opata zbraslavského Konráda a mluvil k němu takto: „Prosím tě, milý opate, který jsi jako duše mé polovice, jakmile sejdu s tohoto světa, oblec tělo mé v kápi řádu svého cisterciáckého a v tom místě, kde se pochovávají mnichové, také mne pochovej! Paťli se tobě zdá, že nejsem toho hoden, polož mne na sprostší místo, i třeba někde pod okapem, toliko v ohradě kláštera zbraslavského; jen za to tě prosím, neb já jistě vím, že nejsem pro své hříchy hoden, abych pohřben byl mezi dobrými křesťany.

Svatá Krescencie z Kaufbeuren¹ říkala: Kdo miluje Ježíše, miluje též Jeho matku, a kdo miluje Matku, miluje i Syna. Uvažme častěji o tomto výroku v měsíci květnu. Amen.

Anna Maria:

Marii.

Před oltářem Matky Boží
klečí duše má,
růžencem a modlitbami
jen ji objímá.

Ó Maria, Matko milá,
chraň mi duši mou,
nedej, aby zahynula,
když ji boly rvou.

Vyslyš, Matko, moje vzdechy,
sílů novou dej,
dó mé duše unavené
blaho lásky lej.

A Maria vyslyšela
bolné duše hlas,
smutek zmizel s tváře moji
srdce klidno zas! —

Pán s vámi!

Napsal saráť M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování.)

Hlava VIII.

Bůh s bohatými.

Lidé ducha pekelného napsali: „První revoluce neměla nechati ani jediného zámku, jediného parku, jediného statku. — Majetek — toť krádež. (Proudhon.) — Měšťáci, my opět vše ovládneme . . . a budeme kositi vaše hlavy, třeba si byly pokryty šedinami. Vaším ženám a dcerám chystáme jen smrt, až by to vaše plemeno navždy zmizelo. — Páni měšťáci, brzy již budete věšeni na ohromných šibenících, zůstanete na nich viseti na slunci i v dešti, až nadobro zteří vaše mrtvolky.“

Je-li majetek krádeží, musíte se vzdáti dědictví po předcích, nesmíte ze svých úspor postaviti domu ani chaloupky, koupiti pozemek, vinici, ani toho koutku na hřbitově, abyste tam klidně odpočinuli ve stínu kříže. Pryč tedy se strašlivým učením komunistů, které jak zdravý rozum tak víra zavrhuje a kárá!

Boháči nejsou jistě všichni, jaci by byti měli, pokorní, cudní a šlechetní. Evangelium nám jednoho ukazuje, jehož srdce nepozvedalo se výš než jeho zásoby ve sklepe. Hodoval a u bran jeho paláce hladověl Lazar pln ran a hadry přioděn. Svou trpělivostí bez reptání připravoval se Lazar na štěstí věčné a dokonalé, kdežto zlý bohatec chystal si na věčnosti žebrotu, když volal o kapku vody v propasti plamenů. Běda bohatým, di rovněž evangelium, ale to pouze těm, kteří neužívají svatě statků, jež jim Boží Prozřetelnost uštědřila. Samo o sobě bohatství nebude nikdy zločinem před Bohem; on nikdy neřekl a nikdy neřekne, že majetek je krádeží. Ukazuje-li nám bible chudé mezi přáteli Božími, ukazuje nám i bohaté

a krále. Abraham byl bohat, Job byl bohat, David a Šalomoun rovněž. Syn Boží, který se narodil ve chlévě, pracoval v domě řemeslníkově, spal na kameni v poušti, on jedl i spal také v zámku v Betanii. Nepravil svým hostitelům Martě, Marii a Lazarovi: vy jste bohati, proto nic neznamenáte pro srdce mé a pro nebe. Haléř vdoviň může míti cenu, jaké nemá zlato boháčovo, ale Spasitel neodmítl bohaté mudrce a jejich dary. Proto jsou jako bez rozumu, kdož by nechtěli na světě míti ani měšťáků, ani šlechticů, ani králů, neboť v palácích vidati často více ctnosti než v dílnách a chatách.

Boháč s Bohem.

Mladý hrabě Ludvík, bratr sv. Františka Saleského, žil na svém zámku otcovském, u armád, v Besançonu jako vyslanec po způsobu novice v klášteře. Hřích zdál se mu tak hodeným nenávisť, že by jej byl vypudil ze vsí země a vyhnal do pekla, kde jeho středisko. — Křesťane, pravil u sebe, — byl bys tak zbabělý vymazat v duši své obraz Boží? Když se stal manželem a otcem, zdvojnásobil Ludvík svou horlivost pro vše dobré a pravé. Ustanovil si konati v různých denních hodinách cvičení náboženská říkávaje, že vojín Ježíše Krista musí sobě často choditi pro heslo svého milovaného vojevůdce, aby nebyl nikdy překvapen nepřitelem. Každé neděle bylo vidati pana hraběte, an se běře do chrámu prostřed svých dětí a služebných, jimž byl vzorem slovy a ještě více svými příklady. Poslouchajice a následující tohoto vzorného otce rodiny, doprovázeli jej všichni rádi na mši a nešpory, ke zpovědi a stolu Páně, k Bohu, k Bohu. Jeden násilnický a ostudný muž nenáviděl jej

na smrt, protože byl pokárán pro své nepořádky. Rozzuřen vrhl se naň jednou se zbraní v ruce. — Je to možno, pravil mu hrabě, — že byste mi chtěl vzít život místo abyste se snažil polepšit život svůj? A nešťastník prošel za odpuštění, Ludvík Saleský pak již ani nemyslel na zločinný ten pokus, nýbrž těšil se z toho, že svou mírností přivedl duši opět k Bohu.

Jako otec chudých podával jim rád s pokrmem tělesným i stravu duševní, t. j. dobrá slova víry, útěchu a radu, a když mu již stáří bránilo, pověřil svou vnučku rozdílením almužny. Toto rozkošné pětileté dítě chápalo tak dobře ducha dědečkova, že mluvíc o chudých dodávalo: — Nechte, ať posloužím našim nejlepším přátelům.

Ve všech zemích, zvláště pak ve Francii dalo každé století některé příslušníky z vyšších, šlechtických ústavů, kteří po příkladu Ludvíka Saleského byli jakousi druhou prozřetelností pro chudé. Zato patrně nemilují ani Boha, ani chudých, ani dobré rozvahy ti, kdož v našich městech a po venkově barbarsky pokřikují: — Pryč se šlechtou! Pryč s měšťáky! Pryč s majetkem! Ať žijí komunisté dnes, zítra, vždy! My však, kteří svou vlast opravdu milujeme, žádáme pro šlechtu i občanstvo, pro dělníky i chudé světlo víry, pokoj dobrého svědomí, lásku Boží.

Pokud byl David králem podle srdce Božího, vyznamenal se ve světě nesmírně svými ctnostmi a spisy, které lze nazvat předem vyznačenou historií ponížení, utrpení, smrti, vzkříšení a triumfu Ježíše Krista a jeho církve. Jakmile se od Boha vzdálil v jediném okamžiku vášně a padl do bláta jako prostý smrtelník, brzy se král vinník pozvedá, volaje: Zhřešil jsem. Jeho slzy bolesti proudí hojně a až do skonání světa budou praví kajícníci opakovati: „Smiluj se nade mnou, Bože“ — jež vytrysklo z rozželeného srdce Davidova.

Pokud Šalomoun miluje Pána, stkví se rovněž svou moudrostí, vědou,

vitězstvími i chrámem, který postavil jedinému Bohu jako jeden z divů světa; ale jakmile Boha opustil, již se oddává ohavnostem, které poskvňují jeho duši ještě víc než jeho šediny. Slavný mudrlec stává se pošetilcem, jenž padá na kolena před modlou, od níž si vyprošuje slávy a štěstí.

Pod praporem kříže bojuje a vítězí Konstantin; křesťané vycházejí z katakomb, Pán jest povýšen a slaven písněmi. Pod tímto znamením vzdelanosti učí se všichni, patriciové, otroci i barbaři, že jsou bratři týměž Bohem stvoření, k těmž, totiž nebeskému štěstí určení.

A když se Chlodvig stal ctitelům Boha své manželky, porazil Aлемany a položil základy velikého národa francouzského. Pravda, i pod vládou našich i nejvíce svatých králů nepřestala býti země údolím slzavým. I tehdy byli nešťastníci, ale těm bylo pomáháno, ti byli milováni, jak nikdy nebylo pod vládou revolucionářů Marata, Robespiera a spol. Jako přátelé Páně, bývali králové vždycky i přáteli chudých; brávali je někdy i do svých paláců, zvali ke svému stolu, posluhující jim svými královskými rukama, myli jim nohy a propouštěli je laskavě obdarovavše je penězi. Stavše se vladaři z vůle lidu, nemají uchvatitelé moci ani zdaleka dobroty sv. Ludvíka k nešťastným. Nikdy neuhlídá svět nevěrce, aby myl nohy chudého: to je až po dnešek něco nevidaného na světě. Mocný a bohatý, který se snižuje k nohám chudáka, toť vždycky ten, jenž s ním dí: Otče náš, jenž jsi na nebesích, Syn tvůj přijal u své kolébky pastýře i krále; pastýři i králové jsou stvoření, aby zalidnili táž nebesa — mají se tedy milovati slovem i skutkem.

Tam, kde je heslem „Nevěřím v nic“, tam může býti slovo „bratrství“ napsáno na praporech i na stěnách, ale není napsáno v srdcích, je tedy lži. Nevěřící vládcové jsou všichni více méně despoty, více méně Nerony, Dantony, Maraty a pod. Čím byli

všichni tito lidé, ne-li francouzskými Nerony?

Nevěrci „bez místa“ pracují tajně, aby se vlivného místa dopracovali. Vnučením satana, prvního spiklence, připravují revoluce, šíří špatné noviny, špatné romány i na náš venkov. Aby se vyšinuli a mohli užívat, nejraději by všechny krále a panovníky zabil. V Americe zavraždili i několik presidentů republiky. Pýcha touží vždy výše, dí kniha Příslovi. Aby vynikli, nevěrci by neváhali zapálit i Paříž a brodit se v krvi obětí.

Šťastný národ, jenž především žádá, aby Duch Boží spravoval ty, které si zvolil svými vládci!

Princezna duchem Božím nadšená.

Markéta, malá vnučka sv. Eduarda, poskytl Škotsku divadlo všelikých ctností. Od svých mladých let naučila se pohrdat klamným lesem světa a pokládat jeho rozkoše za jed, tím nebezpečnější, že lichotě usmrcuje. Mnohem méně její vzácnou krásou nežli šťastným seskupením všech dobrých vlastností ducha i srdce stalo se, že budila úžas celého dvora. Pocty, jimiž byla zahrnována, nebyly nijak na újmu její pokoře. Všecka její ctižádost byla — libit se Bohu, a nenalezala jiného štěstí než v lásce k Bohu, již pěstila cvičbou v modlitbě ústní i rozjímavé. Tak se jí často stávalo, že jí věnovala celé dny. Vidala Ježíše Krista v osobě chudých a využívala každé příležitosti, aby jim mohla posloužiti, je potěšiti a přispěti jim v rozličných jejich potřebách.

Malcolm, jsa jat tolikerými ctnostmi, požádal ji za manželku. Markéta svolila. R. 1070 byla v věku 24 let korunována za královnu škotskou. Jakkoliv byl král mravů dosti obhroubých, přece Markéta brzy ovládla jeho srdce svou uctivostí a laskavostí. Použila toho k tomu, aby podporovala rozkvět náboženství a spravedlnosti, že se přičinila o blaho svých národů a vštěpovala svému muži

city, které z něho učinily jednoho z nejctnostnějších králů škotských. Zjemňovala jeho povahu, pěstila jeho ducha, obrousila jeho mravy a zažehla v něm lásku k provádění zásad evangelia. Král byl tak okouzlen moudrostí a zbožností své choti, že ji nejen ponechával řízení věcí domácích, nýbrž že často se přidržel i její rady ve správě státu. Markéta dovedla i prostřed vřavy, která více méně vládne na dvorech královských, uchovati si mysl sebranou a obrnit duši proti nebezpečím roztržitosti. Dokonala přesnost při každém konání, jen aby se Bohu líbila, ustavičná cvičba v modlitbě, trvalé sebezapírání, toť byly hlavní prostředky, aby se udržela ve svatosti. Všestranný její důmysl nezůstával za výbornými jejími ctnostmi. I v cizích zemích obdivovali její rozšafnost, která na vše myslila, její důvtip v záležitostech veřejných i soukromých, její horlivost, s jakou se chápala kde jaké příležitosti, aby mohla přispěti ke štěstí svých poddaných.

Když se královna Markéta stala matkou, živitelkou a učitelkou, ukazovala svým dětem celou prázdnotu věcí pozemských i celou vznešenost věcí Božích. Osoby ničemné neměly ke dvoru přístupu, jediná ctnost byla doporučením. Nebe i země obdivovaly nevyčerpatelnou lásku královninu k chudým, takže nestačily příjmy na mnohonásobné její almužny, neboť často dávala i co bylo určeno jejím vlastním potřebám. Objevila-li se na veřejnosti, býval s ní hned huf vdov, sirotků a lidí nešťastných, kteří se k ní utíkali jako k matce. Nikdy neodkázala prosebníkům, aby jich nebyla potěšila, jim přispěla.

Vrátivši se do paláce, nalezala plno chudých, jimž myla nohy a jež vlastníma rukama obsluhovala. Bylo jejím zvykem, že nesedla ke stolu dříve, než nasýtila devět sirotků a dvacet čtyři nužné starce. Často, hlavně v adventě a v postě rozdělili král a královna, klečíce na zemi, třem stům chudých touž potravu, jaká byla na

jejich stole. Malcolm obsluhoval muže, Markéta ženy. Markéta navštěvovala také velmi často nemocnice, kde se nemocní nemohli dost nadiviti její pokoře a dobrotě, jakou jim ukazovala.

Aby měla pokdy ke všem těmto skutkům lásky, vstávala velmi časné zrána a odpirala si veškeré zábavy. V posteli a v adventě vstávala již o půlnoci, šla do chrámu na bohoslužby a vrátivši se do své komnaty, umyla nohy šesti chudým, kteří již čekali, obdarovala je hojně, načež jednu nebo dvě hodiny odpočívala. Když se probudila, odešla do kaple, kde byla přítomna několika tichým mším svatým kromě mše zpívané v choru. Nadto měla ještě ustanovené hodiny k modlitbě ve svém pokoji. Slzy prolévané při svatém tom konání svědčily zřejmě o její veliké vroucnosti. Posléze jedla jen tolik, aby hladem nezemřela. Vznesená kajicnice často naléhala na zpovědníka, aby jí vytkl, co by bylo hodno pokárání v jejích slovech a činech: zdálo se jí, že je k ní příliš shovívavý. Její pokora vnukala jí tužby po výtkách, které jiné kormoutí. Každoročně mívala dvoji veliký půst po čtyřiceti dnech, totiž před Vánocemi a před Velikonocemi. Tu si vedla neobyčejně přísně a modlívala se denně malé hodinky o Panně Marii, o nejsv. Trojici a za mrtvé. Poslední nemoc Markétina trvala asi půl roku. Zatím postavil se proti její radě král, její manžel, v čelo vojska ve válce proti Northumberlandu, ale nalezl v ní smrt i se svým synem Edvardem. Markéta právě byla zaopatřena, když od armády vrátil se druhý její syn Edgard. Jak se vede králi a Edvardovi? ptala se ho. — Princ se bál přidávati matce žalu a odpověděl, že se mají dobře. — Já vím, jak se věci mají, odušila a pozvedajíc ruce k nebi, pravila: — Bože Všemohoucí, děkuji ti, že jsi mi poslal tak veliký bol v posledních chvílích mého života! Doufám, že s milosrdenstvím tvým přispěje k mému očištění od hříchů.

— Po několika dnech odevzdala krásnou duši svou Bohu.

Nemajíce již víry křesťanské, ba ani ne zdravého rozumu divochů, chtějí lidé, nazývající se přáteli pokroku, zavést i pro dívky školy bez Boha. Zda bude chudá dívka žijící v zákonodárství, jež poroučí neznalost velikých pravd víry, zda bude moci dosáhnouti blaženosti při své práci, svých slzách a při smrti, jako dcera z paláce při své pokoře, skromnosti a lásce k chudým? Ve svém nádherném hávu, ve skvělém saloně, na plese, v divadle, všude žebra taková dívka bez Boha o pohledy, jako chudá nešťastnice žebra o kus chleba u brány bohatcovy. Dcera zámecká, šířaná horečkou po rozkoších, palčivější než je horečka v krajích bažinatých, nemá vůbec sil, aby snesla trýzně, jichž nelze od života odloučiti. Její slova k otcí, k matce a ještě více k služebným a chudým bývají někdy velmi tvrdá. Lidé litují jinocha, jenž požádá o její ruku. Nevěsta s Bohem je poklad, snoubenka bez Boha je bič. Matka nadechnutá duchem Božím dá svým dětem všecku krev z žil, kdežto matka v duchu satana, vražedníka od počátku, usoudí, že její dítě je na tom světě zbytečné a zajde dále než tygřice, ona je zabije buďto jedem, uskrťí provazem nebo mu probodne srdce jehlíci: takové jsou žalostné vraždy dětí, jichž se naše poroty hrozí. Zvláště v Rusku dopouštějí se ženy a dívky vychované bez Boha a stoupenkyně nihilismu zločinů, nad nimiž se celý svět otřásá. Ach, otcové a matky, lépe by bylo odevzdati vaše dítky červům ve hrobě, nežli školám bez Boha!

Křesťanští učitelé a křesťanské knihy pravily mladé Markétě: Přicházíš od Boha, jsi pro Boha, vrátíš se k Bohu, jenž bude tvým soudcem. Nemožno před ním ukrýti myšlenku, slovo, čin. On stvořil nebe pro ctnost a peklo pro hřích. Revolucionáři za Ludvíka XVI. mohli ovšem rozbořiti Bastillu, ale pekla nikdy nerozboří. Ono bude po tisícířech staletích tím, čím je

dnes, propastí hrůzy a zoufalství. Jako dcera dělníková tak i mladá dědička z paláce běře se nepopíratelně cestou k peklu, pohrdá-li v důležité věci povinnostmi k Bohu, k rodičům, ke služebným a k chudým. Oddávajíc se na okamžik hříšným rozkošem, může si uchystati hanbu, utrpení a věčné výčitky. Články viry katolické daly Škotsku velikou královnu a v nebi velikou světicí. Co by se bylo stalo z Markéty, kdyby její oči nikdy nebyly utkvávaly na kříži, na oltáři, na stránkách katechismu, a kdyby jí učitelé bez Boha byli řekli: „Ty, dcero knížecí, neptej se, přicházíš-li od Boha či náhody, byl-li tvůj první otec člověkem či opicí, je-li duše tvá

hmotou či duchem, smrtelná či nesmrtelná. Netrap se otázkou, je-li rozdíl mezi neřestí a ctností, vede-li smrt v nicotu nebo k věčnosti blažené či nešťastné . . .“

Vychována v takové nauce nesmyslné jako bezbožné, jsouc volnou myslitelkou, byla by Markéta požívala své svobody k tomu, aby se stala zlou dcerou, zlou chotí, zlou matkou, zlou královnou a když ji Škotsko korunovalo, bylo by korunovalo netvora.

Kéž Bůh dává zavládati u mocných toho světa své lásce, aby byli příkladem svému okolí, úlevou chudých, štěstím vlastil
(P. d.)

Marie Tesařova:

Pojďte ke mně . . .

Ach, marně hledáš v světě
kde soucit ještě pravý,
snad parou zmizel v létě,
snad proud jej schválil dravý.

Tak mnohdy tvoje nitro
se krutým bolem duší,
když smavé čekáš jitra,
děšť chladný země zkusí.

Snad zranil tebe krutě
kdo dřív, tvář ti hladil,
tys lásku dal mu chutě,
on bídně tebe zradil.

Pojď se mnou v šero chrámu,
tam Ježíš kryje sebe,
a v malém svatostanu
ti chystá lásky nebe.

Sám pravil: „Pojďte ke mně,
když kříž vám bedra tlačí,
všem stírám slzy jemně,
mé Srdce všechněm stačí!“

Anna Maria:

Marii.

Zdrávas, Panno Maria,
srdce láskou k Tobě plá,
pěje Tobě píseň svou,
když žal bouří duší mou.

Pokleká tu před Tebou
a nese Ti píseň svou,
v ní vyzpívá bol i žal,
když mé nitro v žití rval.

Svaté Panně Marii
duše vínem uvíjí,
zapěje i písničku,
chtíc tak uctít Matičku.

Zdrávas, Panno Maria,
srdce láskou k Tobě plá,
před oltářem lásky Tvé
obětují srdce své.

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Část další.)

Kapitola VII.

Poslední pobyt ve vlasti.

Po konečném usazení Napoleonově átíl se car Alexandr do své říše dojmý novými a spásitelnými. Slké pohromy a skvělá vítězství, uboké boly a velké radosti, neslýaný triumf osobní a vlastní trpké íševní zkoušky, to vše dotýkalo se ocně jeho duše. Bylo nemožno, aby i těchto cestách nezazářilo světlo oži, neb také cesty jsou vždy cestami ožími. Z počátku byl sice car sveden záním baronky Krüdenerové, ale sléze unavila ho nesouvislost a anost jejích slov; vrátil se tedy se í opravdovostí k obvyklému životu nkovskému, v theorii sice zbožnějnu, ale za to tím více nejistému praxi. Za války poznal z blízka lké ctnosti národů katolických: viděl děla čistoty nejvyššího Pastýře Pia I., viděl hrdinskou vytrvalost Špa-lů, viděl ušlechtilé přednosti sympaké Francie; bezděky zamyslíl se m nad sebou, nad svými předchůdci porovnal svou říši s tím, co viděl. e přiložiti na ránu žhavé železo, tomu se nemohl odhodlat. Byloť nu jako všem mocnářům, zvláště solutním, bojovati s předsudky a šněmi svého okolí. Tehdy usiloli rušti státníci o zachování tradice rodni; lehkomyšní dvořané nudili , že jich pán kloní se prý k mystismu, a nejbližší přátelé Alexandrovi, ístupní jak on všem vážným a žim dojmům, náleželi k různým ktám německým neb ke společnozm biblickým a snili obrození vlasti ilnou činností zednářských lóží. A ti ichni, státníci, zhýralci a snilkové ekázeli Alexandru I. v jeho zdraach snahách po pravdě a dobru. Za takých okolností byli katolíci

více než kdy jindy u dvora v podezření, a proto hraběnka Svěčinová se domnívala, že z ohledu na chotě a na sestru musí zatajiti vyznání své víry. Proto jen potaji odřekla se pravoslavi; první svou zpověď u P. Roza-vena vykonala v saloně, jehož dveře byly otevřeny, a tedy každé chvíle mohli býti překvapeni. Z počátku zdálo se jí, že dlouho bude muset zachovati tajemství, ale již za nedlouho sama velkodušně překročila pravidla opatrnosti, které si byla uložila.

Příčinou bylo náhlé vypovězení Otců Tovaryšstva Ježíšova z Ruska. Jest známo, jaká bouře vypukla v XVIII. století proti synům sv. Ignáce. Tehdy Fridrich pruský psal Voltairovi, že chce si zachovati seménko, by později mohl je poskytnouti těm, kdo by chtěli pěstovati tu drahocennou rostlinu. Podobně jako král pruský mluvila i Kateřina II. Když však po smrti Fridricha II. byli Otcové vypuzeni i z Pruska, Kateřina přijala je s radostí. Záhy pod jich vedením rozkvetla čtyři znamenitá kollegia: v Polocku, ve Vitebsku, v Dünaburgu a v Orše. Ještě větší přízní zahrnoval Otce car Pavel I. Generál Tovaryšstva Ježíšova P. Grüber byl dokonce i členem carské rady. Otcové povoláni do Petrohradu, odevzdána jim universita ve Vilně i kolonie na řece Volze. V stejné úctě a lásce měl P. Grübera i Alexandr I. Slavný tento generální představený zemřel jako oběť požáru v noci 26. března 1806. Umíraje modlil se za blaho své řehole a požehnal svému příteli, Josefovi de Maistre, který přichvátal na jeviště katastrofy. Jeho nástupci, P. Brozovskému, odevzdal Alexandr I. i dalekou Sibiř, kam Otcové pospíšili k útěše ubohých vyhnanců, málo se ohlížejíce na vražedné

podnebí. Později byli povoláni i do Oděsy, odkud šířili blaho civilisace křesťanské mezi národy krymskými a chersoneskými. Za výpravy Napoleonovy získali si Otcové úctu a lásku Rusů i Francouzů; s obdivuhodnou obětavostí spěchali k vojínům všech národností evropských. Sám Napoleon navštívil je v Polocku. Pokud Otcové hleděli pouze zachovat trosky svého řádu, mlčela žárlivost ruského duchovenstva a úřednictva. Jakmile však přizeň dvou mocnářů vykazala jim působitě mnohem rozsáhlejší, ihned závist a zášť, ač jen potají, ale za to tím úsilnější, začaly pracovat proti nim. Josef de Maistre, jenž právem se považoval za hlasatele velkých pravd u velikého národa i u jeho důstojného panovníka, chopil se pera a v pěti listech, adresovaných ministru vyučování hr. Rozumovskému, vyvrátil vše, čím hleděno očerniti Otce Jesuity u Alexandra I. Listy vyvolaly hluboký dojem a Otcům hned odevzdána nově zřízená universita. Ale byl to jejich poslední úspěch. Nepřátelé nabývali stále větší převahy. Horečně pátráno po každém novém obrácení na víru katolickou, jež prohlašováno za vlastizrádu. Posléze 3. ledna 1816 vynucen na Alexandru I. podpis ukazu, jenž vypovídal Otce z Petrohradu a z Moskvy, poněvadž prý odvrátili od pravoslavi jinochy, kteří jim byli svěřeni, i několik žen slabého ducha. Ale na tom nebylo dosti. Za několik měsíců, vydán nový ukaz, jímž vypovězení byli Otcové z celé ruské říše. Tak panovník, jenž měl rozhodný vliv ve válkách nejslavnějších, jehož slovo rozhodovalo na schůzi nej přednějších mocnářů evropských, neostýchal se vyznati, že se obává několika řeholníků, kteří v jeho říši neměli jiného práva, než v ní žíti a jí o Bohu mluvit.

Hraběte de Maistre vydral se z hrudi výkřik bolesti. „Kdo odváží se,“ pravi v listě na p.***, „povědět pravdu tomu, kdo vše má ve své moci, ale který pravdy nikdy neslyšel? Rusko se honosí a si lichotí svou nábožen-

skou snášelivostí. Rusko trpí všechny bludy, neb všechny bludy žijí v přátelství. Jinak však jest s pravdou, s Církví katolickou, již nechťejí ztrpět. Jisté osoby předstírají, že cara roztrpčila pohoršení, jichž svědkem byl ve Vídni, a proto prý pojal proti katolické víře nepřekonatelné předsudky. V jistém smyslu má pravdu, neb nic není pravdivějšího nad toto pohoršení. Ale kníže neměl po svém boku ministra, který by mu dovedl říci: „Sire, vy myslíte, že co vidíte, jest katolické náboženství; nikoli; jest to jen nedostatek víry katolické. Co vidíte, jest dílo Josefa II. Nepronikatelně a ukvapeně jak nezkušený jinoch podkopal ve své říši autoritu nejvyššího Pastýře. Vidíte nyní, Sire, následky toho. Vídeň nemá více náboženství než Geneva, a brzo nebude ho ani u vás, jakmile rozvinou se jisté síly, dosud vám neznámé . . . Nepopíratelnou pravdou jest toto: Za situace, v jaké octla se Evropa, může křesťanství býti obhájeno jedině principem katolické víry, jenž uvádí vše na autoritu. Ale jakého rozvoje může dosíci tento princip, když dvory evropské trvají stále v zaslepenosti. Svatý pojem svrchované moci mizí v téže míře, v které se šíří bezbožství. Kdo vytuší, jaké neštěstí kráčí na Evropu? V učení Církve katolické jest pevnost, jest neústupnost, jež nelíbí se pozemské autoritě; myslí, že nemůže býti paní tam, kde existuje jiná moc, s níž nemůže dělati, co chce. Nepozorujeť, že tato moc a nezávislost jsou nezbytným znakem pravdy; kde ho není, tam ani pravdy není. Zda napadlo kdy některému knížeti, by rozkazovati chtěl matematikovi?“

Dojista car Alexandr neunikl zmatkům a nepokojům, když povolil vlivům, na něž hrabě de Maistre byl ukázal svou vznešenou výmluvností. Proto jeho osobní jednání bylo v přímém odporu s úředním nařízením. Hned po ohlášení ukazu každý z Otců dostal z carské pokladny peněžitou pomoc a teplé kožichy na cestu.

Za takých okolností nemohla se

Královna máje.

hraběnka Svěčinová tajiti se svou vírou. Vypuzení Otců nejen že pobouřilo její lásku ke spravedlnosti, ale dotýkalo se i její nejhlubší úcty a důvěry. Hned po uveřejnění ukazu prohlásila, že jest katoličkou, pospíšila pak k P. Rozavenovi, by jemu i jeho spolubratřím nabídla svou pomoc a žádný ohled osobní nebyl s to ji zadržet, by z celého srdce neujala se pomlouvaných a vypovězených.

Car již od počátku své vlády projevoval ji vždy svou vážnost a úctu, jakou k ní chovala celá rodina carská. Po svém návratu do vlasti, snad že zvěděl o ní více od slečny Sturdzové, snad že přirozeně vábil ho k ní nový směr myšlenek, navázal s ní styky trvalejší a intimnější. Osobnosti, které dříve se obávaly vlivu paní Krüdenerové, mnohem více zalekly se vlivu, jaký čistý a vznešený duch hraběnky Svěcinové mohl mít na měkkou duši Alexandra I. Bylať tato žena, jež u mocnáře zastupovala katolické náboženství a ctnost, věru hodna vši úcty i všeho obdivu. Taká nadvláda však ranila okolí Alexandrovo v jeho předsudcích a zájmech. Jsouce přesvědčení, že marně pátrali by po nějakém stínu v životě tak bezúhonném, obrátili ostří své machinace proti generálovi. Nezapomněli, jaké rozhořčení dal na jevo při smrti cara Pavla. Nepatrný poklesek jednoho z jeho podřízených byl jim dostatečnou záminkou; na základě toho začali kouti své hanebné plány. Z počátku generál Svěčin vůbec se nechtěl ospravedlnit; ale když nepřátelé staří i noví nabývali vždy víc a více víry, hluboce uražen ve své hrdosti, umínil si, že opustí vlast. Hraběnka okamžitě se rozhodla, že odcestuje s ním. Oklamáný car byl velmi nerozhodný. Vyslovil proto hraběnce pouze svůj žel a prosil, by mu dopisovala. Jich korespondence trvala až do smrti carovy*) Hraběnka pečlivě schovávala

listy carovy, který s úctou choval i její dopisy. Po jeho smrti, snad z ohledu na přání zesnulého, snad z osobního útlouci vrátil car Mikuláš hraběnce její listy. Celá korespondence však zmizela před smrtí hraběnčinou. Snad sdílela osud jiných listů, které zničeny za bouří r. 1848, anebo snad poslána byla do Ruska.

Nastávající cestou do Evropy a zvláště do Francie měla se splniti dlouholetá vědecká touha hraběnky Svěcinové, která však zatím nemyslíla na stálý pobyt v cizině. Často též opakovala svým četným petrohradským přátelům, kteří se rmoutili z jejího odchodu. Naráží na to též v listku na svého starého a obětavého soudruha, pana Turgeněva. „Můj drahý příteli,“ píše mu, „zase k Vám přicházím se svými věcnými prosbami. Buďte tak laskav, postarejte se o všechno, a klesá-li Vaše odvaha, potěšte se nadějí, že brzo budete mít ode mne pokoj, byť i proti mé vůli. Ach můj drahý, kdyby nic jiného mne nepoutalo ke vlasti než ti ubozí a maličtí, věru že již tyto vazby byly by mocnější než vše, co by se mi kde jinde mohlo zalíbit. Co cítím v této příčině, jest nejlepší zárukou, že dojista vrátím se dříve, než jak zamýšlím . . .“

Roxandry Sturdzové nebylo již tehdy v Petrohradě. Zasnoubila se s hrabětem z Edlingu, který zastával první úřady na dvoře sasko-výmarském, kde velkovévodkyní byla Marie, sestra carova. Z ostatních přítelkyň přilnula hraběnka Svěcinová zvláště k choti kancléře věci zahraničných hr. Nesselroda. Povahou svou byla sice pravým opakem Roxandry Sturdzové, ale vynikala týmž bytřím duchem a vřelým srdcem a pod zevní chladnou

krise zvolna ho přiblížovala Církvi katolické. Pravděpodobně světil se téhož r. 1825 se svými tužbami papeži Lvu XII. i žádal o vyslání do Ruska katolického kněze, jež by papež sám určil, a který by ho připravil k oděknutí se pravoslavi. Nenohl-li tento kr.čz stihnouti včas k jeho smrtelnému lůžku, máme proto přece téněř naprostou jistotu, že Alexandr I. zemřel srdcem spojen jsa s Církví římskou,

*) O jeho smrti čteme v „Histoire del' Eglise“ od Ferd. Maureta následující poznámku: Alexandr I. zemřel 1. prosince r. 1825 v Taganrogu u moře Azovského. Od 1812 tajemná

rouškou zachovala onu ryzí lásku
přátelskou, jež i v nejdělsím životě
skýtá vždy útěchu a sílu.

*

Od Josefa de Maistre odnášela si
hraběnka Svěčinová do ciziny jeho
vlastnoruční dar. Byla to stkvostná

jeho podobizna, na jejímž rámci vy-
ryto věnování:

„Hlas ryziho přátelství tak milý tě
volá;
Spěš tedy, obraze, a zaujmi místo,
kde originál tak šťastným se cítil.“

Marie Tesařova:

Po svatém přijímání.

Můj Ježíši, Tys přišel dnes
do srdce mého schrány,
tím přichystals mi lásky ples,
můj Pane milovaný!

Buď vítán tedy tisíckrát
v mé duši tolik chudé,
teď z pokladů si mohu brát
a přec jich neubude.

Do své mne sevři náruče,
bych Tvoji byla zcela,
pak prudčeji mi zatluče
to srdce v schránce těla.

Tak chudé jest, že nemůže
již ani chudší býti,
Tvá milost však zas pomůže
ve Tvou se lásku skrýti.

Tys celý můj, já celá Tvá,
můj Bože a můj Pane,
zas nový ráj mi otvírá
Tvé Srdce požehnané.

Marie Tesařova:

Kristova Růže.

Na Srdci Ježíše vykvetla Růže,
září jak ze zlata — nádherné krásy —
nadýchat vůně z ní každický může,
lahodných dechem svým vášní žár hasí.

Růže ta nenese bodavých trnů,
trnitá ohrada chrání ji přece,
jak jen ji utrhnout? Úzkostí trnu,
celíckým životem bída se vleče.

Moci k ní přivinout prahnoucí retý!
Zapomnit na všechno, duši co svírá!
Vnořit se v Růži tu, motýl jak v květy,
v zahrádce květinok rosu když stírá.

Duše má. Chápeš již, jaká to Růže?
Rána to přesvatá na Srdci Krista,
Longin ji vsadil tam! Křesťane, nuže,
vejdi jen směle v ni; lásku ti chystá.

Každému otvírá nebeské štěstí,
každému přináší bohatství celé.
„Škola“ ti tlumočí lásky té zvěsti,
čistotu lásky té pěstuje bděle.

O misiích.

Listy z Rumunska.

Do Temešváru jsem jel v přeplněném voze. Cestou jsem uvažoval, jak to navléct, bych co nejspíše byl při své práci. Uminil jsem si odjeti večerním vlakem a ráno se představit u pana faráři v Oršově.

Sdělil jsem svůj úmysl hned na nástupišti v Temešváru řiditeli biskupské kanceláře Dr. Waltnerovi, jenž na mne čekal s autem, narazil jsem však na energický odpor. Ndp. biskup je prý na visitaci. On má prý rozkaz o mne se starat, už prý telegraficky oznámil můj příchod dp. faráři Petru Manocuvrovi do Oršavy.

Dnes jsem prý jejich hostem, ndp. generální vikář, jenž prý se na mne dosud z mých misií pamatuje, se na mne těší atd. Nač vám líčit, jak se zdržují hosté. Znáte to. Přivolíli jsem tedy ku změně programu a jel jsem s úmyslem ztrávit večer v Temešváru mezi známými. Ale když jsme začali se raditi o dalším mém misijním programu, uviděl Dr. Waltner, že mé obavy byly oprávněné. Dle neúprosných předpisů pro cizince v Rumunsku, musí se každý přichodí do Rumunska do 48 hodin od překročení hranic hlásiti u brigády „specială de sigurantă.“ Kdybych měl zůstat přes noc v Temešváru, musel bych se hlásit tam a pak už bych nedospěl na 27. září do Eibentalu.

Tedy „přišlo na má slova“: Rychle mi napsal pan ředitel Dr. Waltner jurisdikční dekret se všemi farářskými právy pro celou oblast Banatských hor a to s platností na celý rok — já v duchu viděl svého zástupce Poldu v Bílsku, jak se mění jako Lotova žena v solný sloup — slyše o dekretu na rok v Rumunsku. Abych aspoň něco viděl z temešvarských památností, zavedl mne Dr. Waltner do Banatie. Víte, co je to? Je to veličanský ústav: Gymnasium, učitelský

ústav, cvičné školy a internát malých i velkých pod jednou střechou. Zajímavé byly učirny těch nejmenších. Stoly v polokruhu kolem velkého stolu s vlhkým piskem, kolem dokola v celé učirně černé tabule ze sádry zasazené v omítce — v rohu jako „vedlejší věc“ stolek učitelů. Je to pokus výchovy samočinnosti — škoda, že jsem neměl času nechat si vše vysvětlit důkladněji, neboť Dr. Waltner nutkal neúprosně, aby ředitel s výklady pospíšil. V místnostech hospodářských a kuchyňských jsme se už dlouho nemohli zdržovat. Zajímavá byla zelinářská zahrada, již musejí chovanci sami obdělávat a přímo mne ohromilo skladiště zavařenin. Chovanci se mi líbili vzezřením, patrně jim ty zavařeniny jdou k duhu — ale i chováním. Jsou to bystří Němci ze Sedmihradska. Ústav je německý. Dr. Waltner mi pravil s opravdovým sebevědomím, že by Němci Sedmihradští nebyli nikdy vyvinuli takovou energii, podnikavost a obětavost, kdyby byli národem „vládnoucím“. Ale zde prý tlak vzbudil protitlak. — Vzpomínal jsem sobě na obětavost a nadšení našich vlastenců v dobách našeho národního probuzení a zápasu a dal jsem Dr. Waltnerovi za pravdu. Ale už mne nutkal k odchodu do krásného nového bohosloveckého semináře, do kaple, kde mne zajímal krásný velký koberec s vetkaným nápisem „Super aspidem et basiliscum ambulabis, conculcabis leonem et draconem“ a originelní barevná okna s obrazy osmera blahoslavenství. Varhany stály 400.000 lvů. V refektáři jsme se bavili s rostomilým panem superiorem semináře a mým dobrým známým prof. Foragem, až mne auto odvezlo zase k nádraží k večernímu rychlíku. Byl opět přeplněn, ale mně zajistili místo, pilný telegram uvědomil dp. faráře v Oršově,

Socha sv. Jana Nepomuckého v Sosnové ve Slezsku.

Dílo opavského sochaře z 18. století Jana Jiřího Lehnerta.

že přijedu v hodině duchů a ochotný rumunský důstojník se staral o to, abych nezaspal a nejel místo do Oršavy do Bukurešti. Autobusem jsem se dostal v Oršově na půl hodiny vzdálenou faru. Dp. farář ještě nespál. Seděl v aktech. Představte si takového rumunského faráře, jenž sprejuje farnost sahající od Mekadie a lázni Herkulových až do Bersasky. Podívejte se na mapu a ustrnete.

A kdybyste viděli cesty v jeho „farnosti!“ ty rokle, hory, doly! Debatovali jsme do dvou hodin v noci. Teď teprv jsem zrovna s úzkostí zpozoroval, jaký úkol nesnadný jsem převzal. Mám jít do osad, jež už kolem dvou roků neměly pravidelných bohoslužeb. Třebakřtit, vyučovat, sezdávat, kázat, zaopatřovat. Fary prázdné, neobsazené. Věru, těžká, těžká úloha. Proto mi v Temešváru dali všechny pravomoci farářů, akta-matriky, protokoly ať pošlu zrovna ordinariátu do Temešváru, proto by si přáli rok mého pobytu, a já budu rád, když to měsíc vydržím. Dp. farář Petr Manocuvre, — z elsaské rodiny — kaplan Ammon Bavorák jsou přetižení prací a těžkými poměry. Vysvětluje mi, že bych měl hned ráno o 7. hodině jeti do Eibenthalu, on prý už u „primpretora“ správce okresních úřadů a „brigády specialů de sigurantů“ mne omluví a dodatečně se vše do mého pasu napiše.

Já znavený, ubitý byl ochoten na vše, jen si přál trochu odpočinku. Dp. farář mne zavedl do světnice, ale zase brzy přišel. „Nejde to, milý příteli, nemůžete jeti!“

Já musím zítřka do Mekadie na kněžskou úřední schůzi, zastávám nemocného 85 let starého děkana — nemohu k „primpretorovi“ ani k „sirugantu“. Musíte si to zítřka obstarat sám. Pošlu s vámi kostelníka. Pak bude třeba poslati do Turna-Severinu k sestřičkám pro hostie, víno vám dám též na cestu. Sv. oleje jsou v Eibenthalu, ty si vezmete s sebou do všech obcí, kam pojedete . . .“

„Také dobře, povídám,“ a jsem rád,

že se dostanu do postele. Už toho jsem měl dost. Noci ze soboty na neděli, z neděle na pondělí, z pondělka na úterý jsem ztrávil ve vlaku, v úterý jsem usínal po půlnoci, dnes po druhé hodině. — To připomínám těm, kteří by snad mi chtěli to „ježdění“ závidět. Usnul jsem, ale skoro ráno mne burcoval opět pan farář. Měl ještě různé věci na srdci. V noci totiž, abych nezapomněl, jsme celý můj cestovní plán převrátili.

Dp. farář naznal, že byl dělán v Temešváru u zeleného stolu a že pán, který jej dělal, nevyznal se v banátských kopcích a roklích. Ráno měl ještě různá dodatečná přání a rady. — Vyslechl jsem vše nahonem a přisvědčil, slíbil, že si zajedu pro hostie do Turnu-Severina sám — pan farář — jenž odjel i s dp. kaplanem na úřední kněžskou schůzi, mi zase slíbil, že večer po návratu mi dá ještě různé rady a pokyny na cestu. Přál jsem si těch pokynů, neboť z toho, co mi o poměrech mezi Čechy řekl, měl jsem opravdu těžkou hlavu.

Přednášel jsem při mši svaté v útulném kostelíku v Oršavě své starosti a obavy božskému Spasiteli a uklidnil jsem se. Začal jsem den opravdu v růžové náladě. Zašel jsem do zahrady pomodlit se breviář. Vedle za kostelem kopal mladík hluboký důl. Poznal jsem v něm námořníka, jenž se mi včera při mém příchodu do Oršavy u nádraží představil jako švagr kostelníka a mne upozornil na autobus čekající na nádraží. Táhá se ho, co kope a on, že bude stavět kolotoč. Dal jsem se do smíchu. „Prosím vás pro koho?“ Prý pro staré i mladé. Přišel kostelník a ten vysvětloval: Na druhé straně kostela je Katolický dům. Tam se hrává kino a tak k tomu ještě kolotoč — též dobrý zdroj příjmů. Jdu do fary připravit se na pochůzku s kostelníkem.

V komoře přebíral dle mého úsudku asi patnáctiletý chlapec vlašské ořechy. V Oršově jsem viděl po prvé letošního roku vlašské ořechy na stromech. Dám

se do řeči s chlapcem — zatím jsem se dověděl, že je to nedávno pokřtěná dcera Turka Ochmeda z Adakalé, již byla hospodyň farská za kmotru. — Inu, zapomněl jsem, že žijeme v době „mikada“ a že jsem v Oršově pravém Babylonu i co do národnosti i co do náboženských vyznání. Na policii i u primpretora jsem byl přijat neobyčejně laskavě. Vyslanectví rumunské v Praze mi vystavilo proti obyčejí visum na celý rok — a to bylo i úřadům v Oršově důkazem neobyčejně příznivě ministerstva zahraničí, na jehož příkaz asi vyslanectví v Praze jednalo. Dáno mi na srozuměnou, abych při sebe menší nesnázi hned telefonoval na úřady do Oršovy. — Učinil jsem ještě nutné nákupy, směnil peníze, koupil si i pro svůj výlet do hor pořádný čagan a pospíchal do fary. Bylo už čtvrt na dvanáct a oběd byl pro mne přichystán o jedenácté hodině. Hnal jsem se k nádraží. Mezi vraty jednoho domu stojí venkovan. Dívá se na mne zvědavě a já vidím v jeho tváři

též dobráckého moravského strýčka. Mimoděk se na něj též zadívám. — Prosim vás, nejste Dr. Žůrek? začne strýček. Jsem, pravím, a Vy? Já jsem Mareš z Bigesu. Hned jsem Vás poznal. Nic jste se nezměnil. — Ó příteli, pravím, změnil, zestárnul jsem! — A kdy k nám přijdete? Pojdte, prosím vás, já spíchám už na nádraží. Po cestě mi pan Mareš, jenž v Bigesu dobrovolně dělal učitele, ač byl prostým rolníkem, mne uváděl do nynějších poměrů rumunských Čechů. Shodovalo se to, co vypravoval, s líčením dp. faráře. U nádraží jsme se rozešli. — Vstoupil jsem do rychlíku úplně přeplněného. Abyste si nemyslili, že Turnu Severin je za humny oršovskými, podotýkám, že jsem musel vyklopit 140 lvů. Přišly ty hostie draho. — Ale nelitoval jsem cesty.

V Turnu-Severinu jsem se tázal mladého Rumuna, kde bývají milosrdné sestry. Nevím, co mi rozuměl, ale zavedl mne ochotně na katolickou faru. (P. d.)

Marie Tesařova:

V jarní jitro.

Všude ples a hláhol ptačí
ozývá se v poli, v lese,
hrdélko co jenom stačí
jarnímu dnu pozdrav nese.

V zeleňoučkém aksamitu
chudobička něžná sedí,
vítá slunko na úsvitu,
slunko mile na ni hledí.

Sluničko se vřídlně směje,
zemi libá s něhou matky,
muškám chystá jarní reje,
broučkům pamlsek zas sladký.

Jarní písně vzduchem letí,
všude nosí radost, štěstí,
ze šefíku vonné sněti
brzo budem kytky pléstí.

Jarní jitro plné vůně
v každé hrudi smutek maří,
duši, která přece stůně,
vystav Boží lásky záři.

Vděčný manžel.

V Lurdech před zázračným pramenem tlačí se davem jistá dáma do nejřednější řady; dáma jest oděna — vlastně svlečena — podle nejnovější módy; chce dobře vidět průvod s nejsv. Svátostí.

Náhle dozorce se k ní blíží a šeptá jí: „Ustupte, milostivá paní; zde není pro vás místo.“ Dáma se nehýbe.

„Ale prosím, račte se kdes trochu dále ukrýt, v nějakém koutku . . . V takovém oděvu nemůžete se objeviti před nejsv. Svátostí . . .“

Dáma se však nehýbe.

Dozorce již již chce mocnou paží pošinouti ji dozadu, když tu blíží se k němu jakýsi pán s broživou tváří: „Co chcete od mé ženy?“ ptá se nevrle.

„Panc, řekl jsem vaši choti, že . . . (viz co pověděno výše . . .)

„Ach tak! Nu, za to jsem vám vděčen z hloubi srdce . . . Pochopilas nyní, jak neslušně jsi oblečena? — Ach, jak vám děkuji. — Vidiš, neřikal jsem ti to již kolikráte? Doufám, že dnešní příhoda tě poučí. — Ještě jednou mnohokrát děkuji . . .“

„Prosím, prosím, není zač . . .“ Ale přece, děkuji, děkuji. „K službám.“

Kostelní toaleta.

Jisti křesťané, ano i křesťanky urputně se brání, žádá-li se, by dámy přicházely do kostela méně neoblečené. Zapominají, že ušlechtilá osoba vždy jest dobře oblečena, vyhovuje-li požadavkům etikety; nuže, také jest etiketa církevní.

Ostatně ne jediná Církev má takové požadavky. Slyšeli jsme nedávno, že do radnice v Madridě bude zakázán vstup všem dámám, které mají krátké sukně a jsou bez rukávů.

Starosta lázeňského města Biarritz napsal mezi jiným tuto zajímavou

poznámku: „Divná věc, že právě osoby, nejméně obdařené půvaby přírody, nejvíce hledí se pochlubit smutky svojí nahoty. Naopak možno konstatovat, že pravá elegance úsilně hledí zahalit své vrozené půvaby . . .“

„Vracím se právě ze Španěl,“ píše jistá dáma, „kde jsem ztrávila několik týdnů. Co nejvíce mne okouzlo, byla toaleta, v jaké ženy přistupují ke stolu Páně. Všechny bez výjimky mají černý závoj krajkový neb tylový, položený prostě na hlavě a spadající až k pasu. Jak sluší jim tento skromný a prostý závoj, který upomíná na první doby křesťanské . . .“

„Poněvadž jsem přijela tam jen na krátkou dobu, nepřijala jsem toho zvyku a šla ke sv. přijímání jak obyčejně v klobouku; ale byla jsem sama, i cítila jsem se mnohem méně v duchu Božím a styděla jsem se . . .“

„Bylo by žádoucí, aby všechny naše ženy učinily za příkladem svých španělských družek a přicházely do kostela v rovněž prostě a skromně toaletě, která upřímně pověděno, jest velmi půvabná . . .“

* * *

Stavba nového kláštera na Sv. Kopečku u Olomouce. Jak se oznamuje, přikročí se letos několikamilionovým nákladem ke stavbě nového kláštera pro sestry premonstrátského řádu na známém poutním a výletním místě na Sv. Kopečku u Olomouce. Klášter bude postaven vedle kostela tak, aby nerušil celkových pohledů na Sv. Kopeček.

Nový kostel sv. Josefa v naší vlasti bude postaven pěčí „Jednoty sv. Josefa“ pro stavbu farního kostela v V. a VI. okrese Mor. Ostravy. V Čechách, na Moravě a v bývalém Slezsku jest celkem 115 svatých zasvěcených ke cti sv. Josefa. Jeden z nej-

oblíbenějších těchto kostelů má být zbourán — totiž v Praze na náměstí republiky. Také vystěhovalci naši v Americe postavili během posledních 80 let na 30 kostelů zasvěcených ochraně sv. Josefa.

Boľševická zvěřstva. Katolická kathedrála petrohradská zavřena. V Malachovce vyhnali bolševici z bytů všechno pravoslavné duchovenstvo s rodinami. V moskevském okrese komsomolská tlupa vnikla do chrámu za bohoslužeb, vrhla se na kněze, sloužícího mši, ustříhla mu vous a pak vyvlekla, 70letého starce, na ulici, kde jej napolo ubila a nechala polomrtvého ležeti na ulici. V Petrohradě bolševici zavřeli a zapečetili katolický kathedrální chrám. V Makievce byl zřízen v katol. kostele biograf, v Nižním Novgorodě se v kostele ubytovala GPU. V Jekatěrinburgu a Samarě byly chrámy zavřeny. Také v Umaní byl kostel zapečetěn. V žitomírském eparchiátu zatkla a uvěznila GPU. všechny katolické kněze. V petrohradské sovětské trestnici zešlel kněz Jurkowicz a oslepl prelát Przyrembel. Abatyše františkánského ženského misionářského řádu Ludwiga byla vypovězena do kraje, ležícího 400 verst severně od Jenisejska. Jeptiška Salomeja, která náležela k těmž františkánskému řádu, zmizela beze stopy.

Obět svého povolání. Na Vsetíně v nemocnici zemřela dne 10. prosince 1929 sestřička z řádu sv. Kříže, která v infekčním paviloně obsluhovala nemocné tyfem. Téměř přes měsíc konala tuto těžkou a nebezpečnou službu u nemocných obětavě, až byla nakažena touž nemocí. Ulehla a zaopatřena svatými svátostmi v krátkce svůj mladičký život dokonala, by odměnu přijala u Toho, který jediné dovede oceniti obětavou práci klášterních sestřiček. A svět? Hází po nich blátem pomluv a nadávek. Odpočívaj v pokoji, duše čistá a šlechetná!

Kněz a trestancova choť. O zemřelé choťi dra Hajna se sděluje: Starší Plzeňané připomínají si z doby, kdy

byla Omladina vězněna na Borech, hezkou a droboučkou mladou paní s děckem na ruce, která docházela v určité hodiny za borskou trestnici a tam vždy pozvedla své dítě do výšky, jako by je ukazovala někomu do oken křídla trestnice, kde byli vězněni Omladináři. Byla to věrná a milující choť dra Hajna, které zvětšený farář borské trestnice P. Josef Boch ukázal místo, jež bylo z okna celý dra Hajna nejlépe viditelné. Týž lidumilný vlastenecký kněz také slíbil mladé paní, že uvědomí dra Hajna o této příležitosti, aby mohl oknem ze svého vězení častěji — alespoň na vzdálenost — spatřiti svoji choť a své dítě, nežli tomu domácí řád trestnice dovoloval.

Český misionář „otcem trpaslíků.“ Český misionář, cestovatel a badatel P. Šebesta zdržuje se právě v Africe, kde se obírá studiem řeči, zvyků, mravů trpasličích křováckých kmenů. Kmeny tyto žijí uprostřed černošských kmenů, od nichž byli „zcivilisováni“. Což znamená vlastně, že Křováci byli a jsou ještě na nižším kulturním stupni než černoši. Trpasličí kmeny podivných názvů, jako Bandaka, Babudu, Bulika a pod. čítají asi 50.000 příslušníků. Trpasličí obdařili českého misionáře názvem „Baba va Bambuti“, „otec trpaslíků“. A kam se P. Šebesta hne, houfy trpaslíků za ním. Zrovna jako malé děti. Lepí se na něho jako mouchy na lep. Je to projev oné přitulnosti, která vyznačuje děti nebo primitivní lidi, stojící vlastně též na úrovni dětí, když pojmou k někomu náklonnost.

Nová sekce kongregace ritu. „Osservatore Romano“ otiskuje papežovo Motu Proprio o založení nové sekce kongregace ritu. Vedle sekce pro svatou liturgii se ustavuje nová sekce historická na prozkoumání života svatých, o nichž jsou zachovány jen historické dokumenty. V čele zmíněné sekce jest Benediktin Quentin, profesor papežského archeologického ústavu.

Nová svato- a blahověst v červnu 1930. Svatořečeno má být 6 kanad-

ských mučedníků z Tóvaryšťa Ježíšova, kteří od r. 1642 do 1849 byli kanadskými Indiány hrozně umučeni. Blahořečení byli 21. června 1925. Svatořečen má být též kardinál Robert Bellarmín T. J. (zemř. r. 1631), který byl blahořečen v květnu roku 1923. Dále bude prohlášena svatou bl. Lucia Filipini, zakladatelka „Zbožných učitelů“ (nar. 1732), která byla blahořečena r. 1925. Bl. Kateřina Thomášová, Španělka z diecése Majorky, zesnulá r. 1754 a blahořečena už v r. 1797, bude letos též svatořečena. Blahořečen bude bratr-laik z pasovské diecése Konrád von Parzham (zemř. 1894) a Janovanka Pavla Frassinetti, zakladatelka sester sv. Doroty, která zemřela roku 188 v Římě.

Jesuita a „svobodné“ Švýcarsko. V minulých dnech přednášel v Curychu jesuita P. Przywara. O žádném náboženském, nýbrž o čistě vědeckém, filosofickém tématu. Nyní je z toho velký poplach, poněvadž liberálové dokazují, že na základě jezuitského paragrafu ústavy švýcarské nemělo být P. Przywarovi vůbec dovoleno, aby ve Švýcarsku přednášel. Hle, tak tedy vyhlíží s rubu to svobodné a nábožensky tolerantní Švýcarsko.

Jak to v Rusku chodí. Jak se z Moskvy sděluje, uspořádali komunisté v sibiřské obci Treuzovce posměšný průvod proti církvi. Věřící byli rouhačským posměchem tak popuzeni, že se na demonstranty vrhli a 60 komunistů zpracovali tak, že museli být odvezeni do nemocnice. Sovětské úřady vzaly si to za záminku k hromadnému zatýkání a přikročily k uzavření kostela.

Boj proti náboženství v sov. Rusku. V Ukrajině v poslední době značně vzrostlo hnutí proti náboženství. Od října 1929 až do února 1930 byly pry na požádání (!) pracujícího obyvatelstva zavřeny 202 kostely a modlitebny různých vyznání. V 5 letech, to jest až do října 1929 bylo zavřeno celkem 364 kostelů a modliteben. V těchto bývalých kostelích a modli-

tebnách bylo umístěno 120 vesnických sovětů, 60 škol a klubů jiné instituce.

Truchlivý stav katol. církve v Rusku Katalog arcidiecése mohylevské na rok 1927 podává nám smutný obrázek katolické církve v Rusku nynějším. Celá Rus je podle tohoto katalogu církevně rozdělena na provincii mohylevskou se čtyřmi sufragánními biskupstvími (Žitomir, Kamenec, Saratov a Minsk), a na čtyři diecése, podřízené přímo sv. Stoliči (Vladivostok, apoštolský vikariát pro západní Sibiř se sídlem v Chabrinu, v Mandžursku, apoštolská administratura gruzínská se sídlem v Tiflisu a apoštolská administratura pro ruské Armény, taktéž se sídlem v Tiflisu). Jak rozlehla území jsou jednotlivým diecésím přidělena, možno viděti na př. z toho, že arcidiecése mohylevská čítá 17 velkých dekanátů se sídly v městech: Petrohrad, Moskva, Mohylev-Horka, Vitebsk, Plock, Charkov, Smolensk, Samara, Perm a j. Jak ohromné to vzdálenosti! A při tom nutno povážiti, že nynější mohylevský arcibiskup a metropolita R o p p, stařec 76letý, musí žiti již od převratu ve vyhnanství v polské Varsavě a odtamtud spravovati rozsáhlou svoji diecési! S ním musí sdíleti vyhnanství i jeho generální vikář dr. Okolo-Kulak, čtyři kanovníci a celá řada kněží, roztroušených po různých polských diecésích. Deset kněží je dosud drženo v Rusku ve vězení. Uprázdňená místa dvou světicích biskupů mohylevských nejsou dosud obsazena; tak i mnohé jiné důležité úřady v arcidiecési. V jiných ruských diecésích poměry nejsou lepší. V Žitomiru není dosud ani diecése. Biskupa ani světicího. V Kamenci je tomu rovněž tak. Biskup saratovský Kessler žije ve vyhnanství v Berlíně. Uprázdňený biskup. stolec v Minsku také není dosud obsazen. Dosud je také uprázdňen stolec apoštolské administratury v Tiflisu. Pohled opravdu žalostný, není se proto proč diviti, jestliže sv. Otec tak často

s bolestným srdcem o ruské církvi mluvívá. Potěšujícím jest faktum, že poměrně velmi mnoho kněží a bohoslovců z arcidiecése mohylevské studuje na světových katol. universitách, jako v Římě, Inomosti, Paříži, Londýně, Krakově a jinde, a pak, že utěšeně zkvetá misijní seminář v Lublině, který založil metropolitů Ropp, aby v něm byli vychováváni budoucí misionáři pro Rusko. Přejeme staříckému metropolitovi, aby jeho utrpení a apoštolská horlivost přinesly těžce zkoušené Rusi brzy hojně požehnání.

Milionářova dcera řeholnici. Jediná dcera amerického „krále ocele“ Karla Schwaba vstoupila do kláštera bosých karmelitek v Greensburku. Předtím nějaký čas patřila do shromáždění milosrdných sester svatého Vincence z Pauly.

Nedostatek kněží ve Francii. Od 3. do 5. listopadu 1926 konal se v Marseille II. národní sjezd francouzský pro získávání kněžského dorostu. Akce pro rekrutování kněžstva není starého data, snad teprve od r. 1924, kdy podařilo se konečně jejímu apoštolu P. Debrelovi uskutečnit záměr, který choval v sobě už od r. 1908. Sjezd navštíven byl 15 biskupy a větším počtem kněžstva i laiků. Referáty nesly se vesměs směrem, jak získati co možno největší počet duší pro stav kněžský. Zvláště zajímavým byl referát člena akademie franc. Goyo „Kněz před veřejným míněním“, v němž dokazuje známý tento historik francouzský, že největší ránu zasadil katolickému knězi tisk, romány, a že tudíž to musí býti opět kniha, jež mu vrátí uloupenou důstojnost a oblibu. Na štěstí je vskutku pozorovat v tomto ohledu obrat ve francouzské literatuře. Postavy katolických kněží, vystupující v posledních románech slavných romancierů francouzských, jsou s to přeroditi veřejné mínění francouzského lidu ve prospěch katolického kněžstva.

*

Říšský pracovní sjezd Mariánských družin čsl. koná se ve dnech 4.—6. července 1930 v Praze spolu s jubilejní oslavou Mar. družin mužů a jinců z Prahy a Brna pod protektorem nejd. arcibiskupa dra Frant. Kordače. Pořad: 4. července (večer): Uvítání delegace sodálů polských a jihoslovanských. Slavnostní družinský večer v sále na Slovanském ostrově. 5. července (sv. Cyr. a Met.): Dopoledne a odpoledne: Pracovní schůze ředitelů, delegátů a delegátek. Referuji: Vldp. P. provinciál Leop. Škarek T. J.: Za rozkvět čsl. družinského hnutí. Dp. P. superior Alois Stork T. J.: Naše práce v Katolické akci. Dp. P. rektor Otto Loula CSsR.: Výchova družinského dorostu. Odpoledne o 4. hod.: Konference ředitelů Mariánských družin. (Směrnice pro vzorné řízení Mariánských družin. Ref. P. F. K Nesrovnal T. J.) O 4½ hod.: Adorace sodálů v chrámu sv. Ignáce. Večer o 7. hod.: Slavnostní akademie k oslavě jub. Družin. 6. července (neděle): Společná jubilejní pout do Staré Boleslavě, kde vzdáme sodálský hold milostné Rodičce Boží a sv. Václavu a zakončíme slavnou bohoslužbou jubilejní slavnosti. Sekretariátem rozeslané oběžníky vrátily Družiny většinou hned v prvních 14 dnech s prvními přihláškami ředitelů, sodálů a sodálek. Svědčí o tom, jak radostně naše Družiny pořádání jubil. oslav a říšského pracovního sjezdu přijaly. Necht se k delegátům a delegátkám z každé Družiny připojí i ostatní sodálové a sodálky, aby jejich zastoupení na jubilejních oslavách a sjezdu bylo co nejčetnější. Zášlete Přípravnému výboru sjezdu Mar. družin v Praze II., Ječná 2, nejpozději do 20. dubna seznam účastníků sjezdových z vaší Družiny, aby mohlo býti včas připraveno ubytování, rozhodnuto o vypravení zvláštního vlaku z Moravy a j. Těší se na zájezd k nám stejně i bratrské Družiny slovanské. Tak Mar. družina akademiků z Poznaň (Sodalicia Marijánska stud. univ. pozn. Poznaň-Uniwersytet) píše: „S velkým

dikem přijali jsme laskavé pozvání na Vaši slavnost jubilejní i sjezd delegátů Marian. družin českoslov. Dovolujeme si ujistiti sodály bratrského národa českoslov., že užijeme velmi rádi Vašeho pozvání a budeme se starati, aby co největší počet se na sjezd dostavil.“ Plná účast budiž snahou i našich sodálů! — Přípravný výbor říšského pracovního sjezdu Mariánských družin.

Chť by Váš syn býti řeholním knězem? Snad ano. Nemáte však dostatečných prostředků na jeho studia. Měsíční obnos, který můžete věnovati na jeho vzdělání, by nevystačil k jeho

vydržování na gymnasiu ve městě. Pro takové případy zřídil řád sv. Augustina v Praze konvikt, ve kterém vychovává hochy, kteří se chtějí později státi kněžími jmenovaného řádu, od první třídy gymnasia až do maturity. Rodiče přispívají pouze měsíčně obnosem předem sjednaným, dle poměrů. Je-li syn Váš zbožný, prospívá-li dobře ve škole a chcete-li, aby se již příštím školním rokem stal chovancem augustiniánského konviktu, dopište ihned na: „*Středoškolský konvikt augustiniánský v Praze III-28*“.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za dar čistoty za přispění P. Marie, vzoru a ochránkyně čistoty a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčínec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Úcta Královny máje.

Úmysl v červnu 1930: **Horlitelé a horlitelky bož. Srdce Páně.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Maria Panna vzor a ochrana čistoty. (Hlavní úmysl.) — Vzkříšení. (Báseň.) — Eva, matka smrti, Maria, matka života. — Marii. (Báseň.) — Pán s vámi! — Pojďte ke mně . . . Marii. (Báseň.) — Hraběnka švečtinová. — Královna máje. (Obrázek.) — Po svatém přijímání. Kristova Růže. (Báseň.) — O misích. — Socha sv. Jana Nepomuckého v Šanově ve Slezsku. (Obrázek.) — V jarní jitro. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlik.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V květnu modleme se k Marii P., vzoru a ochraně čistoty.
(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. Č. Sv. Filipa a Jakuba, ap. P. (62.) - Pobožnosti mariánské. Návrat zbloudilých kněží do církve sv. Družiny mariánské. Poutní místa mariánská.
2. P. Sv. Athanasia, bisk. a uč. cirk. - I. pátek v měsíci. Pobožnost k bož. Srdci Páně. Zdar májové pobožnosti. Křesťanská horlivost. Přemáhání pokušení.
3. S. Nalezení sv. kříže. (326.) - Úcta ke sv. kříži. Apoštolát svatého Cyrilla a Methoda. Více farností. Misie mezi pohany. Dorost řeholní. Bohoslovné ústavy.
4. Neděle II. po Velikonoci. Sv. Moniky, vd. (387.) - Křesť. matky a vdovy. Dar vroucné modlitby. Důvěra v Boha. Obrácení bludařů. Zemřelí rodiče.
5. P. Sv. Pia V., pap. (1572.) - Sv. Otec Pius XI. Návrat Angličanů do církve sv. Apoštolát modlitby. Pobožnost růžencová. Obrácení židů na víru katolickou.
6. Ů. Sv. Jana, ap. muč. (95.) - Dar trpělivosti. Láska k čistotě. Křesťanská Omladina. Pobožnost k nejsvětější Svátosti. Horliví kazatelé. Řeholní dům.
7. St. Slavnost sv. Josefa, patr. cirk. - Úcta sv. Josefa. Jděte k Josefovi. Za Boží ochranu poutníkům. Jednoty sv.-josefské. Zbožnost v rodinách. Zemřelí kněží.
8. Č. Zjevení sv. Michaela, arch. (490.) - Bratrstvo sv. Michaela. Pokoření nepřátel církve sv. Za obrácení hříšníků. Pokoj a mír mezi národy. † rodiče.
9. P. Sv. Řehoře Nazians, bisk. a uč. církevního. (391.) - Naši velepastýři. Církev katolická na východě. Časté sv. přijímání. Obnova ducha řeholního. Nemočení.
10. S. Sv. Antonína, bisk. (1459.) - Za smilování Boží. Katol. akce. Sjednocení Slovanů v církvi katol. Duchovní cvičení. Katol. studující. Dorost kněžský.
11. Neděle III. po Velikonoci. Sv. Mamerta, bisk. (477.) - Za svornost. Odvrácení zlého. Vykonání velikon. povinnosti. Duch křesť. ve spolicích. Umírající.
12. P. Sv. Pankráce a Domitily, muč. (304.) - Statečné vyznání víry. Pronásledování křesť. na Rusi. Dar zbožné modlitby. Nepřátelé Boží. Obnova duch. života.
13. Ů. Sv. Serváce, bisk. (384.) - Potlačení nepřátelského tisku. Příprava k sv. břimování. Dilo šíření víry. Dar střidmosti. Vzbuzení dobrého úmyslu.
14. St. Sv. Bonifáce, muč. (307.) - Sjednocení církve východní s římskou. Zachování úrody zemské. Práce domácí a polní v duchu křesť. Dobrý úmysl.
15. Č. Sv. Jana de la Salle, vyzn. (1719.) - Katoličtí věitelé a katol. školy. Časté přijímání sv. svátostí. Dobré zpytování svědomí. Dar pokory a tichosti.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za dar čistoty za přispění P. Marie, vzoru a ochránkyně čistoty a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zachťž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachťž církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852. Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Úcta Královny máje.

Úmysl v červnu 1930: **Horlitelé a horlitelky bož. Srdce Páně.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. P. Sv. Jana Nepom., muč. (1383.) - Úcta sv. patronů našich. Pokoj a mír v říši naší. Horliví zpovědníci. Duchovní správceové. Dar pravé lítosti a pokání.
17. S. Sv. Paschala Baylon. (1592.) - Úcta k nejsv. Svátosti. Bratrstvo ustavičného klanění. Úcta k oběti mše sv. Trpělivost v souzení. Nemocný.
18. Neděle IV. po Velik. Sv. Venancia, m. (250.) - Obrácení nepřátel církve. Kněží odpadlici. Apoštolská činnost. Katol. studující. Dorost kněžský.
19. P. Sv. Petra Celest., pap. (1296.) - Sv. Otec Pius XI. Častější sv. zpověď a sv. přijímání u mužů a jinochů. Usmíření rozvedených manželů. † kněží.
20. Ů. Sv. Bernardina Sen., (1414.) - Bohoslovné ústavy. Povolání k stavu duchovnímu a řeholnímu. Dar moudrosti a síly. Poznání života svatých.
21. St. Sv. Felixe, řeh. (1587.) - Katolické řehole. Boj proti nestědlosti. Dobrý příklad. Prosba o dary Ducha svatého. Usmíření národů. Nemocní.
22. Č. Sv. Julie, p. a muč. (439.) - Ženské kláštery. Láska k čistotě. Naše nevinná mládež. Prosba o dar pobožnosti. Stavba nových chrámů. † rodiče.
23. P. Bl. Ondřeje Bobola, ř. m. (1657.) - Tovaryšstvo Ježíše. Obnova slibu křestního. Papežský ústav misijní. Pohrdání slávou a marností světskou.
24. S. Panny Marie, pomocnice křesťanů. - Důvěra k Panně Marii. Přemáhání hříchů. Život náš v duchu víry. Přemáhání vlažnosti a nedbalosti.
25. Neděle V. po Velik. Sv. Řehoře VII. pap. (1085.) - Naši velepastýřové. Rád benediktinský. Modlitba o dobré kněze. Zachovávání církevního postu.
26. P. Sv. Filipa Ner., vyzn. (1595.) - Nové kongregace. Obětavost pro chrám Boží. Zbožné obcování službám Božím. Odstranění lidských ohledů.
27. Ů. Sv. Magdaleny z Perzis, p. (1607.) - Družiny mariánské. Šíření katolických knih a časopisů. Obnova ducha řeholního. Dar poslušnosti a pokory.
28. St. Sv. Viléma, řeh. (812.) - Noví kandidáti řádu. Dobré čtení pro nemocné. Nemocní a jich ošetřovatelé. Apoštolát sv. C. a M. Katolické misie.
29. Č. Nanebevstoupení Páně. - Prosba Půjď království Tvé. Touha po nebi. Snaha po dokonalosti křesť. Sjednocení církve vých. se římskou.
30. P. Bl. Zdislavy Berk. - Ochranná dívek. Dobročinné ústavy. Nádražní misie. Dobrodinci chudiny. Spolek křesťanské charity.
31. S. Maria P., prostřednice všech milosti. - Vyzývání Panny Marie. Živí a zemřelí členové bratrstva bož. Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Díky za dary.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie. všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za dar čistoty za přispění P. Marie, vzoru a ochránkyně čistoty a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčínec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Úcta Královny máje.

Úmysl v červnu 1930: **Horlitéle a horlitelky bož. Srdce Páně.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Krunert Bl., **Perličky růžencové, rozjímání růžencová.** Cena Kč 1.50.
 Loyla M. M., **Před Velebnou Svátostí.** Eucharistické úvahy. Cena Kč 5.—.
 Mathon Placid, **Svatý růženec.** Způsob a modlitby sv. růžence. Cena Kč 1.—.
 Neue Novene zu Ehren Unserer lieben Frau von Lourdes für Kranke. Cena Kč 2.—.
Pobožnost májová, podle původní konané v Lurdech. Cena 50 hal.
 Denis A., **Měsíc Panny Marie.** Rozjímání o modlitbě „Zdrávas Královno“. Cena Kč 3.—.
 Eymard J., **Měsíc Panny Marie,** naší milé Paní nejsv. Svátosti Oltární. Cena Kč 2.—.
 Eymard J., **Nejsvětější Svátost Oltární.** Cena Kč 2.—.
O přípravě a přijímání svátosti břimování. Cena 50 hal.
 Springer Em., **O Salutaris Hostia.** Eucharistie, cíl a střed kněž. činnosti. Cena Kč 1.50.
 Stolz Alban, **Knížeečka růžencová.** Cena 60 hal.
Svátostný Spasitel. Poučení a příprava ke sv. zpovědi a přijímání pro mládež školní a dospělejší. Cena Kč 5.—.
 Tagliaferro Jan, **U stolu Páně.** Biblické úvahy k sv. přijímání. Cena Kč 3.—.
 Vojáček Meth., **O častém sv. přijímání a o časté sv. zpovědi.** Cena Kč 3.—.

Kázání.

Dvorecký Jan, **Kříž Kristův čili rudý prapor socialismu.** Třicet májových kázání o sociální otázce. Cena Kč 3.—.
 Geissler B., **Perly posvátného řečnictví,** díl VI. Kázání na Boží hod svatodušní, slavnost nejsvětější Trojice a Božího Těla. Cena Kč 8.—.
 Herzig J., **Májová pobožnost.** 32 rozjímání. Cena Kč 4.—.
 Janovský Fr., **Hvězda jitřní.** Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 3.—.
 Janovský Fr., **Immaculata.** Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 2.—.
 Janovský Fr., **Paraklytus,** kázání na dobu svatodušní. Cena Kč 5.—.
 Janovský Fr., **Slovo Boží na neděle a svátky,** díl III., doba svatodušní. Cena Kč 6.—.
 Kolísek L., **Zdrávas Maria!** 31 rozjímání na počest Bl. P. Marie. Cena Kč 2.—.
 Soukup Em., **Rozvila se růže.** 32 úvah pro měsíc květen. Cena Kč 6.—.

Hudebniny.

Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka.** Smíšený sbor. Cena Kč 1.—.
 Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka.** Ženský sbor s průvodem varhan. Cena Kč 3.—.
 Hromádka Ant., **Hymni et cantica in festo Corporis Christi** (latinské) pro smíšený sbor. Partitura Kč 5.—, čtyři hlasy Kč 8.—.
 Křížkovský P., **Regina coeli** (latinské). Mužský sbor s průvodem piana. Partitura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—.
 Kudr Vincenc, **Zpěvy k Božímu Tělu** (latinské). Na text agendy pro smíšený sbor s průvodem harmonia. Cena Kč 15.—.
 Marhula Ed., **Tě, Bože, chválíme.** (Te Deum.) Smíšený sbor s průvodem varhan. Cena Kč 4.—.
 Pátek Bernard, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Cena partitury Kč 2.—.
 Sec T., **Z květů Mariánských.** Písně ve snadném slohu s průvodem, řada I. Cena Kč 6.—.
 Sec T., **Z květů Mariánských.** Písně ve snadném slohu s průvodem, řada II. Cena Kč 6.—.
 Vicha L., **Šest písní Mariánských a Pangelingua k pobožnostem májovým** pro dva ženské hlasy s průvodem varhan. Cena Kč 5.—.
 Vlk Alois, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Partitura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—.

PŘÁVĚ VYŠLY! NOVINKY! PŘÁVĚ VYŠLY!

V NAKLADATELSTVÍ

OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ,
STAROBRNĚNSKÁ 19-21.

»Před oltářem Páně«

Nová nejvyš potřebná příručka uvádí snadným a praktickým způsobem děti všech stupňů ke zbožné účasti na mši sv. i k hodnému přijímání svátostí. Čtyři pobožnosti ke mši sv. jsou doprovázeny vkusnými barevnými obrázky liturgickými, jež dobře znázorňují všechny důležitější okamžiky nejsv. oběti. Levná cena velmi pěkně vypravené knížky umožní zajisté hromadné její rozšíření mezi naši mládež a usnadní tak i práci katechetovu ve škole.

V úhledné celoplátěné vazbě barvy hnědé neb třeshňové.

Cena Kč 7.—.

HANS ESCHELBACH ∞ PŘELOŽIL O. S. VETI:

ZA NÍM!

ROMÁN Z DOB KRISTA PÁNA.

Tento zajímavý román možno postavit dobře po bok slavného „Ben Hura“. Velmi živým, názorným a poutavým způsobem líčí poměry v době Kristově a zvláště osudy Šimona Cyrenského a Veroniky, Marie Magdaleny a moudrého Římana Kaja, jež všechny přitáhne slovo i příklad božského Spasitele, aby v tiché oběti odříkání kráčeli bez bázně se svými kříži — za Ním.

Velmi vhodná četba zvláště pro velikonoční dobu!

Stran 334. :-: Cena brož. Kč 20.—, v plátně vázané Kč 32.—.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Dle výnosu Ředit. pošty a telegrafů v Brně, čís. 44.382/Vl. ze dne 3/6. 1922 je povoleno používání známek novinových pro časopis: „Škola Božského Srdce Páně“.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Ríšský pracovní sjezd Mariánských družin čsl.

koná se ve dnech 4.—6. července 1930 v Praze spolu s jubilejní oslavou Mar. družin mužů a jinochů z Prahy a Brna pod protektórátem nejdp. arcibiskupa dra Frant. Kordače.

Pořad:

4. července (večer): Uvítání delegace sodálů polských a jihoslovanských. Slavnostní družinský večer v sále na Slovanském ostrově.

5. července (sv. Cyr. a Met.): Dopolodne a odpoledne: Pracovní schůze ředitelů, delegátů a delegátek.

Referují: Vldp. P. provinciál Leop. Škarek T. J.: Za rozkvět čsl. družinského hnutí. Dp. P. superior Alois Stork T. J.: Naše práce v katolické akci. Dp. P. rektor Otto Loula CSSR.: Vychova družinského dorostu. Odpoledne o 4. hod.: Konference ředitelů Mariánských družin. (Směrnice pro vzorné řízení Mariánských družin. Ref. P. F. K. Nesrovnal T. J.)

O 4½ hod.: Adorace sodálů v chrámu sv. Ignáce. Večer o 7. hod.: Slavnostní akademie k oslavě jub. Družin.

6. července (neděle): Společná jubilejní pout do Staré Boleslavi, kde vzdáme sodálský hold milostné Rodičce Boží a sv. Václavu a zakončíme slavnou bohoslužbou jubilejní slavnosti.

Sekretariátem rozeslané oběžníky vrátili Družiny většinou hned v prvních 14 dnech s prvními přihláškami ředitelů, sodálů a sodálek. Svědčí o tom, jak radostně naše Družiny pořádání jubil. oslav a říšského pracovního sjezdu přijaly. Nechtě se k delegátům a delegátkám z každé Družiny připojí i ostatní sodálové a sodálky, aby jejich zastoupení na jubilejních oslavách a sjezdu bylo co nejčetnější. Zašlete Přípravnému výboru sjezdovému Mar. družin v Praze II., Ječná 2, nejpozději do 20. dubna seznam účastníků sjezdových z vaší Družiny, aby mohlo býti včas připraveno ubytování, rozhodnuto o vypravení zvláštního vlaku z Moravy a j.

Těší se na zájezd k nám stejně i bratrské Družiny slovanské. Tak Mariánská družina akademiků z Poznaň (Sodalicia Marijanska stud. uniw. pozn. Poznań-Uniwersytet) píše: „S velkým díkem přijali jsme laskavé pozvání na Vaši slavnost jubilejní i sjezd delegátů Mariánských družin českoslov. Dovolujeme si ujistiti sodály bratrského národa československého, že užijeme velmi rádi Vašeho pozvání a budeme se starati, aby co největší počet se na sjezd dostavil.“

Plná účast budíž snahou i našich sodálů!

**Přípravný výbor říšského pracovního sjezdu
Mariánských družin.**

Staniolové sbírky, též i jiné kovy

kupuje

LUDVÍK JANÁK,
výroba kovů

v Brně—Králově Polí, Poděbradova ulice č. 51.

Zásilky pouze od 10 kg výše!

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV.

BRNO, ČERVEN 1930.

ČÍSLO 6.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Horlitélé a horlitelky úcty božského Srdce Páně.

(Hlavní úmysl.)

Každá pobožnost potřebuje duchovního vůdce, aby se náležitým způsobem konala. Ku rozšíření té neb oné pobožnosti je opět třeba povzbuzení a poučení slovem Božím a nyní též duchovními časopisy, které o pobožnostech různých jednají. Nápomocní k šíření pobožnosti a tu zejména úcty božského Srdce Páně mají býti horlitélé a horlitelky této nad jiné krásné pobožnosti. Papež Lev XIII. pravi ve stanovách Apoštolátu modlitby tato slova: „Věřící, kteří jako členové Apoštolátu modlitby, zvláštní horlivostí v pobožnosti vynikají a jsou horlivostí o spásu duší naplnění a proto horlitélé a horlitelky se nazývají, mají se všemi přístupnými prostředky snažiti, denně víc a více ke cti Boží a ke spásu duší pracovati a účtu nejv. Srdce Ježíšova šířiti. Právě horlitélé a horlitelky jsou vlastním jádrem Apoštolátu modlitby. Oni získávají nové členy Apoštolátu modlitby a úcty nejv. Srdce Ježíšova, rozdávají jim členské listky, měsíční časopisy, pomáhají, aby i dívky, mládenci a panny přidružili se k eucharistickému tažení kříže Apoštolátu modlitby, sami nadšení jsouce, povzbuzují k účasti na

společném sv. přijímání, usmíření v první pátek v měsíci, vykládají o užítku a požehnání Apoštolátu modlitby, aby členové v horlivosti neustávali, ale větší a větší horlivosti naplnění byli. V každé místní skupině našel by se horlitél nebo spíše horlitélka, kteří by se podjali jmenovaných povinností. To se ovšem má státi vždy za vědomí a se souhlasem duchovního vůdce Apoštolátu modlitby nebo duchovního správce farnosti. Nyní panujícímu sv. Otci Piu XI. mnoho na tom záleží, aby účta nejv. Srdce Páně víc a více se šířila mezi věřícími, aby všude a ode všech zazníval jeden hlas: Pochváleno budiž božské Srdce Páně, skrze které věčnou spásu máme; jemu čest a sláva na věky! Sv. Otec Pius XI. si přeje, aby skrze horlitéle a horlitelky účta nejv. Srdce Páně v tomto měsíci všude znovu oživila ve všech zemích, u všech národů a tedy i v naší česko-slovenské republice, aby se dočkala šťastnější budoucnosti. Horlitélé a horlitelky, rozšiřujte náš časopis „Školu bož. Srdce Páně“, jenž jest časopisem pro zbožné spolky a bratrstva mezi Čechoslovany a přináší čtenářům krásné

pojednání o účtě božského Srdce Páně. Naši spolupracovníci snaží se horlivě svými pojednáními vzbuditi v srdcích čtenářů a čtenářek úctu k bož. Srdci Páně, kteréž jim hojně za to odplatiti ráčíž. Duchovního čtení je nadmíru potřeba v době naší, v době lhostejnosti a veliké netečnosti v životě křesťanském, v době

sobectví a hmotářství je třeba na výsost probudit lásku k Ježíši Kristu, Králi králů, který prvé nás miloval a sebe sama za nás vydal až na smrt kříže. — Horlitelé a horlitelky, chopte se ochotně práce v účtě bož. Srdce Páně, získávejte přátele Ježíši Kristu, jemuž budiž čest a chvála na věky. Amen.

Marie Tesařová:

Srdce Pána Ježíše.

Ježíši, Tvé Srdce zlaté
oceán jest beze hrází,
na milosti přebohaté;
slunce, které nezachází.

Do všech koutů světa září.
sídlo lásky dobrotivé,
s trůnu svého na oltáři
studnici jest vody živé.

Hnízdečkem jest lidské duši,
která spěchá v Ně se skryti,
v Něm ji klid nic neporuší,
blaženost jí z Něho svítí.

Srdce Tvé je zlatodolem,
který nikdo nevybere,
hladovícím vzácným stolem,
síli duši ve důvěře.

Srdce Tvé stan rajske krásy,
v níž má duše vejít žádá,
Srdce Páně — sídlo spásy,
šťěstí to Tvá láska sprádá!

Boží Tělo.

Úvaha. Píše Ignát Záháněl.

Velká slavnost. Od nejmenších dítek až po starce, potřebující k chůzi podpory v podobě hůlky, těšíme se všichni na velkou slavnost Božího Těla. Krásně praví sv. Tomáš Akvinský, že byla přeložena ze Zeleného čtvrtku, kdy by se vlastně měla slaviti, jako v den ustanovení tohoto pro nás tolik radostného tajemství, do doby svatodušní, že potřebí osvi-

cení Ducha svatého, abychom v toto tajemství pevně věřili a důstojně se mu kořili. Je to slavnost, kterou pořádá stádo svému nej-laskavějšímu, nejdobrotivějšímu pastýři; děti nejlepšímu Otci, pozemští poddaní svému nebeskému Pánu a vládci svých duší. Je to slavnost, při níž oslavuje církev co nejnádherněji svého Spasitele, Vykupitele, zakladatele, který pravil:

„Nenechávám vás sirotků, přijdu zase k vám.“ (Jan 14, 18.) Je to slavnost, již vyznáváme, potvrzujeme skutky svou vírou, klaníme se, uctíváme svého nejvelebnějšího Boha, Pána nebes i země, pod nepatrnou způsobou chleba, pevně věřime v jeho slova: „Já jsem chléb živý; kdo přichází ke mně, nebude lačněti, a kdo věří ve mne, nebude žízni nikdy . . . já jsem chléb živý, jenž s nebe sestoupil; bude-li kdo jísti z chleba toho, živ bude na věky. A chléb, který já dám, tělo mé jest (které dám) za život světa. (Jan 6.) Ve Zjevení pak čteme o této svátosti: „Hle, stánek Boží s lidmi a přebývati bude s nimi a oni budou jeho lidem a on, Bůh, bude jejich Bohem.“ (Zj. 21, 3.)

Celá příroda odívá se, protože slavi se Boží Tělo v jarní době ojediněle nádherně zbarvenou rouškou, jako by vítala a obdivovala se svému Stvořiteli. Jak radostně vyšňořují matinky i ta batolátka, která se sotva mohou postavit na nožičky, a vystrojí je za družičky a za mládenečky. Jsou nejkrásnější ozdobou celého Božítelového procesí tato neviňátka. Krásně dokazoval tuto pravdu král francouzský, svatý Ludvík. Když byly lodi, se kterými se plavil z Evropy do Afriky v boji s loupežníky z Tunisu (na jaře roku 1270), volali z nedaleké lodi, na kterou se právě vrhla síla nepřátel: „Požehnej nás Božím Tělem!“ Když nebylo po ruce ani kněze ani velebné svátosti, chytl král maličké, nevinné dítě, které bylo poblísku, vyzdvihl je oběma rukama vysoko vzhůru a dělal jeho tělíčkem nad bojujícími kříž, žehnal je tímto andělíčkem, z čehož měli všichni obrovskou radost a byli posilněni i uspokojeni. Svatá církev ozdobuje v tento den monstanci, v níž je Tělo Páně, nejkrásnějšími růžemi, zve v nejnádhernějších hymnech všechny své dívky k oslavě, posílá neviditelné zástupy nebeských andělů, aby doprovázeli a oslavovali Krále králův, který nezacloněn ukazuje se svému lidu. My se klaníme v pološeru, až přijde oka-

mžik, kdy nás povolá k sobě a kdy ho budeme viděti a na něho patřiti tváří v tvář, a pak na věky věkův. Nestačíme časem, abychom důstojně poděkovali za nesčetná dobrodíní, kterými nás zasypává po celý náš život, od kolébky až do rakve každého. Vždy stále, v každém okamžiku je nejdobrotivější, nejlaskavější náš Bůh, náš Otec, náš Stvořitel, náš udržovatel na životě. Živí nás svým tělem, žehná, vede nás, až nás dovede k sobě do své nebeské říše. Kéz jenom posloucháme jeho vnuknutí, žijeme podle jeho přikázání! Pak budeme s ním slaviti jedinou Boží Tělo na nebi. Prosme, aby nás žehnal nyní a neopouštěl nás se svým požeháním až do poslední hodinky našeho života.

Slavnost Božího Těla působí i na nevěrec. Spoluzakladatel a první z původců, že rozšířila se tak velice nevěra ve Francii, byl Diderot (žil 1713 až 1784). Napsal o této slavnosti následující myšlenky: Někteří nudní přemrštěnci neznají blahodárných účinků obřadů církve katolické. Nikdy neviděli nadšení zástupů o průvodu Božítelovém, což často mne dojalo. Když jsem se díval, byl jsem vždy velmi dojat, když kráčela dlouhá řada kněží, v úctyhodných ornátech, řada hochů-ministrantů, oděných v červené komže, v bělostné rochetě, opásané modrým pásem, před nimi a za nimi pak postupovaly obrovské zástupy lidí v tiché zbožnosti. Vždy bylo mé srdce do nejzazších záhybů otřeseno, když jsem naslouchal zpěvům, které zpívají s největším nadšením kněží i nesčíslné velký zástup mužů, žen, dívek, hochů i dětí. Celé mé nitro se rozplývalo v náboženské city a z mých očí tekly horké slzy. Toto všechno má v sobě cosi nepopsatelně okouzlujícího, melancholického, dojemného, povzbuzujícího, strhujícího k náboženským dojmům.

Takto soudil zarytý, velký nevěrec o tomto svátku. Neměli bychom býti my věřící, my věrné děti božského Mistra hluboce dojati? Máme býti přítomni s největší možnou zbožností,

nadšeně nasloučati nebo spolu propěvovati vzácné zpěvy, které se zpívají při tomto průvodu! Pějme nadšeným srdcem: „Chvalte ústa! předúctojnou svátost těla v závodu, chvalte krev, již láskou hojnou pro člověka svobodu ráčil v oběť bohatkou vyhlásit král všech národů (přel. Sušil Fr.)

Více rozhodnosti! Máme sice viru, věřme, že jest Ježíš Kristus ve svátosti oltární skutečně přítomen ve způsobách chleba a vína. Tato víra je však příliš slabá, neproniká našeho srdce a ledví, zůstává na povrchu, nevniká v nás, nejsme rozohněni láskou a účtou k tomuto svatému tajemství. Učili jsme se této pravdě ve škole jako děti, slyšeli jsme o ní kázati, četli, rozjímali jsme o této velebné Svátosti, snad jsme četli nejednou, ale několikrátě všech osmnáct hlav čtvrté knihy „Zlaté knížky Kempenského“, zůstali však chladni, nevznítli se v našem srdci plamen lásky k Božímu Tělu. Zůstali jsme, jakými jsme byli dříve. Dařilo se nám, jak čteme o pozdějším královi bavorském Ludvíku I. Jel jako korunni princ lodí z Neapole do Palerma. Jeho lékař dr. Rinseis seděl na palubě a četl. Ludvík přistoupil k němu a ptal se: „Co je to?“ Když mu lékař ukázal knížku, měl velkou radost, že je to španělské vydání Kempenského. Žádal, aby mu je přenechal, což učinil. Když zemřel král roku 1868, odevzdala pozůstalost knížku dru. Ringseisovi. Pánové vyřizující pozůstalost viděli na knížce podpis doktora, proto mysli, že mu patří. Byl v ní lístek, kde označil si král, že přečetl knížku 18krát. Mnoho míst podškrtl, mnoho označeno po kraji. Ve čtvrté knize, jednájící o velebné Svátosti, byly podškrtnuty celé odstavce, celé strany, což činilo dojem, že čtenář-král byl proniknut vroucí láskou k velebné Svátosti.

I kdo má malý, méně vyvinutý, nepěstěný smysl pro krásy přírodní, jest okouzlen, vidí-li nádherný les, pěknou krajinku, půvabné údolí, dí-

vá-li se v noci na tisíce zářivých hvězd, které hlásají moc Stvořitele a krásu jeho domu. Jaké dojmy nasmazatelné, jaké dojemné myšlenky, jaká opravdová předsevzetí měl by v nás vybavit vstup, vkročení do kostela, kde hoří před hlavním oltářem věčné světlo. Není tu archa úmluvy, není tu stola, obloženého zlatem, na něž se kladlo dvanácte chlebů předložení z nejpěknější nekvašené mouky, není tu nádoby s vínem, což vše bylo ve svatyni národa židovského. Tuto je přítomen Ježíš Kristus. Pán Pánů, samo nebe snáší se z výšin nebeských dolů do slzavého lidského údolí, je tu všemohoucí, neskonale bohatý, vzácnější, než co vůbec mohou spatřiti naše oči, neskonale krásnější, než všechna pomyslitelná krásas, mohutnější, mocnější než všechno dílo jeho rukou.

Jak krásně povzbuzoval již starozákonní pěvec k této chvály: „Chvalte Pána v jeho svatyni, chvalte ho na jeho mocné obloze. Chvalte ho pro jeho velebdla, chvalte ho pro jeho velikou vznešenost. Vychvalujte ho zvukem rohu, vychvalujte ho harfou a citerou, vychvalujte ho bubnem i tancem, chvalte ho strunami i pišťalou, vychvalujte ho cinkotem zvonců, vychvalujte ho chrěstem cimbálů! Vše, co dýchá, chval Hospodina! Alleluja. (Ž. 150).

Proč nemáme tak vroucí víry, proč nejsme cele proniknuti tak velkou pokorou, jako byl olomoucký biskup, kardinál František Ditrichstein, který konal roku 1606 v městě Olomouci Božitělový průvod, při němž šel nesa velebnou Svátost, bos, nad čímž protestanté užasli hlavou kroutili. Proslulý misionář, kněz, jesuita Adam Kravarský (žil v XVII. století), těšil se celý rok na Boží Tělo. Zúčastnil se co nejzbožněji průvodu, pak po celý týden skoro nevycházel z kostela, byl tam i v noci, hlasitě se modlil k velebné Svátosti, choval se jakoby měl slyšení u krále.

Bojujme proti své netečnosti, lehkomyslnosti, ledové chladnosti! Považme:

Je tu ve svatostánku, ve svaté hostii
Nejsvětější, který zná naše srdce,
soudce světa, jemuž je vše známo,
naše nejtajnější myšlenky, žádosti,
již nyní soudí nás! Necítíme, že jsme
pouhé nic, prach a popel, velcí hříš-
níci, nehodní býti jeho dětmi? I my
máme mnohem větší příčinu volati
se svatým Petrem: „Odejdi ode mne,
Pane, neboť jsem člověk hříšný!“
Stalo se to při zázračném rybolovu
v jezeře Genezaretském. (Lk. 5.)

Považme: Je pod způsobou chleba
přítomen beránek Boží, snímá hříchy
světa, byl pro nás, pro mne ukřižován,

pojďme k němu, zve nás k sobě!
V Něm je božská síla, nebudme malo-
myslní, pomůžte nám v boji proti po-
kušeni, proti svůdcům. Proč se k němu
neutikáme, proč ho neprosíme, aby
stál při nás v boji proti všem ne-
přátelům naší spásy? Je láska sama!
Naše srdce je pravou láskou tak
chudé!

S Ježíšem dosáhneme pokoj, mír,
štěstí, spokojenost. Prosme o tyto a
jiné ctnosti, hlavně o vytrvalost! Při-
činme se ze všech sil, abychom do-
byvše milosti, setrvali v ní a s ní
spolupůsobili. Amen.

Anna Maria:

Synu Boží.

Synu Boží, přes trn, hloží
vede cesta k spasení,
láskou Tvoji žal se zhojí
a jsme zase blaženi.

Synu Boží, blud se množí
po té naší otčině,
dej, ať v duši víra buší,
na Tvém srdci spočine.

Synu Boží, u podnoží
Tvého klekám s důvěrou,
dej, bych v žití mohla jíti
s láskou Tvou v říš nadvězdnou.

Synu Boží, přes trn, hloží
šel jsi, když byls na světě,
a dnes ještě na té cestě
lásky Tvé květ vykvete.

Anna Maria:

P í s e ň.

Sladká píseň v srdci zvučí,
zlé snášeti mlčky učí,
v srdci zpívá jako pták,
k nebi učí zvedat zrak.

Píseň lásky k Bohu svému,
který žehná lidu všemu,
píseň diků Ježíši,
jež bol každý utiší.

I k Marii, nebes Máti,
píseň svou chci zazpívatí,
rozechřívá každý cit,
jež je v bolném srdci skryt.

Sladká píseň v srdci zvučí,
když kolem nás bolest hučí,
jest to píseň k Marii,
jež nás láskou ovíjí.

Pán s vámi!

Napsal farář M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování.)

Hlava IX.

Bůh s chudými a trýzněnými.

Pokrok, na který naši volní myslitelé jsou tak hrdí, předstíraná rovnost, oblíbený předmět jejich prázdných snů, to vše neusvědčí ze lži slova Kristova: Chudé vždycky budete míti s sebou. (Mat. 26, 11.) Vždycky bude ve městech i nejzámožnějších slyšati výkřik bolesti: Mám hlad, je mi zima; prosím o kousek chleba, abych se směl ohrát, o oděv, o útulek, kde bych složil svou nemocnou hlavu. V pohanském sobectví byli zvlášť hodni politování dělníci, otroci, staří lidé a umírající. Když byli celý svůj život ztrávil ve službách svých pánů, ti pro ně neměli ani laskavého pohledu, slova rozloučení, chudé rakve. Jejich mrtvolky bývaly kořistí dravých ptáků nebo tlely v dešti a slunci.

Ale pod vládou Ježíšovou, jenž je otcem chudých, mají naši staří lidé, naši nemocní, opravdové paláce, kde by mohli přebývati, největší lékaře, aby je navštěvovali a k ošetření mají osoby, jež moslemíni nazývají anděly Francie. Všem těmto trpícím dí muž Boží sv. Pavel (II. Ker. 4, 17.): Pán s vámi! Ano, buďtež i vy s ním, jako on chce býti s vámi. V něm naleznete rejněžnějšího otce, nejlepšího přítele. Ještě maličko dní utrpení, které jest pomíjející, lehké, ale zjednává nám v míře přenesmírné slávu věčnou, plnovážnou . . .

Překrutní jsou tedy nevěrci, kteří v nemocnicích hledí svými ďábelskými slovy vzíti ubohému umírajícímu naději. Lépe by mu bylo padnouti pod oceli vrahovou, neboť nic není smutnějšího než smrt nevěřcova, jako nic není krásnějšího jako smrt člověka věřícího. Doufajíc v život věčný, otrokyně Blandina ohromuje svou rekovnou odvahou úřady i katy, a pa-

mátka její nevyhyne v městě Lyonu. Díky Bohu, jest ještě dosti služebných lidí, kteří se raději zlobí skromností pro Krista, než aby toužili libit se světu. Tyto moderní Blandiny mohly by říci jako jejich jasný vzor: U nás se nedopouštíme zločinů; my rády plníme své povinnosti k Bohu, k svým pánům a dětem, jež jsou nám svěřeny . . . Právě obětavost několika služebných v Lyonu dala podnět k jednomu z nejvzácnějších počinů naší doby, k dílu šíření víry. Počaly se denně modlití Otčenáš a Zdrávas a týdně věnovaly 5 halířů almužny. Ty modlitby a ten penizek nabyt před Bohem ceny veliké, to bylo zrno hořčičné, jež vydalo velkolepý strom tisícerych větví — dílo šíření víry, dílo po výtce katolické, jemuž miliony pohanů vděčí pravdu, křest, eucharistii, církev a nebe.

Služební apoštoly.

Ne bez potěšení přečteme si tato slova: „Myšlenka na smrt mne hrubě nedojímala a žil jsem, jako bych neměl nikdy umříti. Apoštol, který osvětlil mého ducha a obrátil mé srdce, toť anděl, jak bych nazval naši službu. Otec a matka dali mě vychovati skvostně. Zdědil jsem po nich pozemky, vinice, zámek, ale při tom jsem zapomínal na své křesťanské povinnosti a spěl životem k propasti. Byl bych v ní jistě utonul, nebýti laskavosti, modliteb a slz mé služby. Ona byla požehnaným nástrojem, jehož použil Bůh, aby dal duši mé světlo, mír a štěstí.“

Ve městě sv. Blandiny sloužilo zbožné děvče v rodině každým směrem hodné chvály, kde však zásad náboženských bylo dbáno pramálo. Pán domu živ byl bez víry, věnuje se celou duši svému obchodu. To bylo hodnému děvčeti velmi bolestno. Tisíckrát již

mluvila k Bohu o tomto pánovi, který k ní byl tak hodný, ale Boha byl tak dalek! Přemíra práce a snad i nemírnost v jiných věcech způsobila rakovinu vnitřní, jež působila kolem obchodníka takový zápach, že po málo dnech nemohla k němu rodina a přátelé přistoupiti leč jen zřídka a s největší opatrností. Kdo se ho neštilil, to byla služka. Všecka zaujata svou povinností přicházela a odcházela, konajíc vše dle předpisů tak horlivě a klidně, že příbuzní a nečetní návštěvníci zaslí. Neměla na mysli nic než dvojí: pečovat o pána, zachránit pána. Týdny mijely, ale její bdělost a obětavost neochabovala. Ošetřovatelé již nechtěli plniti svého úkolu, jenom ona si nestěžovala. Její pán, pln údivu nad její horlivostí, byl ohromen, vida ji vždy čistou, usměvavou při toliké námaze. Neméně byl překvapen pozoruje, že nepatrnou dobu oddechu věnuje modlitbám.

— Marie, pravil jí jednou, — nyní vás nepotřebuji, nemcďte se tak dlouho a jděte si odpočinout. — Já už si odpočinu, řekla svatá dívka, — buďte jen klidný, já si odpočinu. A modlila se s novým záplem za obrácení muže, jenž myslil pořad ještě jenom na zemi, ačkoliv jej smrt měla již již stihnouti.

— Marie, řekl k ní jednoho dne, — je mi zle a zbývá mi snad již jen několik dní života; každý se obává ke mně přistoupiti, jenom vy sama jste u mne zůstala. Mluvte, dítě, čím se vám mohu odměniti? — Ach, milostivý pane, odpovídá Marie, klesajíc na kolena, oči plné slz, — Bůh k vám nepraví ničeho? Umírající se spolu pozvedá a praví: — Nyní již chápu, jděte mi pro kněze, vaše odměna je v nebi.

Dojat jsa slovy evangelia: Vae divitibus — Běda bohatým, řekl si mladý jeden Angličan: Bohatství mých otců mohlo by způsobiti, že bych ztratil bohatství nebeské, nuže, chci býti chud! Pýcha, že smím poroučeti, mohla by mne zavést v otroctví satanovo, nuže, chci býti služebníkem! I stává

se pastýřem u jednoho statkáře a věda, že Bůh naň ustavičně patří, projevuje Vastai poslušnost bezpříkladnou, věrnost a přesnost dokonalou. Nejohrožnější zkoušky plní jej radostí a štěstím. Nepřestává na tom, co jest mu uloženo, koná daleko víc, než si přeje jeho páni. Jeho láska k chudým byla tak veliká, že jim dával ze své potrawy a svých šatů. Nepodobal se ani v nejmenším služebným naší doby, jichž peníze putují do hospod. Hospoda pohltí vše a nezbude halíře pro chudou, starou matku. Nemohl-li Vastai poskytnouti ani peněz, ani chleba, podával vždy nějaké dobré slovo, které tak dobře svědčí těm, kdož trpí.

Ačkoliv byl po celý rok zaměstnán tuhou prací polní, oddával se on, jenž byl vychován v přepychu a blahobytu, ještě dobrovolnému a strohému pokání, jako je půst, zima, horko a odpírání si spánku. Ze srdce vycházející modlitba posvěcovala všechny jeho skutky. Vastai uměl uprostřed lučin, kde pracoval. Hrob jeho stal se slavným milostmí, které Bůh udílel poutníkům chvátajícím k němu ze všech končin Anglie, ba i z krajů cizích.

Nejvzácnější dámy pařížské a ty, které září vzděláním, krásou, jménem i srdcem, neodvázily by se jistě ani sníti o tak slavném hrobě, jakého se dostalo pastýřce Germanině Consinové. Byla to chudá dívka z prosté visky, ale milujíc věrně Pána, vykonala s Bohem a Bůh s ní věci hodné podivu. Vizme několik rysů z jejího života:

Samota, utrpení, chudoba, to byl úděl Germanin, když vstoupila do života. Sotva se narodila, již bylo pozorováno, že je chromá na ruku a že má na krku krtičnaté nádory — tedy trpí dvojí nezhojitelnou chorobou. Její matka však milovala ji tím více a všemožně se přičiňovala obrátit její sdečko k Bohu, pravému těšiteli ztrápených. První slova, která se Germaine naučila vyslovovati, byla jména Ježíš a Maria. Největším jejím štěstím bylo kleknout na kolena, sepnout

ručky, aby jí matka opakovala Otčenáš a Zdravas. Bůh, jenž svých svatých neušetří zkoušek, vzal Germaině dobrou a zbožnou matku, když měla teprve pět let. Laurent, její otec, oženil se znova, ale místo druhé matky našla ubohá nemocná ve druhé ženě otrově kata. Tato tvrdá a zlostná žena byla toho daleka mítí slitování s utrpením a nemocemi dítěte, které se jí naopak ještě zprotivilo, že je nenáviděla a při každém setkání všemožně týrala. Sotva Germaine poněkud povyrosla, dala jí macecha do ruky kužel a uložila jí práci, již pak neúprosně požadovala. Každého jitra posílala ji na luka hlídat stádo škopů. Germaine odcházela trpělivě a oddaně

s kouskem chleba bez nejmenšího nářku, ať bylo krásně nebo počasi ošklivé. Bylo jí útěchou opakovat modlitby, kterým jí dobrá její matka naučila. Otec její Laurent Cousin přál si však, ježto byl smýšlení křesťanského, aby navštěvovala učení katechismu. Na tu zprávu měla Germaine větší radost, než kdyby byla dostala nějaký poklad. Přicházela vždycky první a neušlo jí jediné slovo výkladu. Tak se stala záhy vzorem svých družek. Za dne u svého stáda, pilně předouc, vzpomínala na vše, co slyšela a hleděla dobře pochopiti, čemu se byla naučila, načež odříkávala všechny modlitby, které знала.

(P. d.)

M. Tesařova:

Bud' vůle Tvá!

Viz třpytné nebe, hvězdíc miliony,
i měsíce svít v noci na nebi,
i jarních větrů nařikavé stony,
vše vůli Tvoji, Bože, velebí.

Tvým kynem všechno probouzí se k žití,
zas vníveč obrací se vůli Tvou;
jen ze Tvé vůle slunce jasně svítí
i hvězdy kráčí drahou vyrčenou.

Ty zavleš a svět se v zánik chýlí,
Ty vůli svou i skály měníš v prach,
jak láskyplně všechno vodiš k cíli,
kde trůníš v světých nebes končinách.

Vše kloní se Tvé vůli u pokoře,
vše Tvým se řídí, Bože, pokynem,
jak člověk chabý i duch v nebes dvoře;
my bez Tvé vůle, Pane, nezhyne.

A Tvá-li vůle bortí naše plány,
my skláníme se před ní, Bože náš,
Ty dále vidíš — do věčnosti brány
a všechno k dobru tvorů pořádáš.

S. H. W.:

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

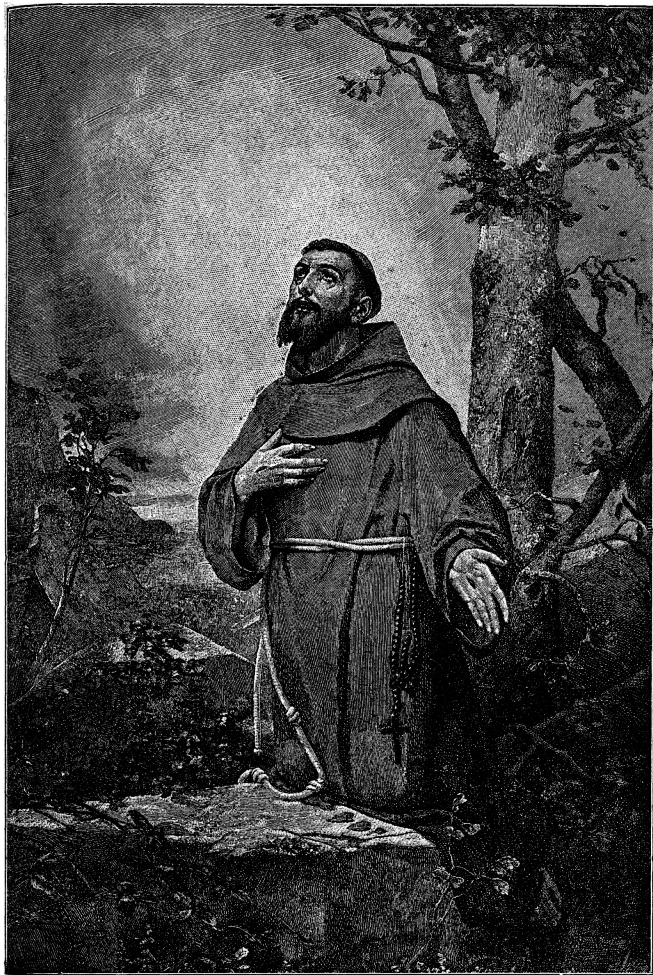
(Část další.)

Kapitola VIII.

První pobyt v Paříži a cesta do vlasti.

Generál se svou chotí nezastavili se téměř nikde na své cestě do Francie, kde zamýšleli ztráviti pouze jedinou zimu r. 1816—1817. Hraběnka přicházela do Paříže v mladém ještě

věku; bylo jí čtyři a třicet let. Tehdejší politické poměry francouzské velmi jí vábily. Mělať v tom ohledu velké zkušenosti. Pozнала hrozné zločiny revoluce a ze vznešených jejich obětí dovedla posouditi nespravedlivost a zaslepenost lidských náruživostí; ale okem neméně bystrým a pronikavým

Sv. František Serafinský.

poznala, kam vede závratná neobmezená moc, jež necítí nad sebou kontroly. Nebyla sice povolána k veřejné činnosti; její vrozená nesmělost s odporom se odvracela od jakékoli srážky. Ale při pohledu na boj tak protivných zásad, musila si utvořit důsledky a pevné závěry. Vůči stranám, jež uvědoměle zastávaly nějakou velkodušnou myšlenku, počínala si s dokonalou nestranností, a teprve později věnovala svou lásku oné, jež uznané autoritě a žádoucí svobodě slibovala nejdelsí trvání.

Tento typ uskutečňovala tehdy obnovená moc královská, a proto vítala ji srdcem i duší. Ostatně ani na chvíli necítila se cizí ve společnosti, kterou přišla navštívit z také dálky. Vítaliť ji radostně četní přátelé, s kterými se seznámila v Petrohradě. Jednomu z nich, panu Bonaldovi, psal o ni hrabě de Maistre: „Nikde nezastanete tolik mravní ceny, tolik ducha a vzdělanosti spolu s takou dobrotou srdce.“ A na to dostal za odpověď: „Toť přítelkyně hodna vás, jeden z nejlepších duchů, které jsem kdy poznal, účinek a příčina nejušlechtilejších předností srdce, jimiž smrtelná bytost může býti obdařena . . .“

Ke starým přátelstvím připojila se záhy nová. K prvním náležela vévodkyně Durasová, u níž se scházívала vybraná společnost. Tam poznala hraběnka Svěčinová přední hlavy strany monarchické, zvláště Chateaubrianda; tam poznala i velmi slavenou tehdy spisovatelku paní Staělovou, kterou již dlouho přála si vidět. Vévodkyně chtějíc splnit její přání, pozvala obě na oběd, k němuž připuštěna jen hrstka nejintimnějších přátel. Hraběnka, vždy velmi nesmělá, mlčela téměř po celý čas, sotva odvažila se pozvednouti čí na slavného hosta, sedícího jí naproti. Po obědě přiblížila se k ní paní Staělová: „Reklo se mi, hraběnko, že přála jste si se mnou se seznámit. Byla to snad mýlka?“ „Dojista nikoli,“ odpověděla skromně tázaná, „ale první začíná mluvit vždy král.“

K vévodkyni přilnula hraběnka celým srdcem. Věděla, že ubohá paní trpí mnoho přes své vysoké postavení. Její nezávislá, vělá a obětavá duše milovala svět, v němž doznala často trpkého zklamání, a naproti tomu její zbožnost nebyla tak hluboká, aby vyplniti mohla celé její srdce. V hraběnce Svěčincové poznala na první pohled, co jedině jí mohlo připoutati: hluboký cit bez pokrytectví, upřímnou sympathii a oporu. Čím se tato uslechtilá duše pro ni stala, jakou důvěru a lásku dovedla v ni vzbudit, ukazuje jejich korespondence, k níž dala podnět cesta do Ruska.

Domnívalť se generál Svěčin po šestiměsíčním pobytu v Paříži, že musí se vrátiti do Petrohradu, by zmařil tajné pikle a úklady svých nepřátel. Hraběnka bez váhání vydala se s chotěm na cestu. Z této doby datuje se korespondence obou přítelkyň.

„Má drahá,“ píše vévodkyně, „nikdy jsem se nenadála, že po tom všem, co jsem prožila, budu kdy koho milovati, jak miluji vás. Důvěřuji vám já, která se stala tak nedůvěřivou. Ve vašem přátelství jsem v bezpečí; vždy a ve všech příhodách jsem jista, že zastanu je nezměněné . . .“

„Drahá přítelkyně,“ píše později, „dojista byste uvěřila v mé přátelství, kdybyste věděla, jak se mi po vás stýská. Prázdný pokojík mi připomíná, kdo mi tu schází. Paní z Montecalmů chová se velmi vlnidně; Vy jste odzbrojila její nepříznivost; jak mne to těší! Nikdo neobává se jí více než já; nedovedu spráteliti se s těmi, kdo se mi vyhýbají. Ustavičně potřebuji takého anděla strážce jako jste vy . . . Včera uvedla jsem Kláru do plesu; jsem z toho na smrt zemdlena. Tázala jsem se sama sebe, zda mezi těmi všemi mladými muži byl by aspoň jeden, kterého bych chtěla za zetě. Nikoho jsem nenašla; jediný byl podle mého srdce, ale scházelo mu, s čím též třeba počítati . . .“ „S netrpělivostí čekám na zprávy o vaší cestě, zvláště na první slovo naděje vašeho návratu. U nás vše jde obvyklým

krokem. Ale stále hlouběji pocituji, že jediné vy působíte dobře na mne, a proto se těším z vašeho přátelství. Hraběnka Potocká líbí se mi sice, ale necítím se u ní jako doma. Znáte mou theorii o skutcích, ve které vše jest zahrnuto, a proto nemohou mne dojati slova sebe krásnější.

„Viděla jsem cara ¹⁾ Byl nadmíru přívětivý; jest vždy tak krásný. Kněžna z Bagrationů si stěžovala, že nám nevěnoval ani jediné noci, a já byla bych se spokojila s jediným dnem... Stále se mi po vás stýská a to tím více, čím častěji shledávám, jak málo osob možno k vám přirovnat...“

„Včera mi řekla hraběnka Potocká, že jste již v Petrohradě, odkud prý se chcete vydati do Říma. Řím mne mrzel, ale nechtěla jsem si stěžovati vědouc, že tam mešká vaše paní sestra. Proto tím více potěšil mne dnešní váš listek... Tedy vrátíte se k nám bez římské cesty. Ach, prosím, neměňte již ničeho na tomto plánu. Objímám vás milionkrát...“

Zatím hraběnka Svěčinová ne bez obtíže stihla s chotěm do Petrogradu. Záhy poznali však oba, že nestačí pouhá přízeň carova, aby zavládla spravedlnost a nestrannost. Zaujetí proti katolické víře ustavičně vzrůstalo; car rmoutil se sice, ale jeho vůli nedostávalo se síly a světla.“ I hrabě de Maistre cítil dobře, jak autorita jeho se podkopává právě ve chvíli, kdy úřední postavení jeho i jeho krále octlo se v obvyklých poměrech. Proto toužil opustiti Rusko. Hraběnka kromě toho postrádala tam Roxandry Edlingové, která meškala ve Výmaru, a druhá intimní přítelkyně, paní Nessebrodová, účastnila se příliš se svým chotěm politického života, než aby se mohla oddati povinnostem věrného přátelství. Na dovršenou všeho nezastala v Petrohradě své sestry. Při jisté příležitosti vzbudil kníže Gagarin žárlivost cara Alexandra a proto vzdálen z Petrogradu, byl přidělen ruskému vyslanectví v Římě.

¹⁾ Když vracel se z Argie.

Zatoužila tedy po návratu do Francie. Ani tentokrát však nemyslíla na trvalé opuštění vlasti, ale přece zabývala se myšlenkou na delší pobyt v zemi, kde od první chvíle se jí tolik líbilo. V myšlence té uspořádala administraci svých rozsáhlých panství. Též generál bez žele opouštěl dvůr, kde nikdy nebyl dvořením a kde doznal tolik nezaslouženého příkoří. Car a carevna jim nebránili, podobně jak dovolili Roxandře Edlingové pobyt za hranicemi. Zachovali sice generálovi a jeho choti svou úctu a lásku, ale přece dávali přednost duchům a srdcím, kteří si toho nezasloužili. Absolutní mocnář vždy jest nakloněn, zůstaviti zvyku a pochlebenství ono místo, jež přísluší zásluze a prokázaným službám.

Koncem roku 1818 opouštěli oba manželé svou vlast. Generál se tam již nikdy nevrátil a jeho choť pouze jednou, a sice po červencové revoluci, by na caru Mikulášovi vymohla dovolení k dalšímu prodlévání v cizině. Francie stala se jí druhou vlastí.

IX.

Poslední léta Josefa de Maistre.

První styky v Paříži.

Mezitím hrabě de Maistre již by opustil Rusko. Koncem května roku 1817 vsedl na loď a za měsíc přistal v Calais. V Paříži zdržel se jen několik dní, neb spěchal do Turina, by opět oddati se mohl radostem rodinným, jimž téměř se byl odcizil. Ve svých listech vypravuje, s jakou radostí vítali ho bratři a sestry, synovci a neteře, bratřanci a sestřenice.“ Ve vlasti mohl dokončiti několik svých děl, zejména spis „O papeži“ a „přichystati „Večírky Petrohradské.“ Z jeho korespondence s hraběnkou Svěčinovou zachovaly se pouze dva listy, jež dýši nezměněně věrným a uslechtilým přátelstvím. „Drahá nevinná révo, zmítaná bouří,“ píše jí, „o jaký kmen chcete se ovíjet? Až Vaše srdce bude přeplněno trpkostí a příkořím, co si s ním počnete? Rozdrtíte je snad

mezi kameny? Ve jménu Božím nečiňte toho, a zachce-li se Vám přece, napište mi to! Nikdy si nenavyknu Vás nevidět, netázati se po vašich náhledech, po Vašich radostech a žalostech. Až jednou definitivně si zařídíte svou domácnost, pošlete mi plán své pracovny, abych mohl viděti Vaš psací stůl, Vaši lenošku a Vaše knihy. Vše možně se namáhám, bych Vaše krámy rozmnožil o dva kusky, ale překáží mi náramně to a ono. Povede-li se mi to, bude z toho pěkný rámus. Vévodkyně Durasová zapomněla klidně můj spis na svém psacím stole, ani jednou nevzpomínajíc na něj, právě tak jako na jeho autora, když pan

Chateaubriand sdělil mi to s nekoněčně zdvořilými omluvami, zasmál jsem se tomu z celého srdce. Vévodkyně učinila dobře, že na mne zapomněla, já též na ni nemyslí, leda abych si připomněl, jak špatně se mi s ní dařilo; byl jsem tam tak neobratný, zmatený, směšný, neuměl slova promluvit a sám nikomu nerozuměl. S Bohem dobrá, výtečná a ctihodná přítelkyně! Nezapomeňte, že se nemohu obejít bez Vaší přízně. Moje myšlenka vždy Vás bude hledat, moje srdce vycítí vždy cenu Vašeho. Výraz mé úcty panu choti...“

(P. d.)

Anna Maria:

Hostýnské Panně Marii.

Na vysokém kopci
kostelík je bílý
a v něm obraz Matky
Hostýnské je milý.

Na Hostýně v chrámě
královna dlí svatá,
k ní sem duše lidská
s boly svými chvátá.

Ku Hostýnské Matce
spěje národ celý,
písněmi se hory
sladce rozechvěly.

Zachvěly se hory
i Hostýnské lesy,
když tam Matce Boží
zněly písní plesy.

Ku Hostýnské Matce
spěje každá duše,
a jí svoje boly
klade v lásky tuše.

Budiž velebena,
ty Hostýnská Máti,
tak jak národ celý
chtěj mne milovati.

Dr. Ž ů r e k :

Arad Temešvár, 25. září 1929.

O misiích.

Listy z Rumunska.

(Část další.)

Tam mne přijala sestra dp. kanovníka Kaluže a uvedla mne kněmu. Neviděli jsme se šest let. Vzpomínali jsme dne, ve kterém jsme se seznámili. Ukončoval jsem právě misie v Bukurešti. Ndp. arcibiskup Netzhammer chtěl československé vládě pro-

kázati pozornost a rozhodl, že mám na oslavu ukončení sloužení slavnou mši svatou v katedrále „coram archiepiscopo“. Pan kanovník Kaluža byl právě jmenován kanovníkem metropolitním a assistoval ndp. arcibiskupu. Tehdy mi bylo horko, neboť složité

obřady při takové mši svaté mne uváděly z duševní rovnováhy.

Po této mši svaté mne zvala chot jednoho českého krejčovského mistra na oběd a když jsem vzhledem na pozvání k ndp. arcibiskupu cdmtil, dodala uraženě: „Co pak myslíte, že budete mít u nás hlad? Můj muž má větší příjmy než rumunský ministr.“ Tehdy musel sám pan arcibiskup činiti-uražené dámě zprostředkující návrh . . . Začali jsme tedy vzpomínat, psali pohled ndp. arcibiskupovi Netzhammrovi, ale zároveň i ndp. opatovi Zavoralovi. „Nedovedete si představit,“ vypravoval pan kanovník, jak byl v Turnu-Severinu n.p. opat Zavoral přijat. To vám povídám: Jel Turnu-Severinem král, jela královna, ale to vítání nebylo ničím proti opravdu královskému přivítání opata Zavorala. Celý Turnu-Severin byl na nohou. Opat Zavoral přijel v salonním voze, dva vysocí statní úředníci byli k službám. Přenocoval v salonním voze, který postavili na vedlejší koleje.

Ráno, aby jej neprobudili, snad dali gummy na kolejnice.“ Pan kanovník se při tom rozpačitě usmál. — Viděl, že trochu přestřelil. „Ale povídám vám, ten shon, ten jásot, ty kytice! Kolem katolického kostela — u nás totiž sloužil“ — dodal pan kanovník se zřejmým vnitřním uspokojením — „plné ulice, plný kostel — ndp. opat kázal rumunsky. Umne byl u oběda . . . Vtom vrazí kluk do pokoje: „Jdu ukázat, že mám ten knoflík přišitý.“ Och, ty uličníku, ulevoval si pan kanovník. Pomyslete si, kluk ráno ve škole nemá pod krkem knoflík. Táhá se ho: Kde máš knoflík? Že prý v kapse — ach, ty uličníku! Odpovědně budeš mít knoflík pod bradou a ukážeš se mi, že je vše v pořádku. Kdó ti jej přišil? — Já — zněla lakónická odpověď. Tak běž! Propouští pan kanovník provinilce už milostivě. Vidíte, máme zde soukromou německou farní školu — Turnu-Severin je jedna z nejstarších německých kolonií. A máme vše v pořádku. — Rád

bych se podíval do kostela, přerušuji proud řeči pana kanovníka, neboť vzpomínka na školu vynořuje ve mne vzpomínku na úkol na mne vznesený: donésti hostie z kláštera Anglických Panen. — Ale pan kanovník ještě nedopověděl. Vzpomínáme Horního Slezska, jeho domoviny, našeho Hlučinska a to zas přivádí novou otázku. Nic platno, musím jít. Následuje ještě krátká návštěva krásného kostela s bohatou světelnou výzdobou a moderním vytápěním! Inu, Němci jsou Němci! Pan kanovník ukazuje cestu ke klášteru. V kláštere mi času už pochybilo, museli mne zavést po vozem, abych nezmeškal rychlík do Oršovy. Nedivím se, že sestřičky mají chovanky až z Jugoslaviie a kdovi odkud. Vše krásně účelně zařízeno! Na ústavě zdárně působí M. Zenobia Kavková, Češka, a přijde brzy jí k pomoci Ferdinanda Slavíková, česká učitelka, která dokončuje noviciát v Bukurešti. „Doma mi rodiče nechťli dovoliti jíti do kláštera, tedy jsem šla do ciziny. Pravda, když Pán Bůh volá, musí člověk poslechnouti a jít. No ne, velebný pane?“ těmito slovy mi M. Zenobia vysvětlovala, jak se dostala z Čech do Turnu-Severinu. Přisvědčil jsem ctihodné Matce Zenobii, která mi začala jako nadšená vlastenka děkovat, že jsem se rozhodl jíti mezi Čechy v Banátě. Bylo poznat, jak se horoucně o ně zajímá a jak je zasvěcena do jejich potřeb a nebezpečí, jež jim hrozí. Po rozmluvě se sestrou Zenobií byla velmi živá debata se spiritualem sester dp. Schliermannem, jenž pochází z diecese Würzburgské a nějaký čas působil blízko české osady Šumice. Divil jsem se, co kněží z Německa působí v tomto kraji, neboť i dp. kaplan z Orsavy je bavorský státní občan. Rumunská vláda nechává jej působiti v duchovní správě v Oršově, prodloužila opět jemu dovolení pobytu v Rumunsku. Mezitím co jedna ze sester pořizovala pro mne vzorné kaligraficky rumunský překlad dopisu československého vyslanectví v Bukurešti, odbyla se obligátní sva-

čina, před níž letmo jsem se podíval na dům a zašel do krásné útulné domáčí kaple. Ale už jsem měl pilno na nádraží. Roztomilý dp. Schliermann mne neopustil až do odjezdu vlaku.

Zas přeplněný rychlík. Stojím na chodbě a vedle mne hovorný superior pravoslavných Basiliánů rumunských. Jede do Itálie. — V Oršové fara prázdná. Pana faráře zdržela jakási úřední záležitost v Mehadii, kterou po odchodu mehadského faráře do Nové Moldavy administruje. Přijede prý až o půl jedenácté. Těšil jsem se, že si trochu vyřídím své písemnosti, ale slečna hospodyně a maminka pana kaplana zabraly beztak krátký čas. Slečna mi donesla obrázek Ahmedové rodiny. Ahmed, velký boháč z Adakalé, zamíloval se do 17letého děvčete katolického, které k vůli němu odpadlo od víry. Převratem, jenž finančně zničil republiku tureckou v Adakalé, přišel Ahmed o všechno a zemřel. Vdova se vrátila do církve zpět. — Šest jejich dětí se dalo pokřtiti a teď jsou na mizině. Vyprodává drahocenné zařízení domu za směšně nízkou cenu. Kdybych tu naznačil, co a jak se prodalo, čtenáři, pokud jsou milovníci starožitností, by měli z toho těžkou hlavu i těžké srdce — tedy neřeknu raději nic. — Maminka pana kaplana, vdova po úředniku baňském, se právě stěhovala z Bukurešti a měla starosti se psem, jenž se nechtěl spřáteliti s dvěma farskými psy a kočkami, které za to k nám u večere ukazovaly až dotěrnou přítulnost. Pan kaplan již mezitím se z Mehadie dostavil, dobrák od kosti ukazoval dobrou vůli přijati opuštěnou faru v Eibentalu a učiti se česky. Už prý tam jednou vypemáhal a měl prý k nim i německé kázání, již Eibentalští dle referátu pana kaplana pozorně vyslechli — ale jemuž dle sdělení jejich, mně za mého pobytu učiněného — nerozuměli. Znaven, opravdu už znaven, přijal jsem ještě telegram z Temešváru od ndp. generálního vikáře, dávající mně nejrozsáhlejší pravomoci i udíleti dis-

pens od ohlášek snoubenců a sezdávati je. Už jsem potřeboval odpočinku. Ráno jsem musel rychle se vypravit celebrovat za posluhy kostelníka mezi tím, co fara ještě byla v klidu, načež pan předseda spolku „Gazdy božského Srdce Páně“ mi pomohl nésti má zavazadla k autobusu. Pobízel mne ku spěchu, poněvadž prý v pátek nejedou rumunské parníky a proto bude nával k autobusu. Poznal jsem v Turnu-Severinu, co znamená nával u kasy a proto jsem měl z toho návalu strach. Byl zbytečný. Sešli se sice četní spulucestující, ale chovali se velmi slušně a našlo se pro nás v omnibusu místa dost. Autobus jel místo o $\frac{1}{2}$ 8 o $\frac{1}{2}$ 9, takže jsem se mohl ještě vrátiti do fary pro zapomenutou hůl, již jsem si koupil pro nastávající horské tury a sebrati s sebou dp. kaplana, jenž mi svou milou rozmluvou ukrátil dlouhé čekání. Ze spulucestujících byla polovička Čechů. Jeli na svatováclavské posvěcení na sv. Helenu. Vedle mně seděl mladý muž, pocházející z Ravenska, nějaký Václav Kotva. Pracuje v dolech Petrošanech v Sedmíhradsku. Prosil o nějaké knihy. Anabaptisté prý své souvrce zaplavují knihami, katolíci Češi a Slováci neslyší nikdy nic náboženského ve svém jazyku a nemají při skromné mzdě možnosti si opatřiti četbu. Doprovozel společnost pozůstávající ze dvou žen, děvčete a malého chlapečka. Ženské napřed byly veselé a dobíraly si průvodčího autobusu, mladého Rumuna, jak je to prý možným jezdití pořád mezi Orsavou a Novou Moldavou a nenaučit se česky. Konečně se Rumun vytasil, co umí po česku. První byla k všeobecné veselosti celé společnosti obvyklá otázka Čechů, „Co pak děláte?“ Jeli jsme „Kazání“, silnicí vtesanou do skal nad víry a proudy dunajskými. Ottův naučný slovník praví o té krajině, že je „příšerně krásnou“. Je to přiléhavé rčení! Nad vámi visí balvany, jak by se tázaly mají-li už spadnouti, pod vámi víry Dunaje a mezi těmi dvěma nebezpečími se kolébá autobus. Jeden nedávno prý se

tu rozsypal. Na štěstí prý byl jen jeden mrtvý — kolik raněných, mi neříkali. My jsme se kolébali tedy v jedináčku, jenž ještě zůstal celý. Ženské zesmutněly. Dvě začaly naříkat, že je jim špatně, třetí se dala do pláče prý o svou 15letou dceru, která ji před měsícem zemřela. My mužští, mezi ně počítám i jednoho Josifka, jsme zachovali vážný klid. — „Loď, loď!“ volá plačící. — Při nápadně nízkém stavu vody v Dunaji je doprava po něm velmi ne-

patrná. — Divám se. Skutečně! Statný parník pluje proti proudu s Československou vlajkou. Čtu na něm nápis „Svatopluk“. Ani neuvěříte, jak mne ten pohled na kousek našeho státu zde v cizině potěšil. „To se právě hodi,“ pravím svému sousedu. — „Svatopluk“ a sv. Václav. „Hlubotita“ volá průvodce a snáší mé kufrы se střechy autobusu a úsměvem i zaslutováním potvrzuje příjem 5 lvů, jež mu dávám za ochotu.

R Ů Z N Ě   Z P R Á V Y.

Vzácný dar sv. Otci. Peruánský magnát hrabě Mimbella z Limy, hlavního města republiky Peru v Jižní Americe, daroval papeži u příležitosti jeho kněžského jubilea 9 terakotových váz nešmírné ceny. Vázy tyto pocházejí z dob ještě starších, než byla doba Inků, a sice z periody peruánské civilisace t. zv. Aryabacké čili Antlantické.

Monumentální socha Krista-krále má býti na popud faráře v Honches (v Savojsku) postavena na místě, odkud svého času tehdejší bibliotekář milánský, Mgr. Achille Ratti, nyní papež Pius XI. nastoupil cestu k vrcholu Mont Blancu. Návrh, kterým má býti oslavena památka vznešeného alpinisty, je všude s radostí vítán a biskup z Annency vřele podporuje jeho provedení. Pomníkem má býti též na věčné časy uctěna encyklika Sv. Otce: *De pace Christi in regno Christi.*

Křestní jména. Nedávno se tázal matrikář, jaké jméno lze připustiti při křtu. Odpověď zněla, aby to jméno bylo slušné a k němu aspoň aby se přidal některý světec. „Národní Politika“ horlí v článku „Vraťme se k našim českým křticím jménům“

proti jménům „Ferny, Fudy, Tody, Harry, Fredy, Eola, Ara, Sosa, Ljanka“, jakož i proti jménům „Finy, Piny, Tiny, Líny, Lindy“ a pod. Dodává: „Proč máme se stydět za svoje jména česká, z nichž jest každé, od Jaroslava až k Matěji, od Libuše až k Veronice, krásné a naše?“ Jenom když se pěkně vyslovuje. Nyní se zapomíná na Františka, Josefa, Jana, Barboru, Kateřinu a jiná jména, která měli naši slavní předkové.

Co to jest? Denní listy přinesly 22. prosince 1929 zprávu: „Velký počet sňatků na pražské radnici. Za večeršek bylo do dvou hodin uzavřeno v obřadní síni na radnici staroměstské 31 společných sňatků (hromadně) a 17 jednotlivě, tedy celkem 48 sňatků. Všechny oddávky vykonal mag. vrch. rada dr. Sobotka.“ — Zajímá nás ten dvojitý způsob oddávání: společný a jednotlivý. Nemůžeme pochopiti, proč nejsou všechny ty sňatky stejné v demokratickém zařízení. Jedni snoubenci přistupují jako společnost, a to hodně četná, se svědky a hosty, pro druhé jest něco extra. Inu rozličně se platí. Stěžovali si snoubenci ve venkovském okresním městě, že před zápisem musili předem složit čtyřicet

Kč, ač se domnívali, že bude všechno zdarma. A jaký to jest rekord za několik hodin „oddati“ 48 párů, to by žádný kněz nedokázal.

Ničení posvátných obrazů a soch. V jediném ruském městě Kolomna u Moskvy došlo na náměstí přes 200 vozů, na nichž byly naloženy z okolních vesnic i z města posvátné obrazy, sochy, liturgická roucha a pod. Vše zapáleno a zničeno za velkého řečnění bolševických vůdců.

V památném poutním místě St. Oetingu v Bavořích, kde pochován jest slavný generál Tilly, zřízena byla nová

kolegiatní kapitula s proboštem a desíti kanovníky.

(Zasláno.)

Richard Rolle, poustevník Hampollský: **Oheň lásky.** Vyšla Edice Krystal (Knihovna Revue Na Hlubinu), Olomouc, Slovenská 14. Stran 140 a cena 12 Kč s portem.

Ze zátiší 13. století mluví v této knize člověk zkušený a zralý modlitbou, bolestí a hledáním. Těžko najítí prostší a přece obsažnější a při tom málo mluvnější učebnici duchovního života. Pravdy jsou v této knize podávány tak krásně a přesvědčivě, že vás jako by uchopí za ruce a bezpečně vás povedou. Kniha je krásně vypravená a pečlivě tištěná, takže za 12 Kč jest opravdu laciná. Neměla by věru scházeti v žádné klášterní, kněžské neb katolické knihovně.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymámaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za horlitele a horlitelky pobožnosti k božskému Srdci Páně a na všechny úmysly. jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Získati všechny bož. Srdci Páně.

Úmysl v červenci 1930: **Odvracení nebezpečí nekatol. radia.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Horlitéle a horlitelky úcty božského Srdce Páně. (Hlavní úmysl.) — Srdce Pána Ježíše. (Báseň.) — Boží Tělo. — Synu Boží. (Báseň.) — Píseň. (Báseň.) — Pán s vámi! — Buď vůle Tvá! (Báseň.) — Hraběnka Svěčinová. — Sv. František Serafinský. (Obrázek.) — Hostýnské Panně Marii. (Báseň.) — O misích. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovědi Theodor Pavlík.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V květnu modleme se k Marii P., vzoru a ochraně čistoty.

(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. Neděle po Nanebevstoupení P. Sv. Fortunata, kněz. - Pobožnost k bož. S. P. Šíření úcty bož. Srdce P. Častěsv. přijím. Dar pokorné víry. Spolupracovníci.
2. P. Sv. Blandiny, p. m. (177.) - Úcta nejsv. Srdce Páně. Horlitelé a horlitelky. Šíření nábož. časopisů. Zdar duch. cvičením. Poslušnost a úcta k rodičům.
3. Ú. Sv. Klotildy, král. (545.) - Náprava zlých poměrů. Obrácení Anglie na víru katol. Slušnost v oděvu. Spolek šíření víry. Dary lásky k Bohu.
4. St. Sv. Františka Caracciolo. (1608.) - Láska k Bohu a bližnímu. Sjednocení pravoslavných s církví řím. Pronásledování na Rusi. Ochrana mládeže.
5. Č. Sv. Bonifáce, bisk. m. (755.) - Církev katol. mezi protestanty. Šíření víry. Spolek sv. Bonifáce. Dorost řádu bened. Zemřelý kněz. Za rovnost. Nemocní.
6. P. Sv. Norberta, zakl. ř. prem. (1134.) - I. pátek v měsíci. Pobožnost k bož. S. P. Cirk. hodnostář. Úcta a návštěva nejsv. Svatostí. Dobročinné ústavy. Sirotci.
7. S. Sv. Roberta, opata. - Obnova řehol. ducha. Představení klášterů † prelát. Misie v Číně a Japonsku. Podpora katolických misionářů. Obrácení Židů.
8. Ned. Hod Boží svato dušní. Sv. Medarda, bisk. (545.) - Za dary Ducha svatého. Biřmovanci. Velepastýři naši. Stateční vyznání víry. Naše mládež.
9. Pondělí svato dušní. Sv. Prima a Felicianá, m. (286.) - Biřmovanci. Katolické školy. Dar moudrosti a házně Boží. Apoštolát sv. Cyrilla a Methoda.
10. Ú. Sv. Markéty, král. (1093.) - Katolíci na Rusi. Sdružení katolických žen a dívek. Slušnost v oděvu. Zachování dobrých mravů. Dar rady.
11. St. Sv. Barnabáše, apošt. P. - Apoštolát modlitby. Dar síly. Apoštolát katol. tisku. Katol. studenti a učitelé. Návrat odpadlíků do církve svaté.
12. Č. Sv. Lva III., pap. (816.) - Sv. Otec Pius XI. a jeho úmysly. Probuzení křesťanského života. Zbožnost v rodinách. Smlíření rozvedených manželů. Sirotci.
13. P. Sv. Antonína Pad. (1239.) - Úcta a důvěra k tomuto světcí. Péče o chudé a hladové. Dobrodinci chudiny. Dobročinné ústavy. Horlivá návštěva služeb B.
14. S. Sv. Basilia, bisk. u. c. cirk. (379.) - Sjednocení církve východní s římskou. Katolíci v Mexiku. Boj proti pohanským mrávům. Mariánské družiny.
15. Neděle I. po sv. Duchu. Nejsv. Trojice. - Obnova a zachování křest. slibu. Ošetřování nemocných. Spolek karity. Odvrácení neštěstí. Zachování úrody.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za horlitele a horlitelky pobožnosti k bož. Srdci Páně a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patroně ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Získati všechny bož. Srdci Páně.

Úmysl v červenci 1930: **Odvrácení nebezpečí nekatol. radia.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. P. Sv. Benona, bisk. - Sjednocení slov. národů v církvi katol. † spolubratr. Smiřující sv. přijímání. Statečnost a vytrvalost. Obnova ducha řehol. † rodiče.
17. Ů. Sv. Františka Regis, řeh. (1640.) - Smiření rozvedených manželství. Přemáhání zlosti a nenávisti. Trpělivost v protivenství. Ostražitost smyslů. Nemocní.
18. St. Sv. Marcelina a Marka, muž. (286.) - Náprava zlých poměrů. Potírání nestřídmosti. Hojní kajeničky. Svornost v rodinách. Katol. školy. Umírající.
19. Č. Božího Těla. Sv. Juliany z Folcon, p. (1340.) - Ůcta nejsv. Svátosti. Zádostičnění P. Ježíši za všechny urážky. Časté sv. přijím. Pobož. při průvodech.
20. P. Sv. Květušky, panny. — Svaz katol. dívek a žen. Mariánské družiny. Slušnost v oděvu. Dar čistoty srdce. Polepšení jisté osady. Obrácení hříšníků.
21. S. Sv. Aloise z Gonzagy. (1591.) - Studující mládež. Omladina. Družiny jinochů a panen. Dar nevinnosti. Povznesení mravnosti. Sebekázeň. † kněz.
22. Neděle II. po sv. Duchu. Sv. Paulína, bisk: (431.) - Velepastyřové naši. Pokoření nepřátel církve. Zbožné vychování dítek v rodinách. Řeholní dům.
23. P. Sv. Ediltrudy, abatyše. (679.) - Ženské kláštery a jich ústavy. Svědomitost v povinnostech. Podpora katol. misii. Dar vroucné modlitby. Exerciície.
24. Ů. Narození sv. Jana Křtitele. - Kající život. Odřikání se světa. Povolání ke stavu duchov. a řehol. Apoštolát sv. C. a M. Obrácení hříšníků. Svornost.
25. St. Sv. Viléma, opata. (1142.) - Obětování se Bohu. Představené řeholi. Obrácení pohanů na viru katol. Smiření národů. Katolíci na Rusi. Zemřelí rodiče.
26. Č. Sv. Jana a Pavla, muž. (362.) - Ůstavy pro slepé. Katol. misionáři. Duchovní cvičení. Odvrácení zlého. Zachování úrody. Apoštolát sv. C. a M. † rodiče.
27. P. Nejsv. Srdce Ježíšovo. - Ůcta a pobožnost k bož. Srdci Páně. Horlitéle a horlitelky této pobožnosti. Napravení urážek Pánu Ježíši učiněných.
28. S. Sv. Lva II., pap. (683.) - Vítězství sv. církve. Katolíci v Mexiku a na Rusi. Armáda svatého kříže. Misie v severních zemích. Laický apoštol.
29. Neděle III. po sv. Duchu. Sv. Petra a Pavla, ap. P. (67.) Sv. Otec Pius XI. Úprava poměrů církve a naší republiky. Katol. akce. Probuzení círk. života.
30. P. Sv. Pavla, ap. památka. - Pěče o spásu duší. Živí a zemřelí členové bratrstva bož. Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Dosud nevyslyšené úmysly.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za horlitéle a horlitelky pobožnosti k bož. Srdci Páně a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Získati všechny bož. Srdci Páně.

Úmysl v červenci 1930: **Odvrácení nebezpečí nekatol. radia.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně

doporučuje následující spisy pro

Boží hod svatodušní — Boží Tělo:

Modlitby. — Rozjímání.

- Čtvrthodinka před Velebnou Svátostí. Cena 50 hal.
Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské. Cena Kč 5.—
Hodinka věnovaná uctě Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 2.—
Hodinky dvojce o Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena 50 hal.
Hodinky malé k Blahoslavené P. Marii. Cena Kč 1.—
Hodinky smírné ke cti Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 1.—
Kaněra C., Rukověť devítidenní pobožnosti k P. Marii Filipdorské. Cena váz. Kč 5.—
Krunert Bl., Perličky růžencové, rozjímání růžencová. Cena Kč 1.50.
Loyla M. M., Před Velebnou Svátostí. Eucharistické úvahy. Cena Kč 5.—
Mathon Placid, Svatý růženec. Způsob a modlitby sv. růžence. Cena Kč 1.—
Neue Novene zu Ehren Unserer lieben Frau von Lourdes für Kranke. Cena Kč 2.—
Pobožnost májová, podle původní konané v Lurdech. Cena 50 hal.
Denis A., Měsíc Panny Marie. Rozjímání o modlitbě „Zdrávas Královno“. Cena Kč 3.—
Eymard J., Měsíc Panny Marie, naší milé Paní nejsv. Svátosti Oltářní. Cena Kč 2.—
Eymard J., Nejsvětější Svátost Oltářní. Cena Kč 2.—
O přípravě a přijímání svátosti birmování. Cena 50 hal.
Springer Em., O Salutaris Hostia. Eucharistie, cíl a střed kněž. činnosti. Cena Kč 1.50.
Stolz Alban, Knížečka růžencová. Cena 60 hal.
Svátostný Spasitel. Poučení a příprava ke sv. zpovědi a přijímání pro mládež školní a dospělejší. Cena Kč 5.—
Tagliaferro Jan, U stolu Páně. Biblické úvahy k sv. přijímání. Cena Kč 3.—
Vojáček Meth., O častém sv. přijímání a o časté sv. zpovědi. Cena Kč 3.—

Kázání.

- Dvorecký Jan, Kříž Kristův čili rudý prapor socialismu. Třicet májových kázání o sociální otázce. Cena Kč 3.—
Geissler B., Perly posvátného řečnictví, díl VI. Kázání na Boží hod svatodušní, slavnost nejsvětější Trojice a Božího Těla. Cena Kč 8.—
Herzig J., Májová pobožnost. 32 rozjímání. Cena Kč 4.—
Janovský Fr., Hvězda jitřní. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 3.—
Janovský Fr., Immaculata. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 2.—
Janovský Fr., Paraklytus, kázání na dobu svatodušní. Cena Kč 5.—
Janovský Fr., Slovo Boží na neděle a svátky, díl III., doba svatodušní. Cena Kč 6.—
Kolisek L., Zdrávas Maria! 31 rozjímání na počest Bl. P. Marie. Cena Kč 2.—
Soukup Em., Rozvila se růže. 32 úvah pro měsíc květen. Cena Kč 6.—

Hudebniny.

- Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka**. Smíšený sbor. Cena Kč 1.—.
- Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka**. Ženský sbor s průvodem varhan. Cena Kč 3.—.
- Hromádka Ant., **Hymni et cantica in festo Corporis Christi** (latinské) pro smíšený sbor. Partitura Kč 5.—, čtyři hlasy Kč 8.—.
- Křížkovský P., **Regina coeli** (latinské). Mužský sbor s průvodem piana. Partitura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—.
- Kudr Vincenc, **Zpěvy k Božímu Tělu** (latinské). Na text agendy pro smíšený sbor s průvodem harmonia. Cena Kč 15.—.
- Marhula Ed., **Tě, Bože, chválime**. (Te Deum.) Smíšený sbor s průvodem varhan. Cena Kč 4.—.
- Pátek Bernard, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Cena partitury Kč 2.—.
- Sec T., **Z květů Marianských**. Písňe ve snadném slohu s průvodem, řada I. Cena Kč 6.—.
- Sec T., **Z květů Marianských**. Písňe ve snadném slohu s průvodem, řada II. Cena Kč 6.—.
- Vícha L., **Šest písní Marianských a Pangelingua k pobožnostem májovým** pro dva ženské hlasy s průvodem varhan. Cena Kč 5.—.
- Vlk Alois, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Partitura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—.

Občanská tiskárna v Brně,

Starobrněnská ulice čis. 19-21

právě vydala

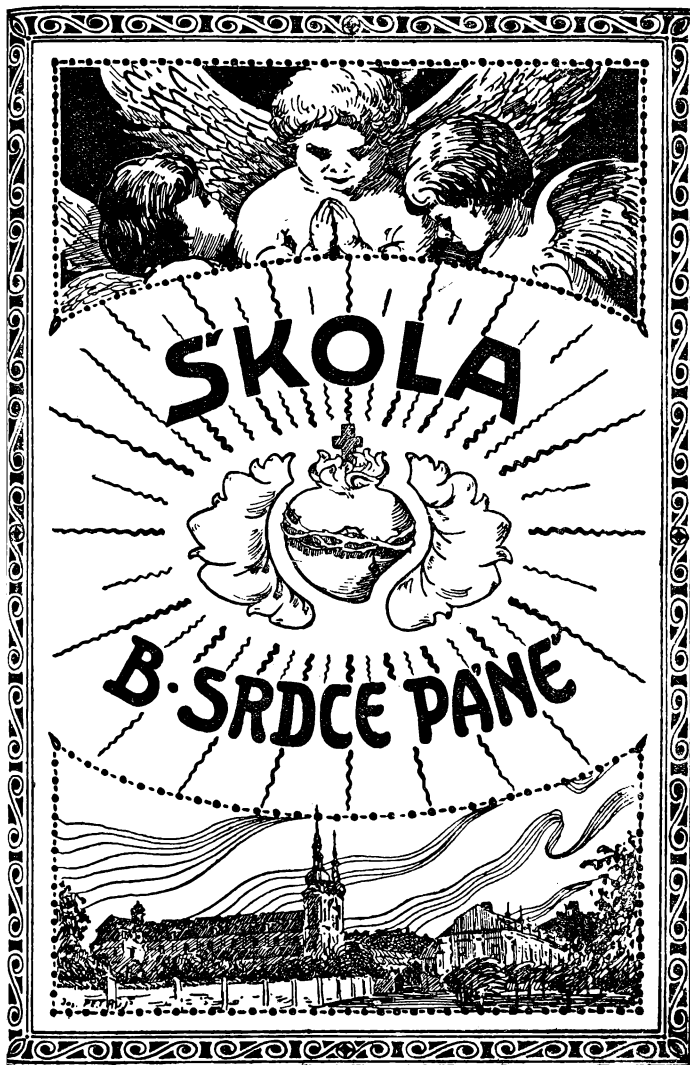
23 kostelních písní pro dechovou hudbu

zpracované prof. Jos. Martínkem.

Jsou to písňe k Božímu Tělu, na vzkříšení, ke mši svaté pod širým nebem, při průvodech, Mariánské poutní, při loučení s kostelem a při svěcení kříže. Sbírká tato, pořízená péčí Poutního odboru katolické akce v Brně, poslouží tedy při každé příležitosti kapelám malým i velkým, které zvláště na venkově neměly potřebných not. Všechny písňe jsou zpracovány pro 12 nástrojů. Každý nástroj má však 23 písní v samostatném sešitku vel. 11×16 cm. Cena všech 12 sešitků Kč 72.—.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Dle výnosu Ředit. pošty a telegrafů v Brně, čis. 44.382/Vl. ze dne 3/6. 1922 je povoleno používání známek novinových pro časopis: „Škola Božského Srdce Páně“.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.
Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

(Z a s l á n o.)

K prvnímu sv. přijímání. Edice Smíru připravila našim provokulantům dárek nad jiné milý: životopis *Aničky z Guigné*. Je to krátký, ale obsahem bohatý děj dítěte, které se nedočkal ani 11 let. Bylo by si přáti, aby se tato kniha dostala do rukou všech katolických vychovatelek a především všech duchovních správců mládeže. Mohou z ní čerpati mnoho podnětů a krásných příkladů k oživení náboženského vyučování. V ní najdou praktické doklady pro jednotlivá období rozvoje života milosti v nezkažené dětské duši. Jak vysoko vystoupila ta milá dívka za tak krátkou dobu, a tak potichu! Může nyní velmi blahodárně působiti na dětské duše a je povzrůšeti. Cena 10 Kč. — Mimo to doporučujeme k témuž účelu z téže edice tyto knihy: *Květy nejsv. Svátosti* 8 Kč, *Bílé květy* 5.5 Kč, *Pán Bůh na návštěvě* 4.5 Kč, *Dej mi srdce své* 10 Kč. — Objeďnávký vyřizují Sestry Nep. Poč. P. Marie v Přerově, Širava 7.

Ríšský pracovní sjezd Mariánských družin československých a jubilejní oslavy družin mužů a jinochů z Prahy a Brna, pod protektorem J. M. nejdp. arcibiskupa dra Františka Kordače, ve dnech 4.—6. července 1930 v Praze na Slovanském ostrově. (Definitivní program a pokyny pro účastníky sjezdu a jubilejních oslav.) 4. července o 2. hodině odpoledne (v rámci titulární slavnosti Mariánské družiny kněží arcidiecése pražské, k níž se zvou všichni ředitelé Mariánských družin): První konference ředitelů Mariánských družin v sále u sv. Ignáce v Praze II., Ječná ulice číslo 2. O 7. hod. večer: Uvítání hostů. Slavnostní družinský večer v sále na Slovanském ostrově. — 5. července o 7. hodině ránní (v rámci oslav jubilea Mariánské družiny mužů a jinochů v Praze): Slavné služby Boží se společným sv. přijímáním v kostele sv. Ignáce, při kterých budou přijati noví sodalové do této družiny. O tři čtvrtě na 9. hod. průvod od sv. Ignáce na Slovanský ostrov. O 9. hod. dopol.: Sjezdová pracovní schůze ředitelů a delegátů. Referují: P. Leop. Škarek, provinciál T. J.: „Za rozkvět čl. družinského hnutí“. — P. superior Alois Stork T. J.: „Naše práce v katolické akci“. — P. rektor Otto Loula CŠsR.: „Výchova družinského dorostu“. O 3. hod. odpol.: Druhá

konference ředitelů Mariánských družin. Referuje P. Ferd. K. Nesrovnal T. J.: „Směrnice pro vzorné řízení Mariánských družin“. O 4. hod. odpol.: Společná adorace sodálů v chrámu Páně sv. Ignáce. O 7. hod. večer: Slavnostní představení k oslavě jubilea družin: Fr. Valoušek: „Zkáza Velehradu“, truchlohra z posledních dnů říše velkomoravské o 5 jednáních (v sále Městanské besedy v Praze II., Vladislavova ulice). — Al. Vaněk: „Josef Egyptský“ (v sále „U české koruny“ na Král. Vinohradech, Korunní třída 32). — 6. července ráno: Společná jubilejní pout do Staré Boleslavi za vedení vysocdp. kanovníka, prelata Msgra Jana Pavlyho. Hold sodálů Rodičce Boží a sv. Václavu. Zakončení jubilejních slavností slavnými bohoslužbami. Fuchar. průvod. — Sodalové! Sjezd se kvapem blíží. Už za měsíce přijedete do matičky Prahy. Pošíláme Vám na adresu Vašeho dp. ředitele nebo s námi korespondujícího funkcionáře resp. funkcionářky sjezdový dotazník, který přesně vyplněný třeba vrátiti i se seznamem účastníků. V seznamu účastníků budíž vedle jména přesně označeno povolání a bydliště. Pro účastníky, reflektující na slevu jízdného, zasíláme legitimace barvy žluté, s textem a pokyny ředitelství státních drah. Pro ostatní účastníky (místní, z blízkého okolí, nebo jedoucí na režijní jízdenku) legitimace barvy bílé. Cena legitimace 10 Kč. Legitimace opravňuje zároveň k účasti na slavnostním družinském večeru dne 4. července o 7. hod. večer v sále na Slovanském ostrově a na sjezdové jednání 5. července tamtéž. Obnos za legitimaci nutno podati předem složenkou přiloženou k dotazníku. Peníze zašlete ihned, abychom Vám mohli obratem poslati příslušný počet legitimací. Neztěžujte nám svou liknavostí přípravné práce! K dosažení slevy musí se na dráze každý účastník prokázati nejen legitimací sjezdovou, nýbrž i družinskou (potvrzením o členství v Mar. družině, vyhotoveným a podepsaným správou Družiny a ověřeným razítkem Družiny, resp. duchovní správou). Poukázky na noclehy a byt vydány budou účastníkům až v Praze ve sjezdové kanceláři, Praha II., Ječná 2. Vypravení zvláštního vlaku z Moravy (Brna) ponecháno na vůli brněnské Družině mužů a jinochů. Družiny a delegáti vezte s sebou prapore! Půjdeme 5. července (o sv. Cyr. a Met.) průvodem od sv. Ignáce na Slovanský ostrov a máme v pro-

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV.

BRNO, ČERVENEC 1930.

ČÍSLO 7.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Odvrácení nebezpečí nekatol. radia.

(Hlavní úmysl.)

Mnoho máme krásných, užitečných po případe i nebezpečných vynálezů, které Prozřetelnost Boží poskytuje lidstvu. Mezi těmi vynálezy nejznámější jsou kino a radio. Kina bývají přeplněna ve dny všední i sváteční a radio zná téměř každý jak v městě tak i na venkově. Čítá se již více než 70 milionů majitelů radia. Tento počet jest asi daleko větší, protože kam oči pohlédnou, vidí tyče s dráty nataženými k chytání vln. Radio jest užitečné a má vliv na nynější svět. Jest nejlacnějším a nejrychlejším prostředkem k rozšíření náhledů a zásad. Hlas kazatele slyšeli dosud jen ti, kteří byli v kostele. Kniha působí jen na ty, kteří ji čtou. Ale tato síla tajemná podle vůle Boží ponechána až na naše časy. Všecko, co pravého, dobrého a krásného jest, lze nyní dostati se všem lidem všech národů. Ale též co zlého jest, může dostati se všem lidem. Z toho patrno jest, že katolíkům slouží radio k apoštolátu k šíření pravdy a dobra a nekatolíkům slouží k šíření lži, bludu a zla. A bohužel musíme se přiznati, že nekatolíci umí lépe použití radia ve svůj prospěch, kdežto katolíci jsou liknavější. Nekatolíci vynakládají více peněz a radia k šíření svých bludných

zásad než katolíci. „Synové tohoto světa jsou chytřejší, než synové světla.“ (Luk. 16). O radiu můžeme říci, co kardinál Pacelli pronesl o tisku: „Počátky nemravnosti bývají lidu naočkovány, tak že nesčíslný počet lidu bývá tímto morem otráven a zničen. Jinak jest tisk opět prostředkem, jímž lid bývá před velikými škodami ochráněn. Tento vynález může lid povznést k mravnosti, ale může jej také strhnouti do záhuby.“ Biskupové holandští vydali společný pastýřský list o radiu, v němž mezi jiným praví: Radio jest za našich dnů nejvlivnějším zařízením, jež nám Bůh dal a jež lidský duch vymyslel. Jím slyšíme na ohromné dálky mluvená slova. A s námi slyší je současně tisíce jiných. Noviny mají ohromný význam, ale radio ještě větší. Z toho patrno, že církev nemůže k němu zůstatí lhostejnou, ale že musí i jeho služeb využívat. Jím může a má poučovat věřící. I zde platí slovo Kristovo: „Jděte ke všem národům a kažte evangelium všemu stvoření.“ Dále napomínají biskupové, aby si holandští katolíci svou katolickou stanicí radiovou hleděli udržeti a ji podporovali. Vysílací stanice s dobrým programem může vykonati mnoho dobrého, tak

zase jako stanice s programem špatným může natropiti mnoho zlého. Této otázky musíme i my česko-slovenští katolíci věnovati větší pozornost než dosud. Radio má velkou budoucnost a bude mít veliký vliv na duše lidské. I není divu, že i sv. Otec Pius XI. je pln starosti o duše jemu svěřené a vidí veliké nebezpečí a veliké škody, jaké může natropit radio, ježto nepřátelé zneužívají proti církvi, proti mravnosti, i proti Bohu samému (na př. v Rusku). A proto vyzývá všechny členy Apoštolátu modlitby, aby v tomto měsíci se modlili na tento úmysl sv. Otce, odstranění nebezpečí nekatolického radia. Radia zneužívají nepřátelé jako berana proti víře a mravnosti vůbec proti náboženství. Ovšem není vše zlé a nepřátelské, co pochází z vysílací stanice, ale třeba veliké opatrnosti. Hružou nás na-

plňuje, jak v Rusku bolševici zneužívají radia a kazí jim již i dítky samy. Čím můžeme nebezpečí nekatol. radia odvrátiti? 1. Především musíme se modliti. Sv. Otec opět a opět upozorňuje na moc a sílu vroucné modlitby. Z té příčiny ustanovil sv. Otec tento úmysl pro modlitby naše. 2. Dále jsou to zbožné časopisy, které upozorňují na různá nebezpečí radia. 3. Ať katolíci opravdu k tomu pracují, aby ředitelé radiových stanic ničeho zlého, nemravného, ponoršlivého nechali vysílat, co by u katolického lidu pohoršení způsobilo jak v náboženském tak v mravním ohledu. Je to těžká věc prosaditi toto přání. Proto by bylo třeba, aby katolíci měli své vlastní radiové stanice, jako mají svá kina. Buďme tedy na radia opatrní, aby nebyla nám ke zkáze!

Marie Tesařova:

Svátostnému Králi.

Svatostánek Tebe kryje
Jezu, lásky Králi,
v čistých duchů melodie
lidé poji chvály.

Trůnem Tvým je oltář prostý,
žezlem láska svatá,
denně tady vítáš hosty
chtivé lásky zlata.

Sídlíš tady zahalený
v prosté chleba běli,
pokrm duši vytoužený
láska Tvá jim dělí.

Chorovody čistých duchů
stále se tu koří,
u radostném lásky vzruchu
lid se v Tebe noří.

Srdce Páně nejsvětější,
Srdce lásky Krále,
sil nás v pouti naší zdejší,
kraluj neustále!

Dobrý a špatný strom.

Úvaha na 7. neděli po sv. Duchu. Napsal Ignát Z h á n ě l.

1. Každý strom dobrý nese dobré ovoce. Strom, který má nésti dobré ovoce, musí býti vsazen do dobré půdy, z ní bere vhodné šťávy a vše, co potřebuje ke svému vzrůstu, aby vyplnil svůj cíl a účel, pro který se pěstuje, přináseti ve svůj čas dobré, chutné ovoce. Půdou, do níž se sází strom, vyrozumívá se naše svatá církev. Nic nepomůže, vsadí-li se strom do dobré půdy, je-li špatný, nehodí-li se ke vzrůstu, má špatné vlastnosti. Trní, vsazené do zahrady nepřinese nikdy ovoce dobré, nemá ani fiků ani hroznů. Podobně musí člověk, který se vyrozumívá stromem, býti dobrým, t. j. musí býti v milosti Boží. Nic nám, dítkám svaté církve katolické, nepomůže býti jejími členy, býti postaveni do dobré půdy, když nežijeme v milosti Boží, když jsme hříšníci a přinášíme ovoce špatného, nemůže se pak zúčastniti nebeské hostiny. Kéž můžeme volati se svatým apoštolem Pavlem: „Milosti Boží jsem však to, co jsem a milost jeho ke mně nebyla marná, nýbrž pracoval jsem více než oni všichni, ale ne já, nýbrž milost Boží se mnou. (I. Kor. 15, 10.)

Docela jasně přiznává tento učitel národů, komu má vše, co dobrého na něm jest, ku poděkování, totiž milosti Boží, ihned však také připomíná, že s milostí touto věrně spolupracoval, což bohužel přemnozí z nás zanedbáváme. Mnohý chtěl by svatě žíti, ale nepřičiní se, žije lhostejně ke své věčné spáse, je lenivý, upadne do duševního hlubokého spánku, z něhož těžce a zřídka povstane a vrátí se k Bohu. Pak následuje hřích po hříchu, staneme se uschlými ratolestmi, jsme duševně mrtvi, nepřinášíme dobrého ovoce, náš strom je špatný. Takové stromy háze hospodář a zahradník, když je vyřal z půdy, na oheň. „Tak byl Jidáš vyvržen, píše sv. Cyril z Alexandrie, když se dobrovolně sám

odtrhl z révy Kristovy. Když pozbyl milost Boží, stal se z apoštola zrádcem, a odevzdán jako zbytečná a špatná větev věčenému ohni, — bidně skončil sebevraždou.“ „Hospodin oslovil proroka Ezechiele a řekl: Synu člověkův! Jak bude naloženo se dřevem vinného kmene proti všemu dříví, s rostitím, kterým jest proti lesnímu stromovi? Zda-li možno z jeho dřeva učiniti (nějaké) dílo, nebo zda možno udělati z něho kolík, aby mohlo býti na něj pověšeno všelijaké nářadí? Viz, ohni je dávají za potravu.“ (Ez. 15, 1).

Svatý Jeroným vysvětluje toto podobenství takto: Nad vinici, přinášející ovoce, není nic vzácnější mezi lesním stromovím, lesní květenou. Přestane-li však mítí hrozny, není k ničemu jinému, než aby byla spálena s kořenem i haluzemi.

Nejsme podobně uschlými ratolestmi? Vše dobré, které konáme, nepřináší ovoce, nemá zásluh pro věčný život, — nejsme-li v milosti Boží. Nepomůže modliti se, postiti se, konati jiné dobré skutky. Mohou nám však býti pomocníky, prostředky, abychom získali milost Boží, proto napomíná sv. Tomáš Akvinský: „Modlete se všichni hříšníci, abyste povstali k životu a přinášeli záslužné, dobré ovoce. Nikdo se nevymlouvej: Jsem slabý člověk, nemám příležitosti konati něco dobrého, nemám žádných schopností, vědomostí. Proslovil tedy kdysi řeholní bratr k svatému Bonaventurovi, proslulému učenci i světcí. Světec odpověděl: „Milý bratře! Jest-li pracuješ svědomitě, oddaně do vůle Boží své práce v kuchyni, v zahradě, a vše, co ti poroučejí tvoji představení, plníš-li věrně povinnosti svého stavu, činiš mnohem více dobrého, než já se svými spisy a knihami.“

Svatý Augustin píše: „Jaký je strom, takové přináší ovoce, jaké jsou naše skutky, takovými jsme. Jsou-li naše skutky dobré, jsme dobří. Jsou-li

špatné, jsme špatní, neboť jsme stromy a naše skutky jsou ovoce. Podle ovoce pozná se, jaký je strom.“ Když zemřel svatý jinoch Alois, našli knížečku, do níž si činil poznámky. Četli tam také toto: „Vynaložím všechnu péči a přičiním se ze všech sil, aby byly všechny mé dobré skutky záslužny, učinily mne dobrým a dovedly mne k Bohu.“ Protože dodržel toto předsevzetí a jednal dle něho po celý svůj život, byl dobrým stromem, na němž vyrostlo dobré ovoce, způsobilé dopomoci mu k slávě věčné. Podivno a zajisté pozoruhodno jest, že měli podobné myšlenky již staří pohané, žijící dlouho před Kristem. Tak napsal veliký učenec Plato, který byl bystrý pozorovatel přírody a měl dle všeho tušení o vztahu přírody k životu duševnímu. Nazýval totiž často člověka obráceným stromem; říkával: Jako má strom kořeny v zemi a z ní bere potravu i vše potřebné k svému životu, vzrůstu, má člověk své kořeny v nebi a z něho má bráti všechnu svou potravu. Ti tedy, kteří znají jediné pozemské věci a přinášejí jediné ovoce těla, jsou spíše pozemskými stromy a nikoliv lidmi.“ Kéž jsme přepočtení a patříme k oněm, o nichž praví sv. Pavel: „Těm, kteří milují Boha, všechny věci napomáhají k dobrému.“ (Řím. 8, 28.)

Prosme Boha o milost, abychom zůstali s ním spojeni, přičiníme se ze všech sil, abychom mohli o sobě užití slov Kristových: „Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten přináší ovoce mnoho, neboť beze mne nemůže činiti nic.“ (Jan 15, 5.) „Žij každý tak, jak každému udělil Pán, tak, jak každého povolal Bůh.“ (I. Kor. 7, 17.) „Každý zůstávej v tom povolání, ve kterém byl povolán.“ (I. Kor. 7, 17, 20.)

2. Špatný strom přináší špatné ovoce. Špatným stromem nazýváme, který, ač se mu věnuje potřebná péče, nemá žádného nebo pouze špatné ovoce. Strom vsazený v dobrou půdu, k němuž má přístup slunce, vláha, dešť, rosa, kterého zahradník chrání před mrazy a přede

vším, co by mu mohlo škodit, jemuž se uřežou zmrzlé a uschlé větve. Když se učiní, čeho žádá strom, když se nic nezanedbalo, co mu dobrého může dát i nebe i píle lidská, možno oprávněně očekávat, že přinese v určitou dobu hojné a dobré ovoce. Když pak tento tak pečlivě opatrovaný strom uschne, je bez listů, nebo má listy bez ovoce, nebo je-li ovoce trpké, nechutné, není-li k jídlu, možno souditi, že je strom špatný, neužitečný, škodlivý.

Strom tento je tuto obrazem špatného vyznavače víry Kristovy. Bůh ošetřuje, stará se o každé své dítě pečlivěji, starostlivěji než o stromy. Jsme stvořeni podle obrazu a podobnosti Božího. Protože hřích dědičný pokazil, znetvořil tento obraz, znovu ho Bůh zasázel, znovu změnil na strom nový, lepší. neboť křestem proměnil tvora nesvatého, hříšného v nové, svaté stvoření, zasadil ho v nejlepší, nejúrodnější půdu, do své zahrady, do svaté církve, aby v ní rostl, mohl utnout, přinášel ovoce spravedlnosti a připravoval se k věčné spáse. Bůh pečuje o každý strom, pěstí nás, jako nejpilnější a nejstarostlivější zahradník se stará o každý stromček ve své zahradě. Uděluje nám mnoho prostředků k spáse, což jsou především milost, slovo Boží, svaté svátosti, které podobně jako rosa, dešť, slunce, mají přinášeti do našeho srdce vzrůst, zdar, úrodu, požehnání. Nutno toho všeho použít, spolu pracovat, připraviti se. Sv. Augustin praví: „Počátkem dobrých skutků jest vyznati se ze zlých.“

Toto a mnoho jiného působil a působí Bůh pro každého z nás, stará se o nás, bdí nad námi ve dne v noci, jeho milost hledá přístupu k nám. svého syna obětoval za náš život, aby nás znovu stvořil, svou krví nás pokropil, očistil, přijal nás do své církve, nabízí nám všechny prostředky k posvěcení potřebné, chce nás povzbudit k dobrému a v něm udržeti. Proto pořádá církev mnoho slavností, pobožností, napomíná k pokání, tluč při každé vhodné příležitosti na naše

srdce, podává nám svou lásku svědomím, kazateli, zpovědníky, štěstím, neštěstím, křížem, bolestmi, útěchou, zaslíbeními. Může Bůh více činiti?

3. Jsme stromem špatným? Máme hříchem, odpadem od Boha zatvrzelé, ztvrdlé srdce, do něhož může vnikati a v něm působiti milost se svými dary? Upadá šimě slova Božího u nás na půdu kamenitou, mezi trní časných starostí, lenosti duševní, chlípnosti? Nepomůže přijímati svaté svátosti, protože je lehkomyslné, zvykové, nepřináší užitku, zlé žádosti, náruživosti způsobí, že strom naší víry je bez květů, bez ovoce, beze vši radosti, je strom holý, neživý, seschlý, nehodíme se k ničemu, než abychom byli vyfati a uvrženi do ohně.

Či zelená se náš strom, má listy i květy, jenom žádné ovoce? Bez obrazu: Není naše víra, kterou se chlubíváme, mrtva, neživá, beze síly, bez lásky? „Co prospěje bratři moji, praví-li kdo, že má víru, skutků však nemá? Může ho víra spasiti?... Víra, nemá-li skutků, je mrtvá!“ (Jak. 2, 14, 16). Či je tvá víra, tvé náboženství pouhou vychloubavostí, samoláskou, pýchou, konáš jenom na oko, k vůli lidem dobré? Nestačí však toliko zevně přináležeti k církvi, býti katolíkem dle slova. Nezapomínejme, že byl by v tomto případě náš osud podobný špatnému stromu, který hospodář vytné a zahodí do ohně. Čteme v Písmě: „Zdali se může zeleňati bez vláhy třtina, aneb růsti rákosí, kde není vody? Když ještě pučí, kdy rukama nelze ji trhat, dříve než kterákoliv rostlina usychá. Tak končí všichni, kdo zapčminají na Boha a tak naděje pokrytceva hyne.“ (Job 8, 11). Uvažujme o slovech, která pronesl svatý Jan Křtitel, když kázal při řece Jordánu: „Každý strom, který nenese ovoce dobrého, bude vyfát a na oheň uvržen. (Mt. 3, 10).

Jsme stromem dobrým? Jsme

spravedliví, v pravdě zbožní, o nichž platí slovo Písma: „Spravedlivý kvete jako palma, roste jako cedr na Libanu?“ (Ž. 91, 13). Přinášíme dobré ovoce, t. j. konáme dobré skutky, jimiž jsou „lásky, radost, pokoj, (trpělivost), přívětivost, dobrotivost, shovívavost, (tichost), důvěra, zdrženlivost, (čistota)? (Gal. 5, 22). Jejich cenu poznáváme z toho, že lze jimi získati království nebeské, „nejsou pokrmem a nápojem, nýbrž spravedlností a pokojem v radosti a radost v Duchu svatém, neboť, kdo tímto slouží Kristu, jest Bohu milý a lidem příjemný.“ (Řím. 14, 17). Kéž jsme dobří, abychom mohli o sobě užiti slovo: „Dobrý člověk vydává z dobré zásoby věci dobré.“ (Mt. 12, 35). Přičiňme, prosíme Boha o milost, abychom mohli stále konati dobré, nikdy v něm neustávali, neboť požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, jehož oporou jest Hospodin! Jest jako strom, který jest zasazen u vody, který, kde jest vlaha, pouští kořeny své! Nestračuje se, když přijde vedro, listy jeho zůstává zelené, ani v letech sucha nemá starostí, nikdy nepřestanou nésti ovoce.“ (Jer. 17, 7).

Hospodář miluje, stará se, chrání, ošetřuje co nejpečlivěji dobrý strom. Mnohem více miluje Bůh dobré své dítky, žehná jim, dává jim milosti, síli je k dobrým, záslužným skutkům a přijme je v čas příhodný do svého nebeského království. Kekoření stromu špatného jest již přiložena sekera, bude vyfát a uvržen na oheň.“ Uvažujme o těchto pravdách! Kéž jsme připočteni ke stromům dobrým, zpytujeme své svědčí, nešidme sami sebe v této příliš důležité, naší věčnosti rozhodující věci. „Zákon tchto světa jest: jistě zemřeš. Před smrtí číň dobře... dle možnosti dávej chudému. Nezabavuj se dne dobrého a uděl dobré radosti, ať nemají tě. (Sir. 14, 15). Proto: „Bratři, neustávejte dobře činiti.“ (11. Thes. 3, 13). Amen.

Marie Tesařova:

Ó Krvi, ceno výkupná!

Ó Krvi, ceno výkupná,
Tys vyprýštila z Krista ran,
bys pouta hříchů potupná
s nás sejmouc, vedla v Boží stan.

Jí celé moře vytéká,
a z Kalvarie proudí v svět,
by smyla vinu člověka
a získala jej Bohu zpět.

Té Krve cena nejvyšší,
ze Srdce Boha prameni
a lásky Tvé, náš Ježíši,
jest nejdražší nám znamení.

Ó, budiž tedy uctěna,
Ty Boží lásky zástavo,
buď lásky naší odměna,
Ty spásná světa záplavo!

Přej ve Tvůj zdroj se ponořit,
kdy vina duši zatíží,
rač spravedlnost usmířit,
až Boží soud se přiblíží.

Marie Tesařova:

Paní nejsvětější Srdce.

Ty, Maria, jsi Paní nejsladší,
Ty dala jsi nám Srdce Ježíše,
s Ním péče Tvá nám nebe přináší,
Ty vodiš k Němu duše nejspíše.

Ty, Maria, jsi Paní studnice,
v níž zdroj se živé vody ukrývá,
Ty vodiš k Němu lidu tisíce,
u Tebe každý znova okřívá.

Ty, Maria, jsi paní pokladu,
ježž Syn Tvůj skrývá v Srdci přesvatém,
nás vodiš přes trnitou ohradu
a lásku skrýváš v nitru bohatém.

Ty, Maria, jsi Paní plamene,
ten šlehá mocně z rány zející
a v záři té i Tebe vzpomene,
kdo k Němu spěchá v chvíli drtící.

Ty, Maria, jsi paní života,
jenž proudí v duše z hlubin tajemně,
to Srdce Páně věčná dobrota
s Tvým srdcem blaží duše vzájemně.

A. M. Kadlčáková:

O žních v poli.

V tichém vítru šepotání
hlavy svoje k zemi sklání
žita, pšenky zralý klas.
Nad nim skřivan písně zpívá,
s nebes výšin v zem se dívá,
trylkem zní sem jeho hlas.

Sekáč s kosou v pole kráčí,
k lánu žita kroky stáčí
a utíná zralý klas.
Za nim děvče růžolící
sbírá květy na kytici,
žito klade na zem zas.

Plno zpěvu, smíchu, ruchu
zaznívá tu k tvému sluchu,
když jdeš polem odevšad.
Že zas bude chleba dosti,
zpívá sekáč ve radosti,
po žních nebude již hlad.

Bude zase hojnost chleba,
kterého má člověk třeba,
aby hladý nezemřel.
Pánu Bohu díky vzdává
za vše, čím nám požehnává,
tak jak skřivan díky pěl!

ností k nejsv. Srdci Páně. I rozpoutal se hrozný boj mezi učením strachu a učením lásky. Láska zvítězila. Dnes jansenismus jest přemožen, a vzrůstající pobožnost k Božskému Srdci Páně přitahuje duše stále mocnější k dobrotě a k milosrdenství.

Kdo byla sv. Markéta Maria?

Byla to řeholnice z řádu Navštívení Panny Marie, jež založil sv. František Saleský za pomoci svatě Johanny z Chantal. Narodila se ve francouzském městečku Vesrosvres (čti Verovr) r. 1647; v čtyřiačtyřicetém roce vstoupila do kláštera Paray-le-Monial, kde u věku 43 let zemřela 17. října r. 1690. V klášteře prožila devatenáct let. Za této doby často se jí zjevoval Božský Spasitel, vlastně nejsv. Srdce ve významu právě uvedeném. Ukazoval se jí obyčejně na oltáři domácí kaple, kde Ho vidívala mřížkou klášterního kůru; několikrát spatřila Ho uvnitř kláštera a jednou v ořechovém lesíku domácí zahrady. Mnoho bylo jí vytrpění odporem a neporozuměním několika osob. Pán však poslal jí na pomoc P. Klaudia de la Colombiéra T. J.,¹⁾ který ubezpečil představenou mladé řeholnice o pravdivosti obdržených milostí i jejího poslání.

V čem záleželo poslání sv. Markéty Marie?

Měla nejprve lidem oznámiti, jak těší Pána Ježíše, je-li vyobrazen, an ukazuje své Srdce, a vidí-li, jak jest uctíváno. Měla jim též určití jistá cvičení, jimiž měli uctívati jeho nejsv. Srdce, symbol jeho nekonečné lásky. Hlavní z nich jsou tato:

I. Pán Ježíš žádal, by náhradou za urážky, jichž se mu dostává v nejsv. Svátosti oltářní, byl zvláštní svátek ustanoven ke cti jeho Božského Srdce, a to v pátek po oktávě Božího Těla.

II. By v náhradu za jeho zhrzenou lásku konány byly modlitby zásvětné a smírné.

III. By v každý první pátek měsíční přístupovalo se ke stolu Páně.

IV. By obraz jeho nejsv. Srdce byl po všech rodinách rozšířen a zbožně ctěn.

V. Posléze žádal skrze sv. Markétu Marii na králi Ludvíkovi XIV., by ke cti jeho nejsv. Srdce dal vystavěti chrám; by tomuto Srdci zasvětil svou rodinu a říši; by obraz téhož nejsv. Srdce dal vymalovati na říšských praporech.

To jsou v souhrnu hlavní zevní úkony, jichž žádá pobožnost k nejsv. Srdci Páně.

Ale především se Kristus Pán dožadoval, by v této pobožnosti čerpali nejen jednotlivci, ale i společnosti a národy křesťanské ctnosti: pokoru a lásku, bez nichž nemohou trvati ani rodiny ani společnosti. Aby však ještě více ukázal, jak vroucně si přeje rozšíření této pobožnosti, učinil Božský Spasitel svatě Markétě Marii zvláštní zaslíbení, týkající se jeho věrných ctitelů. Zvláště přislíbil:

„Udělím pokoj jejich rodinám.“

„Požehnám jejich pracím a v zarmutku jim budu útěchou.“

„Kněžím udělím dar, že pohnou i hříšníky nejzatvrzelejšími.“

„Hříšníci se obrátí, vlašní stanou se horlivými, hrdlivi dokonalejšími.“

„Požehnám domům, v nichž obraz Mého Srdce bude vystaven a ctěn.“

„Slibuji milost pokání v hodině smrti všem, kdo po devět po sobě jdoucích prvních pátků přistoupí ke stolu Páně.“

Závěr.

V souhrnu řekli jsme: co jest pobožnost k nejsv. Srdci Páně, čeho a co slibuje. Nechť každý z nás přihlédně, zda vše, čeho žádá Božské Srdce Páně, koná sám u sebe, i ve své rodině a ve své vlasti.

Zvláště nechť přihlédně, zda srdce jeho jest plné oně důvěry v nekonečnou dobrotu Božského Srdce, které se Pán tak usilovně dožaduje.

Ó vy všichni, kdo čtete tyto řádky, vy srdce sklíčeného a zarmouceného,

¹⁾ Prohlášen za blahoslaveného 16. června 1929.

jděte k Ježíši Kristu, kterého zbožnost lidová nazývá „nejsvětějším Srdcem!“

Svrťte se Mu se svým soužením a pak buďte dobré myšlí!

Potěší vás, řeknete-li Mu z hloubi srdce:

„Spoléhám na Tebe.“

„Důvěřuji v Tebe.“

„Jsem jist, že mne vyslyšíš.“
(P. d.)

Pán s vámi!

Napsal farář M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování.)

Jak vypovědět její radost a štěstí, když ji byl oznámen slavný den prvního přijímání? Připravovala se naň s dvojnásobnou horlivostí a hlavně pečovala co nejvíce, aby se dobře vyzpovídala. Nežli začala zpytovat svědomí, prosila nejsvětější Pannu a svého anděla strážce, aby jí pomáhali. Kdo ji viděl u zpovědnice, byl by ji pokládal za velikou hříšnici, jak pokorně a kající se vedla. Úplně v pořádku žalovala na sebe hříchy, jichž se dopustila nebo se domnívala, že je spáchala, tak že zpovědník nemusil se jí na nic tázat. Po zpovědi poklekla u oltáře poděkovat Pánu za dosažené odpuštění, potom padla k nohám svého otce i macechy, aby si také vyprosila odpuštění všeho, čím jim mohla způsobiti zármutek. Macecha nemohla ji odepřiti bílých šatů k prvnímu přijímání, třeba to bylo jen proto, aby vyhověla tamnímu obyčeji. Ó, jak dlouhou zdála se noc malé Germaině, jak netrpělivě očekávala den! A když nadešla ustanovená hodina, s jak svatým zápallem odebrala se do kostela. Lidé vidouce chorobné a hubené to dítě, litovali jeho, ale Ježíš zažehal jí v srdci tužby vždy horoucnější. Konečně má svého Boha. Tu myslí, že je v nebi. Tys celý můj, dí Ježíši, a já jsem všechna tvá. Seslejš na mne nyní nové zkoušky, trýzně a utrpení, kolik chceš, nic mne neodloučí od tvé lásky.

Všeho toho nemělo se jí nedostávat. Zbožnost a všechny něžné city

Germaininy, jež měly dojmouti macechu a získati její srdce dítěti, ještě ji tím více dráždily a roztrpčovaly proti tomuto andělovi na zemi. Po prvním přijímání bylo jí zakázáno sedati u společného stolu. Zlá ta žena vykazala ji ven pod schody a k nočnímu odpočinku dala jí několik otepí šlahounů révových. Na úsvitě v zimě v létě dostávala Germaine svou porci chleba a odcházela se stádem a svým předem. Otec Laurent nesdílel v srdci nepřátelských citů své ženy, ale ze slabosti, nebo snad i proto, aby měl doma svatý pokoj, neodvážil se odporovati. Neprávem.

Pokaždé, kdykoliv se zdálo, že Bůh vydává pokornou ubohou pastýřku surovosti macešině, míval pro ni jinaké útěchy, jež ji bohatě odškodňovaly za sverpesti, jichž se ji dostávalo. V modlitbě okoušela Germaine nevýslovných slastí. Byla bez přestání s Bohem a Bůh ji ustavičně zahrnoval svou něžností. Tradice vypravuje, že ji bylo často vidati, ana klečí u kříže, jenž stál blízko místa, kam honívala své stádo. V takové poloze, obklopenu ovce, malíři ji obyčejně malují. Pobožné uctívání Panny Marie bývalo jejím nejmilejším potěšením: jakmile zavznělo klekání s věže ve vsi, obličej její zazářil a nedbajíc, kde stojí, vrhala se zbožná Germaine tváří k zemi pozdravit s archandělem Gabrielem Pannu Marii. Bylo ji také častěji vidati, ana pokleká do sněhu, do bláta, a Pán v odměnu její zbož-

nosti způsobil, že ani sníh, ani bláto nezanechalo stopy na jejím oděvu.

Přece všechny ty útechy postrádala přece čehosi, co ji bolelo víc, nežli vše, co od jiných trpěla; nemohla být totiž přítomna božské oběti. Obracela se arci ke kostelu, slyšíc zvonití na mši, aby svůj úmysl slyšila s úmyslem kněze, než přece nebylo její štěstí tak úplné, jako kdyby byla směla přistoupiti až k oltáři. Péče o stádo nedovolovala jí se vzdáliti. V blízkém lese byli četní vlci, kteří ji mohli urvatí několik beránek, a stádo nemající již téhož vůdce, mohlo se snadno zaběhnouti a způsobiti škodu na cizích polích. Všecky tyto úvahy Germainu zdržovaly. Pán, dojat utrpením této duše láskou tak nyní, brzy splnil její touhy.

Jednoho dne slyšela zbožná pastýřka jak obyčejně vyzvánětí, a tu cítí po-jednou jakés vzknutí. Běže kužel, stavi jej do země, shromažďuje kol něho své ovce a potom se ubírá ke kostelu, poslouchajíc volání svého Boha, jenž ji mluvil k srdci. Když byla přítomna mši svaté a tak vykonala svou pobožnost, vracela se ke svému stádku, které nalezla na též místě. Všecka zvířata ležela okolo kužele, ani jedno nescházelo, ani jedno se nevzdálilo. A co tehdy, to činívala pak Germaine po celý svůj život. Pokaždé, když se vrátila ze mše svaté, nalezla své stádo kolem své pastýřské hole. Cestou do kostela bylo jí přebroditi potok Courbet: to bylo snadno v obyčejnou dobu, ale nemožno, když se dešti rozvodnil v dravou bystřinu. Ó toho divu, jehož šťastnými svědky byli nejednou obyvatelé Pibracu. Jako kdysi Rudé moře otevřelo cestu Židům, tak rozdělil Courbet své vody rozkypělé, kterými služebnice Boží prošla bez nebezpečí. Aby pak byla zavřena ústa macechy, která nepřestávala Germaině spílati, že denně opouští stádo pro mši svatou, Pán sám se postaral, aby se stádu dobře dařilo, neboť nikdo v celém tom kraji neměl ovcí vydatnějších a beránek pěknějších než Laurent Cousin.

Jakého štěstí požívala naše pastýřka, když se přiblížila neděle! Podle opravdu křesťanského obyčeje té krajiny nevycházela v ten den stáda ze stájí, taková byla úcta k zákonu Božímu. Germaine toho využívala, aby se úplně oddala své pobožnosti. Ráno, když dostala svůj kus chleba, odešla do chrámu, kde prodléla pak celý den, živíc duši svou naukami, které slyšela a hlavně velebnou Svátosti, již každou neděli přijímala. Ach, když uléhala večer pod schodištěm, jak se cítila posílněna proti zlému zacházení macešin! Ubohé dítě! Ještě jiného byla pozbavena, že totiž nemohla udíleti almužnu, jak by si byla přála. Mnohdy rozdělila s chudými svou skývu chleba a aby se zdokonalila v trpělivosti, sbírala kousky zkaženého nebo plesnivého chleba rozházeného po statku; dávala je do košíku a jimi se pak živila. Macecha ustavičně proti ní rozezlená, slídící po každém jejím hnutí, myslila tentokrát, že ji přistihla při chybě a že ji může právem udělití přísnou důtku. Když tedy druhého dne Germaine vyháněla své stádo, popadla macecha tlustou hůl a vrhla se na ni s velikým křikem. Na to spílání přiběhli sousedé popatřit, co se děje a snad i ubohé dítě bránit! V jejich přítomnosti otvírá zlá žena košík Germainin. A toho zázraku! Místo kousků chleba, které minila naléztí, jsou tam vonné květy jako by právě byly natrhány, ač byla tuhá zima a sníh pokrýval celý kraj. Vidouc to macecha, odchází všecka zahanbena, svědkové toho divu pak jati úžasem rozhlašují jej všudy po okolí. Germaine potud zavrhaná a týraná stává se předmětem všeobecné úcty. I macecha musila změnití své chování k ní. Otec chtěl, aby opustila svůj útulek pod schody a aby zaujala své místo u společného stolu. Svátá dívka odmítla ty důkazy lásky. Zaproсила otce, aby ji nechal na starém místě, kam byla vykázána.

Když ji Bůh tak byl posvětil pokorou a utrpením, vzal ji z toho světa právě, když lidé se stali k ní

spravedlivějšími a počali její ctnosti vzdávati čest, jaké zaslouhovala. Jednoho jitra neviděl ji otec vyjít jako obyčejně, i šel ji zavolati, ona však neodpověděla. Vešel a nalezl ji mrtvou na jejím loži z roždí. Měla třicet dvě léta. V noci, kdy zemřela, viděli dva řeholníci ukryti v troskách starého zámku dvě mladé, bíle oděné dívky, any míří k usedlosti Laurentově. Za několik okamžiků objevily se opět, majíce uprostřed jinou dívku také po bílé a ověnčenou kvítím. Ohromeni tímto viděním pomyslili hned, že právě zemřela nějaká světice. Na úsvitě přišli do vsi a ptali se, zda někdo zemřel. Dostalo se jim odpovědi záporné, neboť lidé ještě nevěděli, že Bůh povolal k sobě chudíčkou pastýřku. Na zvěst o její smrti chtěl kdekdo viděti světici a její pohřeb podobal se triumfu.

Když hníloba nedotkla se těla Germainina a když řada nepopiratelných zázraků dokázala její svatost, mohl náměstek Ježíše Krista prohlásiti, že jest hodna úcty a že ji lze vzývati slovy: Svatá Germaine, oroduj za nás! Toto z Říma vyšlé vzývání rozlehlo se celým světem. Osada Pibrac stala se slavnou. Ve schráně, která se třpytí zlatem a světlem, uctívá se tělo, které bývalo oděno halenou pastýřskou a stíženo nezhojitelnými nemocemi. V Pibracu poklekají bohatí a mocní toho světa před tělem světice, která bez reptání nalezala svou potravu v kousku chleba a spávala pod temným scho-dištěm na otepi.

Nesmrtelná panna pibracká byla vedena k opravdové velikosti svou zbožnou matkou, knězem, Kristem, přítelem dítek, Duchem svatým, jenž má zalíbení v duších nevinných a čistých. Co by se z ní bylo asi stalo, kdyby nějaký zlotřilec byl se zmocnil její duše, aby v ní zabil víru? Ubohé dítě bylo churavé, vidělo na svém otcí velikou slabost povahy a ve své maceše nesmírnou zlobu. Kdyby se nebe na ni nebylo usmívalo, co by se z ní bylo stalo? Nevím, ale co vím, jest, že bychom k ní dnes nevolali: svatá Germaine, oroduj za nás!

Hlava X.

Bůh s trpícími.

Po hříchu dědičném stala se naše země jenem slzavým údolím. Všecky děti pláčí dříve než se usmívají. Pláč zrovna tak v zámku jako v chatách. Kdyby se všecky slzy dětmi prolité shromáždily v jedno, utvořily by řeku jistě velmi širokou a dlouhou. A snad ještě více smutných dnů než dětství má mládí. Hle, na krásné jarní obloze vyvalí se pojednou tmavé skvrny, které rostou, přizene se bouře, hrom duní a krupobílí zpusťší všecko, vinice i osení, že ubozí rolníci musí až zaplakat. Tak je i u mladých lidí: pod krásným nebem, jako bývá při prvním přijímání, zaduje vichřice v duších patnácti, dvaceti let, roste a strhá vše, nenechávajíc z klidu radosti a štěstí nic než trosky. Mladý člověk měl v duši Boha, nyní má satana, byl na cestě k nebi, nyní jde k peklu. Jak tu neplakat? A lidé pláč, cítí, jak přetrpké jsou slzy, leckdy si sáhnou i na život, a tu dí satan Kristu: duše, přítelkyně tvá je mou na věčné věky.

Dcery Eviny většinou sní o štěstí, když sní o ženichu. Však žel, velmi často a velmi rychle upozorují, že se vdaly jen na neštěstí. Malé úspory jsou ty tam a není groše, aby se koupilo trochu dřeva, drobet chleba. Bylo jim již slyšeti srdceryvný hlas: maminko, mám hlad! Jaký to život pro chudou matku? Co z ní bude, pakli ji byla vštípěna myšlenka, že oko Boží neskloní se k těm, kteří lkají, že jest nemožno dosíci nějakého blaha slzami?

Manžel, jenž s Bohem obcuje, nikdy nezapomíná slibů, které před oltářem učinil v den svého sňatku. Jemu je manželka vždycky nejmilejší. S radostí jí dává peníze potřebné k vedení domácnosti, a což je víc, promluví s ní i laskavé, svaté slovo, které srdci tak lahodí. Ale muž, který bohem učinil své břicho, dává přednost hospodě před kostelem, kupuje si „opici“ a když se vrátí domů,

rozdává jen nadávky a rouhání místo chleba a místo aby ženu pohladil; ta se musí ještě pokládat za šťastnu, nedostane-li bití a nehrozí-li jí někdy i smrt. Ba ano, jsou matky, které často pláče děle než sv. Monika. Jejich dítě, které milují, nechce často opustiti blud pro pravdu, hospodu pro kostel, bezectnost pro čest, satana pro Boha. Kdysi řekl takový syn své matce: Jste již dost stará, abyste zemřela . . . a zabil ji.

Co bude z žen, z matek, neznají-li cesty do kostela, kde lze nalézt pramen útěchy převyšující nekonečně všechny potěchy, jaké se naskýtají v nejkrásnějším paláci světa? Ah, brány paláce jsou často otevřeny největším bédám, leckdy i zoufalství, které vede k sebevraždě. Tam, kde panuje Bůh, nevchází zoufalství. S pokorou, s duchem chudoby a utrpení je člověk vždycky na cestě k slávě věčné.

Job na hnojišti, pozbavený svého majetku, vydaný podezříváním přátel, spílání své ženy, šířené červy, je větší nežli Šalomoun na trůně. Ví, že Vykupitel jeho živ jest, ví, že v prachu svého hrobu bude mít přece počátek vzkříšení, nesmrtelnosti a slávy. Ta naděje ho drží. (Job, 19, 25.)

Třeba doznati, že lze málo neštěstí přirovnati k bídě zločince, který ztratil čest, svobodu, právo na život, v pouťech čeká na kata, který jej má brzy popraviti. Chvilku dříve přichází kněz. Co mu dí? Totéž, co říkává dětem před prvním přijímáním, co zbožným dcerám sv. Vincence, co dí biskupům, kardinálům i papeži: Pán s tebou! Příteli, bratře můj, Pán budiž s tebou! Lidská spravedlnost řekla své poslední slovo, i ty dej sbohem všemu, i svěmu vězení, neboť tohoto rána zemřeš. Bůh, toť nekonečné milosrdenství: nechať vstoupí v ducha tvého, aby jej osvitil, v srdce tvé, aby je obrátil. Řci: zhřešil jsem, a já řeknu ve jméno Božím: já tebe rozhřešuji, a cesta k popravisti stane se ti cestou k nebi, kde budeš s vyvolenými věčně pěti píseň díků a štěstí: Misericordias

Domini in aeternum cantabo — věčně zpívati budu o milosrdenství Páně. (Žalm 88, 2.)

Mohou-liž se pokládati za přátele nešťastných lidí, kteří praví ubožákům nemajícím ani chleba, ani oděvu, ani přístřeší: země je všechno, nebo jest jen planým snem? Není možno, abyste došli blaha se svými slzami, chudobou, zápasem s nemocemi, se smrtí. Naděje ve shledání se s těmi, jež oplakáváte, je přeludem. Smrt je pro člověka zrovna jako pro zvíře jenom návratem v nic.

Ne, ne, vytoužené volnými mysliteli „nic“ nikdy nepříjde. Nemůžeť lháti evangelium a víra všech národů. Nelze zničit nesmrtelnosti duše, soudů Božích, pekla. Boha nezabije nikdo, pravi-li v hospodě, nebo v saloně, na trůnu nebo na loži smrtelném: nevěřím v nic. Ale ubít víru, křesťanskou naději v dítěti, v chudáku, v nemocném, toť vražda předčící krutosti jiné vraždy. Byl bych raději, dí sv. Tomáš z Villanova, kdybych si musil doznati, že jsem zabil tisíc lidí, než zabit jedinou duší.

Jako v nebi jsou i v pekle různá místa. Možno tedy míti za jisto, že přední místa zaujmou ti, kdož piší, prodávají, kupují, čtou nebo dávají čísti noviny neb romány bezbožné a necudné, najmě pak ti, jimž je velikou radostí, mohou-li u nějakého nešťastníka na místo víry vpraviti nevěru, vyhnati Boha a dosaditi satana. V očích Božích má slovo víry větší cenu než kus chleba, než peníz darovaný chudým, neboť Bůh jest láska. (Jan, 4, 8.) Šťastní proto mužové, šťastné ženy, kteří po příkladu Ježíše Krista jdou světem činíce dobrodiní, z nichž prvním je víra.

V Paříži snažila se jedna dáma velmi horlivě uleviti bédám tělesným a ještě více duševním u chudého, nemocného dělníka. Ubohá jeho duše žila bez osvicení a bez útěchy víry. Neznajíc Boha, nevěděla ani, že je v područí satanově a ten že ji strhuje do černé propasti pekla. Zbožná dáma mu ukazuje v Bohu Stvořitele a Otce,

v Ježíši Kristu Spasitele, v církvi matku, v nebi vlast. Avšak pro nebe je třeba ctnosti. — Já mám jen hříchy, dí dělník. — Povězte je knězi.

U nemocného dí často lékař: Tu již ničeho nezmohu . . . Ale u hříšníka, který se pokaří a vyzná, je kněz druhým Kristem, moc jeho je v jistém smyslu nekonečná, může roztrhnouti všechny řetězy, může způsobiti, aby sestoupilo s nebe odpuštění, kam by nikdy nebylo sestoupilo. Pokud je v umírajícím ještě nějaký dech a vzdech, kněz může jej řídit k nebi. — Vaše slova mne utěšují, ale já jsem ještě nebyl ani u prvního přijímání. — To vykonáte; vašich šedesát pět let není tu překážkou. Ten, jenž nejnežněji miluje maličké, neodmítá ani starců. — Poproste některého kněze,

aby mne přišel navštívit... Duše i tělo je uzdraveno. Nemocný může jíti do kostela a vykonati první přijímání. V jeho očích a v očích jeho dobroditelky viděti slzy štěstí.

Paříž by byla brzy městem andělů, kdyby láska k Bohu zavládla ve všech duších. Člověk by tam byl na ulicích jist jak ve dne, tak v noci; nebylo by tam slyšeti rouhání, nikdo by nekoupil dýky, aby zabil svého bratra. Pod zraky Páně, který má pro dobré nebe, chtěli by býti všichni obyvatelé velkoměsta dobrými, bohatí, chudí, páni i dělníci. Šťastnými by se zvali, kdož pláče, kdož umírá v lásce Boží, neboť jsou blahoslavení, kteří v Pánu umírají. (Zjev. 14, 13.)

(P. d.)

Jarolím St. Pavlík:

Statná žena.

Horkem celá upocena
jela vlakem jedna žena.

Mnoho lidu, jak to bývá.
Ona ven se oknem dívá,
a když spatří kostel někde,
k čelu hned svou ruku zvedne,
křížem svatým znamená se,
a zas pohledem se pase
na tu Boží přírodu
v železnice obvodu
zamyšlena, tiše, klidně.
Žena ona byla z Vídne.

Jakýs švihák též tam seděl,
bokem na tu ženu hleděl,

a pak začal vtipkovati,
ba i hlasitě se smáti,
když ji viděl dělat kříže.

Alc ona k němu blíž
přistoupí a praví směle,
držíc prsty na svém čele:
„Pane, ač jsem žena chudá,
toto zde je moje půda;
na té, co chci, dělat mohu,
čest i vzdáti Pánu Bohu.
Nebudeme vésti hádku,
že jsem paní na svém statku.“

Hejsek zmlkl uzarděný,
dobře dostal od té ženy.

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Část další.)

„V nejtrpčí bolesti,“ píše v červenci 1818, „mám přece ještě tolik síly, abych se tázal po příčině Vašeho mlčení. V prosinci psal jsem do Moskvy, v květnu do Vídně, a žádám odpověď. Právě mi zemřel bratr, biskup astský; skonal v mém náručí. Na 19. července byla určena bratrská hostina, na níž dala si dostaveníčko celá rodina, roztroušená po všech končinách říše. Ale ten, jemuž na počest byla uspořádána, zemřel právě v předvečer po čtyřdenní nemoci, kterou s počátku měli jsme za nepatrnou chorobu. Jsme zdrčení a vpravdě více mrtví než on. — Slavný řečník, apoštol, obdivuhodný theolog, výtečný bratr a přítel z mládí — hle, co vše jsem ztratil. Ach, hrozná to rána. Jen stěží píši tyto řádky. Litujte mne a jestli jste na mne nezapomněla, řekněte mi to! Libám či spíše smáším obě Vaše ruce. . .“

Hrabě de Maistre nepřel dlouho svého bratra, biskupa astského. Zemřel 20. února 1821 u věku šedesáti sedmi let. Hraběnka Svěčinová měla stále před sebou jeho obraz. Byl umístěn mezi podobiznami parí Nesselbrodové a vévodkyně Durasové. Podivnou náhodou, ač byly to výtvary různých štětců a různých krajin, byly provedeny všechny tři v týchž rozměrech, jak by předem byly určeny, aby se sblížily. Vzpemínka na Josefa de Maistre provázela hraběnku po celý život. Jeho jméno budilo u ní vždy i v pozdním věku nejhlubší dojem, a její velká duše s neochvějnou věrností zachovala jeho velkou památku.

Té doby zamilovala si vroucně svou novou vlast. Viděla, jaké svobodě, účtu a lásce těší se církev katolická, a teprve tu mohla s rozkoší obdivovati se velikosti jejich děl a společenských ústavů. Tu též se setkala s duchy, v nichž kolovala táž životní miza, a u nichž cítila se pochopenu.

K nim náležel zejména generální vikář pařížský, P. Desjardin. Tento zbožný a pokorný kněz, přes všechno úsilí svých představených, nepřijal nabízeného mu biskupství Bloiského, jen aby se mohl oddati skromným a namáhavým pracím apoštolským. Hraběnka, která mu pomáhala v dobročinných skutečích, počítala ho vždy ke svým nejmilejším přátelům. Jeho listy dýšejí něžnou a pokornou úctou, a dnes působí tím dojemněji, poněvadž naše doba zapomíná na příklady tičnosti, ušlechtilé zdvořilosti a nezištnosti.

„Pánu Bohu zasvětil jsem první chvíle tohoto roku,“ píše ve svém novoročním přání, „a druhá náleží Vám, obdivuhodná i shovívavá dcero a přítelkyně. Na klekátku ke konci svého rozjímání posílám Vám své blahopřání aneb spíše vznáším prosbu k našemu společnému Pánu, by široko Vám otevřel svou náruč i poklady svého milosrdenství. . .“

„Přijdu k Vám,“ píše při jiné příležitosti, „jakmile den bude mít více než čtyřicet hodin, neb při každém jeho příchodu schází mi vždy jich několik. A přece bych potřeboval s Vámi si pohovořit. Výborná dcero a přítelkyně, prokázala byste mi velikou službu, kdybyste mi něco o sobě pověděla. Tužil jsem, že neušetří Vás utrpení. Bůh neposílá ho těm, z nichž něčeho již nechce udělati, jako stavitel nedává otesati nepotřebných ke stavbě kamenů. Tak hlásá sv. církev v den Posvěcení chrámu, jež slavíme zitra. Obnovme posvěcení svého chrámu; pravým chrámem Božím jest čistá duše a ohnivě srdce, planoucí láskou Boží. Přijměte výraz mé úcty. . .“

„Drahá dcero a nedostížná přítelkyně,“ píše jí do Vichských lázní, „dostal, přečetl i políbil jsem Vaše psaníčko. Odpovídám na ně bez pro-

dlení, ač jsem velmi bídný. Na štěstí má bída zasahuje ruce méně než nohy, jež nemálo otekly . . . Prál bych si, by lékaři poslali mne do Vichy, neb již pouhé potěšení, že mohu s Vámi mluvit, uzdravilo by mne beze vši pochyby. Jsem jist, že ten čas nebyl by promrhán; povzbudili bychom se navzájem, jak použití béd tohoto života ve prospěch věčnosti. Ach, drahá dcero, jak roste duše pohledem na nekonečný cíl, jak touží po zkrúšení svých pout! Vyhnanství jest těžké a trvá dlouho. Kdy nadejde chvíle, bych odletěti mohl do vlasti? Modlete se, by můj konec byl dobrý, a sama hleďte rozmnožiti svůj poklad po mnoho ještě let. S Bohem! Odpusťte mé lenivé ruce a znavené hlavě; zůstává však srdce, a to jest dobré. V něm máte čestné místo hned po Pánu Bohu . . .“

K tomuto otcovskému vedení, pro hraběnku Svěčinovou tak drahocennému, družila se stále nová a hluboká přátelství, jež vyklíčila ze společného ušlechtilého smýšlení. Leč záhy nepředvídané okolnosti přiměly ji k dalšímu opuštění této druhé vlasti.

X.

V Římě.

K četným přítelkyním hraběnky Svěčinové náležela též hraběnka Ségurová. Její nejmladší syn Raymund překvapil jednoho dne svou matku i její přítelkyni rozhodnutím, že chce Nadinu Stačlinovou pojmout za choť. Dospělá Nadina, jež stále byla neodloučenou družkou své adoptivní matky, v dívku velmi půvabnou a ušlechtilou. Ale byla cizinkou a velmi slabého zdraví. Hraběnka Svěčinová nedovedla použití náklonnosti ve prospěch svých vlastních zájmů, a proto sotva se dověděla o citech mladého Ségura, trpce si vyčítala svou neprozřetelnost, že jim nezabránila a je nepředěšla. Když nestačily důvody chladného rozumu i přímé odmítnutí, vydala se s dcerou na cesty; doufala, že vzdálenost a zapomnění vykonají

svou obvyklou úlohu. Za cíl své cesty zvolila si Řím, kam táhla ji nedolatelně nejen její zbožná mysl i vášnivá láska k studiím, ale i sestřina rodina, meškající ve věčném městě. Cesta trvala celkem dvě léta. Zvíme o ní několika úryvky z korespondence.

„Jak jsem šťastna,“ píše z Turina markýzce Montcalmové, „že zastala jsem zde Váš list. Jak děkuji Vám za přátelský hlas uprostřed této samoty, zalidněné neznámými. Nepřítomnost s obdivuhodnou trefností vykazuje předmětům příslušné jim místo. Ujišťuji Vás, že kdybych jen pro požitek neb z pouhé zvědavosti vydala se na cestu, dojísta stokrát bych se již byla vrátila. Nesnesitelná prosaická potřeba, na každém kroku brániti svůj čas i svou peněženku, převyšuje všecku poetickou stránku cestování; i nej-příjemnější chvíle nutno draze zaplatit. Ani si nemůžete představit, jakému tahání třeba se podrobiti v každém městě; ustavičné nejnepohodlnější prohlídky připomínají nedávné těžké doby; každý dělá víc než má, jen aby byl jist, že učinil dosti. Jaké to ubohé prostředky, z nichž žádným se nepohrdá, jedná-li se o to, by lidé odstrašil . . .“

„Savojsko přes všechen svůj přísný vzhled jest rozkošný kraj. Jeho výsoké hory připravují zvolna na velebné alpské velikány. Svah k Piemontu jest mnohem srážnější. Když vyjeli jsme z kláštera Montcenijského, stihli jsme za tři hodiny do půvabného městečka Susy, kde se právě konal výroční trh. Na dva kroky před mým oknem vznášel se ve výši provaz, na němž kejklíř provozoval své krkolomné umění. Ostatně vše upomíná na Francii. Savojané mluví velmi čistou francouzštinou . . .“ „Kromě pěti šesti příjemných dní v Janově,“ píše koncem října z Florencie, „cesta z Turinu byla velmi namahavá, ani i nebezpečná. Dojísta bych Vám ji vyličila, kdybych podle svého zvyku nechtěla Vám ušetřiti hory, moře a bystřiny, vůbec všechny ty velkolepé zjevy, jež vábí vášnivé letory, ale

Sv. Anna.

Pečlivá Marta.

o kterých Vy nechcete ani slyšet. Čím více vnikám v hloub této země, tím více lituji, že nepoznala jsem ji o deset let dříve; nevěnovala bych ji sice více pozornosti, ale těšila bych se z ní více. Itálie má celou skvělost, naivnost a inspiraci mládí, i cítím, že by ji nepoznal, kdo by ji soudil jen chladným rozumem. Nestačí uchvacující pohled na její poklady, třeba by její nebe nám dalo zapomnění na vše, co uráží a bolí. A k tomu mám ještě daleko . . .“

„Osm dní trvala naše cesta do Říma,“ oznamuje z věčného města 2. prosince 1823, „a hned po svém příchodu jsem onemocněla. Po dvanácte dní nebyla jsem schopna žádné práce. Ale přece jsem se mohla těšiti, že jsem opět mezi svými,“ (u sestry kněžny Gagarinové) „a že mohu se vyhrívati v záři římského slunce. Jejich domácnost jest opravdu rozkošná. Svůj římský palác (Palazzo Verospi Corso) zařídili si velmi vkusně a prostě. Jídelnu zdobí albánské fresky a v hloubi nádvoří jest kašna, jež by byla chloubou každého náměstí . . . Dojista nejsem nevnímovou na vše, co viděla jsem v Italii. Ale jak mnohem hlubší a trvalejší dojem učinil na mne Řím! Toť královna měst, toť svět zcela zvláštní, zcela jiný než vše, co jinde dojímalo. Jeho krásy a kontrasty jsou řádu tak vznešeného, že nic na ně nemůže připravit, nic nedovede jich vytušit neb uhodnout. A čeho se n.u. nedostává, to ještě zvyšuje tento dojem. Proto nikdo nezatouží, by okolní nivy byly vzdělány, by pustá předměstí oživila . . . Starobylý Řím musí býti trochu smutný, má-li upomínat na tolikou

pokleslou moc a velikost. Myšlenky tu rostou, city nesou se k Bohu, srdce se uklidňuje. Člověk se vůbec neosmělí trpěti, vidí-li místa, jež upomínají na tolik utrpení, a neosmělí se nemíti dosti odvahy tam, kde ji tolik bylo ukázáno.

„Jak vylíčiti mám živé dojmy,“ píše později, „které střídaly se v mé duši při první vycházce po Římě. Jaká okouzlující rozmanitost, jaký zájem rostoucí s každým krokem! Zdá se mi, že octl jsem se ve zcela jiném světě, a to všim právem; neb Řím ve svých hradbách chová vše, co jinde třeba daleko hledat. Město i venkov, velkoměstský ruch i nejhlubší samota. A přece nikde nezárazí náhlý přechod, nikde neunaví oko nudná směsice nevhodných předmětů, naopak vše splývá v jediný obraz, by usnadnilo studium. Sv. Petr, Vatikán a všechny přilehlé budovy tvoří jediný celek. Od vrchu Palatinského, kde sídlili Císařové, táhnou se cirkusy, paláce a lázně; celá republika žije v tomto Forum, v tomto Koloseum. Všecky dějinné epochy rozkládají se tu před námi a každá vtiskla svůj ráz na pozůstalé po sobě pomníky, každá jak by žádala svého zvláštního cvyduší. Tu člověk cítí potřebu ponořiti se do minulosti a v duši jeho vzniká boj proti vrozenému sklonu, vrhati se v náruč budoucnosti; a stane-li se kořistí obou těchto věcností, pak přitemnost, již uniknouti nemůže, připadá mu víc než kdy jindy bídnou a nicotnou. Prosím, odpusťte mi tento kousek kázání či epopeje, dojmy stále se obnovující nutno v Římě umlčet aneb se s nimi sdělit . . .“

(P. d.)

A. M. Kadlčáková:

Za vlahých letních večerů.

Za vlahých letních večerů,
když vše již spalo kol,
já do přírody nosil
své duše žal i bol.

A k obloze zrak díval se,
kde jasný měsíc plál
a duši, srdce zničené
v ty říše dálné zval.

A k lesu rád jsem chodíval,
kde slavík toužně lkal,
tam z duše moji znavené
tak často přechal žal.

A rosa padlá chladila
mou rozpálenou líc
a v myslí vzlétlo myšlenek
o štěstí na tisíc.

Za vlahých letních večerů
zas v přírody jdu chrám,
vždyť zde je štěstí, klid a mír
a nade mnou Bůh sám!

Dr. Ž á r e k:

Arad Temešvár, 25. září 1929.

O misiích.

Listy z Rumunska.

(Část další.)

Vleču své kufry k stanici vlečné
horské dráhy, jež mne má dopravit
k Eibentalu. Dobře, že jsem už to
divoké údolí procestoval a zkusil, že
i v něm jsou hodní lidé. Bylo by mně
jinak bývalo úzko — samému mezi
těmi divokými roklemi a dunajskými
proudy — ale už se ke mně hlásí.
Strojník ochotně mi bere kufry pod
ochranu, jeho pomocník začíná se
mnou rozhovor po česku — zná mne
z předešlých misií. Dílvedoucí mne
vede do svého domku, kdež mne vítá
jeho rozšafná Marta, mluvící stále do
telefonu a spravující při tom svou
domácnost, současně třemi jazyky.
Chtěl jsem psáti dopisy svým drahým,
do drahé vlasti, ale pište při takové
rozmanitosti, při níž ještě pracuje šicí
stroj! A aby radost byla dovršena,
žene se z přijetého vláčku tříčlenná
deputace z Eibentalu s panem učitelem,
jenž na oslavu mého příchodu dal
dětem prázdnou — mne uvítat. — A od
vody se hrne posádka „Svatopluka“,
jí v čele pan Kočík z Bersazsky,
jemuž kyne na přivítanou jeho syn,
strojvedoucí vláčku. Tak otec na vodě,
syn na souši starají se o dopravu.
Posádka ze „Svatopluka“ je skoro
výlučně z tohoto českého benátského
ostrůvku, jen lodní kadet je Moravan.
Velmi jsme všichni litovali, že zůstal
na vodě. Zavolati jej už nebylo možno,
neboť vláček se chystal letět na hory.
Brzo jsme se vznášeli jako orlí vy-

soko po skalách nad klidně kotvi-
cím „Svatoplukem.“ Tak Eibentalští
si vezli svého faráře. Nad Eibentalem
u kříže se vláček zastavil, tam se
střídají lokomotivy. Odtud to šlo
s kopce dolů. Jak jsem blahoslavl
svou zapomětlivou hlavu, že si vzpo-
mněla ještě včas před odjezdem na
zapomenutou hůl. Moji průvodci lezli
jako kamzíci, ale moje hanácké nohy,
zvyklé na hanácké stoupání, prote-
stovaly, že to není cesta pro klidné
občany z československé roviny. Na
štěstí ten sestup dlouho netrval. Brzy
se objevily v roklině první eibentalské
domky. Vzpomněl jsem sobě na po-
dobný svůj sestup za sněhové plíska-
nice před šesti roky. Hledám očima
kostelík a faru v jeho stínu. Otevřená
okna fary jsou viditelným znamením,
že po celoročním čekání bude mít
dnes opět obyvatele. Jdeme podle
hostince. Tam prý se budu stravovat.
Ujednáno s paní hostinskou, že přijdu
za hodinu k obědu. Co jsem měl dělat,
když resolutní hostinská učinila takový
návrh? Můj žaludek, který cestoval
až z Oršovy bez snídání, prohlašoval
potichu, že to nemusí ani hodinu
trvat. Ale těšil jsem jej, za hodinu
ti bude ještě lépe chutnat!

Už jsme tedy u zamčené fary. Shá-
nějí klíče a šťastně je našli! Konečně
jsme uvnitř a konáme první pasto-
rální konferenci stojmo, poněvadž
v celé faře jsou pouze dvě židle —

a ty jsou vypůjčené od souseda. Jedná inventární se zhroutila v trosky, jakmile jsem na ni položil svůj kufr. Domlouváme se a pátráme, kde jsou matriky, kde jsou svaté oleje. Agendu jsem dovezl s sebou z Bilska.

Deputace, která mne uvítala a sem dovedla a se mnou konferovala, se zase poroučí. Jsou havíři a musejí „na šichtu.“

Osaměl jsem! Tak vypadá tedy začátek mé misionářské činnosti. Prohlížím faru. Vše prázdné! Světnice jen vybilené, stěny holé, kuchyň i přílehlé místnosti prázdné. Jen v jedné malé světničce stojí postel se slamníkem a dvěma polštáři a dekou. Vedle stolek přikrytý kusem plátna a židle ve zříceninách vedle mého kufru.

Chtěl jsem se umýt. V celé faře ani hrnku, ani sklenice ani misky. A k tomu všemu jsem zapomněl mýdlo ve vlaku. —

Ale nouze naučila Dalibora housti. Uřezal jsem si tenký listek z mýdla na holení a šel se umývat do potoka tekoucího podle fary. Patrně je to umyvadlo celého Eibentalu.

Vypravil jsem se k obědu do hostince. V nálevně (druhé místnosti v hostinci nebylo, kromě sálu, jenž sloužil teď za skladiště) seděl žid kůžkař. To byl můj jediný společník při obědě. Hostinská prohlásila, že je pátek a proto má jen postní jídla. Ale neměli jsme se zle! Měli jsme bramborovou polévku s flíčkami. Totiž brambory a flíčky byly smíchány. Pak donesla hostinská velmi dobré palačinky tvarohové.

Odpoledne jsem se uzamkl, poněvadž mi řekli, že na mého předchůdce se dobývali „domácí zloději.“ Prosím vás v kraji, kde jsou uhelné dolynebývajisami svatí a za takové „domáče“ Eibentalští nemchou. Vzpomněl jsem si zas na svého přítele Poldu, co by té faře říkal a záviděl-li by mi toho farářování.

Nespál jsem! Přišel kostelník dvacíletý Toník dělat pořádek v kostele. Ten mi pomohl se zařizovat.

Donesl plechovou mísu a krásný džbánek na vodu, na nějž by každý sběratel starých mís a džbánů dostal laskominy; já však jsem dostal strach, abych tu starobylou památku rodinnou nějak za svého farářování nepochoval.

Toník jevil praktický smysl pro všechny životní potřeby. Prohlásil, že je zima a že se musí topit, na faře prý je dřevo, ale zamčené v kůlni a on prý musí vypátrat, kdo má od kůlny klíček. Také skutečně vypátral. A už se dal do práce, která začala jevit příšerné účinky. Z kamen se valil dým a hrozný zápach. Toník přišel na to až bylo pozdě. Vytáhl z trouhy kus hadry a zbytky jakéhosi zuhelnatělého masa neznámého data a původu. Jen ten zápach byl znamením, že to tam bylo ulčeno déle než nám bylo příjemným a milým.

V tomto ovzduší jsem měl čas přemýšlet o ovzduší, o němž mi pan Oesterreicher při obědě vypravoval. Bydlil napřed v Ogradině, kam mám se též odebrat na misie. Dával mi instrukce o obyvatelích Ogradiny. On jako obchodník s kůžkami zná celý kraj. Má v Oršové pěkný obchod a pěkný dům a kolik má v záložně, o tom se nevykládá.

Obchod s kůžkami vede jako „vedlejší zaměstnání.“ Ovšem, že z tohoto sportu též něco kouká. Je to užitečný sport. Pan Oesterreicher se dal do vypravování svých válečných vzpomínek.

„Působil jako obchodník před válkou mezi našimi krajany v Staré Ogradině. Znal kde koho a jej též kde kdo... Když vypukla válka, musel narukovat, ale ne na dlouho. Přesvědčil brzy pány od vojska, že jako bezzubý člověk nemůže zažít, že by jako nemocný na žaludek nemohl vlasti prospět, že bude lepší pro vlast, když jej pustí domů a nechají jej dodávat dobytek pro vojenské žaludky. A tak seděl v Ogradině a dodával. Naproti Ogradině byly selské stráně a tam seděli na vlivných místech u vojska

srbští jeho kamarádi. S nimi se milý pan Oesterreicher domluvil a dověděl, kdy se bude střílet a kdy nebude. A tak nenuceně dobýval z potopených lodí kukuřici — úředně určenou pro chudé lidi, ale peněvadž byla už vlhkem pokažená, dodával ji do továrny do Temešváru. V noci převážel, ne ovšem on, ale jeho lidé, přes Dunaj srbský dčbytek, a když jezdíval účečně do Temešváru v noci, srbské reflektory jej provázely, sledující, jde-li jen jejich „přítel“ Oesterreicher neb snad nevezde-li nějakou podezřelou osobu v uniformě. — Tak pod ochranou srbského vojska konal pan Oesterreicher i se svým synem 18letým, kterého mu k té práci cd vojska propustili — své vlastenecké služby. Teď zas je za dobře se všemi rumunskými úřady a je dobrým rumunským občanem, jeho syn prošel maďarskou školou důstojnickou a je zas dobrým a užitečným občanem maďarského státu. — „Víte, člověk musí umět promluvit,“ dodal pan Oesterreicher a při tom učinil významný pchyb rukou, jaký děláme, když se chystáme k placení.

Večer se skláněl nad Eibentalem, když Toník Jelinkův začal po prvé zvonit na požehnání. Za půl hodiny zvonil po druhé, za půl hodiny po třetí. Nechtěl jsem věřit, že se přechovává v opuštěném Eibentalu nejsvětější Svátost. Myslil jsem, že snad jenom ze zbožného zvyku udržují v Eibentalu v kostele věčné světlo. Užasl jsem zrovna, otevřev svato-stánek a užřev před sebou ověncenou monstrance s Nejsvětějším a ciborium. Jistě vážné příčiny přiměly kněze, jenž zde sloužil skoro před třemi měsíci naposled, zanechat zde nejsvětější Svátost. Napsal jsem ihned dopis hodnému katolickému inženýru do Ujbanye, aby žádal farní úřad v Orsově o vysvětlení a další instrukce. — Nedivte se, že vědci, že stojím před opuštěným Spasitelem a mezi opuštěným stádcem, mě k slzám pohnulo. S tím dojmem jsem mluvil k opuštěnému lidu. — Oznámil jsem jim, že budeme v té době, kdy v Praze proudí

zástupy svatováclavských poutníků k svatováclavské kapli a ku korunovačním klenotům, zde vysoko v horách nad Železnou Bránou Dunaje, oslavovati svatého Václava. Ráno že budu zpovídat, o 10 hodinách kázat, odpoledne že budeme mít zase pobožnost. Ujednáno, vykonáno, jenže kajicníci mne zdrželi až do půl jedenácti. Hned po velké mši svaté jsem byl volán k nemocnému. Mladý horník — za války si uhnal plícní neduh, v uhelných dolech, kam musel pro kus chleba, vleký neduh se proměnil v rychlé souchotiny. Chudák sotva dýchal. S jakou zbožností a odevzdaností do vůle Boží se zpovídal a přijal svaté přijímání a poslední pomazání. — Ovanul mne zvláštní pocit, když jsem se vracel zpět mezi skalnatými zežloutlými stráněmi. Nemáte potuchy o těžkém životě obyvatelů těchto roklin. Letos ukazovalo příznivé počasí naději na bohatou žně. A tu z lesů přišlo tolik myší, že obyvatelé nesklidili ani tolik, kolik zaseli, někteří vůbec nic. A k dovršení zla přišli teď jako kobylky (lidé mi vážně tvrdili, že přiletěli v mračně), motýlci a z nich se vylihly housenky které ničí travu a přivodily nemoci mezi dobyt看. Housenek je tolik, že po neděli klouže i vláček na kolejnicích plných housenek.

Všechno jde do dolů a řiditelství dolů vidouc, že je jediným a nezbytným zdrojem příjmů, upravuje dle toho poznání mzdu a nepřímou maří snahy Eibentalských nabýti nové lesní půdy. A při této bídě a v těchto těžkých poměrech lid mne vítal vřelě a bez nářků. I ten nemocný tak klidně přijímal hořký kalich svého utrpení. Vzpomínal jsem si na svou vlast. Co by u nás lidé dělali, kdyby prožívali tak těžký rok? — Co by tu bylo proklínání a lamenta! Odpoledne mne navštívili sousedé. Prosili mne, abych se přimluvil na patřičných místech, aby dostali kněze. Naříkali, že mládež vyrůstá bez náboženství, že pustne bez kněze. Uváděli mne

do poměrů, které je o kněze, jenž nerad odcházel a jim rozuměl a je rád měl, připravily. Vypravovali mi, jak se stal obětí intrik. Ale o tom prozatím pomlčím. Setkám se s ním, až budu mítí — dá-li Pán Bůh — misie v Berzovii a až od něj se vše dovím, sdělím čtenářům. Ale už teď prosím, pamatujte na ně kalendáři, dobrými knihami, penězi. Bude třeba

systematické práce a pomoci! — Přišli zase lidé k sv. zpovědi — zas bylo kázání a sv. požehnání a zase zpovídání a potom večere v hostinci. Tam se též odbyly přípravné práce se snoubenci již civilně oddanými, kterých sňatku mělo býti požehnáno. Usínal jsem pozdě v pusté a osamělé faře. (P. d.)

A. M. Kadlčáková:

Ztichlým krajem.

Když již slední paprsek slunce
za horcu se ukrývá,
hlahol zvonů „Anděl Páně“
po kraji se ozývá.

Letí polem, lesem, strání
velebné to klekání,
při něm ztichne, co je kolem,
a hlavu níž uklání.

Ptáci sedí v hnízdách tiše,
nepohne se ani květ,
když klekání Matce Boží
po kraji tu počne pět.

Lidská duše k odpočinku
klade také hlavu svou,
když noc v kraji rozprostírá
peruť svoji tajemnou.

Ztichlým krajem ráda bloudí
duše má, když „Ave“ lká,
domů v lůžko své se vracím,
když i ono umlká . . .

R Ů Z N É Z P R Á V Y.

Citát z přednášky. Budějovický „Hlas Lidu“ uveřejňuje text přednášky „Mravnost v životě soukromém i veřejném“, ktercu na schůzi Sdružení katolických rodičů v Č. Budějovicích 14. listopadu pronesla pí. B. Pečínková-Dlouhá. Citujeme z obsahu: „Nemáte stálý, smutný dojem, že jsme na ústupu před demoralisujícími vlivy světa? Já aspoň — pro moji osobu — vidím-li dámu katoličku, byť chodila denně ke Stolu Páně, neumím-li si ve společnosti odříci ten výstřih a šaty bez rukávů, nemohu

si nic vážného myslet o jejím duchovním životě. A vidím-li tak ve společnosti ustrojené dcery poslanců nebo senátorů nemohu doufat, že jejich otec, který nedovede křesťanskou morálku prosadit ve své rodině, bude ji nějak zdárně hájit v parlamentě. Nemohu si myslet, co pilnějšího mají páni poslanci na práci v den Božího Těla, než aby byli na průvodě — a vidím-li tam jen jediného, nemám důvěry v jejich statečnost vyznavačskou ve sboru zákonodárném. Vidím-li Orla, který na hrazdě udivuje svými

veletoči, že není galantní k ženě s dítětem, nebo Orlici, jež cvičí do únavy a doma nechá starou maminku prát a drhnout podlahu, odpusťte, že její katolickou výchovu v Orlu neberu vážně.“

Z katolické církve ve Francii. Jak „La Croix“ oznamuje (z 20. července m. r.), věnoval bohatý americký protestant, který nepřál si býti veřejně jmenován, na opravy německými střelami polozbořeně katedrály verdunské 100.000 franků. Ve svém listě, adresovaném verdunskému biskupu, píše: „Ačkoli jsem protestant, poznávám, že katolická církev jest pravou matkou křesťanství, a že bychom bez ní nebyli nežli barbary v pohanském světě.“ — Francouzské listy přinesly nedávno zprávu o smrti kdysi slavné dramatické umělkyně, E v y L a v a l l i é r o v é, která po rušném životě, kající, nalezla klid v katolické církvi. Posledních 7 let žila život plný odříkání. Francouzský divadelní list v posmrtné vzpomínce na velkou herečku píše: „Musíme se v hlubokém pohnutí skláněti před ženou, která přešla z nejlehkomyslnější a nejsvůdnější bezbožnosti k vážné a hluboké zbožnosti a spojovala vzácnou míru lidské něžnosti s božskou milostí.“ — Zvláštní komise, složená z francouzských kněží, odebrala se nedávno do místa Hoggar v poušti saharské, aby vyšetřovala zázraky, které se připisují mrtvému tělu Charles de la F a u c a l d a, který jako francouzský důstojník padl roku 1916. Šíří se totiž zvěsti, že mnozí nad jeho hrobem se uzdravili. Komise podá o výsledcích svého šetření zprávu svatému Otci.

Pařížský drožkář udeřil bývalou srbskou královnu. Pařížský drožkář, kterému činila 71letá řeholnice výtky za to, že tloukl své koně, švihl ji přes tvář bičem. Policejním vyšetřováním se ukázalo, že letitá řeholnice je bývalou srbskou královnou Natalií. Oznamuje to budapeštskému listu „A Reggel“ jeho pařížský dopisovatel, který později navštívil exkrálovnu v malém domku blíže Luxemburských

zahrad, kde bydlí s jakousi polskou hraběnkou. Když se ji dopisovatel tázal, proč nenapsala svých pamětí, odpověděla bývalá královna: „Paměti vyžadují vzpomínek. Zapomněla jsem všechno, abych všechno odpustila.“ Natalie je poslední z dynastie Obrenovičů, srbské královské rodiny, jejíž mnozí členové skončili nepřírozenou smrtí. Narodila se ze vznešené rumunské rodiny a provdala se za prince Milana Obrenoviče, který se stal srbským králem r. 1889, ale byl sesazen ve prospěch svého syna Alexandra, zavražděného s královnou Dragou srbskými důstojníky roku 1903. Roku 1888 dala se Natalie rozvésti od svého manžela, ale smířila se s ním r. 1893. On však zemřel r. 1901 a rok nato vstoupila vdova do římskokatolické církve a stala se řeholnicí v Notre Dame de Sion.

J. M. dr. Jan Nep. Sedlák dožil se v plné svěžesti ducha i fyzického zdraví dne 6. dubna krásného věku 75 let. Jako generální vikář zachoval si v kléru pražské arcidiecése vděčné a trvalé vzpomínky, neboť sám, znaje z praxe nesnáze a obtíže duchovní správy, svoji bohatou zkušeností, vzácnou konciliantností a s upřímným přátelstvím vycházel vždy přáním kněží všemožně vstříc. Také literární jeho činnost v oboru teologickém a církevní historie je bohatá a povždy zůstane cenná. I nyní jako děkan svatovítské kapituly horlivě zastává svůj zodpovědný úřad a neúnavně koná jako světitel biskup funkce této důstojnosti příslušící. Při eucharistických pobožnostech, které pořádá Klub českého duchovenstva, je horlivým a nadšeným řečníkem. Proto všechno duchovenstvo, které milou povahu J. M. poznalo, zachová ho vždy v nejlepší paměti. A byl zajištěn z nejkrásnějších jeho dní, když v zastoupení J. Ex. p. arcibiskupa dne 12. května vysvětil po staletích dokonaný chrám svatovítský.

Neznala Boží přikázání. V procesu s ženami travičkami v Szolnoku v Uhrách byla při líčení i tato scéna: Předseda soudu k obžalované Holy-

bové: „Znáte desatero Božích přikázání?“ — Obžalovaná: „Neznám.“ — „Nikdy jste se jim neučila?“ — „Ne.“ — Nevíte, že je přikázání, které zní: „Nezabiješ?“ — „Nevím.“ — Pak se ovšem nelze diviti, že dospěly tak daleko a klesly tak hluboko. Desatero má pro mravní život národů nepoměrně větší význam než všechny zákony celého světa.

Slovenské růže ve vatikánských zahradách. V minulých dnech odevzdán byl papeži Piu XI. jeden z nejoriginálnějších symbolických darů ze slo-

venské Trnavy. Jindřiška z Chotků, která pěstuje ve svých zahradách v Trnavě 60.000 druhů růží, vybrala 4000 nejhezčích keřů, a doprovázena biskupem Jantauschem, odevzdala tento dar papeži s přáním, aby byly růže pěstovány ve vatikánských zahradách. Papež poděkovav vřele slibil, že budou přesazeny do vatikánských zahrad, „ut in Vaticanis hortis depouatur atque educuntur Sanctitati Suae erit.“ Příští čs. návštěvníci vatikánských zahrad naleznou tam již krásné růže trnavské.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za odvrácení nebezpečí nekatolického radia, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: *Chci býti členem Apoštolátu C. M.*

Úmysl v srpnu 1930: **Přemáhání činnosti protestantů mezi katolíky.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Odvracení nebezpečí nekatol. radia. (Hlavní úmysl.) — Svátostnému Králi. (Báseň.) — Dobrý a špatný strom. — Ó Krvi, ceno výkupná! Paní nejsv. Srdce. O žních v poli. (Bísne.) — Položnost k bož. Srdci Paně. — Pán s vámi! — Statná žena. (Bísne.) — Hraběnka Svéčinová. — Sv. Anna. (Obrázek.) — Pečlivá Marta. (Obrázek.) — Za vlahých letních večerů. (Báseň.) — O misích. — Ztichlým krajem. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Úmysly apoštolátu modlitby.

Modleme se za odvrácení nebezpečí nekatol. radia.

(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. Ú. Předráhé krve Páně. - Úcta nejsv. krve Páně. Novosvěcenci. Modlitba dítěte za hříšníky. Svěcení neděle a svátků. Péče o zanedbanou mládež.
2. St. Navštívení P. Marie. - Následování P. Marie v lásce k bližnímu. Obrácení zbloudilých kněží. Bratrstva mariánská. Odvrácení neštěstí a bouře.
3. Č. Sv. Lva II., pap. (683.) - Sv. Otec Pius XI. - Novosvěcenci. Společná modlitba v rodinách. Modlitba dítěte za dobrého kněze. Nemocní kněží.
4. P. Sv. Prokopa, opata. (1053.) - Pobožnost k bož. Srdci P. Řád benedikt. Dorost řádu. Znovuzřízení bývalého opatství. Dědictví svatého Prokopa.
5. S. Sv. Cyrilla a Methoda, ap. slov. (869, 885.) - Apoštolát sv. C. M. Společení církve pravoslavné s katol. Zdar sjezdu Cyr. Jednot. Novosvěcenci.
6. Neděle IV. po sv. Duchu. Sv. Bohumila, m. kn. (1070.) - Pobožnost k bož. Srdci P. Zvelebení círk. zpěvu. Vytvrlost v dobrém. Despívací mládež.
7. P. Sv. Vilibalda, bisk. (786.) - Naši velepastýřové. Obnova ducha kněžského. Novokněží. Zdar pouli a ochrana poutníků. Smírná modlitba.
8. Ú. Sv. Alžběty, kr. portug. (1336.) - Křesť. vdovy. Křesť. duch v rodinách. Apoštolát modlitby. Ženské kláštery a jejich ústavy. Péče o slepé. † kněží.
9. St. Sv. muč. gorkumských. (1572.) - Statečnost ve víře. Časté sv. přijímání. Novokněží. Povznesení mravnosti. Povelání k duch. stavu. Zemřelí rodiče.
10. Č. Sv. sedmero bratří m. (150.) - Za dobré a horlivé kněze. Péče o mládež na přízdninách. Ošetřovatelský nemocný. Zdar duchov. cvičením. † bratří.
11. P. Sv. Benedikta ochrany. - Řád benedikt. a jeho dorost. Bohoslovci. Dar poslušnosti a sebezapření. Věrné splnění předpisů sv. řehole. Noviciáty.
12. S. Sv. Jana Qualb., opata (1073.) - Smíření národů. Odvrácení hněvu. Katol. misie u nás a v zemích pohanských. Štědrá podpora misii. Dobrodinci.
13. Neděle V. po sv. Duchu. Sv. Markéty p. a m. (260.) - Vítězství nad pokušením. Ženské řeh. Dar čist. srdce. Záchrana mládeže. Slušnost v oděvu. † rodiče.
14. P. Sv. Bonaventury, řeh. a uč. círk. (1274.) - Katol. akce. Dar vroucí modlitby. Katol. učenci. Důvěra v Boha. Poutníci. Včasně zaopatření nemocných.
15. Ú. Sv. Jindřicha, cis. (1024.) - Péče o opuštěné. Obrácení hříšníků. Podpora sv. míst v Palestině. Odvrácení neštěstí. Družiny jinochů a panen.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti ctitelni po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i sleva svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za odvrácení nebezpečí nekatolického radia, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastížíš ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plněmocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždě odpustky 300 dní. Pius IX. 1852. Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Chci býti členem Apoštolátu C. M.

Úmysl v srpnu 1930: Přemáhání činnosti protestantů mezi katolíky.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. St. Karmelské P. Marie. - Bratrstvo sv. škapuliře karm. Za dary Ducha svatého. Zdar slavnosti. Hojní kajníci. Za duše v očistci. Zemřeli členové.
17. Č. Sv. Aleše, žebr. (417.) - Zachování slibu chudoby. Trpělivost v nedostatku. Chudé řády. Dobrodinci chudiny. Dar velikého se odříkání.
18. P. Sv. Kamilla, zakl. ř. (1614.) - Dobrodinci nemocných. Ústavy pro choré. Za řeholní sestry. Povolání dívek pro klášterní život. Katol. spisovatelé.
19. S. Sv. Vincence Paul., zakl. ř. (1660.) - Zachování pravé víry. Za farní duchovenstvo. Návrat rozkolníků do církve sv. Dar střidmosti. Zemřeli kněží.
20. Neděle VI. po sv. Duchu. Sv. Jarolima Emil. (1537.) - Záchrana opuštěné mládeže. Duše v očistci. Šťastná hodina smrti. Ochrana poutníků.
21. P. Sv. Praxedy, p. (164.) - Láska k čistotě srdce. Laický apoštolát. Spolek charitas. Dobrodinci chudiny. Včasné zaopatření nemocných. Zemřeli bratři.
22. Ú. Sv. Maří Magdal., kajíc. (63.) - Dar pravé kajivosti. Náprava pohoršení. Pohrdání světem pro lásku Kristovu. Požehnání Boží pracím a snahám našim.
23. St. Sv. Apollináře, bisk. m. (81.) - Naši velepastýři. Novokněží. Řád milosrd. bratří. Dar živé víry. Horlivé obcování službám Božím. Dar poslušnosti.
24. Č. Sv. Kristiny, p. m. (300.) - Pokoj a mír mezi národy. Přemáhání sebe. Služebné ve městech. Nádražní misie. Obrácení Anglie na víru katol.
25. P. Sv. Jakuba, apošt. P. (44.) - Láska k nepřítelům. Apoštolát modlitby. Vítězství pravdy Boží. Pronásledování katolíků na Rusi. Dar pokory.
26. S. Sv. Anny, matky P. Marie. - Úcta sv. Anny. Křesť. duch v rodinách. Ctitelé sv. Anny. Vše ke cti a chvále Boží. Křesť. matky a vdovy. † rodiče.
27. Neděle VII. po sv. Duchu. Sv. Pantaleona, lék. m. (305.) - Láska k nemocným. Za Boží požehnání ve žních. Přemáhání zlosti a hněvu. Dar kajivosti.
28. P. Sv. Nazaria a spolumuč. (56.) - Trpělivost i protivensství. Zamořské misie. Naši krajané v cizině. Katolická církev na Rusi. Pronásledování katolíci.
29. Ú. Sv. Marty, p. (84.) - Horlivé plnění povinnosti. Křesť. duch v domácnostech. Služebné. Slov. pohostinost. Odvrácení pohoršení. Dar bázně Boží.
30. St. Sv. Abdona a Senen, muč. (250.) - Vítězství sv. církve. Dar trpělivosti. Dobročinné ústavy. Obrácení zatvrzelých hříšníků. III. řád sv. Františka.
31. Č. Sv. Ignáce z Loyoly, zakl. ř. (1556.) - Tovaryšstvo Ježíšovo. Papežský ústav misijní. Živí a † členové bratrstva bož. Srdce P. a Apoštolátu modlitby. Úmysly.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(je), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie. všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za odvrácení nebezpečí nekatolického radia, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrono ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Chci býti členem Apoštolátu C. M.

Úmysl v srpnu 1930: **Přemáhání činnosti protestantů mezi katolíky.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

gramu eucharistický průvod o pouti ve St. Boleslavě. Všímejte si pokynů sjezdových v denním tisku! Záležitosti sjezdové (příhlášky, legitimace, noclehy) vyřizuje: Přípravný výbor říšského pracovního sjezdu Mar. družin v Praze 11., Ječná 2.

Hoši od 12. do 16. roku, již se cítí povolání k životu řeholnímu, jsou zbožní a nadaní,

hlase se do učitelského řádu Školských bratří. K žádosti přiložte školní vysvědčení a doporučení důstojného p. katechety. Pro různá zaměstnání v klášteře přijímají se členové po skončené vojanštině. Žádejte bližšího vysvětlení. Provincie Škol. bratří v Praze II., Salmovská 8.

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně

doporučuje následující spisy pro

Boží hod svatodušní — Boží Tělo:

Modlitby. — Rozjímání.

Čtvrt hodinka před Velebnou Svátostí. Cena 50 hal.

Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské. Cena Kč 5.—.

Hodinka věnovaná účtě Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 2.—

Hodinky dvoje o Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena 50 hal.

Hodinky malé k Blahoslavené P. Marii. Cena Kč 1.—

Hodinky smírné ke cti Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 1.—.

Kaněra C., Rukověť devítidenní pobožnosti k P. Marii Filipdorské. Cena váz. Kč 5.—.

Krunert Bl., Perličky růžencové, rozjímání růžencová. Cena Kč 1.50.

Loyla M. M., Před Velebnou Svátostí. Eucharistické úvahy. Cena Kč 5.—.

Mathon Placid, Svatý růženec. Způsob a modlitby sv. růžence. Cena Kč 1.—.

Neue Novene zu Ehren Unserer lieben Frau von Lourdes für Kranke. Cena Kč 2.—.

Eymard J., Nejsvětější Svátost Oltářní. Cena Kč 2.—.

O přípravě a přijímání svátostí břimování. Cena 50 hal.

Springer Em., O Salutaris Hostia. Eucharistie, cíl a střed kněž. činnosti Cena Kč 1.50.

Stolz Alban, Knížečka růžencová. Cena 60 hal.

Svátostný Spasitel. Poučení a příprava ke sv. zpovědi a přijímání pro mládež školní a dospělejší. Cena Kč 5.—.

Tagliaferro Jan, U stolu Páně. Biblické úvahy k sv. přijímání. Cena Kč 3.—.

Vojaček Meth., O častém sv. přijímání a o časté sv. zpovědi. Cena Kč 3.—.

Kázání.

Dvorecký Jan, Kříž Kristův čili rudý prapor socialismu. Třicet májových kázání o sociální otázce. Cena Kč 3.—.

Geissler B., Perly posvátného řečnictví, díl VI. Kázání na Boží hod svatodušní, slavnost nejsvětější Trojice a Božího Těla. Cena Kč 8.—.

Herzig J., Májová pobožnost. 32 rozjímání. Cena Kč 4.—.

Janovský Fr., Hvězda jitřní. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 3.—.

Janovský Fr., Immaculata. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 2.—.

Janovský Fr., Paraklytus, kázání na dobu svatodušní. Cena Kč 5.—.

Janovský Fr., Slovo Boží na neděle a svátky, díl III., doba svatodušní. Cena Kč 6.—.

Kolíšek L., Zdravas Maria! 31 rozjímání na počest Bl. P. Marie. Cena Kč 2.—.

Hudebniny.

- Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka**. Smíšený sbor. Cena Kč 1.—.
- Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka**. Ženský sbor s průvodem varhan. Cena Kč 3.—.
- Hromádka Ant., **Hymni et cantica in festo Corporis Christi** (latinské) pro smíšený sbor. Partitura Kč 5.—, čtyři hlasy Kč 8.—.
- Křížkovský P., **Regina coeli** (latinské). Mužský sbor s průvodem piana. Partitura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—.
- Kudr Vincenc, **Zpěvy k Božímu Tělu** (latinské). Na text agendy pro smíšený sbor s průvodem harmonjá. Cena Kč 15.—.
- Marhula Ed., **Tě, Bože, chválime**. (Te Deum.) Smíšený sbor s průvodem varhan. Cena Kč 4.—.
- Pátek Bernard, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Cena partitury Kč 2.—.
- Sec T., **Z květů Marianských**. Písňe ve snadném slohu s průvodem, řada I. Cena Kč 6.—.
- Sec T., **Z květů Marianských**. Písňe ve snadném slohu s průvodem, řada II. Cena Kč 6.—.
- Vícha L., **Šest písní Marianských a Pangelingua k pobožnostem májovým** pro dva ženské hlasy s průvodem varhan. Cena Kč 5.—.
- Vlk Alois, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Partitura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—.

Občanská tiskárna v Brně,

Starobrněnská ulice čis. 19-21

právě vydala

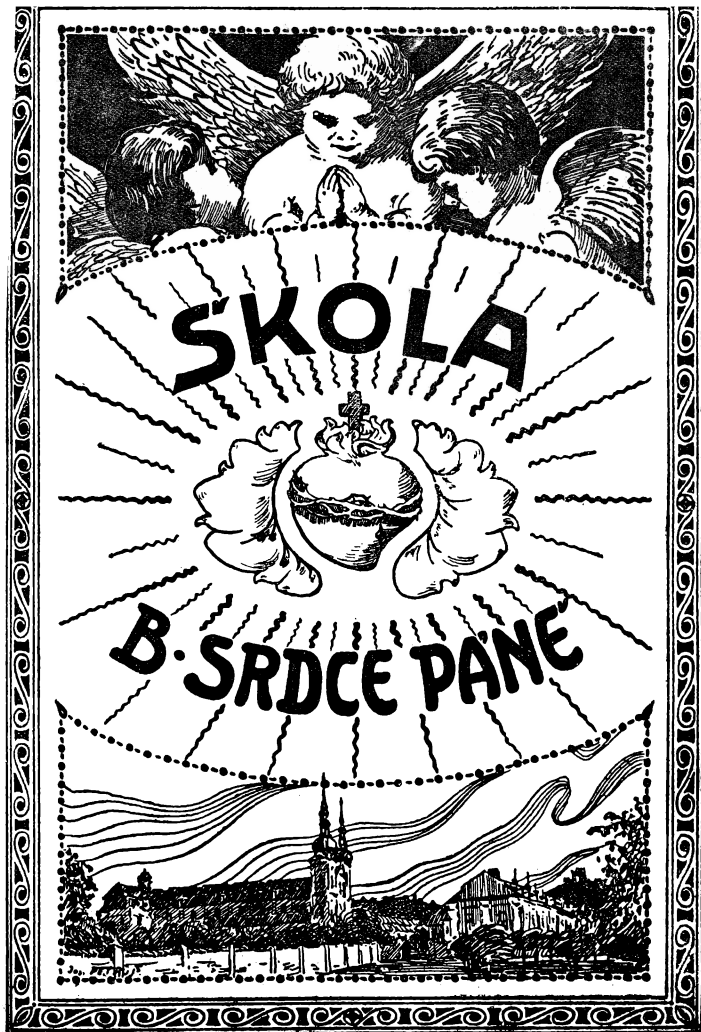
23 kostelních písní pro dechovou hudbu

zpracované prof. Jos. Martínkem.

Jsou to písňe k Božímu Tělu, na vzkříšení, ke mši svaté pod širým nebem, při průvodech, Mariánské poutní, při loučení s kostelem a při svěcení kříže. Sbírká tato, pořízená péčí Poutního odboru katolické akce v Brně, poslouží tedy při každé příležitosti kapelám malým i velkým, které zvláště na venkově neměly potřebných not. Všechny písňe jsou zpracovány pro 12 nástrojů. Každý nástroj má však 23 písní v samostatném sešitku vel. 11×16 cm. Cena všech 12 sešitků Kč 72.—.

Tiskem a svým nakl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Die výnosu Ředit. pošta a telegrafů v Brně, čís. 44.382/VI, ze dne 3/6. 1922 je povoleno penzivání známek novinových pro časopis: „Škola Božského Srdce Paně“.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

~~~~~

V NAKLADATELSTVÍ
OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ,
STAROBRNĚNSKÁ 19-21, vydáno:

»Před oltářem Páně«

Nová nejvyš potřebná příručka uvádí snadným a praktickým způsobem děti všech stupňů ke zbožné účasti na mši sv. i k hodnému přijímání svátostí. Čtyři pobožnosti ke mši sv. jsou doprovázeny vkusnými barevnými obrázky liturgickými, jež dobře znázorňují všechny důležitější okamžiky nejsv. oběti. Levná cena velmi pěkně vypravené knížky umožní zajisté hromadné její rozšíření mezi naší mládež a usnadní tak i práci katechetovu ve škole.

V úhledné celoplátěné vazbě barvy hnědé neb třeshňové.

Cena Kč 7.—.

HANS ESCHELBACH ~ PŘELOŽIL O. S. VETI:

ZA NÍM!

ROMÁN Z DOB KRISTA PÁNA.

Tento zajímavý román možno postaviti dobře po bok slavného „Ben Hura“. Velmi živým, názorným a poutavým způsobem líčí poměry v době Kristově a zvláště osudy Šimona Cyrenského a Veroniky, Marie Magdaleny a moudrého Římana Kaja, jež všechny přitáhne slovo i příklad božského Spasitele, aby v tiché oběti odříkání kráčeli bez bázně se svými kříži — za Ním.

Velmi vhodná četba zvláště pro velikonoční dobu!

Stran 334. :- Cena brož. Kč 20.—, v plátně vázané Kč 32.—.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV.

BRNO, SRPEN 1930.

ČÍSLO 8.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Přemáhání činnosti protestantů mezi katolíky.

(Hlavní úmysl.)

Jen věčně chceme o této činnosti protestantů pojednat i naše čtenáře, jakož i katolíky upozorniti a poučiti o tom nebezpečí. Mnozí nevidí v tom žádné nebezpečí, protože církev naše je na skále založena a tudíž nepřemožitelná. „Když lidé spali, přišel nepřítel a naseł koukole mezi pšenici.“ (Mat. 13, 25.) Mnozí protestanti jednají dle svého přesvědčení z lásky ke Kristu. Jest jisto, že protestantství v zemích na př. v Angli, ve Spojených Státech, v Německu atd. ubývá a v různé sekty se rozpadává. Ale všechny ty sekty jsou za jedno proti církvi katolické. Kde jsou katolíci chudí a méně poučení o své víře, kde jsou vlažní a zanedbaní při nynějším nedostatku kněží, tam se činnosti protestantů dobře daří. Mají ke své akci dobré prostředky — peníze. Pohlédneme se po katolických zemích, Belgii, Francii, Itálii, Rakousku, Portugalsku, Španělsku, po Střední a jižní Americe; jsou tito národové všickni katolíci? Nikoliv! Jsou mezi katolíky, protestanti, nevěrci, lhostejní ve víře, nescvěti nedělní, málo navštěvují služby Boží, sv. svátosti jen málo nebo vůbec nepřijímají a tím ducha křesťanského pozbývají. Všichni

tito národové jsou lhostejní, ospalí, přesycení, churaví. Kdo nedostává posilující potravu, stává se mdlým a slabým. Katolíci, kteří se slovu Božimu, chrámu Páně, sv. svátostem vyhýbají, nemají pak síly, aby odporovali svádění a lákání protestantů a tak se jim poddávají, od víry katol. odpadají, ano stávají se nepřáteli církve katolické. Je v tom veliké nebezpečí a proto upozorňujeme náš lid, aby se nedal lákat od různých sektářů. Proti této protestantské akci máme nyní katolickou akci, která záleží v obnově křesťanského života, oživení víry, která se má skutky jevit, neohrožené katolíky vychovati. Kterak se má odpor klásti protestantské činnosti? Nesmíme útočiti, nýbrž jen brániti se, totiž máme věrně pečovati o své osady, slabě posilovati a brániti: nábožensky poučovati kázáním a křesťanským naučením a duchovními exerciciemi. Za doby naší je třeba veliké změny v duchovní správě, aby se přizpůsobila potřebám doby naší. Hlavně je třeba duchovní správy po domácnostech, v rodinách a získání mládeže, které hrozí nebezpečí ztráty víry a mravnosti. Dále je třeba hleděti k tomu, aby účta a vážnost k chrámu

Páně byla zachována a šířena. Nenít národa, kterému by byl Bůh tak blízko jako je nám. Každý katolický chrám je dům Boží, protože Ježíš Kristus přebývá v něm ve svatostánku. Tato úcta rozmnožuje pobožnost lidu a upevňuje víru naši. Dokud katolici v této víře pevní budou, není se třeba obávat útoků protestantů. Nejlepším prostředkem proti akci protestantské jest obnova ducha a vrácení se lidu katolického k vnitřnímu, duševnímu životu. A to je právě úmysl pro tento měsíc ustanovený sv. Otcem členům Apoštelského modlitby a všem katolikům. Modleme se tedy na tento úmysl a obětujeme všechna

utrpení nejsv. Srdci Ježíšovu. Nedivte se tomuto úmyslu. Modlitbou zbožnou a důvěrnou můžeme mnoho dosíci, tedy i síly k odražení útoků protestantských. Tito kladou hlavní váhu na modlitbu. Všechny jejich sjezdy začínají a končí modlitbou, jsou spojeny se soukromou a veřejnou pobožností. Jejich časopisy kladou veliký důraz na modlitbu. Nenechajme se zahanžiti nepřáteli a važme si modlitby a všeliké pobožnosti, již nabýváme síly k vytrvání ve víře, naději a lásce k Bohu našemu. Útočme na nejsv. Srdce Ježíšovo, aby vyslyšelo pokorné prosby naše!

Anna Maria K.:

Večerní.

Nebe modré bezmračné je
a v něm na sta hvězdiček,
mezi nimi volně pluje
krásný, jasný měsíček.

Všude ticho, mrtvé ticho,
jenom zvonů slyšet hlas,
Matce Boží krásné „Ave“
sladce vyzvánění zas.

Duše moje k Bohu letí,
modlitbičku šeptá ret,
v lásky tuše srdce v hrudi
počiná se tiše chvět.

Matko Boží, Matko dobrá,
při mně v žití povždy stůj,
od neštěstí, všeho zlého
duši moji ochraňuj!

Chraň mne, Matko, volám vrouceně
a ku nebi zvedám zrak,
zdá se mi, že slyším slova:
„Stane se ti, dítě, tak!“

A hned úsměv na tvář sedá
a bol prchá ze hrudi,
láska, štěstí a květ blaha
nové city probudí.

Nebe modré bezmračné je,
zvonek přestal „Ave“ lkát,
duše moje utišená
zavře oči a jde spát.

Panna Maria měla nebe na zemi.

Úvaha na svátek Nanebevzetí Panny Marie. Dle J. M. napsal Ignát Z h á n ě l.

Obyvatelé nebes, zemřevše v milosti, bohati ctnostmi mají jistotu i vědomí, že zůstanou vždy v této milosti, budou uživati všech nebeských dober. Každý z lidí bude užívati milosti podle zásluh, jak si jich nahromadil na světě. Chceme-li dokázati, že měla naše přemilá Panna Maria již na světě nebe, nutno si připomenouti, že byla přemilou dcerou nebeského Otce; jako matka jeho jednorozeného Syna byla obdařena a vyznamenána přehojnými nebeskými milostmi i ctnostmi.

1. Byla počata bez hříchu prvo počátečního. Jediná blahoslavená Panna Maria z lidí byla vymluta ze všeobecného zákona a byla počata bez hříchu dědičného a také se nedopustila po celý život žádného sebe menšího hříchu. O ní neplatilo slovo, které promluvil Ježíš k Nikodemovi: „Vpravdě pravím tobě: Nenarodil-li se kdo znovu v vody a Ducha (svatého), nemůže vejíti do království Božího.“ (Jan 3, 5.) Všem potomkům Adama a Evy byl skrze hřích, kterého se dopustili v ráji, zatarasen přístup do nebe. K jediné Panně Marii pronesl anděl z rozkazu Boží poselství, řka: „Proto, to svaté, co se z tebe narodí, Syn nejvyššího slouti bude.“ (Lk. 1, 35.)

Již od starozákonních proroků byla Panna Maria předpověděna, jako jediná lilie mezi trním, jako jediná, krásná přítelkyně Boží, na níž není poskvrny, jako sláva Jerusalema, ozdoba, oslava svého národa. Čistá, neposkvrněná, beze hříchu přišla mezi pozemské tvorstvo. Proto pravil k ní anděl: „Požehnaná jsi mezi ženami, Pán jest s tebou!“ Neřekl „budeš“ požehnána, Pán „bude“ s tebou. A co řekl anděl, potvrdila, osvěcena Duchem svatým, svatá Alžběta řkouc: „Požehnaná jsi mezi ženami.“ (Lk. 1, 26—56.)

Panna Maria byla si vědoma tohoto svého tolik vzácného vyznamenání

a proto všechna rozradostněna zvolala plna nebeské slasti: „Velebí duše má Hospodina a duch můj zaplesal v Bohu Spasiteli mém. Od této chvíle blahoslaviti mne budou všechna pokolení, protože veliké věci učinil mi ten, jenž je mocný.“ (Lk. 1. 46.)

Nikdo není s to, aby popsal přiměřeně, i kdyby měl lásku serafo, nebo nadšení sv. Pavla a sv. Petra, oheň lásky nebeské Panny k Bohu, její pokoru, že se sama pojmenovala „dívkou Páně“, její důvěru v Boha, kterou naplněno srdce její od oné svaté noci v Betlemě až k noci, kterou ztrávila v síních soudu v Jerusalemě. Kdo by mohl vyličiti její city, když stála tato sedmibolestná Panna pod křížem, na němž visel její jednorozený Syn, když stála u hrobu v zahradě Getsemanské, do něhož uložili mrtvé tělo Ukřižovaného? Velmi vhodně píše nadšení ctitelé mariánští, jako sv. Bernard nebo sv. Alfons Liguori, že by bylo snadnější práci a více pravděpodobnější možností vyčerpati moře než popsati náležitě bohatství ctností, milostí, laskavostí naší milé Matky Marie. Dle slov miláčka Páně sv. Jana jestiž Panna Maria „Žena, oděná sluncem a měsíc pod nohama jejíma a na hlavě její koruna z dvanácti hvězd.“ (Zjev. 12, 1.) — V žalmech čteme tato slova: „Těšte se z Pána, plesejte spravedlivci, jásejte všichni upřímného srdce.“ (Ž. 31, 11.) což platí zajisté o Panně Marii, té nejspravedlivější, proto i z této příčiny měla nebe na zemi.

2. Největší blažeností všech nebesťanů jest, že mohou n a z í r a t i n a B o h a. „Blahoslavení jsou čistého srdce, neboť oni Boha viděti budou.“ (Mt. 5, 8.) Sv. Pavel líčí tuto nebeskou slast těmito slovy: „Nyní patřím skrze zrcadlo v záhadě. ale tehdy tvář v tvář; nyní poznávám částečně, ale tehda poznám úplně.“ (I. Kor. 13, 12.) Pak budeme též požívati Boha po

celou věčnost, což dosvědčuje svaté písmo těmito slovy: „Budeme ho viděti tak jak jest.“ (I. Jana 3, 2.)

Nám, kteří žijeme v Kristu, bude Ježíš jednou v nebi za všechno naše utrpení, snažení po dokonalosti největší odměnou: budeme na Něho názíratí. Jakých nebeských slastí byla účastna Panna Maria po celý svůj život? Jenom uvažme na příklad, co cítilo její mateřské srdce, když se stala matkou Syna Božího v Betlemě, když se otevřela nebesa a množství zástupů nebeských chválili Boha řkouce: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle“ (Lk. 2, 14.), když přišli pastýři, aby se poklonili a přinesli dárky nově zrozenému Vykupiteli, když se dostavili ze vzdálených zemí svatí Tři králové. „Nalezli vešedše do domu dítě s Marií-matkou jeho a padše, klaněli se jemu otevřeše poklady své obětovali mu dary: zlato: kadidlo a myrhu.“ (Mt. 2 11.)

Jakou přímo nebeskou slastí bylo naplněno srdce blahoslavené Panny Marie, když pěstovala a pečovala o dítě Ježíše, když nosila svýma rukama toho, který byl očekáván všech národů, kterého označovaly svaté knihy jako Boha, když mohla patřiti do jeho očí, starati se o něho, když ji nazýval svou matěří. Když pak započal konati veřejný úřad učitelský, byla příčinou jeho prvního veřejného zázraku; pozorovala, kterak miloval chudé, nuzné, všude dobře činil, nemocné uzdravoval, hříšníkům od-pouštěl hříchy, mrtvým dával život, jak ho někteří ctíli, v něho věřili, jej následovali, ale též jak ho mnozí pronásledovali, ztrpčovali mu život a neustali, až ho přivedli k smrti na kříži.

Když byl její syn, Ježíš Kristus tak bolestně stíhán a zneuctíván, neustoupila z jejího srdce útěcha i pokoj. Věděla, že bude její božský syn, jež přiblí na dřevo kříže, jednou od milionů svých vyznavačů ctěn, milován, veleben. Předvidala, že přinese vykoupení Ježíšovo dobré ovoce pro

dobré lidi, že při jeho ukřižování vyjdou z předpekli spravedliví Starého Zákona.

Někteří světci, jako sv. František z Assisi, sv. Augustin, sv. Terezie, sv. Lidvína neměli většího přání, větší žádosti, za nic se vroucněji nemodlili, než aby byli uznáni za hodny pro a s Kristem trpěti. Matka sedmi bratří makabejských, svatá Felicitas, byla naplněna radostí, nadšením, když trpěly její děti pro viru, pro Krista; věděly, že budou odměněny korunou věčné slávy. Jakou radost pocítilo srdce Panny Marie, když uvažovala, že jest uchován jejímu Synovi na věčnosti trůn po pravici Boha Otce, že celé pokolení lidské bylo jeho krvavou smrtí na kříži vykoupeno: Marie vydržela státi pod křížem; sílilo jí vědomí, že tělesné utrpení Spasitelovo bylo dobrovolné, dočasné, že způsobí spásu lidstva.

My, ctitelé mariánští, ctíme vroucně Pannu Marii jako svou milou Matku, mocnou orodovnici, která jest mocna vymoci nám u Boha pomoc ve všech potřebách, které jí pekorně a uctivě přednášíme. Kněz řeholník vypravuje: „Můj otec býval v mladších letech velkým přítelem socialistů. Často říkával: Kdybych měl moc jenom 24 hodin, jiného bych nenařídil, než aby oběsili všechny kněze. V naší rodině měli jsme starý, po předcích zděděný mariánský obrázek, u něhož visela lampička s olejem, kterou matka každou sobotu naplnila a nechala hořeti. Když to někdy v návalu starosti opomněla, říkával otec: „Matko, nehoří světlo u obrázku, rozži je!“ Přišel k nám velmi lidumilný a všímavý kaplan. Otec si ho zamiloval, sprátelil se s ním. Pohnul otce, že začal chodit do kostela, přijímal svaté svátosti; docela se obrátil, mne nechal studovati na kněze. Velmi litoval svého předešlého zbloudilého života. Matka Boží mu pomohla, že se obrátil a též dobře zemřel.“

Volejme jedenkaždý z nás: „Pomoz nám, mocná naše Matko, abychom

bojovali všichni na světě dobrý boj,
dokonali svůj běh, víru zachovali
a proto doufáme, že s pomocí a přimluvou tvou dosáhneme koruny

spravedlnosti, která jest zaslíbená
všem těm, kteří milovali příchod jeho.“
(II. Tim. 3, 7.) Amen.

M. Tesařova:

Dobrý Pastýř.

Ó Ježíši, Ty dobrý Pastýři,
znáš ovce své a ony znají Tebe,
když nad nimi i bouře zavíří,
jim ovčínec Tvůj kyne — věčné nebe.

Viz, nájemník jak ovce schvacuje,
a vlku dravému jak v plen je
dává,
než Srdce Tvé ty ovce miluje,
je volá zpět a zas jim požehnává.

A po té jdeš — co již se ztratila,
sám hledáš ji snad v hustém z trní houští,
zas mile vábíš, by se vrátila,
vždyť Srdce Tvé své ovce neopouští.

Ba sám si trním ruce rozdiráš,
by ovečka z něj mohla k Tobě jíti,
jí ochotně svou náruč otvíráš,
vždyť chceš je všechny v ovčinci svém
míti.

Ó, Ježíši, Ty dobrý Pastýři,
ó, sved' nás všechny do ovčince svého,
ať láska Tvá nás s Bohem usmíří,
jež darem vzácným Srdce přesvatého.

Pán s vámi!

Napsal farář M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování.)

H l a v a XI.

Bůh s národy.

Jako rodiny, tak i národy potřebují Boha, aby byly šťastny. Bůh jediný může uzpůsobiti hlavy států, aby dobře vládly a poddané, aby dobře poslouchali. Bůh sám může říci bohatým i chudým, dělníkům i pánům: Pokoj budiž s vámi. (Jan 3, 18.) Toto přikazuji vám, abyste se milovali vespolek. (Jan 15, 17.) V národě, kde by vše bylo bez Boha, školy, úřady, armáda i vláda, kde by kněží nesměli již svobodně žehnati kolébky, sňatky, hroby, darmo by bylo klásti na veřejné pomníky veliká slova: ROVNOST, BRATŘSTVÍ, neboť tam by

byla jen srdce plná pýchy, závisti a zášti, tam by byli jen tyrani a jejich oběti jako ve veliké revoluci, v oné truchlivé době, kdy hlasy víc pekelné než francouzské volaly: Ty, Bože Chlodvikův, Bože Karla Velikého, sv. Ludvika, Panny Orleánské, ty, Bože nebeský, již nejsi ničím, my jsme vším. Tehdy bylo vidati pošetilosti a ukrutnosti, nad nimiž by se rděli i divoši. V hospodách, klubech, divadlech i na náměstích zpíval houf malých Neronů: Ať žije svoboda! A při tom odvážely plné vozy na popraviště pod sekeru lidi z Francie nejslechetnější. A takové vyvrhelstvo společnosti říční radosti při pohledu na nevinnou krev odvážilo se říci

prodejným ženštinám: Pojdte, chrám se vám otevře, vystoupíte si na oltář Kristův a přijmete, co on přijímal od otců našich — kvítí, kadidlo, klanění. Pryč s nebem, ať žije peklo!

Krvavé hrůzy revoluční však nenahánějí strachu všem. Nepřátelé Boha a vlasti přáli by si zase viděti Dantona, Robespiera, Marata, tyto muže bezbožnosti a krve, ale všeobecně řečeno, naši dnešní pronásledovatelé by chtěli raději zvítěziti jinak než pomocí ruky katovy. Kněz může sice ještě věřící lid pozdravovati slovem „Pán s vámi“ v kostele, ale ve mnohých městech nesmí toto práni pokoje a štěstí pronést na veřejných místech, v kasárnách, v útulnách pro staré lidi, ani v nemocnicích, ba v některých nemocnicích je třeba i zvláštního povolení ředitelova, aby ubohý umírající mohl přijmouti svátosti nemocných na cestu do věčnosti.

Kdyby naši bezvěrci byli úplně svobodní, roztrhali by jistě velmi rychle všechny stránky katechismu, aby je rozhodili na pospas větrům. Vždyť přímo ďábelsky nenávidí malou tu knížku. To proto, že katechismus praví jasně a zřetelně dětem, mladým lidem, rodičům i starcům, bohatým i chudým, zkrátka všem, co třeba věřiti a konati. Katechismus — tot výtah z evangelia. Znal jsem jednoho někdejšího presidenta soudního dvora v okrese Ain, který si opakoval každý měsíc katechismus. A slavný senátor a spisovatel Littré čítával na loži, na němž měl brzy zemřít, katechismus a nalézal v něm poučení a štěstí, jakého nemohl nalézt ve všech knihách světských. Nedlouho před smrtí pravil učený právník Troplong: Když člověk mnoho přečetl, mnoho studoval a dlouho žil, shledává, když přibližuje se okamžik smrti, že jedinou knihou pravdy je katechismus.

Chťiti tedy školy bez katechismu, bez Boha, je tolik, jako přátí si velikého neštěstí pro děti, pro rodinu, pro národ. Poslyšte msgra z Aosty: Zda půjde do kostela rádo dítě, které nikdy ve škole neslyší jméno Boží,

Ježíše Krista, slovo nebe a peklo? Otevře-li učelivé ucho hlasu svého pastýře a svých křesťanských rodičů? Nedá-li spíše za pravdu svému učiteli? Nemluvit dítěti čtyři, pět let o Bohu, znamená vstěpovat mu názor, že Boha není nebo že ho člověk nepotřebuje. Ale což potom, je-li osudná shoda mezi domem otcovským a školou, rouhají-li se jménu Božímu tam i tu? Je tak těžko mládeži, aby si uchovala poklad ctnosti i uprostřed nejlepších příkladů! Jak bude odpírati lákání vášni, které nebudou držány na uzdě, ba jimž se dostane i povzbuzení od těch, kdož by měli proti nim bojovati? Co bude ze společnosti složené z jednotlivců, kteří kladou své choutky na místo zákona, hrubé násilí na místo práva a spravedlnosti? Kdo nemá náboženství, dí Montesquieu, je strašlivou šelmou, jež se cítí volnou jen tenkrát, když trhá a požívá. Ba, co zmohou všechny knihy, když kniha nad jiné, když katechismus je znevažován a odhazován? Tu se nejprve volně myslí a potom nastává vsudy v národě anarchie. Ó vlasti má, pravil Sofokles za pochvaly všeho lidu athénskému, netrp, aby ti kdo bral tvou slávu — ctiťi bohy. Kdo to nedovede oceniti, je blízek šílenství... A přece byli bohové athénští bezmocní, kdežto náš Bůh je Stvořitel všech věcí viditelných i neviditelných, tvůrce nebes i země i všech divů, které obsahují. Kristus, kterého nám Otec poslal, miluje nás a my milujeme Krista; snad to ještě smíme říci ve vlasti naší. A Francie? Jím stala se královnou světa, protože poznala své poslání jako nejstarší dcera Církve. Nepozbyla své zlatozáře slávy, své povýšenosti nad ostatními národy, až tehdy, když dopustila, aby v ní pohasla pochodeň víry, když opustila své staré tradice spravedlnosti, cti a zvláště dětinné úcty k Církvi katolické, která ji učinila tak velikou a krásnou.

Pro národy je Kristus cestou, pravdou a životem zrovna tak, jako pro rodiny a jednotlivce. Hledat štěstí daleko od něho bylo by tolik jako

hledat den v noci, život ve smrti, nebe v pekle.

Ó vlasti má, ty se bojiš jako jiní národové padělaných peněz, bankovek a listin, ale boj se ještě více falešných přátel, časopisů, románů, které tě zabijejí, třeba ti vyluzují smích. Tvoji praví přátelé jsou ti, kdož ti praví, co tvoji první apoštolové: Pán budiž s tebou! Bůh s národem, to znamená pokoj ve městech, bezpečnost na hranicích, úrodu na

polích. Boháč s Bohem, to je pomoc nešťastným. Pod vládou s Bohem soudí úřady spravedlivě jako kdysi sv. Ludvík pod dubem ve Viçennes, a kolik vojáků, tolik rytířů bez bázně a hany, kteří jdou se znamením kříže proti nepříteli a rádi umírají pro čest vlasti. Kéž vzpomene Francie, že byla zvána nejkrásnějším královstvím na království nebeském. Co se z ní a ze všech zemí stane, odloží-li viru, nevěří-li v nic? (Pokračování.)

Marie Tesařova:

Nebes Královně.

Maria, Královno nebes i země,
tisíců pozdravy znějí Ti vstříc,
zářící koruna zdobí Tvé těmě,
svatozář veleby zdobí Tvou líc.

Hospodin nejvyšší dal Tobě slávu,
v nebesích postavil světlý trůn Tvůj,
světu Tě představil v královny hávu,
Maria, Královno, spas i lid svůj!

Andělé slouží Ti, nebeská Paní,
čekají dychtivě na povel Tvůj,
dítě chce k matičce, touží jen za ní,
Maria, Královno, spas i lid svůj!

Žezlo Tvé všemoci v prosbách se jeví,
vyslyš nás, Maria, vždy při nás stůj,
slitovnou láskou svou tiš Boží hněvy,
Maria, Královno, spas i lid svůj!

Nebeská Královno, okraso země,
zda k Tobě doletí slabý hlas můj,
Tebou se honosí Evino plémě,
Maria, Královno, spas i lid svůj!

S. H. W.:

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Část další.)

„Chápu se Říma za všechny jeho cípy, nořím se ve všechny jeho zdroje, hroužím se v jeho literaturu, vnikám v jeho tajemnosti i v divy jeho památek a umění, studuji jeho dějiny pod překrásným nebem, jež, jak se zdá, vše křísí, co ozařuje. Na každém kroku třeba se zastavit a rozjímat. Již jednou jsem řekla, že podobně jak staří Římané, i já slavím všechny své slavnosti pod širým nebem; co

se týče života společenského, žiji zcela uzavřeně. Na večer nehýbám se se své lenošky a bez závlsti naslouchám, jak mi vypravují o zábavách, jež nyní za masopustu zvrhají se v čiré opojení. U choti rakouského vyslance (hraběte Apponyiho) dáván právě rozkošný večírek s dvěma francouzskými veselohrami; hrálo na nich asi deset osob, každá jiné národnosti, jen ne francouzské. Týdně nejlepší divadelní společnost

dává anglické veselohry. Má pěkný úspěch, jen jednou jistý pokus anglické hudby pobouřil italské uši. Večer denně bývá opera neb ples aneb slavnostní schůze. Večerek zahajuje vždy jeden z kardinálů. Musí býti nezbytně pozván; slavnost vždy zahájí, ale pak buď odejde neb zůstane podle toho, jakého druhu jest schůze . . .“

„Vždy byla jsem přesvědčena,“ znamená v květnu r. 1824, „že cestování tvoří u vážných osob lehkomyslnou část života a vážnou u osob lehkomyslných; ale vždy se při tom něčemu přiučíme, byť i jen tomu, co hlásá známý verš:

„Čím více žiji jako cizinec, tím více miluji svou vlast.“

„Pobytem v Římě vzrůstá moje láska k synovcům. Kdybych byla papežem, stěží bych se ubránila nepotismu. Zvláště miluji oba starší; svou povahou i svým chováním jsou hotovými muži, řekla bych i téměř vážnými, kdyby se tento výraz shodoval s jich cherubínskou tváří. Za několik dní odjedeme do severní Italie, abychom unikli přílišným vedrům. Začneme Bolognií a Benátkami a skončíme Milánem a jezery. Jsem však přesvědčena, že Řím vždy nejvíce bude vábiti můj zrak; žít se v něm ne jako mezi bratry, ale jako mezi předky, a proto vždy cosi synovského mísi se ke všem jeho dojmům . . .“

„Tázete se, jak se mi líbil sv. týden. Obdivovala jsem se nádhře svatých obřadů, ač nebylo papeže. *) Obrazotvornost uhodně vše, ano je i předstihne; proto překvapení nezvýšilo mého obdivu s výjimkou jediné hudby; její slavnostně zbožný ráz a obdivuhodné provedení převyšují všecku chválu. Při také hudbě možno s Pythagorem snít o harmonii nebes. Opusťte mi výrazy snad hyperbolické; ale dojišta sdílela byste se mnou nadšení, které však nevztahovalo se na jiné věci. Přiznávám se, že při náboženských slavnostech přála bych si více pořádku a klidu, neb všechny

požadavky slušnosti musí ustoupiti lačné zvědavosti hlučícího zástupu, jenž bezohledně tlačí se z kaple do kaple. Přála bych si též, by na služby Boží přicházely jen myslí poddačné, srdce v pravdě sjednocené, neb přiznávám se, že při pohledu na tolik pohrdavých a vysmívavých cizinců litovala jsem nejednou, že pouhý požitek přivábil je mezi nás právě ve chvíli, kdy každý rád by zapomněl na ducha odporu, bludu a pýchy . . .“

„Byla jsem u sv. břimování,“ svěruje se při jiné příležitosti, „neb pravoslavné břimování jest neplatné. Dostala jsem jméno Johanna; patronem mým jest sv. Jan Evangelista, k němuž chovám zvláštní lásku. Dlouho jsem váhala mezi jeho jménem a jménem Maria, ale chápu více přítele, než bych kdy mohla pochopiti Matku, a tento důvod byl rozhodující . . .“

Leč rozsáhlá korespondence nezbírala hraběnce veškeren čas pobytu v Římě a v jiných městech. Působilať na ni Italie podobně jak na všechny vznešené duchy. Její láska k práci nejen neochabla, ale mocně byla podněcena. Výmluvným svědkem jest objemný svazek, věnovaný studiu archeologie a topografie. Několik stránek jest přesnou analýsou přednášek profesora Visconti; ale po učitelích ujímá se slova žákyně, z jejichž úvah podáváme několik výňatků.

„Turín. V tomto paláci sardinského krále, jenž víc než který jiný obtížen jest zlatem, zastavila jsem se podle svého zvyku pouze u obrazů. Z těchto zvláště mne dojaly dva nádherné Guercinovy. První představuje marnotratného syna, an klečí před otcem. Malíř tak umístil kajícího syna, by nebylo viděti jeho tváře: snad učinil to z téhož důvodu jako umělec, jenž zahalil tvář Agamemnovu. — Druhý obraz převyšuje vše, co jsem dosud viděla, jak krásou pózy tak i způsobem, kterým osoby vystupují, i obdivuhodnou prostotou roucha. Jest to sv. Františka. Stojí drže otevřenou knihu; po jejím boku vznášá se anděl.“

*) Lev XII. nastoupil právě po Piu VII.

Pán Ježíš žehná polni úrodu.

„Janov.“ V Janově musí člověk zlenivět. Vyhlička z okna skýtá tolik požitků, že jen stěží se odhodláme hledati v dáli, co by nás více zajímalo. Šťastný pozorovatel bloudí okem po dalekém moři, po nádherném přístavu, po celém lese kclébajících se stožárů a jen nerad odtrhuje se od tohoto obrazu. Ruch a život splétají se tu tisicerym způsobem: lehké lčdky mihají se mezi těžkými koráby, v temný hukot mořských vln mísí se křiky námořníků v malebných krocích . . . Nebe jest tak čisté, moře tak azurové, světlo tak skvělé, vánec mořský tak svěží a jemný. Tu požívá, kdo dýše, tu se těší, kdo vidí . . .“

„Dnes procházeli jsme se slavnými ulicemi Nuova, Nuovissima a Balbi, které asi mají ukázati, až kam sahá přepych. Janov není bývalým slavným Janovem, ale jeho obchod a průmysl kvetou stále, a jeho překrásné paláce ozývají se starobylými slavnými jmény, která přes všecken úbytek dědičného jmění podstoupila všechny oběti, by zachovala nádherné odkazy svých předků . . .“

Hraběnka při všem obdivu a nadšení nezapomíná na lásku k bližnímu; velmi ji zajímají janovské nemocnice a zvláště ji těší, že i sebe bídnějšího chudáka doprovází kněz k poslednímu odpočinku. „Nejněžnější péče,“ zaznamenává, „není úplnou, nedoprovodí-li člověka až k hrobu. Často jsem se rmoutila, že ve francouzských nemocnicích tak pohrdavě zachází se s chudinou. Činí-li se tolik, by se ubožákovi dostalo kousek země, proč by se mu měla odepřít modlitba a poslední požehnání? Nezapomeňme, že koříme se Tomu, u něhož uctivé pochování mrtvých náleží ke skutkům milosrdenství. Pochovati neznamená ukrýti mrtvé našim zrakům, ale se zbožnou uctivostí svěriti zemi seménko, jež jednou má slavně vstáti z mrtvých, a modlitbou uspišiti vysvobození zesnulého, čehož — snad i brzo — budeme potřebovati sami.“

„Nedaleko kathedrálního chrámu,“ zmiňuje se při Florencii, „jest kaple

Bratrstva Milosrdenství“. Tento spolek utvořil se r. 1244, kdy město postiženo morem a občanskou válkou. Kostelní zvonek svolává bratry po městě rozptýlené. Jakmile ho zaslechnou, ihned spěchají do spolkové místnosti; tam se jim řekne, co třeba vykonat, na př. že na ulici kdos náhle onemocněl, neb že dělník spadl s lešení atd. Nosítka vždy jsou pohotové. Každý z bratří přehodí na sebe černý kající oděv, zahalí tvář a pak spěchá za svou povinností. Téměř denně viděla jsem toto zbožné divadlo, když usedla jsem na lavičce, táhnoucí se podél chrámové zdi. Členové zmíněného Bratrstva jsou většinou muži z předních rodin florentinských. Teprv včera jsem se dověděla, že na téže lavičce sedával Dante, když si chtěl odpočinout.“

„Galerie vévody Toskánského,“ pokračuje hraběnka ve svých zápiskách, „má četnou sbírku obrazů Rafaelových, i možno studovati mistra v jeho rozmanitých výtvorech. Již každé jeho arcídílo má nesmírnou hodnotu, ale rozmanitost zvyšuje cenu sbírky; je-li genius obdivuhodnější ve svých výšinách než ve svém rozsahu, přec jen stěží ubráníme se obdivu, vidíme-li, jak týž umělec chápe se tolika předmětů, by všemožným způsobem vytvořil si z nich své vzory.“

„Fornarina“ jest překrásným portrétem, ale jest jen podobiznou. Rafael vystupuje tu v celé své síle napodobivé, ale nikoli tvůrčí. S největší přesností podal předmět, který měl před sebou, neidealisoval, zůstává v okruhu krásy čistě lidské. Fornarina ač krásná, nesáhá nad smysly; její oko má svůj lesk, ale nic více, jest to žena.“

„Madonna della Seggiola“ upomíná poněkud na Fornarinu; talent jest stejný, ale jaký nesmírný rozdíl mezi oběma výtvary! Celý svět je děli od sebe. Jako filosof též i malíř postupuje od známého k neznámému a s výše pozemské krásy povznáší se nekonečným prostorem až ke kráse božské. Tuto dvojí krásu možno vy-

světlení dvojí láskou. Madonna della Seggiola má do sebe cosi zvláště krásného; jemné taky, božský výraz tváře a souladné zabarvení budou věčně převyšovat i ty nejzručnější napodobitele. Nedostižně líbezná jest hlava sv. Panny, velebná tvář božského dítěte, i vroucí zbožnost sv. Jana.

Vše jest prorocké v obou dilech: první vidí myšlenkou osudy světa, druhé jim zasvěcuje celou svou mysl.“

„Vidění Ezechiellovo“ jest sice malý obraz, ale náleží k nejobdivuhodnějším básním genia malby. Toť skutečná vidina! Celé proudy světla řinou se z ní na pozorovatele, jenž cítí, že i jeho zmocňuje se rámě, které uchvátilo proroka. Překvapuje tu nejen zabarvení, ale i rysy tohoto malého obrazu, plného energie a nedostižného bohatství. Sám Jehova, Bůh Starého Zákona, zjevil se tu Rafaelovi, který zde jest více básníkem než ma-

lířem; jest to vznešená óda, sloka zachycená z božského koncertu. Snad jinde toužil Rafael rovněž výtečně, ale výše se nepovznosl nikdy.“

„Nechť uváží ten, kdo studuje umění v jeho podstatě, zda mohutností, jimiž umění na nás působí, nejsou právě ony, jichž náboženství se chápe, a jež nejmocněji ovládá? Nechť přihlédne rovněž, zda to nejsou právě arcidíla náboženská, o něž umění opírá téměř vždycky svoje theorie? Čeho nevděčí malba náboženství, a zvláště náboženství křesťanskému? Čím byla by bez něho? Snad měla by Davida, Téniesu, Tizziana, ale zde měla by Rafaela, Michala Angela, Quida Reni, Barbieri? Vezme-li malířům náměty náboženské, co jim zůstane? Chladné dějiny, ledová allegorie, mrtvá příroda, bezvýrazné postavy neb smutný zdroj náruživosti, tak neshodných s lidskou důstojností a krásou . . . (Pokrač.)

Marie Tesařova:

Srdce Matky Boží.

Srdce Tvoje, Boží Máti,
záhonek byl květů,
Bůh si mohl vybirati
v prvním žití vznětu.

Nejkrásnější květy ctnosti
na něm Věčný vídal,
lilii tu s žárlivostí
svatý Duch si hlídal.

Vůně květů srdce Tvého
Božství do kalicha
vnesly ruce Všemocného,
Boží Syn ji dýchá.

A hned běře lidské tělo,
pod srdce Ti spěchá,
aby lidstvo život mělo,
nebe zatím nechá.

Prvním bylo svatostánkem
Srdce Matky Boží,
lásky Tvoji sladkým vánkem
v srdcích ctnost se množí.

Bernardetta a Neposkvrněné Početí.¹⁾

Stručně vysvětluje P. Jindřich Perroy T. J.

Rozmluva jistě řeholnice z Neversu se S. Bernardettou²⁾ o zjevení, při kterém Maria Panna vyjevila své jméno.

Sestra Bernardetta zřídka mluvila o Lurdech; neměla k tomu ani pokdy, neb úřad ošetřovatelky nepoprával ji volné chvíle. Ale jednou přece — bylo to 8. prosince r. 1876 — když vycházely jsme z kaple, kde slavily jsme svátek Neposkvrněného Početí, řekla mi: „Milá sestro, nevíte snad, zda jsou napsány nové knihy o Lurdech?“

Překvapena touto otázkou odpovídám: „Neslyšela jsem o tom.“

„Kdyby se psala nová kniha,“ řekla, „přála bych si, aby se zvláštní důraz kladl na zjevení, v němž nejsv. Panna pověděla své jméno.“

„Zapomněla jste snad podati nějakou důležitou okolnost?“

„Ach, ne, všechno jsem pověděla,“ řekla S. Bernardetta; „ale v knihách, které vypravují o zjeveních, přejde se vždy příliš rychle tento předmět.“

„Milá sestro,“ prosila jsem, „nemohla byste mi pověděti některé okolnosti onoho zjevení?“

Bernardetta se zamyslela; na jejích rtech objevil se úsměv, o němž jsme v klášteře říkaly: „Když nejsv. Panna se usmívala, jistě se usmívala jako Bernardetta.“

Za chvíli začala vypravovat. Celá rozmluva hluboko mi utkvěla v duši.

„Pan farář Peyramale mi vyhrožoval, že nepřipustí mne k prvnímu sv. přijímání, nevymohu-li na oné Paní, aby mi řekla, kdo jest. Třikrát jsem Ji prosila, třikrát mi odpovídala pouhým úsměvem. Konečně jednoho dne viděla jsem zcela dobře na její tváři, že mi chce říci své jméno.“

„Jsem Neposkvrněné Početí,“ zašeptala obracejíc své krásné oči k nebi. Uслыševši ta slova, kterým jsem ne-

rozuměla, otázala jsem se: „A tedy nejste Panna Maria?“ Sotva jsem vyřkla první tři slova své věty, zmizelo zjevení. Zarmoutila jsem se; byla jsem přesvědčena, že ta, která se nazývá Neposkvrněné Početí, není Pannou Marií.

„A za koho jste ji měla?“

Tenkrát jsem myslela, že jest to duše z očiště, jež za života se tak nazývala.

Ale ještě cos jiného mne zaholelo. Když jsem vstala, obklopil mne zástup a všichni se ptali:

„Pověz, řekla ti, kdo jest?“

„Ano,“ odpověděla jsem celá zahaběna.

„Jest to Panna Maria?“

„Nevím.“

„Jak že, ty nevíš?“ volalo najednou asi dvacet osob.

„A co ti řekla?“

„Nepamatuji se.“

Tváře se stáhly: dobře jsem slyšela, jak jistý soused řekl: „Neřikal jsem vždycky, že si z nás dělá dobrý den?“

A přece jsem nelhala řkouc, že jsem zapomněla jméno oné paní. Pamatovala jsem si pouze slovo „Neposkvrněné“, ale ne „Početí“ — „Conception“, na které jsem si nemohla nijak vzpomenout. Pan farář Peyramale čekal na mne na náměstí před kostelem. Tak ráda byla bych utekla domů, obávajíc se jeho hněvu. Tu náhle cestou připomněla jsem si zcela určitě slovo „Početí.“

Lidé mne předešli u pana faráře, který zvěděl, co se stalo, vešel do sakristie. Celá se chvějíc vešla jsem tam za ním.

První slovo, které mi řekl, a na něž nikdy nezapomenu, bylo toto: „Bernardetto, budeš-li ještě dále dělat si z nás dobrý den, udám tě u policie, aby tě zavřeli.“

¹⁾ Z „Croise“ z 16. března 1930.

²⁾ S. Bernardetta Soubirous, řeholnice z Neversu prohlášená, za blah. 16. dubna r. 1925.

Pohlédla jsem na něho s údivem.
„Děláš nevinnou. Právě se mi řeklo, že zjevení, které ty prý vidíš v Massabiele, řekla ti svoje jméno, ale tys je zapomněla . . .“

„Nezapomněla jsem, pane faráři, ale bála jsem se, že se zmýlím, a proto neřekla jsem nic těm, kteří se mne ptali.“

„A tedy jest to Panna Maria, kterou vidíš?“

„Nemyslim, pane faráři; jest to „Neposkvrněné Početí“.“

Pan farář zbledl náhle jak stěna. Třesoucím se hlasem ptal se: „Kdo tě naučil tomu slovu?“

„Ona paní.“

„A tys ho před tím nikdy neslyšela?“

„Ne, nikdy, pane faráři.“

„Můžeš odejít; musím zůstat sám. Půjď ke mně zítra po mši svatě!“

Před kostelem obklopil mne zástup. „Vzpomněla jsi si již na jméno té Paní?“

„Ano,“ odpověděla jsem. „Jak se jmenuje?“ „Neposkvrněné Početí.“ Výbuch smíchu byl jedinou na to odpovědí. Všichni tvrdili jednoduše, že nikdy takého jména neslyšeli. Nazítří byla jsem volána na policii k p. komisaři Jacometovi. Ihned mi napadlo: „Dojista pan farář splnil svou hrozbu. Zavrou mne proto, poněvadž moje odpověď, věrně opakovaná, jest jim důkazem, že nemluvim pravdu.“

Pan Jacomet přijal mne s úsměvem na rtech: „Již na čase, abys mluvila pravdu. Necháme tě s pokojem, ale musíš s pravdou ven. Tedy včera paní s tebou mluvila?“

„Ano, pane.“

„A co řekla?“

„Jsem Neposkvrněné Početí.“

„Co to jest: Neposkvrněné Početí?“

„Nevím, pane.“

„Neslyšela jsi již v kostele tohoto slova?“

„Ne, nikdy.“

„Uvidíme. Ukaž mi svou mešní knížku!“

„Nevzala jsem ji s sebou, pane.“

„Jdi pro ni!“

Odběhla jsem domů a přinesla jsem ji.

Komisař listoval důkladně v mé knížce a pak mi ji vrátil.

Později řekl mi pan farář, že pan Jacomet tam hledal slovo „Neposkvrněné Početí“, ale nenašel ho; nebylo ho v žádné z tehdejších knih.

V Lurdech i v sousedních Bartřech zavedeno vyšetřování, zdali někdo z návštěvníků kostela zná slovo „Neposkvrněné Početí“. Výsledek zjistil úplnou v té věci nevědomost věřících.

ANKETA měla ještě jiný účel. V kostelích obou městeček pátráno po obraze, kde by nejsv. Panna byla tak vyobrazena, jako zjevení ve skále Massabielské. Ale našlo se pouze několik velmi neobratně provedených „španělských Madon“.

„Ale kdes viděla již taký oděv, jaký má ta paní v jeskyni?“ ptal se mne p. Jacomet.

„Nikde, pane. Ale i kdybych viděla podobný oděv, přísahám, že nemožno by bylo spatřit podobné tváře, jakou má ona paní.“

„Komu jest podobna?“

„Nikomu na zemi.“

Tím se skončilo důvěrné sdělení sestry Bernardetty.

Marie Tesařova:

Bliž k Bohu.

Tmí se! Kolem strach a hrůza,
kde rozestřela síť nevěra,
v ní miliony bludiček se kmitá
a lákají tak svůdně do šera.

Ó, nechoď ve bludiček svitu,
pojď k světlu, jím Ježíš září v svět,
buď Ježíš vůdcem Tvým na cestě žití,
buď posilou Tvou lásky Boží květ.

A ty? Snad jdeš v tom bludném svitu,
ten zavede Tě v zrádné bažiny,
tam hrob svých nadějí a štěstí najdeš,
co jiným kynou slávy vavříny.

A nedbej kolem sebe lidské zloby,
i slechetných tu srdcí ještě dost,
nuž s těmi spoj se u zápolu svatém.
a pomáhej, by zvítězila ctnost.

A ctnost-li pravá zdobou bude světu,
pak štěstí právě se tu zahesť,
ó kéž by každý k Bohu blíž se vinul,
Bůh zdrojem světla, zdrojem radosti.

Ve žních.

Zlaté klasy jemně šumí,
když je větřík rozvlní,
kdo tě hudbě porozumí,
hrud' mu vděčnost naplní.

Vděčnost k tomu, jenž svět řídí,
slunci volí denně vstát,
který bídu tvorů vidí,
štěstí chce jim uchovat.

Slunce libá žírné lány,
Bůh je deštěm zalévá,
v tvora svého patří plány,
všady lásku rozsévá.

Obilíčko zlaté volá,
lidem kyne k hojně žni,
srdce láskou zaplápola,
k nebesům je pozvedni.

Každý klas, ba každé zrno,
Boží hlásá dobrotu,
srdce vroucích díky plno,
nový chléb má k životu.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Rozluky a rozvody v roce 1928.
V minulém roce bylo v Československu 2627 dobrovolných rozvodů, 1855 nedobrovolných, 5316 rozluk a 43 manželství byla prohlášena za neplatná. Na tomto počtu se účastní nejvíce Čechy, a to počtem 1932 dobrovolných a 1145 nedobrovolných rozvodů, 3567 rozluk a 16 neplatných manželství. V zemi moravskoslezské bylo zaznamenáno 708 dobrovolných a 326 nedobrovolných rozvodů, 1197 rozluk a 12 manželství bylo prohlášeno za neplatné. Na Slovensku bylo 20 nedobrovolných rozvodů, 440 rozluk a čtyři neplatná manželství, na Podkarpatsku 37 nedobrovolných rozvodů,

112 rozluk a 2 manželství prohlášena za neplatná.

Tisk. Kterýsi z papežů razil slova: „Proti špatné knize dobrou, proti špatným novinám dobré, proti špatnému tisku tisk dobrý!“ To je ovšem svatá pravda. Jenomže ne každá kniha jest zajímavá, ne každé dobré noviny stojí na výši doby, ne každý dobrý tisk je literárně cenný. Že jsme dnes zaplavení nemravnou literaturou, nelze vysvětlovati jediné a pouze poválečným úpadkem náboženství a mravnosti a vypjatým materialismem. Částečná vina spočívá i na nás samých. A možná, že by poměry valně se změnily v náš prospěch, kdyby byla

upřímná snaha vinu odstraniti. Tiskne-li se katolického jednoho deníku necelých 5000 výtisků, zatím co Stříbrného „Poledního listu“ vychází jistě hodně přes 50 tisíc výtisků, odbírá-li „Hvězdu“ nebo „Moravanku“ na 60 tisíc čsl. žen a dívek, zatím co ženský katolický náš list má jednu desetinu odběratelek, jestliže katolický ústřední obrázkový list nemůže sehnati ani 10 tisíc odběratelů, zatím co „Pražský Ilustrovaný Zpravodaj“ má jich 100 tisíc, rozprodá-li se za rok na tisíce švejkovic u nás, zatím co tisíce exemplářů Kosmáka a Křena trouchniví ve skladisti kteréhosi knihkupectví, pak není tím vždy vinno čtenářstvo, nýbrž i náš tak zv. katolický tisk. Není to jen u nás, je to i jinde, což sice utěšuje, ale nemlouvá.

V *sovětském Rusku* není nyní skutečná svoboda náboženského přesvědčení, neboť všechna náboženství stala se předmětem pronásledování, jak se strany protináboženských organizací, tak i se strany úřadů. Neobyčejně charakteristická jsou některá opatření namířená proti náboženství a proti náboženskému přesvědčení. Presidium Tverského městského sovětu se rozhodlo, že do kostelů a modliteben nesmí býti dodáván elektrický proud. Elektrické vedení do kostelů bylo přefézáno. Na Ukrajině, z vesnice Markovo, byl vypovězen kněz a jáhen. V oděsském okrese utvořilo se asi sto bezbožnických vesnic. Bezbožníci snaží se nyní způsobiti rozkoly v náboženských obcích. Kněží jsou násilím donucováni, aby se zřekli své hodnosti. Někteří podléhají nátlaku a prohlášují, že se vzdávají posvěcení. Ovšem takové případy jsou v celku ojedinělé. Propaganda jest vedena i mezi věřícími, kteří jsou donucováni, aby vystoupili z církve. Na této půdě dostávají se bezbožníci často do srážky s představenými náboženských obcí. Avšak bezbožníci mají vždy v rezervě podporu úřadů, kterým „bezbožnictví“

stalo se jaksi „státním náboženstvím“. Vzrůst protináboženského nátlaku nutí vůdce bezbožníků, aby tvořili nové plány daleko větších rozměrů než dosavadní. Tak v jednom z posledních čísel „Izvestij“ Jaroslavskij prohlašuje, že „je nevyhnutelně nutno vytvořiti takové protináboženské středisko, které by pomohlo komunistickým stranám všech států vésti stále vzrůstající hnutí proti náboženství“. Vzhledem k tomu pomýšlí se v Moskvě na „planetární“ rozvoj protináboženského boje. Jaroslavskij hodlá organizovati boj proti církvi v mezinárodním měřítku.

Konverse slavného anglického kazatele. Před několika měsíci vstoupil do katolické církve proslulý anglikánský duchovní Vernon Johnson. Příčinu své konverse obšírně vyložil ve své knize: „Jeden Pán, jedna víra“. V předmluvě knihy praví: „Nemohl jsem déle odmítati nárok katolické církve, podle něhož ona jest jediná a pravá od Ježíše Krista založená. Jedině ona může poukázati na svoji náboženskou autoritu. Ale Angličan teprve tehdy je s to takto usuzovati, když napřed přemohl hloupou, instinktivní zaujatost proti nevádivému a tupenému Římu.“ — Vernon Johnson navštívil roku 1925 klášter v Lisieux, kde jak známo žila sv. Terezie Ježíškova; tato návštěva velice působila na změnu jeho dřívějších názorů.

Katolíci v Americe. „Official Catholic Directory“ přináší statistiku katolíků v Americe. Počet dostoupil již 20 milionů věřících. V minulém roce konvertovalo 33.991 jinověrců. Katolíci američtí mají 18.293 kostelů a 25.773 kněží, z toho 4 kardinály, 13 arcibiskupů a 99 biskupů. Největší diecése New York má přes milion věřících. Katolické školy navštěvuje 2.281.873 dětí. Podle výpočtu U. S. Bureau of Education ušetří katolické školy vládě přes 250 milionů dolarů ročně.

(Děkuvzdání.)

Ctitelka Božského Srdce Páně vzdává tímto vroucí díky Srdci Páně a svatě Terezičce za uzdravení svého bratra z nebezpečné nemoci.

(Z a s l á n o.)

Kalendáře Matice Cyrilometodějské vyjdou letos nově zdokonaleny — budou mít umě-

leckou přílohu českého malíře Dítěte obraz Božského Srdce Páně. Je to jeden z nejkrásnějších výtvoů malířství a zarámován tvčí vhodnou ozdobu katolického příbytku. Proto nemožejte včas si zajistiti aspoň jeden Matiční kalendář. Poučník Svat. hostýnský, Stráž Moravy a Posel Apoštolátu jsou po 6.— Kč. Kalendář Matice C. M. za 12.— Kč. Cyrílo-metodějská Rodina za 18.— Kč, vázané jsou všechny o 2.— Kč dražší. Matice Cyrílo-Metodějská, Olomouc-Wilsonovo 16.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za přemáhání činnosti protestantů mezi katolíky a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlímby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Býti na stráži.

Úmysl v září 1930: **Boj proti falešné filosofii.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Přemáhání činnosti protestantů mezi katolíky. (Hlavní úmysl.) — Večerní. (Báseň.) — Panna Maria měla nebe na zemi. — Dobrý Pastýř. (Básně.) — Pán s vámi! — Nebes Královně. (Báseň.) — Hraběnka Švécinová. — Pán Ježíš žehná polní úrodu. (Obrázek.) — Srdce Matky Boží. (Báseň.) — Bernardetta a Neposkvrněné Početí. — Blíž k Bohu. Ve zních. (Básně.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

3. Neděle VIII. po sv. Duchu. Nalezení ostatků sv. Stěpána, muč. (415.) - Úcta sv. ostatků. III. řád sv. Františka. Katol. akce proti protest. Katol. školy.
4. P. Sv. Dominika, zakl. ř. (1221.) - Řád dominik. Sv. růženec, prostředek k oživení křesť. života. Obrácení hříšníků a bludařů. Smiření národů. Zemřeli bratří.
5. Ú. P. Marie Sněžné. (366.) - Úcta Rodičky Boží. Bratrstvo karmelské. Odvrácení pohoršení. Katolici na Balkáně. Šíření katolických knih a časopisů.
6. St. Proměnění Páně. - Odloučení od světa a touha po nebi. Úcta nejsv. Svátosti. Pohrdání světem pro Krista. Dar zbožného rozjímání. Dar sebezapření.
7. Č. Sv. Kajetána, zakl. ř. (1517.) - Nemocnice a ošetřovatelé nemocných. Svěcení nedělí a svátků. Pobožnost k Duchu sv. Duše v očistci. Za hodné kandidáty.
8. P. Sv. Cyriaka a spolumuč. (303.) - Odpor proti činnosti protest. Dobré vychování kandidátů kněžství. Obrácení Japonců na víru katolickou. Dobrodinci.
9. S. Sv. Romána, muč. - Dobré zpytování svědomí. Šíření víry. Sv. Otec Pius XI. Katol. církev v Číně. Misie v Palestině. Obrácení židů na víru katolickou.
10. Neděle IX. po sv. Duchu. Sv. Vavřince, muč. (258.) - Trpělivost a soužení. Za ty, kteří hledají pravdu. Obrácení Anglie. Sjednocení pravoslavi z cir. katol.
11. P. Sv. Filomeny, p. a m. (300.) - Dospívající mládež. Přemáhání pokušení. Odvrácení pohoršení. Nepřátelé církve sv. Spolek křesť. charity. † kněží.
12. Ú. Sv. Kláry, zakl. řeh. (1257.) - Ženské řády a kongregace. Za uznání práv církve svatě. Věrné zachování stanov řeholních. Pronásledování katolici.
13. St. Bl. Gertrudy, ab. ř. přém. (1397.) - Láska k panictví. Řád premonstr. Přemáhání nestřídmosti a opilství. Ženské kláštery a jejich ústavy.
14. Č. Sv. Eusebia, kněze, m. (3. stol.) - Dorost kněžský. Duch. semináře. Katoličtí studující. Časté i denní sv. přijímání. Misie v zemích pohanických.
15. P. Nanebevzetí P. Marie. - Touha po nebi. Vytřvalost v ctnostech. Skromnost žen v oděvu. Za počestnost mládeži. Hojní kajic. Bratrstvo růž.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za přemáhání činnosti protestantů mezi katoliky a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852. Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčínec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Býti na stráží.

Úmysl v září 1930: **Boj proti falešné filosofii.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. S. Sv. Rocha, poust. (1327.) - Ochrana proti nemocem. Rozkvět sv. víry v severních krajinách. Dělnictvo v továrnách a dílnách. Smíření různých stran.
17. Neděle X. po sv. Duchu. Sv. Liberáta a spoluúč. (483.) - Šíření katol. spisů. Návrat k náboženství. Probuzení lhostejných. Apoštolát sv. C. a M.
18. P. Sv. Agapita, muč. - Odstranění různic a svárů. Návrat odpadlíků do církve. Dar trpělivosti. Smíření nepřátel. Dar sebezáporu. Zemřelí bratři.
19. Ú. Sv. Ludvíka, bisk. (1296.) - Naši velepastýřové. Věčnost k Bohu za sklizeň. Časté sv. přijímání studujících a dětí. Katolická akce. † rodiče.
20. St. Sv. Bernarda, zakl. ř. a uč. círk. (1153.) - Sv. Otec Pius XI. Obnova ducha řeholního. Horlivá návštěva nejsv. Svátosti. Prosba za milost poznání sebe.
21. Č. Sv. Bernarda Ptolom. - Bdělost rodičů nad dětmi. Pevná důvěra k Matce Boží. Za Boží pečeňování. Odprošení za nevděčnost. Domácnost.
22. P. Sv. Timothea, bisk. m. - Vyslyšení úmyslů Apošt. modlitby. Zmaření zlých úmyslů nepřátel. Jednota v horlivé práci o spásu duší. Zemřelí bratři.
23. S. Sv. Filipa Benit., řeh. (1285.) - Úcta a láska k sv. kříži. Svoboda sv. církve. Zdar poutí. Křesťanské dělnictvo. Více farnosti. Zbloudilé duše.
24. Neděle XI. po sv. Duchu. Sv. Bartoloměje, ap. P. (71.) - Apoštolát sv. C. a M. Zdar duch. cvičením. Přemáhání pýchy a lenosti. Dospělá mládež.
25. P. Sv. Ludvíka, krále. (1270.) - Církev katol. v zemích nepřátel. Obnova lidu skrze Krista Pána. Spolek katol. jiných. Časté přijímání sv. svátostí. Nemocní.
26. Ú. Sv. Josefina, pap. m. - Pomoc a útěcha všem strádajícím. Úcta ke kněžím. Dar poslušnosti. Ochrana nevinné mládeže. Katol. misie u nás.
27. St. Sv. Josefa Kalas., zakl. ř. (1649.) - Křesť. duch ve školách. Péče o mládež. Přemáhání zlých náklonností. Domáhání se katolických škol. Katoličtí učitelé.
28. Č. Sv. Augustína, bisk. a uč. círk. (430.) - Zdar jubilea 15setletého. Řád August. Obrácení hříšníků. Katoličtí učenci. Požehnání podniků. Stavba.
29. P. Stěti sv. Jana Kř. (31.) - Hlasatelé slova Božího. Pokoj a mír mezi národy. Zbožnost v rodinách. Smíření různých stran. Povolání ke stavu řehol.
30. S. Sv. Růženy Lim., p. (1017.) - Klášter ctih. Těšitelek. Utvrzení víry u lidí lhostejných. Zapaření nemocných a opuštěných. Dar obětavosti.
31. Neděle XII. po sv. Duchu. Sv. Rajmunda, kard. (1240.) - Úmysly doporučené. Živí a † členové bratrstva bož. Srdce P. a Apoštolátu modlitby. Kněz.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevynímaje(ič), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie. všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za přemáhání činnosti protestantů mezi katolíky a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Býtí na stráži.

Úmysl v září 1930: **Boj proti falešné filosofii.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně

doporučuje tyto

náboženské spisy:

Modlitby. — Rozjímání.

Čtvrthodinka před Velebnou Svátostí. Cena 50 hal.

Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské. Cena Kč 5.—.

Hodinka věnovaná účtě Nejsvětější Svátosti Oltární. Cena Kč 2.—

Hodinky dvoje o Nejsvětější Svátosti Oltární. Cena 50 hal.

Hodinky malé k Blahoslavené P. Marii. Cena Kč 1.—

Hodinky smírné ke eti Nejsvětější Svátosti Oltární. Cena Kč 1.—.

Kaněra C., Rukověť devítidenní pobožnosti k P. Marii Filipsofské. Cena váz. Kč 5.—.

Krunert Bl., Perličky růžencové, rozjímání růžencová. Cena Kč 1.50.

Loyla M. M., Před Velebnou Svátostí. Eucharistické úvahy. Cena Kč 5.—.

Mathon Placid, Svatý růženec. Způsob a modlitby sv. růžence. Cena Kč 1.—.

Neue Novene zu Ehren Unserer lieben Frau von Lourdes für Kranke. Cena Kč 2.—.

Pobožnost májová, podle původní konané v Lurdech. Cena 50 hal.

Denis A., Měsíc Panny Marie. Rozjímání o modlitbě „Zdravas Královno““.
Cena Kč 3.—.

Eymard J., Měsíc Panny Marie, naší milé Paní nejsv. Svátosti Oltární.
Cena Kč 2.—.

Eymard J., Nejsvětější Svátost Oltární. Cena Kč 2.—.

O přípravě a přijímání svátosti břimování. Cena 50 hal.

Springer Em., O Salutaris Hostia. Eucharistie, cíl a střed kněž. činnosti
Cena Kč 1.50.

Stolz Alban, Knížečka růžencová. Cena 60 hal.

Svátostný Spasitel. Poučení a příprava ke sv. zpovědi a přijímání pro
mládež školní a dospělejší. Cena Kč 5.—.

Tagliaferro Jan, U stolu Páně. Biblické úvahy k sv. přijímání. Cena Kč 3.—.

Vojáček Meth., O častém sv. přijímání a o časté sv. zpovědi. Cena Kč 3.—.

Kázání.

Dvorecký Jan, Kříž Kristův čili rudý prapor socialismu. Třicet májových
kázání o sociální otázce. Cena Kč 3.—.

Geissler B., Perly posvátného řečnictví, díl VI. Kázání na Boží hod svato-
dušní, slavnost nejsvětější Trojice a Božího Těla. Cena Kč 8.—.

Herzig J., Májová pobožnost. 32 rozjímání. Cena Kč 4.—.

Janovský Fr., Hvězda jitřní. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 3.—.

Janovský Fr., Immaculata. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 2.—.

Janovský Fr., Paraklytus, kázání na dobu svatodušní. Cena Kč 5.—.

Janovský Fr., Slovo Boží na neděle a svátky, díl III., doba svatodušní.
Cena Kč 6.—.

Kolisek L., Zdravas Maria! 31 rozjímání na počest Bl. P. Marie. Cena Kč 2.—.

Soukup Em., Rozvila se růže. 32 úvah pro měsíc květen. Cena Kč 6.—.

Hudebniny.

- Blatný Josef, **Večerní píseň** v háji na slova Václava Kosmáka. Smíšený sbor. Cena Kč 1.—
- Blatný Josef, **Večerní píseň** v háji na slova Václava Kosmáka. Ženský sbor s průvodem varhan. Cena Kč 3.—
- Hromádka Ant., **Hymni et cantica in festo Corporis Christi** (latinské) pro smíšený sbor. Partitura Kč 5.—, čtyři hlasy Kč 8.—
- Křížkovský P., **Regina coeli** (latinské). Mužský sbor s průvodem piana. Partitura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—
- Kudr Vincenc, **Zpěvy k Božímu Tělu** (latinské). Na text agendy pro smíšený sbor s průvodem harmonia. Cena Kč 15.—
- Marhula Ed., **Tě, Bože, chválíme.** (Te Deum.) Smíšený sbor s průvodem varhan. Cena Kč 4.—
- Pátek Bernard, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Cena partitury Kč 2.—
- Sec T., **Z květů Mariánských.** Físně ve snadném slohu s průvodem, řada I. Cena Kč 6.—
- Sec T., **Z květů Mariánských.** Físně ve snadném slohu s průvodem, řada II. Cena Kč 6.—
- Vícha L., **Šest písní Mariánských a Pangelingua k pobožnostem májovým** pro dva ženské hlasy s průvodem varhan. Cena Kč 5.—
- Vlk Alois, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Partitura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—

Občanská tiskárna v Brně,

Starobrněnská ulice čis. 19-21

právě vydala

23 kostelních písní pro dechovou hudbu

zpracované prof. Jos. Martínkem.

Jsou to písně k Božímu Tělu, na vzkříšení, ke mši svaté pod širým nebem, při průvodech, Mariánské poutní, při loučení s kostelem a při svěcení kříže. Sbírka tato, pořízená péčí Poutního odboru katolické akce v Brně, poslouží tedy při každé příležitosti kapelám malým i velkým, které zvláště na venkově neměly potřebných not. Všechny písně jsou zpracovány pro 12 nástrojů. Každý nástroj má však 23 písní v samostatném sešitku vel. 11×16 cm. Cena všech 12 sešitků Kč 72.—.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Dle výnosu Ředit. pošty a telegrafů v Brně, čis. 44.382/Vl. ze dne 3/6. 1922 je povoleno používání známek novinových pro časopis: „Škola Božského Srdce Páně“.

Vychází začátkem každého měsíce.

Programová příloha:

Kalendář MORAVAN na r. 1931.

Již 80. ročník.

Naši veleobci čtenářské přikládáme i letošním rokem k tomuto číslu našeho časopisu

kalendář MORAVAN na r. 1931

jako odběratelskou premii za sníženou cenu Kč 6.—. K úhradě budiž použito přiložené složenky.

Kalendář Moravan, dovršiv letošním ročníkem 80 let svého působení, přináší svým přátelům opět mnoho cenného poučení a bohatý zdroj zábavy. Věren svému poslání a náboženskému programu, plní již plných 80 let odkaz svých ctihodných zakladatelů. Moravské vesničky od jihu k severu a od západu k východu, nejzapadlejší samoty, bohatí i nejchudší vítají každoročně v kalendáři Moravan kýženého posla míru a odpočinku po namahavé a vysilující práci. Byl jim všim plný věk a zůstane oním hlasatelem světla a víry i do příští osmdesátky. Již naši praotcové, toužící v lopotné celodenní práci po odpočinku, hledali ve svém kalendáři útěchu ve svých strastech a posilu k další práci, oporu u víře a v něj kladli své naděje národní. A Moravan naději těchto nikdy nezklamal. Měl vždy pro každého hrstečku útěchy i naděje, sílil a povzbuzoval, byl a zůstal vždy i v dobách nejtěžšího národního útisku a válečného běsnění oním světlým majákem hluboké víry a oddanosti v Boha a jasným paprskem na nebi blížící se národní svobody...

Nevoláme nadarmo, zveme-li i letos naši početnou obec čtenářskou a široký kruh našich přátel, aby přičinil se každý ze všech sil a schopností o největší rozšíření našeho jubilanta — 80letého kalendáře

MORAVAN na r. 1931.

Pozornosti katolických rodičů, kněží, učitelů a všech přátel mládeže doporučujeme nový jubilejní — padesátý — ročník nejstaršího a nejoblíbenějšího časopisu pro křesťanskou mládež

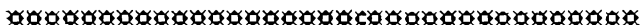
ANDĚL STRÁŽNÝ.

Právě vyšlé r. číslo přináší na 32 stranách hojně zajímavých povídek, pobádek, poučných článků a obrázků, biblickou hru pro loutkové divadlo, poučné i zábavné drobnosti, hádanky, soutěže, filatelii atd., trojbarevný obraz mistra Rélínka na křídovém papíře a jako zvláštní přílohu začátek dobrodružné povídky „Příběh náčelníka Huronů“.

Každý předplatitel dostane před vánocemi úplně zdarma „Bellem“!

Časopis i díl katarchy *Em. Masák*, vydává *Občanská tiskárna v Brně*. Roční předplatné: vydání s povídkovou knižní přílohou 14 Kč, bez knižní přílohy 9 Kč. Při hromadném odebírání velké výhody!

Objednejte svým dětem! Způsobíte jim radost a dáte jim bezpečného průvodce na cestu životem!

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV.

BRNO, ZÁŘÍ 1930.

ČÍSLO 9.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lsky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš laskou buď!

Potlačení bludného rozumování o Bohu.

(Hlavní úmysl.)

Od roku 1875 snaží se tento blud po světě rozšířiti. Pochází z Indie. S počátku blud tento zjevně a ostře vystupoval proti křesťanství a proti církvi katolické. Původci tohoto bludného rozumování o Bohu dovolovali si nejhorší pomluvy a urážky proti naší sv. víře. Tímto ostrým vystupováním a bojem nepodařilo se bludařům těchto získati katolíky. Nebylo tehdy třeba, aby papežové, strážci pravé víry, své věřící před těmito bludy varovali. Zatím bludaři ti jednání své změnili, hlavně když vůdcovství převzala jistá Anna Besantová. Tato žena snažila se bludné učení přizpůsobiti katolické víře; jezdila po Evropě, hlásala své bludné učení a snažila se dokázati, že nové její učení má něco společného s katolickým učením a tak získati co nejvíce přívrženců. (Něco podobného činí Čechoslováci odpadlíci). Konečně této ženě napadlo založiti novou církevní společnost, totiž „svobodná katolická církev“. K neuvěření! Žena tato uměla ve své sektě napodobiti všechny obřady katolické církve, jako mši sv., svátosti, bohoslužebná roucha atd. Ustanovila biskupy a kněze posvěcené od janse-
nistických biskupů bludařů. Před několika roky přivedla z Indie brahmán-

ského jinocha, jménem Krishnamuri, a představovala jej udivenému světu jako nového spasitele. To všechno konala dle vzoru katolictví, aby co nejvíce přívrženců získala svému bludu. Přes to zůstává bludné rozumování (theosofie) velikým bludem pantheistickým, novobudhistickým, novobrahmatickým, úplně se protivícím křesťansko-katolickému učení o víře. Slovem zapírá osobního, nadsmyslného Pána Boha našeho. Z ohledu na toto nebezpečné šíření nového bludu upozorňuje sv. Otec Pius XI. na to, že již papež Benedikt XV. roku 1919 zvláštní dekret vydal, jímž katolíkům se zapovídá přidávati se k sektě těchto bludařů (theosofů), účastniti se jejich shromáždění, čísti jejich bludné knihy, časopisy a bible. Platí o těchto bludařích slova Krista Pána, an varuje před falešnými proroky, kteří přicházejí v rouše ovčím, uvnitř pak jsou vlci žraví. Tento úmysl pro měsíc září má potlačovati nový tento blud a počínati katolíky o škodlivosti tohoto bludu, aby se nedali sváděti, třebas se mnozí honosí vážností, obětavostí a bliženskou láskou. Prosme božské Srdce Páně, aby těmto bludným duším udělilo milost, by se vrátili k pravdě a k církvi svaté. Tito bludaři zvláště

tvrdí, že třeba vésti život mravně dobrý, že třeba milovati bližního svého a podobné; je to vše pěkné a dobré. Ale jaké to má trvání, když sekta neuznává osobního Boha s jeho zákonem, s jeho odměnou nebo trestem! Kdo chce opravdu mravně a zbožně žítí, nalézá v Ježíši Kristu a jeho sv. církvi netoliko učení a příklad k tomu,

nýbrž i silu a milost ve společné modlitbě spojené s božským Srdcem Ježíšovým a ve sv. svátostech Jím ustanovených. Nikoliv bludu, ale pravdy Ježíše Krista se držme; On pravil: já jsem cesta, pravda a život, kdo věří ve mě, a tuto víru skutky projevuje, ten bude mít život věčný.

Anna Maria K.:

K Matičce.

Svatá Matko,
u Tě sladko
bývá lidem všem,
v trudu, bolu
sem k nám dolů
shlížíš s láskou v zem.

Máti Svatá,
k Tobě chvátá
dítě, muž i kmet,
Ty je slyšíš,
neoslyšíš,
když Ti přijdou pět.

Pisně plesné
nebes kněžně
každý pje rád,
komu v žití
Ona svítí,
jde Jí zazpívat.

Přijmeš ráda,
kdo Ti skládá
k nohám úctu, čest,
neb Tvé jméno
velebno
v celém světě jest.

Ó Maria,
k Tobě i já
chvátám v každý čas,
v duši moji
žal se zhojí
u Tebe vždy zas.

S láskou Tvoji
duch se spojí,
v srdce vejde klid,
kdo se k Tobě
ve zlé době
přijde pomodlit.

Chtěj mne, Máti,
milovatí,
chtěj se ke mně znát,
s láskou Tvoji
v světa boji
budu umírat! —

Svátek narození Panny Marie.

Úvaha. Napsal Ignát Z h á n ě l.

Dnes slavíme narození blah. Panny Marie pro tento svět, přišla dávno od proroků předpověděná, lidstvem očekávaná žena, která potřela hlavu hadovu. Stane se matkou Vykupitele, zaslíbeného Spasitele, který sejme z lidstva jho hříchu Adamova. V církevních hodinkách modlí se církev v tento den takto: „Tvoje zrození, ó ty panenská matko Stvořitele, přineslo radost celému světu.“

Velký ctitel mariánský sv. Alfons Liguori píše: Rodičové se radují, když se jim zrodí dítě, ač by vlastně měli plakati a býti zarmoucení, protože rodi se jejich potomci, kteří jsou poskvrnění hříchem dědičným. Jsou tedy děti božského hněvu, odsouzení k bídě, nouzi, k dočasnému životu v tomto slzavém údolí. My děti Marie Panny slavíme co nejslavněji její narozeniny, neboť ač přišla na svět jako slabé dítě, byla přece již bohatá na ctnosti, milosti a zásluhy. Byla zrozena bez hříchu prvopočátečního, byla svatá, omilostněná, po celý život zachovala tuto svatost a nevinnost. Všichni učitelé duchovního života tvrdí, že byla Panna Maria obdařena Bohem od prvního okamžiku početí velkými milostmi, většími než jaké obdrželi všichni svatí a všichni andělé. (Sv. Tomáš Akvinský učí, že obdrží každý člověk od Boha milost, přiměřenou úkolu, úřadu, postavení, které bude na světě zaujímati. Svatý Pavel potvrzuje toto domnění, když praví: „Způsobilo naše jest z Boha, který nás také způsobil (k tomu), abychom byli služebníky zákona Nového, nikoliv litery, nýbrž ducha.“ (II. Kor. 3, 6.) Přijali dle tohoto výroku svatí apoštolové od Boha milosti, které byly přiměřeny jejich poslání, jejich úřadu, k němuž je Bůh vyvolil. Bylo slušno, přiměřeno, aby přijala též Panna Maria, protože se měla státi Matkou Vykupitele, královnou nebe i země, více milosti než všichni ostatní lidé a

andělé. Již ve Starém zákoně čteme slova, která naznačují toto domnění a jež se vztahují na naši milou matku Marii: „Ve mně jest všechna milost k životu pravdy, ve mně je všechna naděje v život ctnosti; já jsem matka krásného milování, bázně, poznání a svaté naděje.“ (Sir. 24, 24.)

Dnes pozdravujeme příštího Spasitele, což nás právem naplňuje největší radostí. Všichni opakujeme slova, jimiž oslavoval tento den v duchu církve sv. Jan Damiánský: „Vším právem je dnes celý svět rozradostněn bezměrnou radostí; naše svatá církev vším právem velebí dnes Matku toho, který přijíti má. Dnes slavíme původ všech ostatních svátků celého roku církevního, neboť dnes se zrodil nebeský žebřík, jehož použil nejvyšší král nebeský, aby sestoupil s nebe na tento svět, aby padlé lidstvo mohlo po něm, byvši osvobozeno, opět vystoupiti na nebe.“

Když žil prorok Eliáš, nepršelo tři leta a šest měsíců. Eliáš se modlil, aby se Bůh smiloval a poslal déšť, tolik toužený. Z rozkazu Hospodinova vystoupil na horu, modlil se a hle, ukázal se malý obláček jako šlépěje člověka a vystupoval z moře. Země byla zvlažena hojným deštěm (4. král. 18, 44). Svatí otcové vykládají tento obraz o Marii. Dnešního dne ukázal se a přišel na zemi podobný malý obláček: zrodila se Panna Maria. Byla při svém zrození nepatrná, neznámá, maličký obláček, ale netrvalo dlouho, byla známá po všem světě, nazývali ji blahosladenou všichni národové.

Zůstaňme věrnými ctiteli mariánskými, jakými byli všichni svatí a světice Boží, jakým byl na př. svatý farář arský Jan Vianney. Již jako malý hoch, když pásával ovce, nejraději shrcmažďoval kamarády a modlil se s nimi růženec. Ještě větší radost měl, když mohl odevzdati své stádo sestře a uchýliti se někam do rokle

nebo do křovi a tam se o samotě modlit k Panně Marii. Když přes všechny velké, někdy, jak se zdálo přímo nezdatelné překážky, mezi nimiž nebyla poslední jeho malé nadání k učení, přece se stal knězem, neustal napomínati a povzbuzovati k účtě mariánské. Jednou pravil:

Když někoho opravdově milujeme, jsme rádi, když máme nějakou památku na tuto osobu nebo věc. Máme tedy jako praví ctitelé marianští míti ve svých příbytcích její obrazy a sochy, které nás upomínají na tuto naši dobrou maticku nebeskou. Hlavně rodiče snažte se rozohniti srdce svých dítek a poddaných k nejvěrejší účtě mariánské, což je pravý prostředek získati sobě i svým rodinám požehnání s nebe, bez něhož je marna všechna námaha i práce.

Nelze bez pohnutí čísti, jakou láskou planulo srdce dítěte Víta Fontgalanda k Panně Marii. Zemřel stár něco přes jedenáct let a ctí se již nyní jako svatý, na jehož přimluvu Bůh nesčetným lidem pomohl. Úcta k P. Marii byla nejnapádnější známkou jeho zbožnosti. Když byl šest neděl před smrtí nemocen, pravil jednou: ke své matce „Pohled, maminko, jak jsem klidný, vím, neboť svatá Panna mi to řekla (v Lurdech v červenci 1924), že zemru, jak jsem jist ve tvém náručí, drahá maminko a z tvého náručí přejdu do jejího, do náručí nebeské Maminky“ (tak říkal ve své dětské řeči blahoslavené Panně), přijde si pro mne a vezme mne přímo do nebe. Neplač! Bude sladké takto zemřít. Ubohá, drahá maminko! Jak mne miluješ, jak mne hýčkáš! Jsem spokojen, citě, jak mne miluješ! Jak jsou dobré ty naše maminky a jak ještě „lepší“, než všechny naše maminky dobromady, jest svatá Panna Maria!

V den své smrti dne 24. ledna 1925 byl Vít neobyčejně unaven. Odpočíval, máje podepřenou hlavu na rameně matčině. Víčka měl sklopená. Matka neodvažovala se pohnouti ze strachu,

aby hošíčka nevzbudila. V tom otevře Vít oči, usměje se a zvolá:

„Jaký nápad měl Ježíšek, že si vzal svoji maminku do nebe i s jejím tělem! Budu moci tam nahoře položití svoji hlavu na její srdce a říci ji z blízoučka, jak ji miluji!“

Nemůžeme postaviti tohoto hošíčka dosud na oltáře, chceme ho však ctíti a prositi o ochranu ve svých potřebách. Neznali jsme ho a přece je vzpomínka na něho tak živá, jako bychom ho už od dávna znali. Tvůj příklad, drahý Vitečku, je tak strhující, tvoje slova jsou tak přesvědčivá, že při tvém duchovním styku cítíme, že se stáváme lepšími. S tebou chceme více milovati tvého Ježíše, abychom přešli jako ty jednoho dne se země do nebe, do náručí Panny Marie, již chceme ctíti do posledního dechu svého. (Dle dvou spisků „Duše dítěte“ a „Poslední vzpomínky“, které napsala a vydala matka Vitečkova; oba přel. J. Rozmáhel. Velmi doporučujeme.)

Kdo nemiluje matky Marie, tím opovrhne jistě její syn Ježíš Kristus, praví sv. Anselm. Láska k Panně Marii jest jistou známkou úcty k jejímu Synu Pánu Ježíši. Podle toho snadno poznáme, kdo z nás kráčí po cestě, vedoucí k věčné spáse a kdo kráčí po cestě k věčné zkáze. Kdo miluje Pannu Marii, koná skutky dobré a zachovává příkázání Ježíše Krista a jím založené svaté církve. Kdo nemiluje Panny Marie, jest opuštěn od Boha a jeho osudem bude věčné peklo.

Nikdo však nezoufejl! Kdo má důvěru k naší nebeské Matce, dosáhne buď dříve nebo později na její přimluvu dar kajícnosti a smíření s Bohem. Čteme v dějinách, že měl velkou úctu k Panně Marii sv. Dionisius Areopagita (obrácen řečí sv. Pavla v Areopágu (Sk. 17, 34), první biskup athénský). Žil v době, kdy byla Panna Maria ještě na světě. Přišel do Efezu a prosil sv. Jana evandelistu, kterému svěřil umírající Ježíš svou matku, aby mu dovolil, podívat se na svatou

Pannu. Sv. Jan doprovodil ho do světnice. v níž dlela. Světec byl uchvácen velebností její přítomnosti, viděl se býti obklopena nebeskou září. Vypravoval později:

Připadal jsem si jako ztracený, cítil jsem tak libeznou vůni, že jsem myslil, že zemru láskou k ní. Má duše, mé srdce byly tak dojaty velikostí, její velebností, že jsem omdlel. Viděl jsem, že se blíží tak velké světlo, že, kdyby mne neučila víra, že jest jenom jeden Bůh, byl bych považoval Marii za božstvo. Jak dlouho žiji, stále mám na mysli svatou Pannu, má duše, mé srdce jsou vždy ve světničce, kde jsem měl štěstí, po-

zorovati ji. Můj Bože, jak se nám povede, až ji uztíme v nebi při jejím synu na trůně nebeského dvoru a oblečenou v nebeskou slávu a velebnost."

Mohli bychom, když jsme takto rozjímali o Panně Marii, ji nemilovati, býti lhostejnými k té, která nám může vyprositi všechny milosti, především kajícnost a vytrvalost v dobrém až do konce. Učínme, co žádá nápis pod pěknou sochou marianskou nedaleko přístavu neapolského: Ó peregrin, che passi per la via — non ti scondar di salutar Maria! Poutníče, který kráčíš cestou, neopomeň pozdraviti Marii. Amen.

Anna Maria K:

Rudé máky.

Na poli v obilí
rudý mák rdí se,
když slunce libá jej,
jak rubín stkví se.

Na poli v ouvratí
rudý mák hoří,
jemu tu dokola
všechno se koří.

Vyrostl rudý mák
z té hrudy země,
když do ní pot skanul
při práci jemně.

Krůpěje oráče
jež stekly s čela
a z nich hned bylina
ta vypučela.

Odznakem krve jsou,
potu a práce.
vzpomínkou mají být
tu pro oráče.

Oráč tu na poli
pot krve cedí
a proto rudý mák
na něj jen hledí.

Za Božským Spasitelem do Afriky.

*Srdce Ježíšovo —
ohnisko láskou planoucí.“
(Z lit. V. B. S. P.).*

Za lásku — opět lásku!

Za velikou lásku Božského Srdce
Ježíšova k nám — opět velikou lásku
naši!

Tu jsme letošního roku projevili —
54 osoby z celé ČSR, zúčastnivše se
30. mezinárodního kongre-
su eucharistického v Kar-
thagu v severní Africe od
1. do 18. května.

Pro zvýšenou úctu, hold Ježíši
Kristu, jest jedno, činíme li tak jeho
Božskému Srdci jako viditelnému sym-
bolu jeho Lásky k nám, anebo jako
králi eucharistickému, k jehož ma-
nifestační cti a chvále se konají svě-
tové eucharistické kongresy. Předmě-
tem naším jest vždy t e n t ý J e ž í š
K r i s t u s, B ů h - č l o v ě k, d r u h á
B o ž s k á o s o b a!

Světové kongresy eucharistické mu-
sejí i v naší republice zapustiti pev-
nější kořeny! Proto jest též nutno na
ně zavčas upozorňovati vším možným
způsobem.

Příští — 31. — bude konán (asi
v létě) r. 1932 v hlavním městě ir-
ském *Dublině*. Předchozí mají také
připravovati následující. To vše jest
velkým kusem práce celoříšské
katolické Akce.

Z tohoto důvodu, jako člen jejího
výboru, rozepisují se více a tomto
předmětě.

Vždyť jestli „Srdce Ježíšovo ohni-
skem láskou planoucím“, musí dů-
sledně srdce naše býti aspoň jeho
žhavými jiskrami!

*

Odjezd z Prahy.

Pro dlouhých přípravách odjela 1.
května z Prahy výprava národní sekce
z ČSR na 30. světový eucharistický
kongres do Karthaga. Jest nás celkem
54 osoby ze všech zemí ČSR.

Hlavním vůdcem je J. M. ndp. opat
strahovský, dr. M. Zavoral. Duchovní
vedení má Msgre dr. Alois Kolísek,
univ. prof. z Bratislavy, který je zá-
roveň oficiálním zplnomoc. zástupcem
J. M. ndp. biskupa brněnského dra
Josefa Kupky. Episkopát slovenský
zastupuje J. M. ndp. Karol Kmetko,
biskup z Nitry. Oficiálním zástupcem
J. M. ndp. arcibiskupa olomouckého
je prof. theol. fakulty v Olomouci dr.
Fr. Cinek. Z Prahy jede vdp. metrop.
kanovník dr. Boh. Opatrný, kancléř
arcibisk. konsistoře a předseda Lurd-
ského Spolku. Z Č. Budějovic p. rektor
kněžského semináře Msgre Antonín
Melka.

V C h e b u, 1. května.

Kongresisté shromáždili se dnes ráno
v Praze v kostele u Dominikánů, kde
sloužil mši sv. duchovní vůdce Msgr.
dr. Alois Kolísek, po níž měl promluvu
o cíli naší daleké pouti.

Po promluvě bylo svátostné pože-
hání, jež udělil vdp. P. J. Saip, farář
dominikánský a hlavní činitel Lurd-
ského Spolku.

Po 10. hod. bylo již živo v II. tř.
Wilsonova nádraží, kde p. prof. Trnka,
jednatel Lurd. Spolku, p. farář P.
Saip a p. O. Doležal se svými zřizenci
dalí poslední pokyny. Naše dva vozy,
jeden pro I. a II., druhý pro III. tř.,
jsou vsunuty do dlouhého rychlíku
pařížského.

Každý účastník našel v nich hned
svoje místo dle skupin, jichž jest 5.
Na rozloučenou dostavili se na ná-
draží zástupci arcib. konsistoře, kněž-
stva i četní známí, mezi nimiž více
bývalých poutníků lurdských. Z kleru
vdp. kanovník dr. Švec, p. superior
Fr. Knap.

O 11. hod. 15 min. dáno znamení
k odjezdu. „S Bohem a na shledanou
a pomodlete se také za nás!“ — zněla
poslední přání a „šťastnou cestu!“ Za
zpěvu národní hymny, již zapělí loučící

se přátelé se zvlhlými zraky dojetím, vyjžděli jsme z nádraží...

Za pochmurného počasí pádil náš rychlovlak známým krajem v zeleni a květu kol Karlova Týnu, Berouna, Rokycan do Plzně, kde nebylo ani chuti na plzeňský prazdroj, jelikož zde nebylo ani tuchu po africkém horku. V Mariánských Lázních nebylo ještě známkou velkého lázeňského života. Přijždíme do Chebu, poslední želez. stanice v naší republice.

Končíme pro dnešek modlitbou za zdar sjezdu: „Blahoslavená Bernadeto, oroduj za šťastný výsledek mezinárodního eucharistického sjezdu v Karthagu, aby přispěl mnoho k oslavě Boží a spase duši!“

V Ř í m ě, 4. května 1930.

Cestu naši z Chebu přes Mnichov, Řezno, Kufstein, Innomosti, Brenner, Bolzano, Trident do Verony nebudu líčiti. Byla celkem dobrou v každém směru. Ve Veroně měli jsme přes hodinu času, takže většina kongresistů se podívala do města. Z Verony vyjeli jsme o půl 11. hod. dopoledne a přibyli jsme přes Bolognu k 5. hod. do Florencie. Po hodinové zastávce jeli jsme pak přímo do Říma, kamž jsme dospěli v pátek 2. května o tři čtvrtě na 12. hod. v noci. Na nádraží nás přivítal vyslanec RCS u Vatikánu, dr. Radimský s leg. radou dr. Nepustilem, pak ndp. prelát Roveda, rektor České koleje „Nepomucena“ se svým vicerektorem Msgrm drem V. Černým. Ubytování dalo se hladce. J. M. ndp. biskupem dr. Kmetko se svým sekretářem Msgrm drem Necseyem byli hosty v Nepomucenu, J. M. ndp. opat dr. Zavoral pak v kanonii prae-monstrátské. II. třída bydlí v hotelu Saturnia nedaleko hlavního nádraží a III. v českém hospici ctih. sester Františka na Via delle Mantellate 22, poblíž sv. Petra.

V sobotu 3. května měli jsme o 9. hod. společné bohoslužby u sv. Petra u oltáře sv. Václava. Mši sv. sloužil vdp. kanovník dr. B. Opatrný z Prahy, na to měl výstižnou a origi-

nelní promluvu Msgr. dr. Al. Kolisek, v níž mistrovsky rozvedl další 3 myšlenky naší pouti: Napraviti srdce, šířiti království Krista Ježíše a vyprositi si milosti. Ovšem že v úvodě se zmínil o svatováclavských milenio-vých slavnostech u nás v r. 1929. Svatováclavským chorálem a národními hymnami byla tato dojemná, povznášející pobožnost ukončena.

Pan vyslanec u Vatikánu, J. Exc. dr. Radimský se svoji roztomilou chotí, rozenou Polkou, dával dejéneur (oběd), k němuž z naší výpravy mimo jiné byli pozváni také: p. biskup dr. Kmetko, p. opat dr. Zavoral, Msgr. dr. Kolisek a p. superior Karel Kolisek. Přítomen byl též první sekretář státního sekret. papež. p. arcibiskup Msgr. dr. Pizzardo, rektor a vicerektor Nepomucena a jiní. Celkem nás bylo 23 osob. Odpoledne vykonali jsme u sv. Petra společnou sv. zpověď, po které jsme měli audienci, slyšení, u Sv. Otce. Nelze mi ani krátce uvést jeho překrásnou delší promluvu, již tlumočil p. opat dr. Zavoral. Když nám uděloval svoje požehnání, byl tak dojat, že stěží zadržel slz! Svoji vzácnou, vpravdě otcovskou přízeň nám prokázal i tím, že nás všechny podaroval krásnou medailí. Ještě podotýkám, že tuto audienci měli jsme sami v anticamerě Sv. Otce, tedy v jednom pokoji jeho osobního bytu. Chvilu vskutku nezapomenutelné...

Dnes v n e d ě l i 4. května měli jsme společné bohoslužby u hrobu sv. Petra (v „grotách“) a sice u oltáře nedaleko hrobu papeže Pia X., o jehož blahorečení se již jedná. Mši sv. sloužil p. opat dr. Zavoral. Před tím tam měl mši sv. Msgr. dr. Al. Kolisek a p. superior K. Kolisek u jiného oltáře, kterou obětoval za všechny živé a zemřelé odběratele „Růže Lurdské“.

Po té jsme vykonali u sv. Petra předepsanou pobožnost k získání plnomocných odpustků milostivého léta. Ostatní část dopoledne věnovali jsme, v autobusech jedouce — návštěvě všech významných kostelů a katakomb, Kolosea a Nepomucena.

Zde byli jsme někteří u oběda, přičemž vše promluvil p. rektor Msgr. Roveda, p. biskup dr. Kmetko a p. senátor dr. Karas z Prahy. Bohoslovci při tom zapěli dvě zdravice!

Odpoledne bylo věnováno dalším prohlídkám věčného města Říma. — Ptáte se snad, jaké bylo počasí? Zde vše hýří v záplavě sluneční svěží zelení, květy růží, akátů atd. jako u nás v červnu.

Dnes v pondělí 5. května o 10. hodině dopol. odjíždíme do Neapole, odkudž hned odpoledne lodí do Palerma, kam přibudeme zítra 6. května dopol.

Na lodi „Solunto“ mezi Palermem a Karthagem,
6. května 1930.

Můj referát nebyl by úplným, ke škodě věci, kdybych se nezmínil o triumfální cestě zástupce samého Sv. Otce, tedy kardinála-legáta J. Em. A. Lépiciera, z Říma na kongres do Karthaga. Již na nádraží v Římě upoutal nás J. Em. svojí charakteristickou postavou. Doprovázeli ho vysocí církevní i světské hodnostáři.

V našem rychlíku měl svůj zvláštní vůz. Byl pak při společném obědě v restauračním voze jaksi našim vznešeným hostem, jelikož jsme pro J. Em. s průvodem, celkem 5 osob, přepustili místo.

Kdo nebyl v novější době v Neapoli, byl by překvapen novou železniční spojkou z Říma, čímž se zkrátí jízda téměř o 2 hodiny. Zvláštního překvapení se dostane, že se nejede kol Montecassina, nýbrž přijede se brzy k moři do Gaetty a pak přes Aversu do Neapole.

V Neapoli na hlavním nádraží byl J. Em. kardinál-legát slavnostně uvítán církevními i státními nejvyššími zástupci úřadů.

Podotýkám, že tentokrát jsme se v Neapoli nezdržovali, nýbrž zrovna jeli do přístavu, kde na nás čekala již osobní loď „Solunto“, kde byli již naloděni naši spolucestující do Kar-

thaga. Poláci v počtu 150 osob s kardinálem Hlondem a jinými pěti biskupy z Polska. Nedaleko naší lodi stála již připravena velká loď „Citti di Napoli“, kterou kardinálu-legátu Lépicierovi dala k dispozici italská vláda. Na stěžních vlály vlajky papežská, italská a jiné.

Naše nalodění dalo se velmi rychle a snadno, jelikož jsme měli připraveny, v rukou, i cestovní pas, lodní listek i poukázky kajuty s místem. Místa na lodi byla nejen plně obsazena, nýbrž i do posledního místečka využita, což jak správe lodi, tak i technickým vůdcům nebylo právě po chuti, jelikož působilo to těm opozdilecům i nepříjemnost.

O půl 3. hod. byly vyzdvíženy kotvy našeho parníku. Vtom Poláci zanotili píseň. Na horní palubě parníku kardinálského objevil se sám kardinál-legát se suitou, by nám všem udělil svoje požehnání... Věru okamžik dojemný a povznášející! My jsme zapěli papežskou a národní hymnu a provolali slávu Sv. Otce a papežskému legátu.

Již mizí náš parník z přístavu. Objeví se úchvatné, nádherné panorama „dolce Napoli“, sladké Neapole... Počasí máme vskutku velepříjemné: ani chladno, ani horko!

Míjíme proslulý ostrov Capri s „modrou jeskyní“, do níž právě vjíždějí a vyjíždějí lodičky... Večer i noc byla vlahá; úplně klidná hladina mořská zrcadlila se ve stříbrné záři měsíce... (Někdo by řekl, že jsme si to právě objednali!)

Dnes, v úterý 6. května, byl jsem již před 4. hod. ranní na palubě. Již se šerilo. Bylo pod mrakem z velké části a vlahý vzduch. Připravil jsem naše (polní) 3 lodní kaple pro sloužení mše sv. v salonku II. tř. Po půl 5. hod. jsme začali sloužit mše sv. u všech 3 oltářů. Poláci neměli žádné kaple, proto i jejich p. biskup ze Sandomierze i jejich kněží sloužili u nás mše sv. až do příjezdu do Palerma před 8. hod. ranní. Kongresisté-kněží mši sv. sami

neslouživši, jakož i laici přistoupili ke svatému přijímání.

Před 8. hod. přibyli chovanci i chovanky, zvláště t. zv. chovanců salesiánských se svými představenými a hudební kapelou k uvítání J. Em. kardinála Hlonda, který pak i všichni polští kongresisté se odebrali v Palermě do skvostné kathedrály, kde měli slavné služby Boží. I naši kongresisté si mohli dobře prohlédnouti Palermo, město přístavní, se čtvrt milionem obyvatel.

Nádherný je tam palmový park. Jinak vyhlíží Palermo asi jako Neapol, ovšem v menším měřítku.

Dlužno poznamenati, že kdo se u nás bál sicilského horka, musím hned doložit, že je velmi mile překvapen slunným, ale mírným odpolednem a večerem jasným a chladným, takže povídají někteří, že by snad byly potřebny i — kožichy. Ovšem ten nám jistě poskytne zítra horká Afrika. Uvidíme!

V Palermu se k naší výpravě přidružila naše proslulá malířka Zdeňka Braunerová a dostihla nás spolupoutnice paní Ryšavá z Prahy, která v Římě zmeškala vlak. Povídala, že ji šly hodinky pozdě. Ale měla štěstí, neboť přijela sem právě před naším odjezdem.

Před 3. hodinou odpo. v úterý opustili jsme Palermo. Celé odpoledne až do večera jeli jsme kolem Sicílie. Opět moře klidné, slunečno. K večeru dul vítr. Večer jsme měli po večeri v salonku II. tř. „májovou pobožnost“. Noc — měsíční — nádherná.

O 4. hod. ráno ve středu 7. května zpozoroval jsem konečně — kolébání lodi. Moře bylo trochu pohnuté, takže

jsme se s počátku rozhodli sloužití mši sv. jen u jednoho oltáře; ale později jsme mohli u všech tří oltářů.

O 8. hodině byli jsme — byvše předtím pozváni — my čeští kongresisté na mši svatě, již celebroid v salonku I. tř. J. Em. p. kardinál Hlond. Zpívali jsme při ní střídavě s Poláky. My „K nebesům se orla vzletem“ a „Svatý Václave!“, ke konci Poláci svoji národní hymnu a my papežskou hymnu. Kapli jsme Polákům půjčili. Tedy ve všem srdečné sbratření!

Již po 7. hodině ráno objevily se břehy Afriky. Kolem 8. hodiny se rýsovala již kathedrála karthagská, La Goulette na vrchu Sidi Bu Said a Tunis. Před 10. hodinou vjeli jsme do kanálu v Tunisu, po jehož pravici se táhne břeh s elektrickou drahou.

Přesně o 11. hod. 16 min. přirazila naše loď k břehu. Pan kardinál Hlond byl vítán skupinou Poláků. Nás přivítal p. prelát dr. R. Zháněl a český hon. konsul A. Ducros se svým sekretářem inž. Dvořákem.

Po pasové — formální — prohlídce byli jsme tady definitivně uznáni za právoplatné kongresisty. Jsme všichni Bohu díky zdraví. Počasí nám velmi přeje. Před 2 dny zde i přšelo, což jest výjimkou — a dnes je pod mrakem, jen asi 20 stupňů tepla a mírný vánek. Odpoledne trochu bouřливо, čili — začíná eucharistické počasí!

Když jsem byl totiž r. 1912 na svět. euch. kongresu, lilo a bylo chladno. — R. 1914 v Lu r d e c h při 25., tedy jubil. kongresu, rovněž často přšelo. — R. 1926 v Chicagu byly bouře s prudkými lijavci a krupobitím. Tolik na vysvětlenou. Jinak však jsme měli v Karthagu nádherné počasí.

(Pokračování).

Sluneční svit.

Na nebi hoří
paprsek zlatý,
polibkem jeho
každý je jatý.

Do širých lánů,
do skrytu lesa,
všady se dere,
život tam nesa.

Jaro ho nese
v náruči mladé
a s nebe na zem
tíše jej klade.

Klade jej jaro
do žitných polí,
kde skriven písní
svou zahlaholí.

Kde život nový
zase se vrací,
s žehnáním Božím
lidské vší práci.

Všecko v něm jásá,
roste a voní,
jak s nebes výše
k zemi se kloní.

Slunečním svitem
země se zhřívá
a plno mizy
i stromek mívá.

Květiny kvetou,
obilí roste,
nuž, Boha stále
o svit ten proste.

Sluneční svit zde
zázrak je Boží,
paprskem jeho
chléb se nám množí.

Nuž, budiž vítán
v tom poli lánu,
díky své vzdáme
za tebe Pánu!

Anna Maria:

České mluvě.

Česká mluvo, řeči má,
ty jsi štěstí moje,
za nic v světě neprodám
krásné písně tvoje.

Zvuky tvé mne vítaly
při mém narození,
tebou žije duše má
v světě nad tě není.

Tebe srdce v nadru svém
vřelou láskou živí,
tebe chráním v žití svém
jak květ oslnivý.

Ty jsi v světě jediná;
již mluví mé retý,
s tebou projdu luhy tvé
v daleké až světy.

Česká mluvo, řeči má,
ctím tě v každou dobu,
doprovázíš život můj
od kolébky k hrobu.

Chcete pracovat pro mír Božského Srdce Páně?

Je vřelou touhou Božského Srdce Ježíšova, aby mohlo kralovati i nad syny toho národa, „který tak dlouho byl vyvoleným lidem“ a který s povahovou houževnatostí brání se přijetí radostného poselství Nového zákona. Odkud víme, že si Srdce Páně přeje obrácení židů?

1. Pán Ježíš miloval lid israelský. — Po celá tisíciletí připravoval si vyvolený národ svůj, posílal mu patriarchy a proroky, aby neutonul v moři mnohobožství, ale udržel si s vírou v jednoho Boha i naději v příslibeného Mesiáše. Z národu toho od věčnosti vybral si matku i pěstouna, a tak se rozhodl narodit se jako příslušník národa, sice Božího, ale světem nenáviděného. Mezi lidem tam trávil léta pozemského žití, mezi nimi pracoval, kázal, zázraky činil. Z lidu toho i první své apoštoly vyvolil a jim též nakázal: „Na cestu k pohanům nechodte a do měst samaršských nevcházejte, ale jděte (nejdříve, na začátku své působnosti) raději k zahynulým ovcím domu israelského.“ (Mat. 10, 5, 6).

Toto vše bylo nesmírným významem pro národ židovský, je to zároveň i jasným důkazem, jak velice Kristus miloval svůj lid, za nějž, za jehož obrácení se i na kříži umíraje modlil slovy: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. (Luk. 23, 34.)

Či myslíte, že Ježíš miloval svůj lid, z něhož jako člověk vzešel, méně než Mojžíš, jeho předchůdce a předobraz? A nevíte, že vlastenecký zápal Pavlův pro obrácení židů byl jenom projevem vlastenecké lásky Kristovy?

Když Hospodin rozhněván pro nevěru israelských na poušti prohlásil: „Pozoruji, že tento lid má tvrdou šíji; nech mne, ať vzplane hněv můj proti nim, ať je zahladím.“ (Exod. 32, 9). Tu Mojžíš prosil Hospodina,

Boha svého, aby nedal vzplanouti hněvu svému, a volal: „Zhřešil lid tento hříchem převelikým, udělal si zlaté bohy. Buď jim tuto vinu odpusť, nebo — neučiníš-li toho — vymaž mne ze své knihy, kterou jsi napsal.“ (Verš 31, 32).

Nabízelo se tedy Mojžíš slovy těmi na usmířenou, chtěl obětovat svůj život. Překrásný to doklad jeho lásky k lidu, která může býti postavena po bok podobné lásky sv. Pavla (Hejčl. v pozn. k. v. 32).

„Pravdu pravím v Kristu, nelžu, (píše k Řím. kap. 9, v. 1—5.) spolu se mnou moje svědomí vydává svědectví v Duchu svatém, že mám zármutek veliký a ustavičnou bolest v srdci mém. Vždy bych si přál, abych já sám byl zavržen od Krista pro bratry své, mé příbuzné podle těla kteří jsou israelité, jejichž jest synovství a sláva a úmluva i zákonodárství a bohoslužba a zaslíbení; jejichž jsou otcové, z nichž jest Kristus podle těla, jenž jest nade všechno, Bůh velebený na věky Amen.“ Tak miloval své soukmenovce, židy, že byl hotov býti pro ně zavržen, odloučen od Krista, kdyby je tím přivedl ke spáse, a kdyby to bylo možno. Vyjadřuje to i v 1. verši násled. kapitoly (10).“ Bratři, tužba srdce našeho a prosba k Bohu děje se za ně, aby byli spaseni.“

Když tedy Mojžíš a sv. Pavel tak milovali lid svůj, a tak toužebně si přáli jeho spásu, jak daleko více musí Božské Srdce Páně toužiti po tom, aby židé ulomené ratolesti dobré olivy, byli zase v olivu svou vstřípeni! (K Řím. 11, 24).

2. Ukázal to také zázračným obrácením Alfonse Ratisbonny v Římě dne 20. ledna 1842. Alfons Ratisbonna byl tehdy 27letý bohatý židovský bankéř ze Štrassburku. Byl nábožensky

lhotejný, nenáviděl jen svého staršího bratra Theodora od té doby, co přestoupil na viru katolickou (14. IV. 1827) a stal se katolickým knězem (18. XII. 1830). Theodor, který upřímně hledal pravdu a horlivě konal dobré skutky, po dlouhých bojích a mnohém utrpení odhodlal se k tomuto kroku. Jako kdysi sv. Pavel zázračným zjeven Kristovým, tak Alfons zázračným zjeven Neposkvrněné Panny v římském kostele S. Andrea della Fratte byl Kristu získán. (Stalo se dne 20. ledna 1842).

Událost ta sběhla se takto:

Rodina Ratisbannonova byla v Elsassu vážena pro bohatství a dobročinnost. Dědečkovi Theodora a Alfonse Ratisbannonových se strany matčiny, židovi Theodoru Gerlbeerovi, od různých správ kostelních byly svěřeny posvátné nádoby za hrůzovlády ve francouzské revoluci; také se stal jeho dům útočištěm pronásledovaných kněží a řeholníků. Za toto pohostinství mělo se dostat jeho potomstvu nejvzácnějších nebeských milostí.

Otec Theodora a Alfonsa Ratisbannonových založil se svým bratrem bankovní obchod, jehož mimořádný úspěch hlasitě hlásal všeobecně známou poctivost obou bratrů a podniku zajistil stále vzrůstající zdar.

Alfons Ratisbonne byl osmým z deseti dětí bohaté židovské rodiny*) narodil se 1. května 1814 ve Štrasburgu a ve věku čtyř let ztratil svou matku, velmi laskavou a dobročinnou ženu, která byla štěstím pro celou rodinu. V šestnácti letech ztratil otce; ale jeho ujec, který neměl potomků, celou svou lásku přenesl na děti svého bratra. Alfons v Paříži studovav práva a stav se advokátem, byl svým druhým otcem, jenž mu tam poskytl všeho, co velkodušnost a štědrost mohou jen poskytnouti, povolán zpět do Strassburgu.

Učinil ho též společným prokuristou své firmy. Alfons myslil, že je

na světě jen, aby užíval. Přes to zachoval si srdce čisté, a proto měl též dříve neb později viděti Boha. Za své bratry v Izraeli se velkodušně obětoval doufaje, že jejich stav polepší peněžními dary a dobročinnými loteriem. Při tom podotýkal, že sám nepatří k žádnému náboženství. „Byl jsem,“ pravil, „židem jen dle jména. Ba nevěřil jsem ani v Boha. V mé rodině nezachovávali ani nejmenšího židovského předpisu.“ Sotva mu bylo 27 let, zasnoubil se s jednou ze svých neteří, s dcerou svého nejstaršího bratra. Volba odpovídala přání celé rodiny. Alfons sám myslel, že k jeho štěstí nyní již nemůže nic scházeti.

Pohledem na snoubenku byl probuzen v něm cit lidské důstojnosti. Vira v nesmrtelnost duše razila si v něm cestu, instinktivně vstoupila modlitba na jeho rty a on děkoval Bohu za své štěstí. Přes to nebyl vskutku šťastný. To lze lehce vysvětliti. Alfons měl totiž hluboký náboženský cit, jenž ještě v žádné víře nadošel uspokojení.

Jelikož dívka bylo teprve šestnáct let, byla svatba odložena. Alfons měl zatím podniknouti závažnou cestu. Opustil Štrasburg dne 17. listopadu 1841 s úmyslem navštívit Neapol, trávit zimu na Maltě a vrátiti se do vlasti přes Orient. Neměl rozhodně chuti jeti do Říma. Jeho nevěsta poslala mu dokonce i písemný zákaz jeho lékaře navštívit Řím pro panující tam zhoubné zimnice. Přes to přese všechno dne 6. ledna 1842 se ocitl v Římě. Jak sám pravil, bylo mu to samotnému nevysvětlitelné. Zdá se, že neviditelná ruka ho vedla do Říma. Tam potkal proti očekávání svého přítele z dob studií pana Gustava Bussierra, zbožného protestanta. Týž seznámil ho se svým starším bratrem baronem Theodorem de Bussierre, který se zřekl protestanství a stal se katolíkem. Než z Říma odjel, považoval Alfons za svou povinnost navštívit pana barona Theodora de Bussierre na rozloučenou. Myslel, že ale nebude přijat. Přijat byl velice

*) Theodor byl druhým synem, nar. 28. XII. 1802.

laskavě a zdržel se jako přikován k židli, ač mu záleželo na tom, aby co možná nejdříve odešel. Z vyššího vnuknutí dal mu baron Bussierre medailku Neposkvrněného Početí P. Marie. Pravil mu: „Poněvadž jste svobodným myslitelem a sám s sebou jste si jist, udělejte mi to k vůli a noste, co Vám dám.“ Užaslý a nervlý Alfons se bránil, ale Bussierre pokračoval: „Z vašeho stanoviska musí vám přece býti lhostejno, zdaž tu medailku nosíte nebo ne a mně by učinilo velkou radost, kdybyste mému přání vyhověl.“ „To je něco jiného,“ pravil směje se Alfons. „Tu mohu vám hned dokázat, jak se

křivdí židům, když jsou obviňováni ze zatvřelosti a ze svéhlavosti.“ Nyní osmělil se Bussierre ještě ho žádati, aby se také modlil „Memorare“ sv. Bernarda k Panně Marii. Pomni, ó nejdobrotivější Panno Maria, že od věků není slýcháno, že bys koho byla opustila, kdo pod ochranu Tvou se utíkal, aneb o pomoc Tě vyzýval aneb za přímluvu Tě žádal. Důvěrou touto jsa posilněn, k Tobě, Panno paneu a matko, spěchám, k Tobě přicházím a jako lkající hříšník stojím před Tebou. Ó matko Slova, slovy mými nepohrdej, nýbrž milostivě slyš a vyslyš mne. Amen.

(Pokrač.)

Anna Maria K.:

V kapličce.

V kapličce tam u lesa
Boží Máti svatá,
tam každého večera
zbožná duše chvátá.

Nese ji tam kytičku
z pomněnek a růží
a k té vonné kytičce
modlitba se druží.

Sladké „Zdravas“ zašeptá
srdce bolem jaté,
obětuje duši svou
Matce Boží svaté.

A Maria slyší vzdech
zbožné duše ráda,
tíši bol a mírní trud,
mír do duše vkládá.

Proto i ty, duše má,
v kapli Boží Máti
každého dne Zdravasem
chtěj ji uctívati!

O misiích.

Listy z Rumunska.

(Část dalsí.)

Neděle začala zase zpovídáním. Vy-
zpovídal jsem jich vždy řadu a podal
jim svaté přijímání, aby mohli jíti
domů a poslati z domu k sv. zpovědi
i ostatní domáci.

Přišla hostinská i hostinský a prosili,
abych jim podal, aby obchod nestál,
mají hospodu i krám. Tak mi utekl
čas do půl 11., kdy jsem měl kázání,
pak zpívanou mši svatou před vy-
stavenou nejsvětější Svátostí Oltární.
Při mši sv. pěkně zpíval zpěvácký
sbor. Pan učitel Nejedlý, bývalý ru-
muský důstojník a rodák z Gerniku,
je nacvičil. Po mši sv. bylo německé
kázání pro německé horníky a potom
se naplnila sakristie kmotry a kmotřen-
kami a otcí dětí. Vedl jsem je napřed
na faru, když se nám podařilo spo-
lečným úsilím kostelníka, předsedy
náboženské obce a pana učitele v sa-
kristii objevit listy z matriky. Zjišťoval
jsem, kdy se které dítě narodilo.

Některé už se na mne dívalo hodně
rozumně, ba jedno už protestovalo,
že to považuje za ponižující býti ještě
noseno v peřince. Čtyři chlapci Tomáš,
Josef, Jan a Augustin, čtyři děvčata:
dvě Anny, Viktorie a Marie žádali
o sv. křest. Chlapci se drželi statečně,
ale děvčata vytrvale plakala. Než
osm pokřtíte, trvá přece chvíli. Ale
všichni dospěli, kmotři i otcové cho-
vali se zbožně. Měli radost, že děti
jsou křtěny po česku. Byly tři hodiny,
když jsem se dostal konečně k sni-
dání, jež bylo zároveň obědem. Z dolů
mně donesl pan inženýr telefonické
instrukce od pana faráře z Oršovy,
ale i poplašnou zprávu oznamující, že
v pondělí nepojede mezi Oršavou a
Bersazkou ani autobus ani loď. Co
ted? Použil jsem poznámky primpre-
tora v Oršavě, že mi měli k mé
misijní práci poskytnouti auto správa
dolů a poslal jsem zvláštním poslem

zdvořilý dopis panu řiditeli dolů panu
Luipoldovi Erdősovi, v němž jsem jej
žádal o auto pro pondělek do Ber-
sazky. Mezitím, než se vrátil posel,
sezdal jsem v kostele dva páry novo-
manželů a měl kázání i požehnání a
dal se zase do zpovídání. — Již bylo
tma, když jsem šel ze zpovědnice. —
Ve farně čekali sousedé s dopisem
pana řiditele. Oznamoval mi, že auto
odjelo do Oršovy. Vráti-li se včas,
že mi je dává ochotně k dispozici. —
Tedy vyhráno! Sousedé samou radostí,
že je vše urovnáno, pobyli si do
devíti hodin. Konečně uznali, že bych
měl čas jíti do hostince k večeři.
Po večeři mne zase doprovázeli do
fary a postáli si — poněvadž jsem měl,
jak jsem již podotkl, v celé farně jen
dvě židle — do jedenácti.

Potom zbývala mi poslední povin-
nost, pomodlit se breviář. Po půlnoci
jsem se kladl k odpočinku. Ráno
v pondělí jsem skoro vstal. Měl jsem
dospěti k úzkokolejnému uhelnému
vlaku. — Ale teď se teprv přihrnuli
lidé ku sv. zpovědi. — Sloužil jsem
později než bylo stanoveno, lámal sv.
hostie na nejmenší částčky, bych
mohl ještě všem posloužit — zmeškal
první vlak, tak tak, že jsem dospěl
ke druhému vlaku. Ne a ne se z fary
vypravit. Přišel se se mnou přivítat
starý „vozeníčář“, pan Šrámek. A tu
se hned rozvázal pytel se starými
vzpomínkami. Vzpomínal na naše první
setkání před šesti lety. Tehdy jsem
musel chodit do stravy až k panu
Vendelinu Fiklovi, jenž už není mezi
živými. Tam mi při jídle dělávalo
společnost snad půl osady. Musel jsem
jim vyprávěti o československé repu-
blice, vzpomínali na to, co od svých
dědečků a babiček slyšeli o své staré
vlasti. Vypravovali mi, jak krušný byl
život předků jejich, když byli vy-

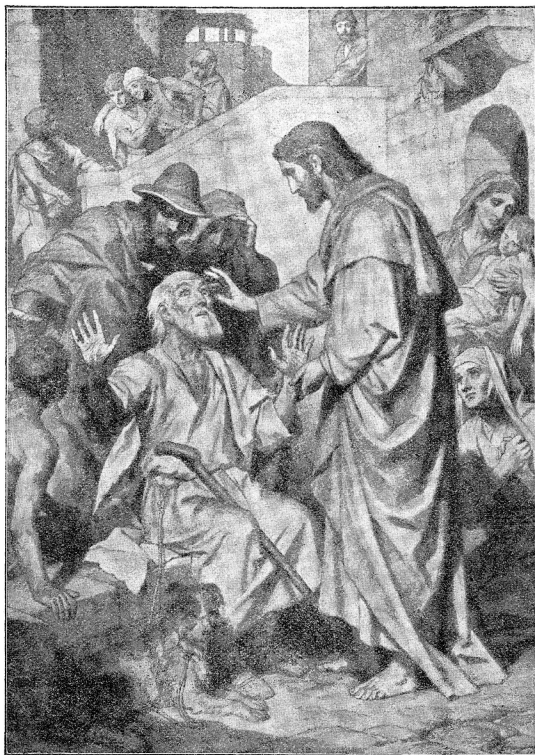
lákání sliby do těchto pustých končin. Ukazovali mi místo, kde předei jejich museli běhati vojenskou „ulici“, když se chtěli vrátiti do vlasti. Byli jsme uprostřed vážného rozhovoru, když se otevřely dveře a vrazil pan Šrámek. „Pan mlynář“, oznamovali přítomní. „Ach, vy jste ten šelma?“ zvolal jsem zvesela. Celá světnice se dala do hlučného smíchu. „Velebný pane, odkud ho znáte?“ dotírali na mne otázkami. „Prosím vás,“ povídám, „každý mlynář je šelma.“ A už bylo po vážné náladě. Pan mlynář se přiznával na své šelmovské kousky z mládí, druzí občané též rozvazovali pytlíčky se svými vzpomínkami — a já jsem poznával, že ani v trudných dobách neztráceli humoru, jímž si oslazovali putování po těch skalnatých roklicích a stráních. — — — Malý průvod se hnul od fary. První kráčel s mým balíkem můj věrný ministrant a adjutant po dobu mého pobytu v Eibentalu. „Toník Jelinkuj“ jenž využítkoval dovolené, udělené panem učitelem do krajnosti — nehnul se od mého boku, až v Hlubotici se dalo auto do běhu. Pak kráčel s mým kufrem „pan otec“ — Šrámek, dávaje průchod svému bolu, že je kněz zase opouští a klade mi na srdce, abych se všemožně přičinil, aby brzy dostali velebného pána — sice že „propadnou“ všichni. Jemu sekundoval p. preses Václav Kotešovec. — Přidružil se k nám pan učitel, prose, abych se šel ještě s dětmi do školy rozloučit. Rozloučil jsem se i v hostinci, kdež mi odevzdával pan hostinský větší obnos prose, abych jim koupil v Čechách a zaslal modlitební knihy. Do kopce „ke kříži“ nás doprovázel ještě jiný soused. — Málem bychom byli museli jeti v uhelném vagoně. Na štěstí onemocnělo paní inženýrové Sedláčkové dítě, a tak k vůli těmto dvěma úředním osobám z dolů byl připojen k uhelným vagonům osobní vůz, jemuž zde říkají „tresina.“ Paní Sedláčková mi neopominula připomenouti, že před šesti lety též ona pro mne zachránila

situaci. Tehdy zas jí rozbolel zub a já se pak svezl povozem, jímž jela klékaři. Poděkoval jsem jí tedy za první a druhé svezení a vyslechl její referát o jejích rodinných záležitostech, sjížděje se svými průvodčími, kteří se mnou se „u kříže“ ještě nechťeli rozloučiti, do Hlubotice. V Hlubotici chystal již šofér auto na vyjíždku, a to za asistence celního úředníka, jenž měl se mnou jeti do Drenkové. Dunaj je totiž hranicí mezi Rumunskem a Jugoslavií a lodi jedoucí sem a tam mohly by vyladiti občas nějakou tu cigaretu a nebo jiné zboží. Nedávno postřelila celní stráž jednoho námořníka, jenž pašoval na rumunský břeh bulharské cigarety.

A proto se prochází po rumunském břehu vojenská i celní stráž. Celní úředník byl příjemný mladík. Sloužil napřed na československých hranicích. Vzpomínal na své výlety do Československa a tak jsme se dobře bavili až do odjezdu. Pan Šrámek prohlásil, že mne doprovází až do Bersazky. Nenechá prý se mne vláčit s kufry. Tak nastalo loučení jen s Toníkem a panem „presesem“, ctihodným mužem. Jenž si přál abych vzal s sebou do Bilska jeho synovce Václava Kotešovce na „výcvik“. Uznával jsem plně jeho vývody, že jen mladíky u nás nábožensky a odborně vycvičenými se dá mládež česká v Rumunsku ovládnout a udržet.

Závisí to však od toho, bude-li mi poskytnuta hmotná podpora, aby tato oprávněná prosba našich krajanů byla vyplněna.

Auto se pohybovalo zvolna mezi náspy mělké půdy a kamení. Sesula se totiž stráž na silnici. Pan Šrámek bavit, pan celní úředník se též činil, aby mi cesta nebyla nudnou, a tak jsme kolem poledne přijeli před obchodní dům E. Warsnusra v Bersazce. Způsobili jsme poplach. Náboženská obec se chystala mne důstojně uvítat i uhostit. A zatím jsem jim svým náhlým příjezdem učinil čaru přes rozpočet.

Uzdravení slepého.

Norození Panny Marie.

Měl jsem bývat u pana inženýra Petého — inspektora státních lesů a do stravy, aby se nikdo necítil odstrčen, jsem měl jít každý den jinam. Na pondělní oběd, vědouce, že autobus v pondělí nejedí, nečekali. A zatím právě před obědem vynášel před obchodem pan Šrámek moje svršky. — Připadal jsem si ten okamžik jako děcko, které přišlo na obec, a jehož nikdo nechce. Ale to jen okamžik. — Rychle se vzpamatovali ze svého rozpačitého uleknutí.

A už se hrnuli z krámu. Mami Wurnusz a starý pan Wurnusz, M. Dr. Stipek, jenž právě tam meškal návštěvou, mladý pan Wurnusz s nadějným potomkem Honkou v náručí oznamuje mi, že už je šťastným manželem a představuje mně svoji drahou polovičku. A teď nastalo řeč-

nění ve čtyřech jazycích: česky, rumunsky, německy, maďarsky, z něhož jsem se dověděl, že pan preses lékárník Miron, takto armenského původu, jenž mne měl oficiálně uvítat, je v Nové Moldavě, jeho pravá ruka, Moserbacsi, svého povolání řezník, je živností zeměměstnán, pan inženýr Potô má právě návštěvu, a tedy že to zařídí vše a do pořádku uvede Mami Wurnusz.

Mladá paní Warnuszová naříkala, že mají velmi „všední“ jídelní lístek a prohlásila energicky svému mladému manželovi, jenž si dovilil upozornit, že na večeri jsem zván jinam. „Na večeri bude pan misionář u nás, když bude u nás „špatně“ obědovat, musí u nás dobře „večeřet“. A při tom zůstalo. Jenže jsem musel „dobře“ obědovat i dobře večeřet.

(P. d.)

Anna Maria K.:

Pisnička.

Celým světem rozléhá se
k svatě Panně písnička,
zdrávas, zdrávas, třikrát zdrávas
budiž Krista Rodička!

Všechno tvorstvo pozdravuje
nebes Pána Matičku,
pod ochranou její blaze
každému je človíčku.

Láska k Boží Matce plane
od západu k východu,
píseň k její cti jen zpívá,
kdo má srdce v obrodu.

Celý svět se k Matce Páně
sklání na svých kolenách,
neboť Ona milost prosí
pro nás v nebes výšinách.

Tam u trůnu Boha Otce
prosí za své za děti,
blažen ten, kdo Matce Páně
srdce svoje zasvětití.

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Část další.)

Řím. Zdvořilost, milá vlnidnost a srdečnost dojmaly již v mužských klášterích; ale to vše v mnohem větší míře zastaneme v klášterích ženských. Vlnidnost ta dojmá srdce a jest tak upřímná, že marně bychom pátrali po sebe menším stínu nucenosti. Oko nejvyvycitější nepostřehne nic jiného než lásku, jejímž tajemstvím jest, že jest všeobecnou a přece ne všední.

„Obor řeholnic jest úzký s ohledem na vědu lidskou, ale náhradou za to jejich duch prochází se cestou, již zjevení božskérazilo lásce, a proto ten nemusí ničeho želeť, kdo má, čemu učí zbožnost. Duše ty ustavičně vzestupují a sestupují po oněch obdivuhodných stupních, jež uchvacovaly již patriarchy. Sedají u studnice Jakubovy, stoupají na Kalvarii, zírají na hoře Tábor, s Magdalenou smáčeji slzami a maží vonnou masť nohy Božského Spasitele aneb se klaní jeho kříži. Pohled na vlastní život je těší, o zítřek se nemusejí starat a neobávají se ani pozitivní hrozné věčnosti. Tytéž hodiny přinášeji těžé práce pod dojmem těžé myšlenky. Vidí, že chtějí jedinou věc, jediné potřebnou věc, a tuto drahocennou perlu mají. Nejsou znepokojeny žádnou pochybností, žádným zmatkem, jich víra jest právě tak prostá jako jich etnost; jsou to, jak praví sv. František Saleský, pokorné rostlinky, jež vypučely ve stínu kříže.“

Vliv na společnost pařížskou.

Po návratu z Říma na jaře r. 1825 usídlila se hraběnka s chotěm již trvale v Paříži. Z dosavadního bytu v ulici Varenneské přestěhovala se do nej-
skvělejší části města. Tam v ulici sv. Dominika najala si dům č. 71., kde meškala po třech letech. Dvě generace majitelů osvědčovaly jí vždy náležitou

úctu a šetrnost. Domáci zahrada nebyla sice veliká, ale přiléhaly k ní zahrady sousedních domů, tak že z oken prvního patra otvíral se pohled na skvostné trávníky, nádherné květiny a stromy.

Z Ruska přivezla si několik obrazů a uměleckých předmětů, které její otec byl sebral s velkou pečlivostí, a jež jí těšily již od dětských let. Ozdobila jimi salon a knihovnu. Pokoje generálovy byly velmi prostranné; jich pohodlné zařízení vyhovovalo úplně jeho zvykům a libůstkám.

Ale již koncem prvního roku stihl hraběnku velký zármutek. Dne 19. listopadu zemřel v Taganrogu, v odlehlém městečku na Azovském moři, car Alexandr. Temné úklady zahalovaly jeho poslední dny, ostatně po celý život byl ohrožován atentáty. Umíraje viděl dobře, jaká nebezpečí čekají jeho nástupce.

Dlouhou vzdáleností neochladla u hraběnky láska k vlasti. „Nemohu ani pověděti,“ psala přítelkyni Edlingové, „jakým žalem mne plní osud naší země od posledních krutých událostí. Za tyto čtyři měsíce žila jsem v ní více než za tři a třicet let, které jsem v ní prožila. Její neštěstí a hrozící jí nebezpečí ustavičně mi tanou na mysli. Jak hrozným způsobem ožívují v srdci s celou silou city vlastenecké. Ty černé plány, ty zločiny ve stínu osnované, jaký odpor budí, jakou hrůzu! Jací to nováčkové na hrůzyplné cestě! Začli tam, kde obyčejně končí ti největší lotři! Jedinou mou útěchou jest náš mladý panovník a jeho obdivuhodné vystoupení. Ale jaká práce čeká na něho, zvláště práce podzemní! Má-li se vésti nynější pokolení, pak třeba je tlumit a svírat, špatný to prostředek a velmi nedostatečný. Příštího pokolení třeba

se zmocnit výchovou; pouze moudré a svobodné pěstění skýtá naději na dobré a zdravé ovoce. Nejhorší jest nedostatek citu vlasteneckého. Většina osvícených mužů pila z otrávených zřidel.“ Na to obrací se pisatelka k přítelkyni, jež té doby na svých statech na Bílé Rusi byla cele zabudována civilizačními plány. „Nic není praktičtějšího nad vaše ovce“, praví, „jen prosím vás, neoddávejte se příliš idylle a penězence! Nezapomeňte, že Vaše přítelkyně po Vás touží. Pospěšte k nám! Slibuji Vám zde vše, čeho si můžete přát.“

Dům, do něhož s tak něžnou výmluvností volala svou přítelkyni, byl již v té době přitažlivým středem nejlepší pařížské společnosti. Scházeli se v jejím saloně každodenně četní přátelé, které byla poznala u vévodkyně Durasové. Přivábila je k ní její nedostupná převaha. Umělať vyhovět povahám nejdůležitějším, dovedla uznati dobré stránky jedněch, omlouvat slabosti druhých; duše které všude jinde by se sobě vyhýbaly, jak by instinktivně združily se pod záštitou její nevyčerpateľné blahovůli. Každý vždy u ní zastal porozumění, světlo a oporu. Hlavní předností však u ní byla její dokonalá rovnováha mezi ctnostmi a schopnostmi. Byla stejně nadšena jako rozvázná, stejně nadána duchem jak srdcem, myslila právě tak hluboko, jak hluboko cítila, a byla li duchem spíše mužem, srdcem vždy zůstávala ženou. Proto sebezapření nebylo u ní nikdy líčené neb nastudované. Nejprve žila v bližních, pak v událostech veřejných a na sebe pomyslíla teprve, když dříve postarala se o všechno ostatní.

Její duše vše vztahovala na Boha a přece se neodcizila lidským zájmům. Toužila-li po ustavičném pokroku ve vědě, byla tato láska bez domýšlivosti a ješitnosti. Požitek z vědy ji přímo unášel. Nevyšlo žádné důležité dílo v hlavních jazycích evropských, kterého by byla neprostudovala s perem v ruce. Jako křesťanka měla svou filosofii, kterou zahrnovala ve víře křesťanské a vše na ni uváděla. Tato

filosofie byla ascetická a zároveň i praktická, vůdčí niť v dějinách a mravní v činech.

Opíraje se o velké principy, jasným okem hleděla na osoby a události. Neklonila se lehkomyšlně na stranu vítězů, nikdy jich nevyvyšovala na úkor přemožených. Vše zkoušela, porovnávala, pátrala po úmyslu v činech, vždy se obávala, aby její vlastní mínění, jež vždy muselo býti svědomím schváleno, neutonula ve víru okamžitých náhledů. Leč i když si již utvořila pevný úsudek, vždy ještě hleděla promluvit s těmi, kdo byli opačného smýšlení. „Snad měli bychom jen proto žít“, říkávala, „abychom slyšeli pouze svůj vlastní hlas?“

Nejednou pro svou mírumilovnost slyšela trpké výčitky, ale posléze umlklo vše před jejím neporušitelným klidem a zvláště před její nepřemožitelnou láskou. Bolelo ji jedině, když se jí řeklo: „Nemůžete toho cítiti, jste cizinkou . . .“ Tato slova opakovala se slzami v očích svým intimním přátelům, ale beze stesku a nejmenující nikoho.

K ní nechodilo se hledat vzletu, ač byla jím bohata. Vzlet jest dar Boží; kdo ho nemá aspoň v zárodku, nemůže ho dostati od jiných. Rozmluvou povzbuzovala obyčejně k přemýšlení, k zdravému úsudku, k trpělivosti. Zřídka kdy radila, zřídka řešila spory. Její pokora lekla se přímé odpovědnosti; proto nikdy nevyvolávala důvěrných sdělení. „Bůh uděluje Svou milost jen odpovědím“, říkala v takých případech. Nikoho též nekárala, nikdy se nečinila vzorem, nikdy neřekla: „Jděte tak a tak“, ale řekla prostě: „Pojďme spolu!“

Působením této tiché vůle, jejíž neodolatelnou silou byla láska, nemohlo se zůstatí na rozcestí: kdo nechtěl podlehnouti jejímu vlivu, vzdálil se sám, a to vše dělo se šetrně, bez ostrých domluv a prudkých slov. Kolik osob spoutělo ve své povaze i ve svých činech blahodárné stopy svých styků s hraběnkou Světinovou!

Pátráme-li, jakými prostředky šířila

tento vliv rostoucí po třicet let ve všech sférách společenských, s překvapením si uvědomíme, že neužívala žádného a vůbec ho ani nehledala. Neskvěla se, nepřekvapovala, podávala jen pravdu, pravdu bez ozdob, ale i bez nahoty, a přec každý instinktivně ji miloval a se jí obdivoval, dříve ještě než si mohl uvědomit, co vlastně u ní tak poutá a okouzluje.

Dům svůj vedla velmi pečlivě, ale bez vybroušenosti. Nikdy nezvala k sobě na oběd nebo na večírek, ale za to tím raději shromáždila kol okrouhlého stolu několik milých osob, jež cítily se šťastny, že mohou se seskupiti kolem ní. Zákusky podávány velmi elegantně; obsluhu řídila sama svou pečlivostí, kterou věnovala i nejnepatrnějším věcem.

Salon vždy byl ozdoben svěžími květinami a uměleckými předměty, které jí půjčovali přátelé neb umělci zaslali k prohlédnutí. Z dob Ermitáže zachovala si zálibu ve skvělém osvětlení; proto na večer zářil salon vždy četnými rozžatými lampami a svícemi, což při vstoupení působilo poněkud světským dojmem. Vnějšíkem ovšem byl určen pro svět, který měl v něm zastati ušlechtilý jemnocit; ale přichozí postřehl záhy, že vnitřek náleží Bohu, a že ta, která se mohla těšiti všem výhodám světa, nenáležela nijak světu.

Hovor z počátku byl všední a povrchní. Záhy však proud vyššího ducha oživil atmosféru, dobré slovo, vhodně pověděné, záblesk rozumu neb projev sympatie změnila a povznesly scénu a výsledek byl vždy vážný a hluboký, ač nepředvídaný a nepřipravený. Nejedem světák, jenž před tendencí by se byl měl bedlivě na pozor, mimovolně podlehl nenadálému kouzlu. Kolik návštěvníků, které přivedla zvědavost neb samoláska, nalezli čeho nehledali, a odcházeli jináč, než jak byli přišli. Ač hraběnka nebyla si vědoma celého dosahu dobra, jež šířila kolem sebe, přece svým bystrozrakem i svou hlubokou znalostí lidského srdce cítila

dobře, jak přemnoho duší podléhá její autoritě, a pochopila zároveň, že vše, co se k ní blíží, musí přiblížiti k Bohu.

Tím jedině možno si vysvětliti její nevyčerpateľnou trpělivost. Nikdo nepostřehl na ní ani mráčku nechuti neb mrzutosti. Kolikrát domýšlivá ješitnost poučovala ji o věcech, jež znala lépe než kdokoliv, kolikrát vědátorství a polemika zmocnily se celého jejího večera! Jindy zase, kdy rozmluva byla v nejlepším proudu, otevřely se dveře a vešel ubožák bez zaměstnání neb nějaká ztracená existence. Ale ni nuda, ani tyranství, ani nevhodné vyrušování nevyvolaly kdy i sebe menšího stínu netrpělivosti; nikdy pokorný nebyl obětován hrdému, nudný příjemnému neb chudšas bohatci.

Jistá dáma po patnáct let byla postrachem jejího salonu. Při nejmenší příležitosti vybuchla v hněv, vypala otázku na otázku, že konečně její příchod byl znamením všeobecného útěku. Ale hraběnka vítala ji vždy s touž srdečností, a všechny útoky, namířené proti ní, odzbrojila svou mírnou omluvou: „Co chcete,“ říkala, „všecko se jí vyhýbá, ubohá není šťastna, má jen mne.“

Paní X. zemřela vysílením. Hraběnka v poslední nemoci denně ji navštěvovala a po celé hodiny sedávala u jejího lůžka.

Někdy setkaly se v saloně nesmiřitelné antagonismy, jež u domácí paní vyvolávaly sice tiché, ale tím hlubší zoufalství. Na př. rytíř Z. žil s panem Y. v ustavičném sporu. Byl-li rytíř Z. tak šťasten, že první se dostavil do salonu, zmocnil se místa u krbu a pak vytasil se s učeným pojednáním o jakémsi orientálském rukopise, v čemž ovšem neměl soka. Jakmile se však objevil pan Y., umkl a nepozvaně za lenoškou zmizel u dveří. Hraběnka sledovala ho zrakem a útěk osladila mu vřidným: „Na shledanou!“ někdy dodala si odvahy a začala se vadit s vítězem. (P. d.)

Hvězdná noc.

Jasně hvězdy na obloze
svítí noci dolů sem,
hvězdy mají velké oči,
všecko vidí, celou zem.

Jasně hledí s nebes výše,
když se duše noří v sny,
šeptají, bys sobě chránil
poklad v světě jediný.

Poklad drahý, velké ceny,
svoje čisté svědomí,
abys v žití nezabloudil,
kde se cesta hříchů tmi.

Chraň si srdce, chraň i duši
a žij život ve ctnosti,
třeba myslíš, že tak činíš,
přec se varuj špatnosti.

Hvězdy dolů na zem hledí
okem Boží přisnosti,
pamatuj, že dřív než tušíš,
vpluješ v přístav věčnosti!

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Velebí Husa, oslavují, ale neznají ho. Podivní lidé jsou čeští pokrokaři ve svém horování pro Mistra Jana Husa, neboť neznají: 1. Jeho pravou podobu. Vyobrazují ho jako protestantského pastora se štihlou postavou, pyšnou kšticí, plnovousem a vyzývacím pohledem. To není Husova podoba, protože byl nižší zavalité postavy, bezvousý a s důkladnou tonsurou čili holohlavý. Sám píše, že pro tloušťku těžko chodí. 2. Jeho rodiště, které kladou do Husince u Prachatic. Ale kdyby byl býval z Husince, byl by se jmenoval Husinec jako Pálec, Štítný, Příbram a jiní; nazýval se Hus, poněvadž byl z Husi, tvrže to u Klecan, k níž patřila ves Husinec. 3. Jeho učení. Hus ne vynikal hlubokými vědomostmi, zvláště ne v bohosloví; proto také nedosáhl vyšších akademických hodnot, jeho

spisy jsou nevalné ceny. Také není pravda, že upravil český pravopis, k tomu chyběla mu znalost hlavně slovanských jazyků. Přeháněl všecko; učil na příklad, že kněz ve hříchu smrtelném koná vše neplatně; jaký to nesmysl! Platí podle toho peníz, který podá ruka čistá, od kominika podaný peníz neplatí? Kněz ovšem hřeší, koná-li svaté úkony ve stavu hříšném, ale platí vše, co podle předpisu uděluje. Nebo učil, že člověk těžkým hříchem ztrácí právo na všecko; jaké by to mělo nedozírné následky!

V prach se navrátíš! Jsou kruhy, které samy sebe nazývají pokrovními, ač nejsou leč pokrokařské. Hlasají osvobození od předsudků; předsudky pak rozumějí kladné mravní hodnoty, na nichž společnost lidská dosud spočívala. Za překážku pokroku prohlásují všechny jednotlivé myšlenky povahy

duchové, především náboženství, zejména pak katolické. V důsledku toho otázky mravní a náboženské prohlašují za věc soukromou. Kam to vše směřuje, doznal r. 1885 sekretář lože Luigi Castelfrancia v zednářských novinách „Rivista massonica“. „Manželství občanské“ — tak píše zmíněný sekretář — „bře cirkvi a papeži rodu, bezkonfesní laické vyučování připravuje je o dorůstající pokolení, občanské pohřby a spalování mrtvol urve jim také ještě poslední nároky při smrti. Tak pokrok co možná nejdříve zničí církev a papeže.“ Není proto divu, že církev katolická staví se proti pohanskému zvyku mrtvé spalovat. Zavrhuje ho také nejvyšší úřad srbské církve, k níž se hlásí českoslovenští pravoslavní s biskupem Gorazdem, zamítají spalování mrtvol i konservativní protestanté, a snad nejhůževnatěji stavějí se proti němu pravověrní Židé. Zatím, co křesťané na pohřbívání do země trvají jako na zvyku posvěceném pohřbem Krista Pána a osmnácti stoletími, židé lpí na něm jako na článku víry. Odvolávají se na slova Pisma, jímž leták spolku Krematoria a řečník při otevření urnového pohřebiště podložili dneska opačný smysl: „V potu tváře jisti budeš chléb, dokud se nenavrátiš do země, ze které jsi vzat.“ Ano, prach jsi a v prach se navrátiš (nikoli obrátiš). Na obřadní budově starého židovského hřbitova v Kroměříži je zlatými literami vyryt výrok z knihy Kazatel: „Prach se do země vrátí, jak býval, duch pak se vrátí k Bohu, jenž jej dal.“ A jeden ze zdejších rabinů s obavou očekával, nebude-li se žádat, aby na starém židovském hřbitově uložena byla urna s popelem otce kroměřížského lékaře. „To je proti naší víře,“ řekl pisateli tohoto článku.

Nová kathedrála v Jerusalemě. Latinský patriarchát koupil na hoře Sionu při Davidově měsitě pozemek, kde konala se poslední večere Páně, za 100.000 liber. Patriarchát chce tam postavit kathedrálu.

První křesť. chrám v Nitře. V tyto

dny bude vydána kniha, v níž bude vědecky dokázáno, že první křesť. chrám stál v Nitře již roku 830, což je důkazem, že Slováci byli první, kteří za panování knížete Priviny přijali ve střední Evropě křesťanskou kulturu. Dílo zpracoval historik dr. Hodál za podpory biskupa dra Kmetko.

Nový klášter na Slovensku. Na Slovensku ve Vrbovém bude letos na podzim předán svému účelu úplně nový klášter, který bude osazen sestrami řádu sv. Norberta. Klášter je stavěn péčí biskupa dra Jantausche, jenž organisoval sbírky a sebral několik stotisíc korun. Počátkem školního roku bude již zřízena v klášteře fěholnicemi dětská opatrovna.

Pronásledování náboženství v Rusku. Dle zpráv z Moskvy se sděluje, že sovětská vláda přenechala na návrh bezvěreckých svazů všechno kostelní náčiní a nářadí z kostelů bezbožcům pro jejich protináboženské museum. Opatření toto vyvolalo v občanstvu velikou nevoli.

První sjezd katolíků v Dánsku. V Dánsku se konal v neděli 13. července 1930 první sjezd katolíků pod protektorem biskupa Msgr. Bremsa. Sjezd, který se konal v Horsensu (Jutsko), byl zahájen pontifikální mší svatou, kterou sloužil sám protektor. Po té byla velká slavnostní schůze v parku Slystu. Sjezdu se účastnilo 20.000 věřících.

Švýcarští katolíci a misie. Jak švýcarští katolíci chápou misionářské dílo církve, jest patrné z těchto čísel. Sebrali na „Dílo šíření víry“ v minulém roce 144.220 franků (skoro 1.000.000 Kč), o 30.000 fr. více než roku 1928. Na Dílo sv. apoštola Petra 112.236 fr., o 3000 fr. více, na Dílo dětství Ježíšova 162.347 fr. o 20.000 fr. více. Mimo to diecése svatohavelská věnovala na vydržování semináře v Dahomey za 3 léta 85.881 fr., diecése ženevská na seminář v Hué v Annamu 33.465 fr. Celkem studuje na útraty švýcarských katolíků

76 domorodých bohoslovců z cizích krajin.

*

Vyznamenání řeholnice. Cena Francouzské akademie t. zv. Marie-Laurent Prix, čítající 40.000 fr., byla udělena letošního roku generální představené Bílých sester za velkou obětavost, již ona sama a ostatní sestry osvědčily v těžkém misionářském díle. V misiích působí nyní 615 sester ve školách, nemocnicích, sirotčincích a jinde.

Nová kontemplativní kongregace ve Francii. Ve Francii v údolí, jež protéká řeka Marna, byla založena rozjímavá kongregace sester cisterciánek, jejímž úkolem jest modliti se ve dne v noci za padlé ve válce světové. Nová kongregace sídlí v Igny nedaleko Remeše. Sestry žijí v naprosté odloučenosti od světa, úplně poustevnický. Jejich okolím jsou vojenské hřbitovy. K uhájení živobytí obstarávají malé hospodářství.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za potlačení bludného rozumování o Bohu a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Chraňme se všelikého bludu!

Úmysl v říjnu 1930: **Společná modlitba v rodinách.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Potlačení bludného rozumování o Bohu. (Hlavní úmysl.) — K Matičce. (Báseň.) — Svátek narození Panny Marie. — Rudé máky. (Báseň.) — Za Božským Spasitelem do Afriky. — Sluneční svit. České mluvě. (Básně.) — Chcete pracovat pro mír Božského Srdce Páně? — V kapliče. (Báseň.) — O misiích. — Uzdravení slepého. Narození Panny Marie. (Obrázky.) — Písníčka. (Báseň.) — Hraběnka Svěčinová. — Hvězdná noc. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V září modleme se za potlačení bludného rozumování o Bohu.
(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. P. Sv. Jiljí, opata (700.) - Za dorost řeholí. Obrácení bludařů. Obnova ducha křesťanského. Dar pravé litosti. Odvrácení všeho zlého. Dar trpělivosti.
2. Ú. Sv. Štěpána, krále. (1038.) - Za úřady s velkou odpovědností. Péče o mládež. Katolické školy a katol. učitelé. Zbloudilé duše. Návrat odpadlíků k církvi sv.
3. St. Sv. Serafie a Sabiny, p. m. (121.) - Šíření katol. tisku. Zbožnost v rodinách. Vyslyšení našich proseb. Duše v očistci. Odstranění neslušné módy. † rodiče.
4. Č. Sv. Rosalie, p. (1333.) - Družiny dívek a žen. Odstranění svárů. Odvrácení pohoršení. Ochrana proti nemocem. Obětavost pro nemocné. † kněží.
5. P. Sv. Vavřince Just., bisk. (1155.) - I. pátek v měsíci. Pobož. k bož. Srdci Páně. Naši velepastýři. Katolíci na Rusi. Katol. misie v sever. krajinách. † bratři.
6. S. Sv. Magna, opata. (655.) - Představení řeholí. Apoštolát svatého Č. a M. Dar svornosti a snášlivosti. Přemáhání zlých náruživostí. Duše v očistci.
7. Neděle 13. po sv. Duchu. Sv. Reginy, p. m. (251.) - Pobožnost k bož. Srdci Páně. Velepastýř náš. Jubil. slavnost v Emauzích. Povolání do řehole.
8. P. Narození P. Marie. - Pevná důvěra v Marii P. Bratrstva růžencová. Pouti mariánské. Zvelčení sv. Hostýna. Družiny mariánské. Nemocný.
9. Ú. Sv. Petra Klavera, ap. ind. (1654.) - Misie v Africe. Dobrodinci katol. misii. Duše vlašné a lhostejné. Obrácení černochoů na viru katol. † kněží.
10. St. Sv. Mikuláše Tolet., řeh. (1309.) - Apoštolát modlitby. Utvrzení v duchovním životě. Sjedenocení Slovanů ve víře katol. Trpělivost v protivenství.
11. Č. Bl. Karla Spinoly a spol. (1622.) - Katolíci v Číně a Japonsku. Bohoslovné ústavy. Smíření národů. Katolická akce. Úcta svatých a světic Božích.
12. P. Jména P. Marie. - Vítězství práva a spravedlnosti. Odvrácení všeho nešléstí. Katolíti vystěhovalci. Časté a denní sv. přijímání. Nemocný.
13. S. Sv. Notburgy, p. (1313.) - Ochrana katol. omladiny. Křesť. dělnictvo. Služky v městských rodinách. Svěcení nedělí a svátků. Ženské řehole.
14. Neděle 14. po sv. Duchu. Povýšení sv. kříže. (629.) - Úcta sv. kříže. Více osad. Armáda sv. kříže. Posvátná místa v Palestině. Láska k utrpení. † bratři.
15. P. Sv. Nikoméda, muč. - Vzbuzování dobrého úmyslu. Sjedenocení Slovanů v církvi katolické. Ústavy sirotků a mrzáčků. Dar poslušnosti.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve splynání s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu choval jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti eucharistie po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za potlačení bludného rozumování o Bohu a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnemocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Chraňme se všelikého bludu!

Úmysl v říjnu 1930: **Společná modlitba v rodinách.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. Ú. Sv. Ludmily, patr. české. (927.) - Úcta sv. patronů našich. Křest. vdovy a sirotci. Dobrodinci chudiny. Spolek charitas. Křestanská štedrost.
17. St. Sv. Hildegardy, abat. (1179.) - Ženské řehole. Kongregace Tešitelék. Řeholní školy. Čekatelky řeholního života. Duchovní cvičení.
18. Č. Sv. Josefa Kupert., vyzn. (1663.) - Náboženské a církevní zájmy. Podpora katolických časopisů. Povznesení mravnosti. Křestanský duch ve spolecích.
19. P. Sv. Januaria a spolumuč. (303.) - Odvrácení neštěstí. Dar kajenosti. Úcta nejsv. Svátosti. Časté a denní přijímání. Papežský ústav misijní.
20. S. Sv. Eustachia a spolumuč. (120.) - Vytvrlost v povolání. Dar pokory a poslušnosti. Úcta ke stáří. Obrození křest. lidu. Dar jednoty a svernosti.
21. Neděle 15. po sv. Duchu. Sv. Matouše, ap. P. (90.) - Apoštolát modlitby. Zbožné spolky. Obrácení nevěřů a bludařů. Návrat odpadlíků do církve sv.
22. P. Sv. Tomáše z Villan., bisk. - Naši velepastýři. Posvátnost manželství. Účinná láska k bližnímu. Utvrzení v duchovním životě. Smíření národů.
23. Ú. Sv. Tekly, p. m. (I. stol.) - Sv. Otec Pius XI. Dobré úmysly. Obrácení Anglie na víru katolickou. Křestanské dělnictvo. Služebné v městech. Práce polní.
24. St. Sv. Jaromíra, bisk. m. (1046) - Náboženství ve veřejném životě. Svěcení nedělí a svátků. Dar vroucené modlitby. Horlivé kněžstvo. Zemřeli bratři.
25. Č. Sv. Pacifika, řeh. (1721.) - Dar tichosti a mírnosti. Přemáhání zlých náruživostí. Apoštolát sv. C. a M. Sjedenocení Slovanů v církvi katolické.
26. P. Sv. Cypriana a Justiny, muč. (304.) - Pronásledování křestané na Rusi. Ochrana posvátných míst v Palestině. Nemocná. Pokoření nepřátel Božích.
27. S. Sv. Kosmy a Damiána, muč. (303.) - Šíření víry a katolického tisku. Statečné vyznání víry. Odstranění pohoršlivé módy. Nevinná mládež.
28. Neděle 16. po sv. Duchu. Sv. Václava, knížete česk. (929.) - Úcta sv. knížete Václava. Pokoj a mír v říši naší. Smíření různých stran. Dobročinnost.
29. P. Sv. Michaela, archand. - Sv. Otec Pius XI. Spolek pro sv. Otce a církev sv. Spolek katechetů. Potření úkladů nepřátel Božích. Statečnost ve víře. † kněží.
30. Ú. Sv. Jarolíma, uč. církve. (420.) - Oživení křest. ducha. Katol. spisovatelé. Živí a zemřeli členové bratrstva božského Srdce Páně a Apoštolátu modlitby.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za potlačení bludného rozmovování o Bohu a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patroně ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Chraňme se všelikého bludu!

Úmysl v říjnu 1930: **Společná modlitba v rodinách.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Nakladatelství Občanské tiskárny

v Brně

doporučuje tyto

náboženské spisy:

Modlitby. — Rozjímání.

Dohnal Štěpán, **Devítidenní pobožnost k Bož. Srdci Páně.** Cena Kč 2.40.

Hilgers Jos., **Příručka k pobožnostem Srdce Páně.** Cena Kč 3.50.

Hodinky denní k uctění nejsv. Srdce Ježíšova. Cena Kč 1.—.

Hodinky k uctění nejsv. Srdce Ježíšova. Cena Kč —.50.

Hodinky o dokonalostech Božských. Cena Kč —.50.

Hodinky, písně a litanie pro šestinedělní pobožnosti ke cti sv. Aloisa. C na Kč 2.—.

Larousse Aug. **O pobožnosti k Nejsv. Srdci Ježíšovu za umírající.** Cena Kč —.50.

Pobožnost k Božskému Srdci Pána Ježíše. Cena Kč —.50.

Sv. Alois z Gonzagy, **Spisek o andělech.** Cena Kč 1.—.

Hättenschwiller Jos., **Velká přípověď Božského Srdce Ježíšova.** Cena Kč 1.—

Hatler Fr., **Štěpnice Srdce Páně.** Rozjímání na každý měsíc v roce. Cena Kč 15.—.

Hrubý Jan, **Dějiny pobožnosti k B. Srdci Páně.** Cena Kč 8.—.

Jež Cyril S. J., **Božské Srdce Ježíšovo, pramen blaženosti.** Cena Kč 50.—

Manning, **Láska Ježíšova ke kajícníkům.** Cena Kč 1.—.

Čtvrthodinka před Velebnou Svátostí. Cena 50 hal.

Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské. Cena Kč 5.—.

Hodinka věnovaná účtě Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 2.—.

Hodinky dvoje o Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena 50 hal.

Hodinky malé k Blahoslavené P. Marii. Cena Kč 1.—

Hodinky smírné ke cti Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 1.—.

Kaněra C., **Rukověť devítidenní pobožnosti k P. Marii Filipsofské.** Cena váz. Kč 5.—.

Kraunert Bl., **Perličky růžencové, rozjímání růžencová.** Cena Kč 1.50.

Loyla M. M., **Před Velebnou Svátostí.** Eucharistické úvahy. Cena Kč 5.—.

Mathon Placid, **Svatý růženec**. Způsob a modlitby sv. růžence. Cena Kč 1.—.
Neue Novene zu Ehren Unserer lieben Frau von Lourdes für Kranke. Cena Kč 2.—.

Pobožnost májová, podle původní konané v Lurdách. Cena 50 hal.

Denis A., **Měsíc Panny Marie**. Rozjímání o modlitbě „Zdravas Královno“—
Cena Kč 3.—.

Eymard J., **Měsíc Panny Marie**, naší milé Paní nejsv. Svátosti Oltářní.
Cena Kč 2.—.

Eymard J., **Nejsvětější Svátost Oltářní**. Cena Kč 2.—.

O přípravě a přijímání svátosti břimování. Cena 50 hal.

Springer Em., **O Salutaris Hostia**. Eucharistie, cíl a střed kněž. činnosti
Cena Kč 1.50.

Stolz Alban, **Knížečka růžencová**. Cena 60 hal.

Svátostný Spasitel. Poučení a příprava ke sv. zpovědi a přijímání pro
mládež školní a dospělejší. Cena Kč 5.—.

Tagliaferro Jan, **U stolu Páně**. Biblické úvahy k sv. přijímání. Cena Kč 3.—.

Vojáček Meth., **O častém sv. přijímání a o časté sv. zpovědi**. Cena Kč 3.—.

Kázání.

Dvorecký Jan, **Kříž Kristův čili rudý prapor socialismu**. Třicet májových
kázání o sociální otázce. Cena Kč 3.—.

Geissler B., **Perly posvátného řecnictví**, díl VI. Kázání na Boží hod svato-
dušní, slavnost nejsvětější Trojice a Božího Těla. Cena Kč 8.—.

Herzig J., **Májová pobožnost**. 32 rozjímání. Cena Kč 4.—.

Janovský Fr., **Hvězda jitřní**. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 3.—.

Janovský Fr., **Immaculata**. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 2.—.

Janovský Fr., **Paraklytus**, kázání na dobu svatodušní. Cena Kč 5.—.

Janovský Fr., **Slovo Boží na neděle a svátky**, díl III., doba svatodušní.
Cena Kč 6.—.

Kolísek L., **Zdravas Maria!** 31 rozjímání na počest Bl. P. Marie. Cena Kč 2.—.

Soukup Em., **Rozvila se růže**. 32 úvah pro měsíc květen. Cena Kč 6.—.

Hudebniny.

Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka**. Smíšen
sbor. Cena Kč 1.—.

Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka**. Ženský sbor
s průvodem varhan. Cena Kč 3.—.

Hromádka Ant., **Hymni et cantica in festo Corporis Christi** (latinské) pro
smíšený sbor. Partitura Kč 5.—, čtyři hlasy Kč 8.—.

Křížkovský P., **Regina coeli** (latinské). Mužský sbor s průvodem piana. Parti-
tura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—.

Kudr Vincenc, **Zpěvy k Božímu Tělu** (latinské). Na text agendy pro smíšený
sbor s průvodem harmonia. Cena Kč 15.—.

Marhula Ed., **Tě, Bože, chválime**. (Te Deum.) Smíšený sbor s průvodem
varhan. Cena Kč 4.—.

Pátek Bernard, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Cena partitury Kč 2.—.

Sec T., **Z květů Mariánských**. Písňe ve snadném slohu s průvodem, řada I.
Cena Kč 6.—.

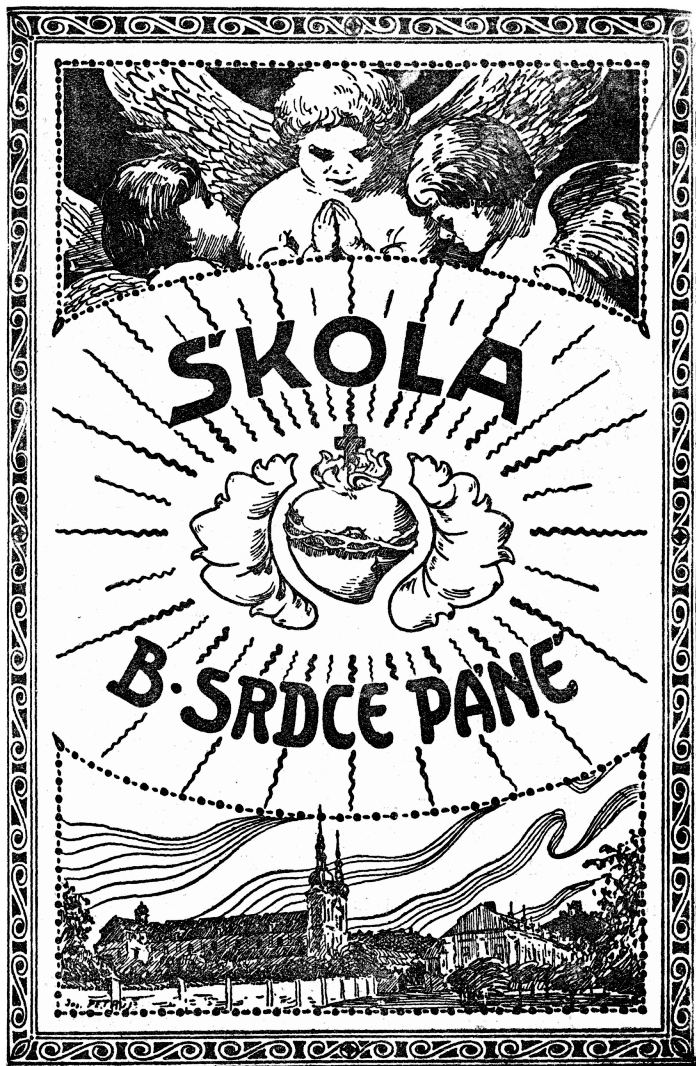
Sec T., **Z květů Mariánských**. Písňe ve snadném slohu s průvodem, řada II.
Cena Kč 6.—.

Vícha L., **Šest písní Mariánských a Pangelingua k pobožnostem májovým**
pro dva ženské hlasy s průvodem varhan. Cena Kč 5.—.

Vlk Alois, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Partitura Kč 2.—, čtyři
hlasy Kč 4.—.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Dle výnosu Ředit. pošt a telegrafů v Brně, čís. 44.382/VI. ze dne 3/6. 1922 je povoleno používání známek
novinových pro časopis: „Škola Božského Srdce Páně“.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Porádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

DŮLEŽITÉ PRO TY

kdož se cítí slabými a trpícími:

**nejnovější
výživný a sílící
prostředek, bohatý na bílkoviny a vi-
tamíny, v suchém stavu.**

Vyžádejte si ihned ve Vašem vlastním zájmu
obšírnou brožurku a vzorek na ochutnání,
které Vám zašleme obratem a úplně zdarma.

ELASTOGEN pro

paní a dívky, trpící hubnutím,
těhotné a kojící matky,
dětí, rekonvalescenty a stárnoucí osoby.

Naše brožura a vzorky podají Vám potřebná
vysvětlení

CENA 1 původního balíčku Kč 25.—
1 serie pro 1 léčbu (3 balíčky), Kč 60.—

K dostání pouze v

O. Braunerově lékárně

V PRAZE II., Příkopy 12.

Vazby knih

*od jednoduchého do
nejnádhernějšího pro-
vedení v době nej-
kratší a v cenách při-
měřených nabízí*

knihárství Občanské tiskárny,

Brno, Starobrněnská 19-21.

IDEÁL KNĚZE.

Napsal P. Ant. Królicki. — Přeložil Vojt. Marzy.

(Čtyři essaye o kněžských ideálech: Choroba a lék. Idea kněžství. Láska
a obětování se pro ideu kněžství. Práce pro ideu kněžskou. Mužná i vřelá
slova, jež mnohé duši kněžské budou jasným světlem.)

Stran 132.

Cena Kč 6.—.

Stran 132.

Vyšlo nákladem Občanské tiskárny v Brně.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV. -

BRNO, ŘÍJEN 1930.

ČÍSLO 10.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Společná modlitba v rodině.

(Hlavní úmysl.)

Nedivme se, že panuje mezi lidem veliká netečnost co do povinností našich k Bohu, protože se zanedbává modlitba jak od jednotlivců, tak v rodinách. A přece modlitba je člověku tak potřebná, jako ptáku vzduch k létání, jako rybě voda k plavání, jako člověku vzduch k dýchání. Co je člověk bez modlitby? Ubohý tvor, který sám ze sebe ničeho nemůže. Všecko, co my lidé můžeme, jen s pomocí Boží můžeme. Ve všem jsme závislí na Bohu, dárci všeho dobra. A o toto dobro musíme a máme Pána Boha prosit a za ně jemu děkovat. A protože člověk na tuto povinnost často zapomíná, proto nám ji Pán přikázal. Již ve Starém zákoně praví Isaiáš: „Hleďte Hospodina, dokud jest možno jej nalézt, vzyvejte jej, protože blízko jest.“ Kristus Pán napomíná apoštoly a nás všechny: „Bděte a modlete se!“ „Nepřestávejte se modlit.“ Na jiném místě ujišťuje nás: „Amen, pravím vám, začkoli prositi budete Otce ve jménu mém, dám vám. Proste tedy a obdržíte!“ A sám Spasitel učil nás modlit se a nejen slovy, nýbrž i skutky. — Na modlitbě spočívá naše spása, protože bez modlitby nedosáhneme prostředků, abychom etnostně a bohabojně živi byli.

Praví Pán: „Beze mne ničeho nemůžete učiniti!“ Abychom se rádi modlili, pamatujme na božské přislíbení. Mnoho může u Boha modlitba spravedlivého! Modlitba jest žebříkem Jakobovým, po němž přicházejí nám dary s nebe. A co platí o modlitbě pro jednotlivce, to platí tím více o modlitbě společně, o modlitbě v rodině konané společně. Kolikrát byla již doporučena rodinám společná modlitba! Právě tím úmyslem klade sv. Otec Pius XI na srdce otcí a matek, aby společně konali svou modlitbu ráno i večer. Není to sice tak lehké, jak se zdá, nedá se to lehké zavést do rodin pro různé překážky, ale musíme se aspoň snažit a s dětmi učinit počátek. Čas by k tomu byl vždycky, kdyby nechyběla dobrá vůle. Netoliko děti, ale i otec a matka mají povinnost Pánu Bohu sloužiti. Otec a matka s dětmi se modlíci vynutí si od Boha požehnání pro svou rodinu. Vhodnou příležitost ke společné modlitbě v rodinách dává měsíc říjen, zasvěcený Královně sv. růžence. Otec modlí se s rodinou svou svatý růženec po denní práci své. Nedbej řeči sousedů, ale pamatuj na minulé časy, kdy naši předkové v různých neštěstích ve společné modlitbě růžen-

cové nalezali sílu a ochranu. Jejich zbožnosti, jejich důvěře v Boha ať rozohní i mysl našich otců a matek. Otcové a matky, držte se víry a zbožnosti pevně i proti světu a lidem jinak smýšlejícím. Rodiče, zkuste to, aspoň tento měsíc společně se večer pomodlití růženec a uvidíte, jak dobré ovoce tato pobožnost vám a vašim

dětem přinese. Budete-li tuto společnou modlitbu konati v tomto měsíci, zvyknete si ra ni. Ona upevní pásku lásky mezi vámi, zušlechťí mysl vaši, obnoví ducha dobrého v rodině vaší a za to bude nejsv. Srdce Ježíšovo žehnati vám! Zachraňte rodiny společnou modlitbou a zachráníte celý národ!

Marie Tesařova:

Maria!

Maria! Ó jméno nejkrásnější,
jež po jménu Ježíš nejvíce blaží,
útěchou jest v době nejsmutnější,
naši pomoci a naší stráží.

Matky něha se v tom jménu tají,
lásku věští každá jeho hláska,
když je naše retý šepotají,
mizí z tváře každá bolu vráska.

Sladký svit se z něho v duše leje,
když již kolem jiná světla hasnou,
pomoc nese do tmy beznaděje.
sílu skýtá září svojí jasnou.

A když duše domů jít se chystá,
spravedlnost Boží však ji leká,
ve jménu tom spása kyne jistá,
Matky soucit dítě věrné čeká.

Maria! Ó jméno plné štěstí,
které lidem dáno ku ochraně,
Tvoje jméno lásku matky věští,
jež své ditky vede k nebes bráně.

On pak oněměl.

Úvaha na 19. neděli po sv. Duchu. Napsal Ignát Z h á n ě l.

Hrůzou se třese, když čteme o smutném osudu, který stihl člověka, který se dostavil na svatbu a neměl svatebního roucha. Hostitel mu řekl: „Příteli, kterak jsi sem přišel, nemaje roucha svatebního? On pak oněměl. Pán rozkázal služebníkům, aby ho odvedli do temnosti, kde je pláč a skřípění zubů.“ (Mt. 22, 12.) Kolik je nás, kteří se chováme zrovna tak, jako tento ubohý muž! Pán zve, nedbáme jeho pozvání, rok za rokem

odkládáme polepsiti se, předkládáme si velmi zřídka důležitou otázku: Patřím k vyvoleným? Zahrabeme se ve starosli o tento svět, jdeme svými cestami, nežijeme dle slova Božího, dle přikázání Božích a církevních, staráme se velmi málo o svou nesmrtelnou duši, jdeme po cestě náboženské netečnosti, jsme vlažní, je nám lhostejno, zda se líbíme či nelíbíme Bohu. Mnohý z nás čeká, až Bůh zavolá, říká, pak se obrátím, za-

volám kněze, smírím se s Bohem. Zapomínáme, bohužel, že, jak praví zkušený vůdce duchovní svatý Alfons Liguori, pokání nemocných je nemocné: chce říci, nedokonalé, nevhodné, nepatrné.

Abychom při svých posledních okamžicích na tomto světě neoněměli, potřebí užívati jazyka, mluvíti za živa tak, aby se naše řeči libily Pánu Bohu. Mluvme málo o bližním, mluvme mnoho s Bohem, mluvme správně o sobě.

Mluvme málo o bližním. Svatý Petr napomíná: „Především mějte vytrvalou lásku k sobě vespolek, neboť láska přikrývá množství hříchů.“ (1. Petr. 4, 8.) Odstaňme ze svého srdce všechnu nelaskavost, neodhalíme nikdy slabostí, chyby, hříchů spolubližního, nejlépe učiníme, když mluvíme o něm co nejméně, mnoho mluvení bývá obvyčejně spojeno s hřichem. Řídkme se radou Spasitelovou: „Nesudte, a nebudete souzeni, neodsuzujte, a nebudete odsouzeni.“ (Lk 6, 37.) Čím méně mluvíme o bližním, tím lépe pro nás, uvarujeme se tím mnohých nepřijemností, mnohých hříchů. Svatá Kateřina Sienská radí: „Kdo si přeje uchovati čisté a neposkvrněné svědomí, varuj se posuzovati bližního, mluvíti špatně o jedné a o činnosti spolubratrové.“ Uchraíme si dar řeči až k velkému výsledku před věčným soudem, abychom pak neoněměli.

Jazyk jest dle svatého Jakuba (3, 6.) universitou zla, kde se vyučuje a přednáší výlučně o zlu, je kašna či voda vod, z něhož teče neustále zkáza do všehomíra. Ananiášovi a Safíře otevřel se hrob, protože zneužili jazyka k nepravdě. (Sk. 5, 1. nn.) Mojžíš byl vyloučen ze svaté Země, protože promluvil jediné nedůvěřivé slovo. Žádný z těch, kteří vyšli z Egypta, nepřišel do Svaté země, protože reptali; teprve jejich potomci tam došli. Jsou celé hory, velehory hříchů, způsobených jazykem, proto myslí svatý Alfons Liguori, že nejvíce hříchů povstává z řečí, které se mluví nebo kterým nasloucháme. V Si-

rachu čteme: „Mnoho lidí zahynulo ostrím meče, ale ne tolik, kolik zahynulo svým jazykem.“ (Sir. 28, 22.)

Máme-li málo mluvíti o bližním, máme tím více konati pro něho. Právem se bojíme, že vypoví nám službu řeč, když budeme státi před věčným soudem, že nenajdeme vhodné a případné odpovědi na jeho otázky. Čiňme si tedy přátele, kteří budou tu za nás mluvíti. Jsou jimi všichni, kterým pomůžeme, aby dosáhli věčné spásy, chudi všeho druhu, pomoc misími, duším v očistci, prokazovaná jakýmkoliv způsobem. Písmo svaté praví: „Hořící oheň uhašuje voda, a almužna zahlazuje hříchy.“ (Sir. 3, 33.) V knize Tobíášově se praví docela jasně a srozumitelně: „Almužna vysvobozuje od smrti, čistí hříchy a působí, že docházíme milosrdenství a věčného života.“ (Tob. 12, 9.) Víme ze svatého evangelia, že učiní naši věčnost soudce Ježíš Kristus závislou na tom, jak jsme vykonávali skutky milosrdenství, že řekne: „Odejděte ode mne zlořečení, do ohně věčného, který jest připraven ďáblu a andělům jeho. Neboť jsem lačněl a nedali jste mi jísti, žíznul jsem a nedali jste mi píti, hostem jsem byl a nepřijali jste mne, nahý jsem byl a nepřioděli jste mne, nemocen a v žaláři jsem byl a ne navštívili jste mne.“ (Mt. 25, 43.) Není tedy nejmenší pochybnosti, že jediná milosrdná soustrast může nám při posledním soudu pomoci a otevřítí nebe. Kéž můžeme stojíce před soudcem po smrti zvolati: „Ježíši, milosrdenství! Milosrdné skutky svých spolubližních doprovázely mne k hrobu!“

Učme se od jiných právě, obětavě, žádných obtíží se nelekející lásce k bližnímu. V Eggendorfu u Vídne žil po mnoho let bratr redemptorista Jan Křtitel Stöger; jedná se o jeho svatořečení. Byl nadmíru ochotný. Když žil ve světě, jako selský hoch i později v klášteře, všeobecně se mu říkalo: Anděl lásky (k bližnímu). Když byl kostelníkem v klášteře, kdo přišel do sakristie, byl ihned bezděky

zaujat jeho ochotou a přívětivostí. Na rozhraní tohoto století byl v Německu nejproslulejším kazatelem po celých dvaceti let dominikán P. Bonaventura Krotz. Jeho životopisec dr. Adolf Donders, univ. profesor, píše o něm: Základním rysem jeho povahy i srdce byla pokora, ona pokora a skromnost, jejichž ovocem jest svatá a veliká láska k druhým, která by ráda pomáhala a sloužila všem, „kde svítí slunce i všechny ostatní hvězdy,“ jak praví Dante. Protože byl hluboce pokorný, byl také proto dobrý, dobrotivý. Patřil k oněm bohatým povahám, které jsou hluboká studně, může se z ní neustále čerpat i nikdy se nevyčerpá. Stálo oba tuto jmenované mnoho sebezapírání, než dospěli k tak rekovné lásce k bližnímu.

Mluvíme mnoho s Bohem. Všichni chceme dobře obstát při posledním soudu. Vmysleme se, jak nám bude, když budeme státi sami, bez pomocníků, bez rádců před soudnou stolicí, opuštění ode všech, od celého světa. Abychom našli vhodná slova, jak mluvit, jak odpovídati tomuto soudci, bude zajisté velmi dobře, když budeme často již zde na světě mluvit s Pánem, když se budeme cvičiti v této řeči, t. j. když se budeme mnoho a dobře modlit. Modlitba, která vstupuje z našich úst vzhůru k nebi, nevyvětrá jako kouř, který jest malou chvíli viditelný a pak zmizí, smísiv se se vzduchem. Modlitba vznáší se k trůnu Božímu, andělé ji sbírají do zlatých mís a při posledním soudu bude nám pomocnicí a přítelkyní. Anděl řekl k pohanskému setníkovi Korneliovi: „Modlitby tvé i almužny tvé vstoupily na paměť před Bohem.“ (Sk. 10. 4. t. j.) Bůh jest milostivě pamětliv tebe a hotov uvést tě na cestu spásy.

Dobrá modlitba jest mocná, chrání nás před hříchem. Spasitel sám pravil apoštolům krátce před svou smrtí: „Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení.“ (Mt. 26, 41.) Čím více, čím lépe se někdo modlí, tím více se přibližuje k Pánu Bohu. Hledme si

proto modlitby, mluvíme rádi a často modlitbou s Bohem, hlavně činíme tak v onom přesvatém okamžiku, když zavítá do našeho srdce věčný soudce ve velebné Svátosti, nikoliv aby nás soudil, nýbrž aby nás potěšil, posilnil, aby se nám cele věnoval. Není tedy důkazem velké lásky k milému Ježíši, když se nudíme při mši svaté, když sestupuje na oltář milý Spasitel, když se blížíme ke stolu Páně bez horlivosti, bez lásky, ze zvyku, lhostejně. Odchází-li někdo rychle z kostela, sotva že přijal Tělo Páně, tu jako by volal na něho Ježíš Kristus: Příteli, jak jsi sem přišel beze vší lásky, chudý důvěrou, prázdný vírou?

Ravignan, učitel duchovního života, praví o modlitbě: Věřte mi, drazí přátelé, mám třicetiletou kněžskou zkušenost. Tvrdím, že všechno zklamání, všechny duševní nedostatky, všechna bída duševní, všechna opětná upadnutí do starých chyb a hříchů, všechny naše poklesky i nejhroznější poblouzení z cesty ctivosti, všecko toto a jiné mají jedinou příčinu: Nedostatek vytrvalosti v modlitbě. Učme se vše přednášeti v modlitbě, vše proměnit v modlitbu, bolesti, zkoušky, pokušení všeho druhu. „Velikán v modlitbě P. Doyle odpověděl na otázku, co učiniti, abychom se modlili dobře: „Modlete se mnoho, modlete se, ať jste naloženi dobře či špatně, i s nechtí, proti vůli své. Jakým mužem modlitby byl svatý apoštol Jakub, když jeho kolena byla podobna kolenu velbloudům, měl na nich tak tvrdou kůži, jako velbloud. Kdy pochopíme všichni, jakou moc pro dobro vkládá nám do ruky dobrá, neustálá, nikdy neumdlévající modlitba? Co by mohl učiniti, kdo je mužem modlitby! Viděl by již na světě výsledek své modlitby, že ho Bůh vyslyšel. Což nám nikomu nerapadlo: Když Pán Ježíš mluvil o polích, že jest obilí již zralé, nevybídli apoštolů, aby šli a pomáhali pracovati, nýbrž aby se modlili.“ (Jan 4, 35.) P. Doyle byl rodem Irčan a jesuita, padl jako

polní kaplan ve válce, byv usmrcen granátem u Yperu 16. 8. 1917. Až po jeho smrti se objevilo, že žil životem světce. Měl totiž zápisky, které by byl sám spálil, uchovávaly se proti jeho vůli, život v poli válečném nazýval viacrucis, křížovou cestou.

Mluvíme o sobě správně. Jest místo, k němuž má každý z nás přístupovati co nejvážněji, s úmyslem mluvit o sobě docela nestranně, bez pochlebování. Svátý apoštol Jan napomíná: „Jestli vyznáváme hříchy své, (Bůh) jest věrný a spravedlivý, aby odpustil nám hříchy naše a očistil nás od všeliké nepravosti.“ (I. Jan 1, 9.) Hříchy odpuštěné ve svátosti pokání zmizí, jako by byly hozeny do moře, neobjeví se více. Svátý Jeroným praví: „Nebudou více přítomny soudu.“

Jaká útěcha pro každého z nás, kteří jsme dle slov sv. Jana hříšníci a „řekneme-li, že nemáme hříchů, sami sebe klameme a není v nás pravdy“ (I. Jan 1, 8.), že můžeme každý vděčně, ochotně, radostně používatí Bohem ustanoveného prostředku, choditi často a dobře k svaté zpovědi. V ní máme mluvití správně o sobě, ne tedy vyprávěti, baviti se, což nijak nepatří do zpovědnice, nýl. rž toliko žalovati na sebe a též ne na jiné. Musíme mluvití o sobě pravdivě, nic nezatajovati, nic neokrašlovati, nýbřž žalovati na sebe.

Svatá Terezie myslí, že katolici, kteří jsou zatraceni, přišli do pekla

z velké většiny proto, že se nesprávně a neplatně zpovídali. Je to krutý úsudek, ale můžeme říci, že jest nespravedlivý? Přičiňme se, abychom se vždy dobře zpovídali, čím pozorněji, čím úplněji se zpovídáme, tím více ušetřujeme sobě strachu při věčném soudu. Budeme-li němi ve zpovědnici, oněmíme i při posledním soudu a budeme vrženi do věčné temnosti. Blahoslavený Bernardin Realini byl v Neapoli nejvyšším správcem královských statků, vstoupil stár 33 let k jesuitům. Žil jako světec, nejraději sedával ve zpovědnici a přijímal hříšníky, říkáje o nich: Povězte, zda se některý lékař zlobí na svého pacienta, čině mu výčitky za to, že jest nemocen? Naopak bývá plný soustrasti, činí seč může, aby dodal ubohému myslí, vzbudil v něm naději, že se pozdraví, zatež ubohý přijímá ochotně i sebe trpčejší léky, a to s povděkem a milerád je i zaplatí. A lékař neopustí nemocného, dokud se nezahojily rány a nemocný nepovstal s lůžka. Realini sedával ve zpovědnici denně i dvanáct hodin.

Bůh žádá, aby každý, kdo přijde před soudnou stolicí po smrti, byl oděn svatebním rouchem, aby byl čistý, bez hříchu, aby se mohl vykázati dobrými skutky, aby platil o každém výrok svatého Pavla: „Dali jste se obmyti, byli jste posvěceni, jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista, v Duchu Boha našeho.“ (I. Kor. 6, 11.) Amen.

M. Tesařova:

Potěšení zarmoucených.

Ó, skloň se zase ke mně,
Ty dobrá Máti moje,
mé slzy setři jemně,
mi pomoz v dobách boje.

Jak ptáče bez hnízdečka
si úkryt v bouři hledá,
má duše bouří přecká,
kde oltář Tvůj se zvedá.

Ó, sejmi s duše tíži,
a vše, co srdce tlačí,
zas Tvá mne milost sblíží
s Bohem, — ta všechněm stačí.

Ó nenechej mne lkáti
a tesknit bez útěchy,
pod křížem přej mi státi
a k nebi řiď mé vzdechy.

Chcete pracovati pro mír Božského Srdce Páně?

Jméno svatého Bernarda stačilo, aby vzbudilo v něm vzpomínku na jeho staršího bratra Theodora, jenž napsal životopis tohoto svätce, aby v něm vyvolala zášť proti snaze obracetí jinověrce, proti jesuitství a všem oněm, jež nazýval pokrytce a odpadlíky. Bussierre nedal se však odstrašiti jeho zdráháním. Musel poslouchati vnitřního hlasu a tvrdošíjně šel za svým cílem. Podal Alfonsovi modlitbu, žádaje ho, aby ji opsal a pak mu ji vrátil. Alfons, v němž se probudil humor a ironie, konečně svolil, a slíbil, že si opíše tuto modlitbu a pak ji baronovi vrátí. — Při odchodu polohlasitě řekl: „Ten člověk je originelní, až dotěrný. Co by asi řekl, kdybych na něm žádal slib, aby odřikával denně z mých židovských modliteb?“ Avšak přiznal, neměl a neznal žádnou.

Zarmoucení rouháním Ratisbonným, které právě uslyšeli, modlili se baron Bussierre s manželkou, aby jemu Bůh odpustil a doporučil svým dětem, aby se před usnutím modlili Zdrávas za obrácení Alfonsovo, který měl druhého dne odejeti. Baron Bussierre se však snažil překaziti mu za každou cenu jeho odjezd. A také se mu to podařilo přímo neuvěřitelnou vytrvalostí vůle. Současně přiměl své přátele, zvláště hraběte Laferronay, jenž vzdělával svým přístupem ke katolictví a svým svatým životem celý Řím, aby se modlili za Alfonsa. Laferronay mu řekl: „Když se Ratisbonne bude modliti „Memorare“, pak se jistě obrátí, jako mnoho jiných, kteří tak učinili. I já jsem musil kdysi slíbiti, že se denně tuto modlitbu aspoň jednou pomodlím. Dostál jsem slovu a děkuji věrně konané povinnosti za své vlastní obrácení.“ — Hrabě Laferronay zemřel náhle dne 17. ledna. Toho dne se více než stokrát ve svém

farním kostele San Andrea della Fratte pomodlil“ Memorare.“

Alfons se nechtěl modliti. Dne 20. ledna 1842 vyšel z kavárny, kde se bavil se dvěma přátely. Tu potkal barona Theodora Bussierra, jenž ho pozval, aby vstoupil k němu do kočáru a jel s ním. Bussierre dal vůz zastaviti u kostela San Andrea della Fratte, kde měl vyhraditi tribunu pro rodinu zemřelého hraběte Laferronay, jenž měl tam míti pohřeb.

Zatím si Alfons prohlížel kostel. Tu náhle měl nadpřirozené zjevení Panny Marie. Při tom zjevení dostalo se mu současně hluboké znalosti pravdy svaté víry. Z nepřítele církve stal se horlivý vyznavač Kristův. Zakrátko bylo vyučování Ratisbonnovo ukončeno a přijal křest, po kterém dychtivě toužil. Tuto svátost udělil mu kardinál Patrizi v zastoupení svatého Otce Řehoře XVI. v chrámě Ježíšově dne 31. ledna 1842.

Po důkladném zkoumání prohlásil papež, že okamžitě a dokonale obrácení Alfonsovo je pravý zázrak, který se stal na přímluvu Matky Boží.

Od prvního okamžiku svého obrácení byl si Alfons vědom, že byla tato zvláštní převeliká milost jeho obrácení v plánu Prozřetelnosti Boží a že milosrdenství Boží ho volá, aby pracoval na znovuzrození (křtem) celého židovského národa. Sdílel to svému bratru, který se již patnáct let modlil na obrácení svého lidu a stále dotazoval se Boha, co by měl činiti, aby přispěl k jeho spáse. Od nynějška pracovali oba bratři k dosažení tohoto cíle. K tomuto účelu s pozhěním a slavnostným schválením a povzbuzováním Svaté Stolice založili kongregaci Sester a Otců naší milé Paní ze Sionu (N. D. S. = Notre Dame de Sion). Alfons byl inspirátorem; byl mužem činu, velkého vzletu,

neomezené víry, mužem opovrhujícím obtížemi, který při každém svém kroku dosáhl pomoci s nebe. Theodor byl vlastním zakladatelem, organisátorem a otcem, byl mužem klidným, rozvážným, pozorovatelem vůle Boží, apoštolem stejně moudrým jak horlivým; jeho duše stále obrácena k Bohu měřila a zkoumala z jasných výšin, které obývala, obor toho, co ji náleží spravovati. Avšak spolupráce obou bratrů byla nerozlučná. — Alfons zapřisahal svého bratra, aby shromáždil židovské děti, kterým by se svolením jejich rodičů poskytl dobrodiní křtu a křesťanské výchovy. Theodor prosil Pannu Marii o znamení, má-li to učiniti. Téhož dne večer dostal dopis od jedné řeholnice, která mu navrhla, aby se ujal dvou židovských dívek, jejichž matka je blízká smrti; otec, že se o děti nestará. Theodor přijal tyto děti. Když pak děti přibývalo, bylo třeba založiti řeholi, která by děti vychovávala a opatrovala. Tak založil kongregaci Sester N. D. S., která byla definitivně schválena r. 1863. Na novou společnost dolehly těžké zkoušky; přes nejtěžší kříže však rychle rostla. Papež Řehoř XVI. při audienci roku 1842 otce Theodora, který dle zvyku chtěl se vrhnouti na zem, aby mu políbil obě nohy, srdečně objal. Když tím povzbuzen otec Theodor prosil o dovolení, aby směl působiti pro spásu Israele, papež slavnostně vstal, položil mu obě ruce na hlavu a modlil se nad ním dlouho s pohnutím, jako by mu chtěl uděliti plnost milosti, již potřeboval k svému apoštolátu.

Když dlel otec Theodor r. 1851 opět v Římě, udělil mu papež (Pius XIX.) druhou audienci, při níž ho opětovně slavnostně požehnal, otcovsky povzbuzoval a plnou moc Řehořem XVI. mu udělenou potvrdil.

Alfons Ratisbonne, krátce po svém obrácení vzdav se svého majetku ve prospěch jednoho sirotčince, vstoupil k jesuitům a stal se pak knězem (23. IX. 1848.) Nemohla však odolati

hlasu, který ho volal stále mocněji, aby pracoval na obrácení židů a při pojil se k nově povstale kongregaci Otců N. D. S., prostřednictvím svého bratra Theodora přednesl svou žádost Piu IX., který odvětil, že vůle Boží musí býti důkladně zkoumána a po jasném poznání bez lidských ohledů splněna. S těžkým srdcem opustil pak Alfons tovaryšstvo Ježíšovo (18. XII. 1852). — Již roku 1847 pravil: „Náš úkol teprve bude úplně vyplněn, když řeholnice sionské budou spolu se Spasitelem na hoře Kalvarii plakati a trpěti. V srpnu 1855 poskytl se mu příležitost putovati do Svaté země. Povolal do Jerusalema sestry N. D. S. a po mnohé námaze podařilo se mu založiti tam na místě bývalého pretoria Pilátova, kde Pilát židům představil bičovaného Krista, slavný klášter s basilikou „Ecce homo“, kam putuje tisíce křesťanů. Ve stínu svatyně tyčí se různé ústavy: pensionát, škola pro neofyty (novoobracené), sirotčinec, mohamedánská škola, kde 150 dětem každého náboženství a všech ritů dostává se dobré křesťanské výchovy a praktického výzbroje pro život. Za svého třicetiletého pobytu v Palestině až do své smrti (16. V. 1884) založil tam otec Alfons ještě jiné dva domy a to „Svatý Jan v Montaně“, sirotčinec v krásné zdravé poloze v Ain Karimu, rodišti svatého Jana Křtitele a „Ústav svatého Petra“ v Jerusalemě, řemeslnickou školu v krásné poloze pro židovské a arabské sirotky. Velké a neustálé námahy vyčerpaly konečně jeho síly. Pětkrát neb šestkrát konal namáhavé cesty po velké části Evropy, sbíral a dal sbírat a při tom se snažil zdolati úmornou korespondenci. Úplně spoléhal na pomoc Mariinu. Bez ní nebylo by bývalo možno sehnati potřebné hmotné prostředky. Mezi tím, co otec Alfons byl v Palestině, zakládaje tam dilo N. D. S., Otec Theodor věnoval svou péči založení Otců N. D. S. tím, že otevřel noviciát a vychovatelnu. Otec Theodor zemřel dne 10. ledna 1884.

Smrt obou otců Ratisbonů byla

nejtěžší zkouškou pro vznikající dila otců N. D. S., ale dle předpovědi zakladatelova měla se upevniti a šířiti na jeho hrobě, a tak se stalo.

Kongregace N. D. S. jsou nejvyšš časově. Otec Alfons Ratisbonne kdysi napsal:

„Zatím co spousta křesťanů spikla se proti Ježíši Kristu, přicházejí k nám výteční israelité, kteří žádají křest a jméno katolíka.“

Otec Theodor Ratisbonne dal za základ sionského díla onu ctnost lásky, již svatý Pavel nazývá nejlepší ze všech. Duchem lásky prosetil řeholi a činil ji častým předmětem svých rozmluv. Rozumné vykonávání lásky s myslí vždy laskavou a s veselou prostotou mají tvořiti rozlišující ráz ducha Sionu. Chtěl, aby jeho společnost byla rodinou žijící v lásce a poslušnosti, aby její pokora byla pravá bez přetvářování. Ale především doporučoval radost ve službě Boží, která šíří duši a pomáhá jí, aby mohla kráčet cestou evangelických rad. Říkal: Bůh jen proto stvořil naše srdce nesmírně široké, abychom milovali a učili se milovati toho, jenž sám jest nekonečnou láskou! Duchovní děti otce Theodora měly se tedy především cvičiti v lásce k bližnímu. „Chci,“ prohlásil přísně a důrazně, „aby v Sionu byla láska k bližnímu pěstována až do hrdinství, chci, aby všichni učili se všemu sebezapření a sebeovládání. Chci, aby se moje děti vespolek snášely, a navzájem milovaly. Kdybych se měl obávat, že by se naši kongregaci mělo kdy nedostávat této evangelické lásky, raději bych ji před svými očima viděl beze stopy zmizeti ze světa. Tato ctnost musí býti naše největší ozdoba, známka celé naší náboženské rodiny. Bez ní nemohli bychom již nositi jméno kongregace naší milé paní ze Sionu.“

Kongregace N. D. S. se snaží se stejnou horlivostí a obětavostí učiniti se přístupnou všem. Její ústavy, v nichž se katolické mládeži dostane

dobré křesťanské výchovy, přijímají též rozkolníky, bludaře a nevěrce, jimž tímto způsobem skýtá příležitost při úplné svobodě svědomí poznati pravý křesťanský život na základě učení a příkladu. Jsou též odstraňovány případné předsudky a překážky, čím je umožňováno sblížení. Jedním slovem: Snaží se, pokud jí síly stačí, aby co nejdříve uskutečnila slova evangelia: „A bude jeden ovčinec a jeden pastýř.“ (Jan 10, 16.)

Sestry N. D. S.

mají divčí pensionáty pro dívky, mateřských škol až do věku, kdy se připravují na studium university. Nešetří námah, aby studia svých chovanců udržovaly na výši pokroku a požadavků moderního vyučování.

Hlavně se snaží vésti svěřené duše ke zbožnosti a křesťanské ctnosti, zaopatřovati jim dokonale a důkladné vyučování náboženství, aby je ozbrojily proti bludům.

V některých domech mají sestry N. D. S. též sirotčinec, v jiných školy pro chudé děti.

Kongregace má sestry chorové, od nichž se žádá vedle zbožnosti vyšší vzdělání a které musí býti z dobré rodiny, jimž náleží vyučování a mravní vedení, a sestry laicky, které musí míti dostatečné zdraví, aby mohly konati různé domácí práce. Do noviciátu přijímají se mimořádně i vdovy. Žadatelky nechť zašlou rodní, křestní a birmovací list a doporučovací vysvědčení od kněze. Co se týče věna, předepsaného řeholi, připustí se změna, když žadatelka může schopnostmi a obětavostí nahraditi, co by se jí nedostávalo na prostředcích peněžních. Mateřinec je v Paříži. (Adresa: Rde Mere Supérieure Générale des Religieuses de Notre Dame de Sion, 61 rue N.—D. des champs, Paris XV.) Žadatelky mohou se však také hlásiti u ctih. představené Sester naší milé paní ze Sionu ve Vidni VII. Burggasse 37, kde je

Pod ochranným pláštěm Matky Boží.

také jeden noviciát. Společnost má též domy v Rumunsku (Bukarešť, Galatz, Jassy), Smyrně (Malá Asie), Cařihradě, Anglii, Egyptě, Tunisu, Costa Rica (Střední Amerika); novi-

ciáty vedle uvedených již v Paříži a ve Vídni ještě v Londýně, Jerusalemě, Petropolis (Brasílie), Prince Albert (Kanada), San José (Costa Rica), Sale (Australie). (P. d.)

Marie Tesařova:

Svatý růženec.

S našich strání vítr fouká,
chlad již vane od lesa,
ale v teple lásky věčné
srdce štěstím zaplesá.

Věřící duch ve chrám pílí
k nejsvětější oběti,
Matce Boží celý měsíc
růžencový zasvětil.

Duše jako laňka pílí
Boží lásky do strání,
růžičky tu krásné trhá,
které vstítíc ji zavání.

Růže bílé, rudé, zlaté
pojí ladný u věnec,
a z nich svíjí Matce Boží
denně svatý růženec.

Matko Boží, přijmi chválu
vřelou od svých od dětí,
až nám retý zmlknou kdysi,
vezmi nás v své objetí.

Karel Kolísko:

Za Božským Spasitelem do Afriky.

(Pokračování.)

„Srdce Ježíšovo —
ohnisko láskou planoucí“.
(Z lit. V. B. S. P.).

V Karthagu, 9. května 1930.

„Carthaginem veni! — Přišel jsem do Karthaga!“ tak v radostném vzrušení volá mladík Augustin, přišedší ze svého rodiště Tagaste na studii do Karthaga. Od té doby uplynulo přes 1500 let.

Tenkrát byl Augustin úplně oddán světu a podlehl i jeho svodům ve velké africké metropoli římské. Co

znamená, praví životopisec Augustinův Bertrand, pro venkovana Paříž, to znamenalo pro Augustina Carthago! Proto to nadšení — Charhaginem veni!

A dnes?

„Carthaginem veni!“ volá též — aspoň v duchu se sv. Augustinem — v radostném vzrušení každý účastník tohoto zvláštního kongresu eucharistického s omamnou vůní Afriky! Ano, všude prazvláštnosti africké!

Budu tedy krátce pokračovat jako nápis ve filmu.

Ve středu 7. května odpoledne bylo

v tuniské kathedrále slavnostní uvítání kardinála-legáta Lépiciéra. Pěkně, ale africké, totiž s menší organizací místní. Večer zůstali jsme již „doma“, totiž na naší lodi „Solunto“. Noc byla chladná, o nějaké „horké vlně“ „horké Afriky“ ani zmínky!

Včera — ve čtvrtek ráno — měli jsme opět svoje služby Boží na lodi. Po nich jsme byli v nádherném parku „Belvedere“ ve stadionu, kde byla vzácná podívaná na tisíce „bílých křídáků“, školní mládeže, kteří zde měli společné sv. přijímání. Něco tak něžně dojemného i speciálně místního nelze nikde, aspoň ne v tomto seskupení odění a ve velkolepém rámci najíti.

Všechny děti, chlapečci i děvčata, byly bíle oblečeny. Menší měly bílou „dalmatiku“, vpredu i vzadu s velkým červeným křížem.

Na hlavě bílou pokrývku s červenou stuhou a bílé „opánky“ v bílých punčochách s žlutými červenými podvazky.

Slavnou mši svatou sloužil polský primas J. Em. kardinál Hlond.

Opoledne byla originelní převzatá slavnost těchto dětí s palmami v anfiteátru v Karthagu. Při tomto úchvatném průvodu zpívali jsme náš „lurdský“ žalm 147.: „Lauda Jerusalem, Dominum, lauda Deum tuum Sion“, zpívaný při denních eucharistických průvodech. Jistě mělo samo nebe radost nad touto převzatou slavností, jelikož se slunce smálo již více než u nás — po africku.

O 5. hod. byla první slavnostní zahajovací schůze před basilikou v Karthagu. Večer byla v tuniské a kathaginské kathedrále noční adorace velmi četně navštívena. I my jsme byli.

Dnes, v pátek 9. května, měli jsme opět svoje služby Boží na lodi, jelikož všechny kostely — není jich mnoho — jsou obsazeny velkými jinonárodovými skupinami. Potom byla zajímavá objížďka městem a okolím tuniským. Opoledne jeli jsme opět do Karthagu, kde jsme u „Bílých

Sester“ měli svoji schůzi národní sekce. Zahájil ji p. opat dr. Zavoral. Poctili ji svoji účastí biskupové dr. Čarský, biskup z Košic, a biskup Vojtaššák ze Spiše. Mimo to paní a pan hon. konsul za ČSR Ducros z Tunisu a p. prelát dr. Zháněl z Paříže. Ovšem že přítomén byl i náš spolukongresista dr. Kmetko z Nitry.

Referát „O svátostném kultu eucharistickém v Sev. Africe za doby sv. Augustina“ měl p. prof. dr. Cínek z Olomouce. Přednáška velice cenná, přednesená s nadšením, byla odměněna hlučným potleskem.

Druhý, neméně cenný referát „O nejsv. Svátosti oltářní, jako oběti dle sv. Augustina“ podal se vzácnou výmluvností p. rektor kněžského semináře v Čes. Budějovicích, Msgre Melka. I tato přednáška byla hlučně aplaudována.

Pan biskup dr. Kmetko chválí naše kongresisty, kteří jsou proti Slovákům v nevýhodě a jsou jaksi mučedníky „igne probati“. Chválí bratry z Čech, že v tak hojném počtu se zúčastnili tohoto kongresu a přinesli mu velké oběti a přeje, by Ježíš Kristus byl i v naší republice ctěn a milován. Jestliže se zde nesejdeme se Slováký v Eucharistii, tak nikde — opětuje p. opat Zavoral.

Slavná schůze zakončena zapěním papežské hymny a obou našich národních hymen. — Svatému Otci a naší republice provolali jsme třikrát „Sláva“ a odebrali se na všeobecnou slavnostní schůzi, konanou před klášterem misionářů „Bílých Otců“.

V Karthagu, 10. května.

Sobota 10. května byla věnována jednak — jednou skupinou o 20 osobách — zájezdu do pouště. Ovšem, ne Sahary, která leží od Tunisu hluboko do Afriky, směrem jihozápadním, ale Kairouanu, arabského, mohamedánského města, vzdáleného odtud 163 kilometrů.

Po mši svaté, sloužené ndp. opatem drem Zavoralem v kapli ústavu sv.

Panny Marie na Rue d'Algerie č. 5. jeli jsme autobusem.

Tato cesta jest velmi zajímavou ve směru folkloristickém.

Viděti zde typy a kroje, jaké zde byly za časů Krista Pána. Právě jsme potkali takový typ, jak se maluje sv. rodina, a mnoho jiných, jako bychom žili zde před dvěma tisíci lety. Nemíním však popisovati těchto věru pitoreskních zjevů.

Též nechci zde popisovati město Keronan se 22.000 obyvateli, z nichž jest jen 900 Evropanů, a jest tam 120 mešit (mohamedánských chrámů). Celek jest velmi ubohý, jinak jsou tam různé cenné památky, které však

byly sem odvečeny povětšinou z Karthaga!

A špiny a všelikého primitivního zařízení jest tam více než dosti, jako též lenosti tamních mužů! Vždyť ženy jsou tam téměř jako otrokyně, které se musejí dříti za všemocné muže i mladíky! Než, nechme toho! K posouzení lidu i mravu to dostačí. Na zpáteční cestě podívovali jsme se u „solných jezer“ ohromným skupinám plameňáků, kdež jsou „domě“.

Ostatní z naší sekce byli v 5 hodin na recepci u zdejšího pana konsula pro RČS. Ducrosa, který se svoji chotí ji velice vzácně „africky“ vystrojil. (P. d.)

S. H. W.:

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Část další.)

Leč i dámy, jež zřídka kdy podávají se vlivu jiné ženy, přicházely s celou důvěrou; nebyloť u ní, co plodí nepřátelství mezi ženami: nebudila odporu, nevyvyšovala jedny nad druhé, nikoho nechtěla nikdy zastínit, a tato nezištnost zjednala milost její duchovní převaze. Bylo ku podivu, jak hraběnka, která ve chvílích samoty hroužila se ve filosofii jako ve svůj přirozený živěl, byla zosobněnou vřidností, jakmile k ní přišla mladá žena. Krása, elegance a svěžest mládí měly vždy pro ni zvláštní kouzlo. Její vkus vzhledem k toaletě byl jemný a vybroušený. Nikdy neodsoudila toalety, pokud se shodovala se společenským postavením, ač sama chodila jen v prostém, temnohnědém oděvu.

Nejednou přicházely k ní navečer mladé ženy, by se jí ukázaly v plešovém úboru. Hraběnka ráda se ob-

divovala, ač její podiv neměl do sebe nic všedního, a vždy útloucitně upozornila, co dle jejího zdání bylo přehnané. Nejednou se stalo, že mladá žena vracela se nazitří pod dojmem myšlenek nejvážnějších a žádala o radu docela jiného druhu než minulého večera. Tu se často ukázalo srdce nemocné neb zbloudilé, v něž hraběnka vlévala světlo a pravdu, odtínajíc zlo přímo u kořene. Jedině Bohu jest známo, co dobrého vykonáno k jeho cti za těchto důvěrných návštěv, které často ukončily v slzách, co začala povrchní rozmluva v saloně. Proto k ní přilnulo tolik mladých srdcí, jichž vroucí úcta a láska propukla teprv v celé plnosti, když jim byla odňata.

V tomto důvěrném styku čerpala hraběnka Svěčinová svým hlubokým bystrozrakem ono poznání lidského srdce, jež považováno téměř za nad-

přirozené. Slůvko, nepatrný poklad, pohyb, zamlčení byly pro ni pravým zjevením, a proto často osoba, která teprv později chtěla se jí svěriti, s úžasem si uvědomila, že ví již všechno, jak přednosti tak i vady. Vědělť, co se jí neřeklo, a co se chtělo jí i zatajit. Znala lidskou duši tak zevrubně a úplně, jak učený lékař zná lidské tělo. Obvyční lidé vidí na rostlině jen barvu a tvar, botanik zná i jeho rod a zákony, kterými se řídí, a proto pohlédne-li pouze na rostlinu, řekne ihned: „Totť kvítko z hor neb z nížin, z krajín sněhových neb z břehů mořských.“ I hraběnce Svěčinové stačil jediný rys neb několik linií, by uhodla vše ostatní a vytvořila si celou bytost mravní.

Její den se dělil na tři části, z nichž vyhradila si celé dopoledne. V osm hodin ráno byla na mši sv. a pak obcházela nemocné. Po návratu uzavřela se ve svém pokoji. Odpolední salon otvíral se od tří do šesti hodin, večerní počínal v devět hodin a končil zřídka před půlnocí. Mezi návštěvníky vynikal zvláště hrabě de Sales, poslední zástupce rodu sv. Františka Saleského, nuncius papežský Mgre Lambruseliní, arcibiskup pařížský Mgre Quélen a j. Ministři a nejvyšší úředníci jen zdaleka jí osvědčovali své sympatie, neb hraběnka byla vždy velmi zdrželivá, kdy jednalo se o sblížení s mocnými tohoto světa.

V době té její svěřenka Nadina Staělinová stala se chotí hraběte Sigura d'Augesseau. Její místo zastoupila hraběnka novou obětavostí, přijavši k sobě dcerušku své přítelkyně, Helenku Nesselrodovou. Děvčátku bylo teprve čtrnáct let, tedy bylo u věku, kdy budi se všechny instinkty, ale rozum ještě postrádá potřebného světla. Korespondence její pěstounky tvoří vpravdě výtečný kurs pedagogický. „S Helenkou,“ píše koncem prosince

1829 hraběnka Svěčinová, paní Nesselrodové, „zachovávám systém vyčkávací; útočiti chci jediné na to, co možno porazit, a toho ovšem nelze náhle dosíci. Zatím uvykám jí na myšlenku, že neschvaluji u ní nejedné věci; ale dosud nekárám, nechci s tím začínat. Jisto jest, že chyby, kterých se dopouštěla před dvěma měsíci, jsou u ní dnes nemožny; sama je odsoudila. Čeho se jí nedostává, jak vůbec všem dětem — jest sebevláda, které ovšem nenabude za jediný den; zvolna však jí na ni připravuji. — Její důvěra ke mně vzrůstá denně; užívám však k tomu celé své zručnosti, ano i lsti; ale mou lstí jest pravda, vábící upřímnou oddaností. Aby mi otevřela své srdce, otvíráám napřed svoje všem jejím zájmům, jejím vzpomínkám a citům. Bez omrzení naslouchám, když mi vypravuje o těch, které miluje. Ukáže-li mi list, který dostala, dávám jí přečísti ten, který já jsem obdržela. Hovořím-li s ní, nikdy nesestoupím až k ní, ale zvolna povznáším ji k sobě, a tím nepozorovaně dosahuji toho, čeho bych nikdy nedosáhla násilím neb vládou autority. Právo dobytelské nevyrovná se nikdy právu přirozenému; třeba hledět, abychom byli uznáni a přijati, a ne vynucovati svého uznání . . .“

„Nikdy bych neuvěřila,“ píše později, „že Helenka mi vnikne tak hluboko do srdce. Učí se velmi dobře. Obdivuhodně chápe vznešené a ušlechtilé krásy. Právě čteme spolu řecké tragédie; k námětům starožitných básníků připojuji podobné náměty z moderní literatury. Tím dosahuji jistého celku, jenž poutá pozornost a budi vědychtivost. Nevím, zda víte, že zjedнала jsem jí nového učitele p. Saigny. Byl mi vřele doporučen. Svěřila jsem mu zeměpis. Jeho vyučování jest neobyčejně jasné, zajímavé a při tom tak duchaplné, že dlouhá chvíle jest vyloučena.“

(P. d.)

O misiích.

Listy z Rumunska.

(Částečně další.)

Hleděl jsem si trochu odbyti poštu a telegrafovat o hostie do Turnu Severinu — o mešní víno nebylo nouze, vždyť jsem byl ve vinném kraji. — Mami Warnusz mne upozornila, když jsem si z krámu namířil na náměstí do domu, kde byla pošta, před šesti lety, že je pošta teď opačným směrem a zašla si se mnou též, abych si cestu nespítl, na poštu. Slečna poštmistrová si vzpomněla, že jsem zde byl před šesti lety — přednesl se tedy v přítomnosti paní Warnuszové krátký historický přehled toho uplynulého šestiletí, jenž ale přece vypadal delší, než byl původně zamýšlen. Dověděl jsem se, že na má kázání přijde i rumunský pravoslavný pan farář, jenž prý chodíval na má kázání před šesti lety, jenž se letos účastnil katolického Božího Těla v Bersaszcze, svým věřícím dává katolíky za vzor, jehož syn je farářem rumunským v Temešváru a oba otec i syn čerpají látku ke kázáním z řeči Jesuity Banghy, které vypočlechnou v radiu.

Přišel kostelník, český rolník pan Pinkava, nedivte se, že čas k večernímu kázání i požehnání, též v Bersaszcze měli Sanctissimum, utekl jako voda. Pozdravil jsem věřící shromáždění česky i německy, oznámil jsem, kdy budou česká a kdy německá kázání, kdy mše svatá, a pobožnost byla v proudu. Kázal jsem, zpovídal, křtil jsem, připravoval děti k prvnímu sv. přijímání, přijímal návštěvy a konal konference s českými i německými členy náboženské obce. Nedivte se, že jsem před půlnocí nechodíval spát a musel s elektrickou lampičkou v jedné ruce a breviářem v druhé ruce chodit po pokoji, abych při něm neusnul. Škoda, že nemám času — píši tyto řádky ve chvatu na sv. Heleně, abych zachytil něco z těch

vypravování a konferencí, jež vyplnily několik hodin. Zajímavé jsou dějiny každé zdejší rodiny a mnohdy se to poslouchá jako román. Zde na rozhraní tří, ba možno říci čtyř států: Rumunska, Maďarska, Jugoslaviie, Bulharska máte nejen spleť jazyků, národního svérázu, náboženských vyznání, nýbrž i spleť osobních a rodinných osudů. Na příklad pan Markovič mi ukázal fotografii svých sedmi dětí. Dva se narodili v Maďarsku za panování uherského krále, jeden v Bulharsku za panování cara Ferdinanda, dva za krále Petra v Jugoslavii, dva za krále Ferdinanda v Rumunsku a každé z dětí si mluví řečí kraje, v němž vyrostlo.

Pan Markovič je pravoslavný, žena katlička — hotový Babel. — Ku knězi se chovali všichni velmi uctivě. V tom ohledu nepoznáte, že které národnosti a ke kterému vyznání kdo patří.

A tatáž rozmanitost, jaká byla v mém styku a v mé duševní stravě a vnitřních dojmech, panovala i v mém jídelním lístku.

V úterý jsem byl hostem pana lekárníka, v jehožto kuchyni třímala žezlo jeho stará teta. Byla chudera velmi ráda, když se misy prázdnily a usmívala se blaženě, když jsme její umění chválili — a šla nám ta chvála od srdce. Ve středu mne převzal dům pana inženýra Pető, kde měla komando v kuchyni jeho svobodná sestra. Mnoho by se dalo psát o pozornosti, již jsem byl v Bersaszcze zahrnován. Nejen, že mne hleděli jak u Warnuszů, tak u Mironů, Pető, co nejlépe obsloužit, nýbrž zvali i hosty, by mne měl kdo pobaviti.

A věru takový Moserbacci, sedmdesátník, dovedl tak poutavě a samostatně se rozhovíti o tom, jak to

v Banátě bývalo za starých dobrých časů, pak za války a teď, a jak asi bude za pár let, že ani jste nepozorovali, jak čas utíká a že musí se poslouchání příhod u stolu zaměnit s náboženským úkonem v kostele. U pana lesního inženýra Petě, dýchal vše lesem, jen když jeho hosté MUDr. Stípek, syn obersta z Brixenu a pan Bremsay, ředitel dolů v Kozlu začali vytahovat ze zásuvek svých hlav staré i nové věci, přešlo se k nelesnické historii. Zde jsem se dověděl, že území, v němž se právě zdržují, hostí jakýsi zvláštní druh komárů nebezpečných zvířatům i lidem a že tyto komáry přišel studovat odborník z Německa. Nenašel komáry, ale našli jej rumunští „šandáři“, kterým slovnutý pan profesor nedovedl říci po rumunsku, co jej z daleka přivedlo do těchto končin. Prohlásili jej tedy za vyzvědače a málem by jej byla touha po banátských komárech zavedla do rumunského vězení. Přitrefil se k tomu „jednání“ pan inženýr Petě, jenž žandárům konal pak přednášku o učencích a komárech a zavedl zlekaného pana profesora napřed na kapku vína a zákusek do svého bytu a potom šli hledat komáry bez žandárů.

Bývalí žáci pana profesora, jež své doby vláda rumunská poslala k vůli dalšímu vzdělání do Německa a kteří zaujímají v Rumunsku vysoké úřady, dověděvše se o tomto nezdařilém výletě svého bývalého profesora, poslali mu do Německa omluvný přepis.

Teď opět cestuje po státních rumunských lesích vysokoškolský profesor z Německa, aby provedl reformu správy rumunských státních lesů. Má pokoj od komárů i žandárů.

Od pana Bremsaye jsem se dověděl, že Dečko, jenž mne před šesti lety vynesl na svém hřbetě po krkolomných cestách na Birger, se těší dosud výbornému zdraví i apetitu a že mi bude i letos poslán k dispozici.

S panem lékárníkem Mironem, opravdu nábožensky založeným přeseš bersaszké římsko-katolické náboženské obce mívali jsme dlouhé rozhovory o náboženských obcích, jejichž obsah minimím uveřejnit ve „Věstníku Jednoty duchovenstva“, až, dá-li Pán Bůh, se vrátím. Ani jsem se nenadál a byl tu čtvrtek a obligátní rozloučení. Určeno bylo, že pojedou do Ljubkovej, kdež budu mít pro tamnější samostatnou římsko-katolickou českou obec přednášku, přenocuji u kupce pana Kratochvíla a časně ráno že pojedu z Ljubkovej do českého Weitzenriedu, jemuž teď Rumuni říkají Gárník. Dle programu jsme měli vyjeti z Bersaszký po obědě, zatím jsme marně čekali do 5 hodin, kdy přišla z Ljubkovej správa, že všechno „láme kukuřici“, která se letos velmi urodila a že si mám vzít fiakra. Uložili mé věci na kočár, a malé rumunské koně se dali do klusu.

(P. d.)

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Nové chrámy. V Královém Hradci. Nejmodernější, jediný v republice, železo-betonový chrám římsko-katolické církve dostavuje se nyní v Hradci Králové nákladem 3 mil. Kč. Stavbu chrámu, jenž bude zasvěcen Srdci Ježíšovu a bude zároveň památníkem padlých vojáků diecése královéhradecké, projektoval arch. inž. dr. Sláma

z Prahy a stavbu provedli stavitelé bři Capouškové z Hradce Králové. Ve vysoké, daleko a široko viditelné věži nového chrámu bude umístěno pět zvonů. V hlavní lodi budou tři oltáře, jeden hlavní, dva vedlejší. Vnitřní úpravu, jež bude odpovídat vnějšímu vzhledu moderní stavby, provedou prof. Pešan z Prahy a

akademičtí sochaři Švec a Pavlík. K vysvěcení nového chrámu dojde 28. října 1930. — V Brně. Na Babákově náměstí v Masarykově čtvrti v Brně položen byl 28. srpna 1930 základní kámen k novému římskokatolickému kostelu. Peníze na stavbu věnoval Starobrněnský klášter Augustiniánský, který vzpomíná patnáctistého výročí smrti sv. Augustina. Kostel má býti postaven do dvou let. Kromě kostela má býti postavena též

fara. K novému kostelu má býti přifařena část Žabovřesk a Masarykovy čtvrti. Kostel postaven bude pravděpodobně podle návrhu arch. Fischera.

Počet katolíků a bezkonfesních. Lidi bez vyznání je v Čechách 9·9 proc. (na kladenském okrese je polovina obyvatelstva bezkonfesní), v zemi moravskoslezské 1·8 proc. Římských katolíků je na Moravě 90·9, ve Slezsku 83·9, v Čechách 78·2, na Slovensku 70·9 procent.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ce), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysla a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zavedení společné modlitby v rodinách a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronce ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden cvičinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Společná modlitba!

Úmysl v listopadu 1930: Modlitba za duše v očistci.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Společná modlitba v rodině. (Hlavní úmysl.) — Maria. (Báseň.) — On pak oněměl. — Potěšení zarmoucených, (Báseň) — Chcete pracovat pro mír Božského Srdce Páně? — Pod ochranným pláštěm Matky Boží. (Obrázek.) — Svatý růženec. (Báseň.) — Za Božským Spasitelem do Afriky. — Hraběnka Svěčinová. — O misiích. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Úmysly apoštolátu modlitby.

Zavedení společné modlitby rodinné.

(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. St. Sv. Remigia, bisk. (533.) - Pobožnost růžencová. Naši velepastýři. Katolické školy. Sjednocení církve pravoslavné s římskou. Návrat odpadlíků do církve.
2. Č. Sv. andělů strážců. - Úcta sv. andělů. Ochrana mládeže. Zbožné vychování dítek v rodině. Pronásledování katolíci. Katol. misie v severních krajinách.
3. P. Sv. Divišo, bisk. m. (273.) - I. pátek v měsíci. Pobožnost k božskému Srdci Páně. Bázeň Boží ve škole. Důvěra v prozřetelnost Boží. Katolíci na Rusi.
4. S. Sv. Františka Seraf. (1226.) - Řád sv. Františka. Vroucí láska k Bohu. Odříkání se světa a jeho radostí. Ošetřovatelky nemocných. Dar pokory.
5. Neděle XVII. po sv. Duchu. Sv. Placida a spolumuž. (541.) I. neděle v měsíci. Pobožnost k bož. Srdci P. Náprava poměrů. Horlivost pro chválu Boží.
6. P. Sv. Brunona, bisk. (1102.) - Šíření Apoštolátu modlitby. Časté pamatování na smrt. Návštěva nejsv. Svátosti. Bohoslovci. Obrácení hříšníků, † rodiče.
7. Ú. Sv. Růžence P. Marie. - Armáda sv. kříže. Za pomoc a ochranu Boží. Pevná důvěra v Boha. Služebné v městech. Katolická omladina. Svaz žen.
8. St. Sv. Brigity, vdovy. (1373.) - Ženské kláštery a jejich ústavy. Křesť. vdovy a sirotci. Dobrodinci chudiny. Odřeknutí se světa. Pokoření nepřátel církve.
9. Č. Bl. Gunthera, poust. (1045.) - Záležitosti kláštera. Povolání do řádu sv. Benedikta. † opat G. K. - Pěstění duchovního života. Odvrácení neštěstí.
10. P. Sv. Františka Borg., řeh. (1572.) - Důstojné konání služeb B. Matice svato-hostýnské. Dobrodinci mar. chrámu. Zvelebení poutního místa. Zemřelí kněží.
11. S. Památka posvěcení chrámů P. - Úcta k domu Božímu. Návštěva chrámů Páně. Slušné chování se v kostele. Úcta nejsv. Svátosti. Zemřelí rodiče.
12. Neděle XVIII. po sv. Duchu. Sv. Maxmiliána, bisk. m. (283.) - Vedení lidu k uvědomění nábož. Dar síly křesť. Bázeň před hříchem. Zemřelí bratři.
13. P. Sv. Eduarda, Kr. (1066.) - Snášlivost národností. Odpovědné úřady. Dobročinné ústavy. Obrácení Anglie na víru katolickou. Plnění vůle Boží.
14. Ú. Sv. Kalixta, pap. m. (222.) - Sv. Otec Pius XI. Jednota kněží s jejich biskupy. Bohoslovci. Obnova lidu skrze Krista. Návrat odpadlíků do církve sv.
15. St. Sv. Terezie, p. řeh. (1585.) - Mariánské družiny kněží. Vytvalost v povolání. Duchovní čtení. Dar zbožného rozjímání. Dobrý duch v klášterích. † kněží.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zavedení společné modlitby v rodinách a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, buď mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčínec a jeden pastýř.

Hešle apoštolské: Společná modlitba!

Úmysl v listopadu 1930: **Modlitba za duše v očistci.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. Č. Sv. Havla, opata. (624.) - Benedikt. řád. Za řeholní dorost. Trpělivost v povolání. Podpora katol. misí mezi pohany. Památná místa v Palestině.
17. P. Sv. Hedviky, vévod. (1243.) - Úcta sv. patronů. Šíření pobožnosti k bož. Srdci Páně. Ženský klášter Sacre Coeur. Za Boží požehnání. Duše v očistci.
18. S. Sv. Lukáše, evang. P. - Katol. spisovatelé. Šíření katol. tisku. Apoštolát sv. C. a M. Obnova chrámu P. 2 kněží. Katol. akce. Stavba chrámu Páně.
19. Neděle XIX. po sv. Duchu. Horlivá návštěva služeb B. Svěcení dne P. Odvrácení mnohých pohoršení. Apoštolský duch u kněží. Bratrstva růženc.
20. P. Sv. Jana z Kentu, vyzn. (1172.) - Smíření národů. Obrácení hříšníků k pravému pokání. Přemáhání lhostejnosti v náboženství. Katolické školy.
21. Ú. Sv. Uršuly a spoludr. (238.) - Mariánské družiny. Vychovávací ústavy ženské. Duchovní cvičení žen a dívek. Srdnatost křesťanská. † spolubratři.
22. St. Sv. Korduly, p. m. (238.) - Láska k čistotě. Pronásledování křest. na Rusi. Dobrý příklad. Odstranění pohoršlivé módy. Svaz katol. žen a dívek.
23. Č. Sv. Jana Kapistr., řeh. (1450.) - Horliví kazatelé. Obrácení bludařů. Vítězství zájmů katol. Pokoreni nepřátel církve. Zástupci lidu katolického.
24. P. Sv. Rafaela, archand. - Spolek sv. Rafaela pro vystěhovalce. Ochrana dospívající mládeže. Křest. duch u lékařů a ošetřovatelů. Časté sv. přijímání.
25. S. Sv. Křišpína, m. (III. stol.) Vytrvání v povolání. Živnostenské spolky. Jednoty sv. Josefa. Křest. dělnictvo. Sjednocení církve řecké s římskou.
26. Neděle XX. po sv. Duchu. Sv. Evarista, pap. m. (112.) - Sv. Otec Pius XI. Dar skromnosti. Bohoslovné ústavy. Dary Ducha sv. Zbožnost v rodinách.
27. P. Sv. Frumencia, bisk. (IV. stol.) Naši velepastýři. Společná modlitba v rodinách. Vítězství pravdy a spravedlnosti. Odvrácení všeho zlého.
28. Ú. Sv. Šimona a Judy, apošt. P. - Za ochranu a blaho naší republiky. Za pravé vlastenectví. Pevná důvěra v Boha. Usmíření různých stran.
29. St. Sv. Narcissa, bisk. (213.) - Odevzdanost do vůle B. Obnova křest. cvičení v lidových misích. Zamezení klení a rouhání. Křesťané na východě.
30. Č. Sv. Alfonsa Rodr. T. J. (1617.) - Tovaryšstvo Ježíšovo. Obrácení Anglie na víru katolickou. Šíření katolických časopisů. Rozkvet duchovního života.
31. P. Sv. Wolfganga, bisk. (994.) - Díky Bohu za dobrodiní. Živí a † členové bratrstva božského Srdce Páně a Apoštolátu modlitby. Díky za dobrodiní.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje, za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelike úmysly a myšlenky, všelike city a žádosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zavedení společné modlitby v rodinách a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

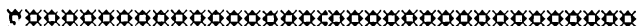
Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)
Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Společná modlitba!

Úmysl v listopadu 1930: **Modlitba za duše v očistci.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Znovu upozorňujeme katolické rodiče, kněze, učitele i všechny přátele naší mládeže na náš jubilejní padesátý ročník nejstaršího a nejoblíbenějšího časopisu pro křesťanskou mládež

ANĎEL STRÁŽNÝ,

kterýž přináší na 32 stranách hojně zajímavých povídek, pohádek, poučných článků a obrázků, biblickou hru pro loutkové divadlo, poučné i zábavné drobnosti, hádanky, soutěže, filatelii atd., trojbarevný obraz mistra Rélinka na křídovém papíře a jako zvláštní přílohu začátek dobrodružné povídky „Přísaha náčelníka Huronů“.

Každý předplatitel dostane před vánocemi úplně zdarma „Betlem“!

Časopis řídí katechea Em. Masák, vydává *Občanská tiskárna v Brně*. Roční předplatné: vydán s povídkovou knižní přílohou 14 Kč, bez knižní přílohy 9 Kč. Při hromadném odbírání velké výhody!

Objednejte svým dětem! Způsobíte jim radost a dáte jim bezpečného průvodce na cestu životem!

Nakladatelství Občanské tiskárny v Brně

doporučuje tyto

náboženské spisy:

Modlitby. — Rozjímání.

Čtvrtročník před Velebnou Svátostí. Cena 50 hal.

Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské. Cena Kč 5.—.

Dohnal Štěpán, Devítidenní pobožnost k Bož. Srdci Páně. Cena Kč 2.40.

Hilgers Jos., Příručka k pobožnostem Srdce Páně. Cena Kč 3.50.

Hodinky denní k uctění nejsv. Srdce Ježíšova. Cena Kč 1.—.

Hodinky k uctění nejsv. Srdce Ježíšova. Cena Kč —.50.

Hodinky o dokonalostech Božských. Cena Kč —.50.

Hodinky, písně a litanie pro šestinedělní pobožnosti ke cti sv. Aloisa. C na Kč 2.—.

Hodinka věnovaná účtě Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 2.—

Hodinky dvoje o Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena 50 hal.

Hodinky malé k Blahoslavené P. Marii. Cena Kč 1.—

Hodinky smírné ke cti Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 1.—.

Larousse Aug. O pobožnosti k Nejsv. Srdci Ježíšovu za umírající. Cena Kč —.50.

Sv. Alois z Gonzagy, Spisek o andělech. Cena Kč 1.—.

Hättenschwiler Jos., Velká příloha Božského Srdce Ježíšova. Cena Kč 1.—

Hatler Fr., Štěpnice Srdce Páně. Rozjímání na každý měsíc v roce. Cena Kč 15.—.

Hrubý Jan, Dějiny pobožnosti k B. Srdci Páně. Cena Kč 8.—.

Jež Cyril S. J., Božské Srdce Ježíšovo, pramen blaženosti. Cena Kč 50.—

Manning, Láska Ježíšova ke kajícníkům. Cena Kč 1.—.

Kaněra C., Rukověť devítidenní pobožnosti k P. Marii Filippsdorské. Cena váz. Kč 5.—.

Krunert Bl., Perličky růžencové, rozjímání růžencová. Cena Kč 1.50.

Loyla M. M., Před Velebnou Svátostí. Eucharistické úvahy. Cena Kč 5.—.

Pobožnost k Božskému Srdci Pána Ježíše. Cena Kč —.50.

Mathon Placid, **Svatý růženec**. Způsob a modlitby sv. růžence. Cena Kč 1.—.
Neue Novene zu Ehren Unserer lieben Frau von Lourdes für Kranke. Cena Kč 2.—.

Pobožnost májová, podle původní konané v Lurdech. Cena 50 hal.
Denis A., **Měsíc Panny Marie**. Rozjímání o modlitbě „Zdravas Královno“.
Cena Kč 3.—.

Eymard J., **Měsíc Panny Marie**, naší milé Paní nejsv. Svátosti Oltářní.
Cena Kč 2.—.

Eymard J., **Nejsvětější Svátost Oltářní**. Cena Kč 2.—.

O přípravě a přijímání svátosti birmování. Cena 50 hal.

Springer Em., **O Salutaris Hostia**. Eucharistie, cíl a střed kněž. činnosti
Cena Kč 1.50.

Stolz Alban, **Knížekčka růžencová**. Cena 60 hal.

Svátostný Spasitel. Poučení a příprava ke sv. zpovědi a přijímání pro
mládež školní a dospělejší. Cena Kč 5.—.

Tagliaferro Jan, **U stolu Páně**. Biblické úvahy k sv. přijímání. Cena Kč 3.—.

Vojáček Meth., **O častém sv. přijímání a o časté sv. zpovědi**. Cena Kč 3.—.

Kázání.

Dvorecký Jan, **Kříž Kristův čili rudý prapor socialismu**. Třicet májových
kázání o sociální otázce. Cena Kč 3.—.

Geissler B., **Perly posvátného řečnictví**, díl VI. Kázání na Boží hod svato-
dušní, slavnost nejsvětější Trojice a Božího Těla. Cena Kč 8.—.

Herzig J., **Májová pobožnost**. 32 rozjímání. Cena Kč 4.—.

Janovský Fr., **Hvězda jitřní**. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 3.—.

Janovský Fr., **Immaculata**. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 2.—.

Janovský Fr., **Paraklytus**, kázání na dobu svatodušní. Cena Kč 5.—.

Janovský Fr., **Slovo Boží na neděle a svátky**, díl III., doba svatodušní.
Cena Kč 6.—.

Kolíšek L., **Zdravas Maria!** 31 rozjímání na počest Bl. P. Marie. Cena Kč 2.—.

Soukup Em., **Rozvila se růže**. 32 úvah pro měsíc květen. Cena Kč 6.—.

Hudebniny.

Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka**. Smíšen
sbor. Cena Kč 1.—.

Blatný Josef, **Večerní píseň v háji na slova Václava Kosmáka**. Ženský sbor
s průvodem varhan. Cena Kč 3.—.

Hromádka Ant., **Hymni et cantica in festo Corporis Christi** (latinské) pro
smíšený sbor. Partitura Kč 5.—, čtyři hlasy Kč 8.—.

Křížkovský P., **Regina coeli** (latinské). Mužský sbor s průvodem piana. Parti-
tura Kč 2.—, čtyři hlasy Kč 4.—.

Kudr Vincenc, **Zpěvy k Božímu Tělu** (latinské). Na text agendy pro smíšený
sbor s průvodem harmonia. Cena Kč 15.—.

Marhula Ed., **Tě, Bože, chválime**. (Te Deum.) Smíšený sbor s průvodem
varhan. Cena Kč 4.—.

Pátek Bernard, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Cena partitury Kč 2.—.
Sec T., **Z květů Mariánských**. Písně ve snadném slohu s průvodem, řada I.
Cena Kč 6.—.

Sec T., **Z květů Mariánských**. Písně ve snadném slohu s průvodem, řada II.
Cena Kč 6.—.

Vícha L., **Šest písní Mariánských a Pangelingua k pobožnostem májovým**
pro dva ženské hlasy s průvodem varhan. Cena Kč 5.—.

Vlk Alois, **Regina coeli** (latinské). Smíšený sbor. Partitura Kč 2.—, čtyři
hlasy Kč 4.—.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Dle výnosu Ředit. poš. a telegrafů v Brně, čís. 44.382/VI. ze dne 3/6. 1922 je povoleno používání známek
povinných pro časopis: „Škola Božského Srdce Páně“.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

Nakladatelství Občanské tiskárny

v Brně

vydalo

náboženské spisy:

Modlitby. — Rozjímání.

Čtvrthodinka před Velebnou Svátostí. Cena 50 hal.

Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské. Cena Kč 5.—

Dohnal Štěpán, Devítidenní pobožnost k Bož. Srdci Páně. Cena Kč 2.40.

Denis A., Měsíc Panny Marie. Rozjímání o modlitbě „Zdravas Královno“
Cena Kč 3.—

Eymard J., Měsíc Panny Marie, naší milé Paní nejsv. Svátosti Oltářní.
Cena Kč 2.—

Eymard J., Nejsvětější Svátost Oltářní. Cena Kč 2.—

Hättenschwiller Jos., Velká přípověď Božského Srdce Ježíšova. Cena Kč 1.—

Hatler Fr., Štěpnice Srdce Páně. Rozjímání na každý měsíc v roce. Cena
Kč 15.—

Hilgers Jos., Příručka k pobožnostem Srdce Páně. Cena Kč 3.50.

Hodinky denní k uctění nejsv. Srdce Ježíšova. Cena Kč 1.—

Hodinky k uctění nejsv. Srdce Ježíšova. Cena Kč —.50.

Hodinky o dokonalostech Božských. Cena Kč —.50.

Hodinky, písně a litanie pro šestinedělní pobožnosti ke cti sv. Aloisa. C na
Kč 2.—

Hodinka věnovaná uctě Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 2.—

Hodinky dvoje o Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena 50 hal.

Hodinky malé k Blahoslavené P. Marii. Cena Kč 1.—

Hodinky smírné ke cti Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 1.—

Hrubý Jan, Dějiny pobožnosti k B. Srdci Páně. Cena Kč 8.—

Jež Cyril S. J., Božské Srdce Ježíšovo, pramen blaženosti. Cena Kč 50.—

Kaněra C., Rukověť devítidenní pobožnosti k P. Marii Filipsofské. Cena
váz. Kč 5.—

Krunert Bl., Perličky růžencové, rozjímání růžencová. Cena Kč 1.50.

Loyla M. M., Před Velebnou Svátostí. Eucharistické úvahy. Cena Kč 5.—

Larousse Aug. O pobožnosti k Nejsv. Srdci Ježíšovu za umírající. Cena
Kč —.50.

Mathon Placid, Svatý růženec. Způsob a modlitby sv. růžence. Cena Kč 1.—

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV.

BRNO, LISTOPAD 1930.

ČÍSLO 11.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, nášš láskou bud'!

Pobožnost za duše v očistci.

(Hlavní úmysl.)

Jedna z nejdojemnějších pobožností jest přispěti ubohým duším v očistci modlitbou a dobrými skutky. Hned na první neděli v listopadu vyzývá nás církev sv. k milosrdenství k ubohým duším našich příbuzných a přátel, kteří tolik pomoci naší potřebují. Snad mnozí zapominají na své zemřelé, ale dnes a v tomto měsíci není možno na ně zapomenouti. Hlahol zvonů dotýká se srdce našeho a zve nás do chrámu, na pole svaté, abychom v Pánu zesnulým bratřím a sestrám přispěli v jejich velikém utrpení. Je to výzva, kterou církev sv. vyzývá bojující a oslavenou společnost věřících k útoku na Srdce plné dobroty a milosrdenství, aby se otevřely brány očistce a duše z něho byly vysvobozeny a do slávy věčné přijaty. Přinášíme za duše v očistci dary lásky, modlitby a skutky zadostčinění a cenu nejsv. oběti. Máme po ruce tolik prostředků od Pána Boha nám propůjčených, jimiž můžeme duším v očistci pomáhati. Kdyby jeden každý z nás věřících těchto prostředků použil, snad by se na den dušiček očistec vyprázdnil. Vzpomínejme na zemřelé ne toliko v den dušiček, ale každodenně po celý měsíc listopad. Duše zemřelých toho zasluhují a jsou naší vzpo-

mínky hodny. Ony jsou posv. záplem kajcnosti naplněny, jsou nevýslovně trpělivy, do vůle Boží úplně odevzdány, jsou plny důvěry a lásky k Bohu, očekávající blaženost, k níž povolány jsou. Takovým trpitelkám jistě rádi pomoci přispějeme. Jsou to duše svaté, Bohu milé! Spasitel náš nepřeje si jiného, než aby naši přímlovou čas jejich touhy po Bohu byl ukrácen a mohly co nejdříve patřiti na Boha. Slyšíte jejich úpěnlivé volání? Slyšíte, jak vaši bratři a sestry, příbuzní a přátelé k vám volají: Smilujte se nad námi aspoň vy, přátelé naši, nebo ruka Páně dotkla se nás! Oni vědí dobře, kolik a jaké prostředky máme, abychom jim útěchu nebo vysvobození vyprosili. Můžeme jim pomáhati obětí mše sv., sv. přijímáním, sv. růžencem, almužnou, každým sebezapřením, odpustky a každým dobrým skutkem. Útočme na dobrotu božského Srdce Páně, aby přijalo naše oběti a smlovalo se nad ubohými dušemi v očistci. Tyto budou nám za naši pomoc vděčny. Vše dobré, co za ně konáme a Bohu za ně obětujeme, není ztraceno. Vše bude odměněno. Jsou mnohé šlechetné, velkomyslné duše, které chovají k duším v očistci takovou lásku, že za ně

obětují všechny modlitby a všechny dobré skutky. Stačí k tomu pouhá vůle, jen vnitřní obětování. Může se k tomuto obětování použití následující modlitby: Otče nebeský, ve spojení se zásluhami Ježíše Krista a jeho přesvaté Matky Marie obětují Ti za ubohé duše v očistci všechny skutky zadostičinění celého mého života a zároveň všechny dobré skutky, které po mé smrti za mne budou obětovány. A tyto dobré skutky odevzdávám do

nejčistších rukou neposkvrněné Panny Marie, aby je těm duším přivlastnila, které dle její moudrosti a mateřské lásky chce nejdříve vysvoboditi. Přijmi, ó Bože, tuto oběť a učin, abych denně v milosti Tvé prospíval. Amen. Papežové tento šlechetný skutek obdařili mnohými odpustky, které i duším v očistci mohou býti přivlastněny na způsob přimluvy. Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství dojdou.

Marie Tesařova:

Místo pokoje.

Je místo jediné tam, kdy Pán pokyne, hlava si spočine unavená, kde mír a svatý klid tvé duše čeká byt, duše jde v nebesa vytoužená.

Dech smrti studený žití list urvaný smete v hrob chladivý k uvadnutí, setlí v něm tělo jen, duši tu čeká den blažené v nebesích procitnutí.

Toť místo poslední! Za ním se rozední, z něho kdy vzbudi nás andělů hlas; v žití co naseješ, za hrob si navěješ, v stodole věčnosti najdeš to zas.

Nuž: nelkej duše má, slož křídla znavená s důvěrou v Otcovu předobrou dlaň, těm, kdož ti zemřeli, přej míru potěchy šeptaje: Bože, Tvá vůle se staň!

Věz, že se probudí andělské ze hrudi:
vstávejte, zazní jim jásavě vstříc,
blahé to patření v nebi až blažení
patřiti budeme na Boží líc.

Péče o duši.

Úvaha na poslední neděli po svatém Duchu. Píše Ignát Z h á n ě l.

1. Již ve Starém zákoně napomíná moudrý Sirach: „Synu, v pokoji cti duši svou a važ si jí, jak zaslouží toho.“ (Sir. 10, 31.) Proč nás napomíná Duch svatý skrze ústa Sirachova, abychom dali pozor na svou duši a vážili si jí? Protože jest nesmírná její cena. Člověk v milosti Boží jest dítkem Božím. „Bůh nás předurčil k přijetí za syny své.“ (Ef. 1, 5.)

Jinde čteme: „Vizte, jakou lásku Otec nám prokázal, abychom dítkami Božími sluli; a (my) jsme jimi.“ (I. Jan 3, 1.) Každý z nás má duši, která jest vzácnější nade všechno zlato, nade všechny poklady a drahokamy, jest stvořena podle obrazu Božího, je podobna Bohu, je dcerou všemohoucího Boha, stává se příbytkem Syna Božího, Ježíše Krista, vstupuje do

ni Duch svatý se svými milostmi. Sám Bůh ji stvořil a z rukou našeho Pána a Boha nemůže vyjít něco nepěkného, toliko krásné, dokonalé věci stvořil Bůh, vše má nějaký účel, cíl, jest k něčemu dobré.

Když Bůh stvořil člověka, stvořil ho podle obrazu svého, tělo učinil z hlíny a vdechl do něho nesmrtelnou duši. „Utvořil Hospodin Bůh člověka z hlíny země a vdechl v tvář jeho dech života; tak se stal člověk živoucím živočichem. (1. Mojž. 2, 7.)

Svatý Ambrož napomíná: „Uč se jeden každý z nás křestánů, proč jsi tak vzácný! Můžeme si pomysliti něco skvostnějšího než tvou duši, která se podobá Bohu, nekonečně velkému a krásnému? Jaký jest to poklad, když je tvá duše věrným, pravým obrazem samého Boha?“ Ctíme obrazy svých milých, rodičů, bratří, sester, příbuzných, známých, ctíme obrazy svatých, okrašluje jimi stěny svých příbytků, vážíme si jich, protože milujeme, vážíme si osob, které jsou na nich vyobrazeny. Vážme si proto i své duše, ctíme ji, není mrtvým, nýbrž živým, není tělesným, nýbrž duševním obrazem, neučinila tohoto obrazu žádná lidská ruka, je to obraz, který učinil sám Bůh, nestaví nám ho do očí jako zrcadlo, máme Boha ve své duši. Proto napomíná svatý Řehoř Nysejský: „Člověk, tvor, sestávající z prachu a popela, klonící se k marnivosti, jest přijat od Boha za vlastního.“ „Považ,“ napomíná svatý Petr Zlatouš, „člověče, milost Boží tě tak povýšila, že jsi živ na této pozemské pouti smíš volati: Otče náš, jenž jsi na nebesích!“

Abychom poznali ještě více cenu duše, jak jest Bohu milá, abychom si ji tím více vážili, ji ctíme, pozorujeme pozorně péči, kterou jí věnuje Bůh. Již ve Starém zákoně praví žalmista Páně David: „Co je člověk, že si ho všláš, nebo smrtelník, že o něj pečuješ? Učinil's ho rovna bezmála andělu, slávu a cti jsi ho korunoval. Ustanovil's ho nad díly rukou svých, všechno jsi podřídil jeho nohám, všechno brav a hovězí skot, ano i zví-

řata polní; nebeské ptactvo a ryby mořské, cokoli prochází cestami moře. (Ž. 8, 5.) Krásně píše o duši mladík, který nastoupil jako novic jesuitů k vojsku a padl stár 19 let, jménem Josef Ekert. Píše: Mezi všemi mistrovskými díly stvoření přísluší tu na světě první místo duši. Nevyzpytatelný jsou nám její bytost i působnost, její krása i hlubokost, její lačnění i žiznění po pravdě a lásce. Ne nadarmo jmenuje se obrazem, podobnostvím Nevyzkoumatelného.

Tento obraz Boží, naše duše, jest nesmrtelná, nikdy nezhyne. Pozvedněme svého zraku, podívejme se kolem sebe: Vše, co jest ve světě, časem pomine, zhyne, a nebude více. Na nebi svítí slunce a měsíc i nešťišné hvězdy, přijde však doba, kdy jich tuto nebude. Ježíš Kristus praví: „Nebe a země pominou,“ nebude ani slunce, ani měsíce, ani hvězdiček, základy země budou otřeseny, vše co jest na světě a co se zdá, že jest vystavěno pro věčnost, padne a nebude toho více.

Jediná duše lidská nezhyne, odděli se při smrti od těla a bude živa na věky, jestiť nesmrtelná. Proto řekl Ježíš Kristus: „Nebojte se těch, kteří zabijejí tělo, duše však nemohou zabít. (Mt. 10, 28.) Jaké starosti máme o věci, které pominou, jak se přepečlivě staráme o věci pomijitelné a bohužel o duši, která jediná věčně bude živa, o ní nemáme mnoho starostí, jest mnohemu z nás lhotejná.

2. Duše naše má u Boha tak velkou cenu, že poručil nebeským mocnostem, silám, všem devíti kůrům andělským, aby vzali nás lidi pod svou zvláštní ochranu. Věříme, že každý člověk má svého anděla strážného, který se o něho stará, jej hlídá. Čteme výslovně v Písmě Starého zákona: „Neboť andělům o tobě kázal, aby tě ostrážil na všech tvých cestách.“ (Ž. 90, 11.) Nedoporučil tedy nejvyšší milosrdný Bůh duši člověka pod ochranu slabých, křehkých lidí, nýbrž pod bezprostřední ochranu nebeských duchů, jejichž nejmilejší službou jest, ucho-

vati lidské duše, tyto skvostné obrazy Boží, ve kráse, čistotě, aby se libily Bohu a dosáhly svého cíle, nebes.

Jest mylný názor mnohých našinců, jakoby měli jediné děti anděla strážného, jest všeobecné učení všech našich bohovědců, že mají ho všichni lidé bez výjimky, tedy i dospělí. Svátý Jeroným píše: „Veliká jest důstojnost duší, neboť každá má od narození ke své ochraně naznačeného anděla strážného.“ Sv. Basil praví: „Že každému věřícímu stojí po boku anděl, jako učitel a pastýř, řídě jeho život, nemůže nikdo popírat, kdo si vzpomene na slova Kristova: Vizte, abyste nižádného z těchto maličkých nepohoršili . . .“ Do veřejnosti přicházejí obyčejně jenom příklady zrovna zázračné ochrany andělů strážných u dětí, ač vyskytnou se případy i o ochraně u dospělých. Roku 1921 proběhl všemi listy tento případ:

Francouzský katol. pražský deník „Figaro“, vážený list, přinesl zprávu, která nebyla odvolána, otiskly ji tehdy všechny noviny a pochází od lidí naprosto hodnověrných. Žena Angličana Maurice Elliota byla nemocna několik měsíců a lékaři nemohli rozpoznati její nemoci, nevěděli si rady. Jejich úsudky byly naprosto proti sobě, každý z nich radil něco docela jiného. Někteří doporučili operaci, druzí ji prohlašovali za naprosto zbytečnou. Muž dámy prosil ve svém zoufalství úpěnlivě o pomoc svého anděla strážného — a byl vyslyšen. Zjevil se mu v podobě mlhavé postavy lidské, také nemocná ho viděla. Anděl řekl: Operace jest naprosto zbytečná, přinesla by nemocné smrt, paní se uzdraví bez operace. Lord věřil sice andělovi, byl však opatrný. Aby si nemohl nic vytýkat, prohlásil, aby anděl dal potvrditi svůj úsudek lékařem. Nic snadnějšího, odvětil anděl: Jděte oba do Brightonu, povedu vás! Manželé odjeli bez otálení do Brightonu a když vyšli z nádraží, ozval se hlas: Jděte do hotelu X. v ulici Y. Tam povečerte v jídelně. U vašeho štolu bude cizinec. Po jídle

odejde do kuřáckého salónu. Jděte za ním. Učinili, jak jim anděl poradil. A skutečně přišel k jejich stolu neznámý pán, po večeři šel si zakouřiti. Pan Elliot šel za ním, požádal ho o oheň. Dali se do řeči a Elliot se ptal neznámého, zda by se doporučovala operace při nemoci, která se jeví tak a tak. Neznámý řekl, že by operace byla smrti nemocného, že se vyléčí nemoc bez operace. Prohlásil, že jest lékař a ptal se Elliota, co ho přimělo, že se jej, neznámého, tážal na takovou věc. Elliot mu vyprávěl celý případ. Lékař pozorně naslouchal a řekl, že přišel do Brightonu docela náhodou, jeho stálé bydliště jest v Londýně, že měl tušení, že pomůže někomu. Dodal ještě, že se cítil jaksi unaveným a proto se zastavil v Brightonu, do knihy cizinců se zapsal neudav svého povolání, nikdo neměl v hotelu tušení že jest lékařem.

3. Zda mohl podati Bůh většího, velkolepějšího důkazu o své lásce k nám lidem, než jak čteme u sv. Pavla: „Ukázala se zajisté milost Boha, Spasitele našeho, všem lidem, učíc nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí, střizlivě a spravedlivě a pobožně byli živi na tomto světě, očekávajice blahou nadějí a slavný příchod velikého Boha a Spasitele našeho Ježíše Krista, jenž d a l s e b e s a m a z a n á s, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti a očistil si lid příjemný, jenž by byl horlitelem dobrých skutků.“ (Tit. 2, 11.) Svátý Jan Zlatoústý píše: „Kdyby byl na světě živ toliko jeden jediný člověk, nebylo by Boha nedůstojno, kdyby byl přijal lidské tělo, vzal na sebe podobu lidskou a obětoval život za tohoto člověka. Ano, kdyby to byla duše nejprostšího člověka, je přece Bohu tak drahá a milá, že by Bůh, když se ho bojí tento člověk a zachovává jeho příkázání, byl spíše zničil nebe, než aby zahynula tato duše, protože samo nebe má menší cenu, než duše lidská.“ Stvoření nebe stalo se jedním slovem všemohoucího Boha, když řekl: Budiž nebes Aby

spasí naše duše, zavítal sám jedno-rozený Syn Boží, Ježíš Kristus, na svět, žil životem chudých, za lidi snášel mnoho opovržení, ponížení, výsměchu, za ně kráčel cestou kříže po celých třiatřicet let svého pozemského života, za ně dal se bičovati, trním korunovati, nesl těžký kříž, obětoval se vše na kříži svůj život, vylil svou krev do poslední kapky.

Uchovejme si čistou svou duši, rceme se svatým Augustinem: „Od té chvíle, co jsem se dozvěděl a předsvědčil, že jest vykoupěna má duše krví Ježíše Krista, Syna Boha Otce, jsem pevně odhodlán, uchovati ji bez hříchu a nikdy ji neprodati ďáblu hříchem. Ježíš Kristus sám pronesl tato slova: „Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávatí bude a Otec můj bude ho milovati, přijdeme k němu a přibyték u něho si učiníme.“ (Jan 14, 23.) Umiňme si, že se chceme ze všech sil přičiniti, abychom zachránili svou duši, tento obraz a pcdobenství Boží. Byla vykoupěna nikoliv zlatem nebo stříbrem, nýbrž předrahou krví Pána našeho Ježíše Krista, raději chceme ztratiti vše, co jmenujeme svým, ma-

jetek, život, než uraziti Boha těžkým hříchem.

4. Ztratiti duši jest neskončeně velké neštěstí, kdo ztratil duši, ztratil vše. Duše se ztrácí hříchem. Ježíš napomíná: „Nebot co prospěje člověku, byť celý svět získal, život (věčný) však ztratil? Aneb jakou dá člověk výměnu za (věčný) život svůj?“ (Mt. 16, 26.) Jinde čteme: „V pravdě pravím vám: Každý, kdo páše hřích, jest služebníkem hříchu.“ (Jan 8, 34.) „Kdo činí hřích, jest z ďábla.“ (Jan 3, 8.) Hříšníci se častěji jmenují v Písmě „děti ďáblovy“. Hříchem ztrácí se všecken nárok na věčnost. „Odplata hříchu jest smrt časná i věčná.“ (Řím. 6, 28.)

Kdo upadl do hříchu, učiň, co učilil Naaman, velitel vojska syrského krále. Měl malomocenvství, od něhož ho uzdravil prorok Eliseus; poručil mu, aby se sedmkrát umyl v Jordánu. (Král. 5, 1 nn.) Očistíme svou duši ve svátostipokání, vyplníme rozkaz Boží: „Vystříhej se zlého a čin dobré,“ (Ž. 36, 27), čímž si uchováme duši čistou, bude odměna životem věčným. Amen.

Marie Tesařova:

V chrámu Páně.

V chrámu Páně stan je Boha,
z něhož lásku rozdává,
ó, jak tady duše mnohá
novým štěstím plesává.

Obětní tu oltář kyne,
denně Pán sem sstupuje,
k němuž lid se v lásce vine,
Bůh se nám tu sděluje.

Koho vina těžce tlačí,
útěchy tu najde zas,
Srdce Páně všem že stačí,
zve nás sladký lásky hlas.

A když v bídě své sem spěchá,
s pomocí mu Pán jde vstříc,
mnohou bolest, strast tu nechá,
štěstí zasvitne mu v líc.

V chrámu Páně předsíní nebe,
svatých v něm je sláta stráž,
Bůh tu pro nás maří sebe,
co ty v obět Bohu dáš?

Chcete pracovati pro mír Božského Srdce Páně?

(Pokračování.)

*Společnost kněží misionářů naší milé
Paní ze Sionu*

*(Congregation des Prêtres-Missionaires
de Notre Dame de Sions).*

snaží se nejdříve vzbuditi přátelské sympatie upřímných židů tím, že prokazuje jim ve všech územích bezmeznou lásku a dává jim všemožným způsobem najevo, ať jsou stížnosti proti nim jakékoliv, velký zájem a upřímnou úctu, jak ji mohou vždy ospravedlniti jen pohnutky nadpřirozené.

Na druhém místě připravuje se společnost na osobní apoštolát,* který vyžaduje zvláštní znalosti. K obrácení židů je třeba znáti jejich minulost, jejich tradice, jejich víru, jejich nynější ideje v zemích, kde jsou roztroušeni. Pro tuto rozsáhlou práci přípravy a těžkou práci obrácení je třeba množství dělníků nezištných a předem již připravených na to, že nebudou sklízeti ihned plodů své práce. Později, až se společnost rozšíří, bude mocnou oporou konvertitů, skupí je a vytvoří střediska výchovy a vytrvalosti, která budou nezbytným důsledkem apoštolátu a zároveň zajišťují jeho trvání.

Společnost kněží, která doufá, že bude moci později vykonávati mnohem více, jest zatím v čele rozsáhlého hnutí modliteb, které na všech místech zeměkoule vznášejí se k Bohu, aby svolaly milosrdenství pro jeho bývalý vyvolený národ. Vážná a četná obrácení opravňují k největším nadějím.

Noviciát a vyšší studia se konají v Lovani (Belgie), Rue des Montons 49.

*) Stanovy tohoto „Apoštolátu modliteb“ viz níže. — Jiný spolek, který řídí O. O. N. D. S., je „Arcibratrstvo křesťanských matek.“ Otec Theodora Ratisbonne chtěl, aby křesťanské matky chápaly a hledaly svou dokonalost v nezištném plnění svých povinností.

Hoši toužící státí se kněžími, zvláště kněžími N. D. S., přijímají se hlavně v „Internat St. Paul“ v Issy u Paříže. Bližší zprávy podává:

N. Louis Nicolas,*)

8, Impasse Cloquet

Issy—Les—Moulineaux (Seine).

Školní rok začíná 1. října. — Za byt, pečlivě upravenou stravu, prání prádla a šatů platí se měsíčně 250 franků, t. j. asi 320 Kč. Jiné výlohy platí se zvláště. — Tyto podmínky mohou býti zmírněny v jednotlivých případech. Chovanci mají si přinésti výbavu, prádlo, šatstvo, obuv atd. Jinoši od 16 do 30 roků, toužící státí se bratry laiky N. D. S., hlásí se u Très Réverend Supérieur Général des Prêtres Misionaires de N. D. S. 68, Rue Notre Dame des Champs,

Paris VIe.

Dopsati lze francouzsky, anglicky, italsky, německy, polsky. Kandidáti naučili by se v Paříži francouzsky a přišli by pak do noviciátu v Lovani (Louvain) v Belgii . . .

Otcové N. D. S. mají dva domy ve Francii a po jednom v Belgii, Palestině, Anglii, Brasílii a Tunisu.

Kéž by se přihlásilo mnoho hodných českých hochů, jinochů a dívek, aby obě kongregace N. D. S. mohly později působiti i v naší vlasti, kde je tolik židů!

Kardinál Barnabo, prefekt svaté Kongregace de propaganda fide, prohlásil otcí Theodorovi: „Dílo Sionské je především dílem P. Marie, kteréž má býti doplněno posláním důstojných otců Ratisbannoných a musí si zachovati ráz jemu zvláštní.

*) N. Nicolas je knězem N. D. S.

— Kristus učinil si osobní úlohou vésti židy k pravdě. Misionáři kážou však evangelium ve všech zemích, všem národům. Svému národu přinesl evangelium Spasitel sám; jeho obrácení je vybraný úřad, kterýž zůstává vyhrazen Vám (t. j. kongregaci N. D. S.) N. D. S. ujímá se však i evangeliků, rozkolníků a j. bludařů, mohamedánů atd. Jedná se prý i o stavbu mešity ve Velké Praze. Jistě těchto kongregací N. D. S. zde potřebujeme!

Co tedy učiníme, a bychom pomáhali plnit přání nejvyššího Srdce Kristova, aby se židé, které dychtivě očekává, navrátili?

1. Doporučujeme získávat členy a kněžský dorost kongregací N. D. S.

2. Modleme se za návrat vyvolaného národa a šíře „Bratrstvo za návrat Israele.“

Tim velkou radost a útěchu způsobíme Božskému Srdci a získáme si nejen v plné míře požehnání, které slíbilo svým ctitelům (neboť převelké milosti slíbilo zvláště těm, kdož také šíří pobožnost k jeho nejsvětějšímu Srdci), ale vykonáváme neobyčejné dobro také ve prospěch celého lidského pokolení, neboť svatý Pavel píše (Řím 11, 12): „Byl-li však pád jejich (t. j. židů) bohatství pro pohany, čím spíše plnost jejich,“ a (Řím 11, 15): „Neboť jestli zavržení jejich (t. j. židů) jest smířením světa, čím bude jejich přijetí, leč životem z mrtvých.“

Dr. Sýkora (Nový zákon) k tomu poznamenává: Obrácení židů přinese pohanům, lidstvu velký prospěch. Neboť byl-li pád, t. j. nevěra židů, pro svět bohatstvím, čili příležitostí k tomu, aby pohané přijmouce víru v Krista stali se účastní bohatství božských milostí, a bylo-li zmenšení, t. j. malý počet těchto židů, kteří přijali křesťanství, bohatstvím čili příležitostí, aby se pohané stali účastní hojnou měrou statků messiánských, čím větší prospěch vzejde z toho lidstvu, až se obrátí plnost, t. j. celý národ israel-

ský, byť ne ve všech jednotlivcích, přece ve svém celku!

Životem z mrtvých, t. j. přísloví a znamená něco neobyčejně prospěšného. (Poznámka pisatele).

Arcibratrstvo modlitby na obrácení Israele.

1. Někdejší velikost Israele va:

„Nebo jsi nám zasvěcený Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin, Bůh tvůj, ze všech národů, kteří jsou na zemi, bys byl zvláštním způsobem národem jeho! (Dent. T. v 6.)

2. Pád Israele: „Slyšte nebesa, pozoruj země, neb Hospodin mluví: „Syny jsem si vychoval, vyvířil, oni však pohrdli mnou.“

(Isaiáš 1. v. 2.)

3. Návrat Israele: „A vyleji nad dům Davidův a na obyvatelstvo jerusalemské ducha milosti a modliteb, i patřiti budou na mne, kterého zbadali a kvíliti budou nad ním, jako se kvílívá nad jedináčkem a žalostit budou nad ním, jako se žalostívá nad úmrtím prvorozence.“

(Isaiáš 12. v. 10.)

*

Stanovy arcibratrstva za obrácení Israele.

Svatý Otec Pius X. dekretem ze dne 24. srpna 1909 zřídil „Arcibratrstvo modlitby za obrácení Israele“. Stanovy arcibratrstva byly revidovány a schváleny sv. kongregací v Římě dne 21. ledna 1927.

§ 1. Účelem tohoto sdružení je modlitba za obrácení Israele, aby zbytky tohoto národa byly osviceny světlem pravdy, kteréž je Kristus, náš Spasitel, a aby došly katolické víry.

§ 2. Sídlo arcibratrstva je basilika „Ecce homo“ v Jerusalemě.

§ 3. Přijat může býti každý katolík. Stačí dáti zapsati své jméno a přijmení do seznamu některého bratrstva kanonicky připojeného arcibratrstva.

§ 4. Členové bratrstva modlí se denně tuto modlitbu:

Bože dobroty, Otče milosrdenství, prosíme snažně, abys pro neposkvrněné Srdce P. Marie a na přímělu patriarchy a sv. apoštolů milostivě shlédl na zbytky domu israelského, aby došly poznání jediného Spasitele našeho Ježíše Krista a staly se účastnými drahocenných milostí spasení. Amen. „Otče, odpusť jim, neboť nevědí co činí!“

Benignissime Deus, Pater misericordiae, Te per Mariae Cor immaculatum, Patriarchis sanctisque Apostolis intercedentibus supplices obsecramus, reliquias domus Israel propitius respice, ut Jesum Christum unicum Salvatore nostrum, tandem agnoscant et preciosa redemptionis ejus munera participent. Amen.

Pater dimitte illis, non enim sciunt, quid faciunt.

Věřící, kteří se zavazují, obětovati jednou měsíčně sv. přijímání za obrácení Israele a kněží, kteří aspoň jednou do roka přinásejí nejsv. oběť mše sv. na tento úmysl, mají taktéž poslat na všech odpustcích. Velmi se doporučuje obcovati měsíčně mši bratrstva. Komu to není možno, nechť v duchu se spojí s členy, kteří skutečně té mši obcují.

Členům se proto radí, aby se při každé mši, již obcují, po pozdvihování třikrát modlili modlitbu Božského Spasitele na kříži:

„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“

§ 5. V ústředí bratrstva přináší se jednou měsíčně nejsv. oběť mše na obrácení Israele, a to v tyto dny:

25. ledna	slavnost obrácení sv. Pavla,
24. února	„ sv. apošt. Matyáše,
25. března	„ zvěstování P. M.,
25. dubna	„ sv. evang. Marka,
24. května	„ P. M. pomoc křesť.,
24. června	„ sv. Jana Křtitele,
22. července	„ sv. Marii Magdaleny,
24. srpna	„ sv. apošt. Bartolom.

29. září	slavnost sv. Michala archan.
24. října	„ sv. Rafaela,
27. listopadu	„ zázrač. medailonku.,
26. prosince	„ sv. Štěpána prvom.,

Místnímu řediteli bratrstva je však dána volnost, aby ustanovil den jiný, n. p. první pátek měsíce.

§ 6. Nejsou předepsány ani příspěvky ani zápisné; nicméně se s díky přijímají příspěvky a zbožné dary sloužící ke hrazení různých výloh bratrstva.

Plnomocné odpustky pro členy arcibratrstva.

1. Jednou za měsíc za obvyklých podmínek když jsou přítomni mši sv. za Israele. (3. II. 1926.)

2. Kněží, kdykoliv slouží mši sv. za obrácení Israele. (3. III. 1926.)

3. V první pátek každého měsíce, když mají při mši sv. a sv. přijímání úmysl, aby Boha prosili za obrácení Israele, aniž bylo by třeba zvláštní formule. (22. III. 1906.)

4. Na Zelený čtvrtek pro ty, kteří po sv. zpovědi a sv. přijímání konají modlitbu, již se sv. církev na Veliký Pátek modlí za židy, neb jednou Otče náš, Zdrávas a Sláva Otci. (22. III. 1906.)

5. Jednou měsíčně ti, kteří se denně modlí spolkovou modlitbu „Bože dobroty“. (28. V. 1907.)

Neplnomocné odpustky:

300 dní odpustků za modlitbu „Bože dobroty“. (28. V. 1907.)

100 dní pokaždé, když zbožně se modlí modlitbu ukřižovaného Spasitele:

„Pater dimitte illis non enim sciunt quid faciunt.“

„Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí!“ (28. V. 1907.)

Aby se též u nás mohlo založiti bratrstvo, je nutno, aby se nejdříve aspoň 9 neb 10 osob připojilo k již stávajícímu bratrstvu.

Bolestná Panna Maria
(z pašiových her v H. Amergavě.)

Kdo by se chtěl dát zapsati, může se prozatím hlásiti u dp. dr. Josefa Berana v Praze-Dejvicích, arcibiskupský seminář.

Ke členům arcibratrstva patří: Svatý Otec Pius XI.

Kardinál Van Rossum, kardinál Du-

bois, kard. Maurin, arcibiskup lyonský, kard. Bourilo, arcibiskup westminsterský, O Connell, arcibiskup bostonský, a m. j. knížat církevních a kněží.

Kéž hlásí se za členy též mnoho našich biskupů a kněží a laiků!

Štěp. Goldschmid.

A. M. Kadlčáková:

Kam jíti?

Kam jíti, když vše mne opustilo,
co drahé bylo srdci tak,
kam obrátit mám se v světa viru,
když slzou vřelou tmí se zrak?

Vše zklamalo mne ve světě tomto
a rozbodalo duši mou,
nic nezůstalo mi ku potěše,
jen boly srdce moje rvou.

Vše uprchlo, co mne blaživalo,
a ukrylo se v tmavý krb,
má duše s bolem v ty časy hledí
a želí zaslých štěstí dob.

Leč nezoufám, vždyť Bůh mi zůstal
a jeho čisté lásky chrám,
tam k Němu duše v pokoře spěchá,
tam zrak svůj denně pozvedám.

A Bůh, ten slyší hlas mé prosby
a v srdce vkládá mír a klid,
když vše mne v světě opustilo,
jdu k němu zas se pomodlit.

Pán s vámi!

Napsal farář M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování.)

Hlava XII.

Bůh s umírajícími.

Naše století je století negace. Popírají se pravdy jasné jako slunce, popírá se krása ctnosti a ošklivost hříchu. Paříž vplní rouhače, které by i Sodoma byla vypudila. Popírají duchovost, svobodu, nesmrtnost duše. Člověk, který tak smýšlí, je tvor podobný zvířeti, jež přezývá seno, je stroj, jenž se opotřebuje, nežli bude

rozbit navždy. Jsouce rozumem poškozeni v noc, srdcem v bahně, jsou lékaři, advokáti, hvězdáři, kteří neumějí čísti ve hvězdách slávu Boží. Jdou-li hodinky, dokazuje to v jejich očích, že je někdo udělal, cesty a dráhy hvězd jim však nedokazují ničeho. Jsouce hrdí na svou hloupou, krajně ponižující nevěru, volají: Nač doufat v nebe, nač se bát pekla? Proč nám papež, biskupové a kněží ještě opakuji své: Dominus vobiscum?

Vždyť Boha není! Ano, naše století je velikým stoletím negace. A přece nepopřelo smrti, nemohlo popřít, že lidstvo kráčí ke smrti. Na dráze slyšeti často volání: deset, dvacet minut zastávka. Ale na dráze vedoucí k smrti, k soudu, k věčnosti není zastávka možná. Člověk spěje dále ve dne, v noci, v nehodách i ve štěstí, dále, vždy dále i v kostele, ve zpovědnici, u stolu Páně, vždy dále i v kavárně, při tanci, v divadle. Země má jenom živé, kteří jdou životem, a mrtvé, kteří již nejdou. Bojíme se před šedinami, pomyslíme-li na svou hlavu, před vrásky, díváme-li se na svůj obličej, a myslíme-li na krev, hrozíme se stařecké ztrnulosti. Chtěli by se zastaviti ve 30., ve 40., v 50. roce života, ale velitelský hlas volá na velké naše pány a vznešené dámy: jen jděte dále, jděte jako vaše služebnictvo, jako i chudáci, kráčejte ke stáří, k poslednímu boji, k okamžiku, kdy bude nutno rozloučiti se se vším, co tu milujete. Prachu uspořádaný, prachu živoucí, běž se ke hřbitovu, kde mrtvý prach se rozpadává! Po kratším či delším putování každý se zastaví, aby umřel. Smrt nezničuje, ona rozděluje. Tělo od duše oddělené stává se předmětem hrůzy, s nímž se spěchá, aby bylo uloženo do hrobu, na který se nechodivá dlouho modlit a plakat. Duše, která od země ničeho nepřijala, nevrací ji také ničeho. Jako bytost duchová, rozumná, obraz Bytosti Nejvyšší, bude jako ona žiti věčně.

Pohřbivše svého drahého Abela, nepohřbili Adam a Eva jeho duše, to dobře věděli. Jako jim, tak dodávala víra v nesmrtnost duše síly a odvahy i patriarchům, prorokům, mučedníkům, všem přátelům Božím. Job řekl: Bojování jest život člověka. (Job, 7, 1.) Proto duše, která myslí na svou důstojnost, na své věčné trvání, bude vždy silná a jako jistá svým vítězstvím. Chce se snad tělo vzepřít? Duše věrou osvěcená zkrátí je tvrdě po příkladu sv. Pavla. Řekne si: pokora je cesta ke slávě, nechci

padnouti jako Lucifer. Odpoví rozkoší: podlehnou-li tvým ohavnostem, které trvají jen okamžik, byl by mi trestem ohnivý hrob trvajících věčnost. Ty tělo mé, mně je uloženo postarat se o tvé štěstí, i budeš mi kdysi žehnati za mou přísnost, já pak tobě za tvou poslušnost. Po vzkříšení, které bude slavné pro nás oba, budeme se spolu radovati ve věčné vlasti svého štěstí.

S těmito city víry a naděje jest loučení umírajících a těch, kteří je oplakávají, mnohem méně truchlivé. Tak nazývá sv. Pavel smrt ziskem (Filip. 1, 21.), protože nám dává v držení Boha a jeho nebe. Svatá Teresie toužila po smrti vším úsilím. — Soudcové, volala mladá jedna mučednice, — vezměte si můj život, ale nechte mi mou víru, mého Boha — Nějakou chvilku před posledním vydechnutím utíralo čtrnáctileté dítě slzy matčiny se slovy: — Nač tolik pláče? Já jdu do nebe, a budu se modlit za tebe, za otce, za bratry a sestry . . . Oh, jak ukrutní jsou, kdož ubíjejí svými slovy a příklady křesťanskou naději i v domě, kde je umírající dítě, mladá manželka, mladá matka! Jde-li o lékaře, tu se praví: ano, ať přijde, ale kněz — ne! Tak vděčí tomuto bezbožnému učení lidská společnost nechutnou podívanou na tak zvané civilní pohřby, které by slušelo spíše nazvati zakopáváním zvířat. Smrt, která zabije nevěře, ubíjí zároveň i jeho víru v nic. Po jeho posledním vydechnutí je tu hned Bůh, jeho soudy, věčnost. Jak jsme se klamali! volají tu nevěrci; pravda byla přece v evangeliu, v církvi katolické. Pravdu měli naši služební a ti, které jsme zvali „menším lidem“. Jistě však nebyla v ohavných knihách, jimiž svého ducha, své srdce živili a napájeli. A teď budou po miliony a miliardy věků volati jako zavržený bohatec: *Crucior in hac flamma* — mučím se v tomto plameni! (Luk. 16, 24.)

Cestou k peklu, která je velikým divadlem Boží spravedlnosti, těší se bezbožníci někdy na světě jakémusi

šťěstí, kterým se slabé duše pohoršují. Takové lidi vidati spíše na slavnostech světa než na slavnostech církve, slyšet je, ani křiči: „Kněžstvo, klerikalismus, toť nepřítel!“ Potom jsou z nich poslanci, senátoři, ministři; domáhali by se bezmála poct božských. Ale jen strpení! Brzy se přesvědčí, že jsou jenom smrtelníky. Jejich bolesti, výčitky, zoufalství — jaké to mohutné výjevy! Bezbožný Antioch podobá se již za živa mrtvole vydané na pospas červům a hnilobě. — Zraněný Julian odpadlík vrhá na bojišti hrst své krve k nebi se vzteklym výkřikem: Zvítězil jsi, Galilejský! — Ó nebe, jak jsi krásné, ale já tě nikdy neuvidím! volá Luther umíraje v zoufalství. — Odporný rouhač svaté panny Orleanské mohl říci o slavnosti k jeho poctě v Paříži pořádané, pýchou jsa opojen a neméně nadšen hrdostí svých nesmyslných obdivovatelů: — Pařížané, vy chcete, abych umřel rozkoší? . . . Jen počkejte — tu je rub té mince:

Smrt Voltaireova.

Tento veliký rouhač, veliký svobodář a zhýralec, tento tvor, jenž se drze opovážoval mluvit o Pánu našem Ježíši Kristu jako o člověku bezectném, Voltaire třásl se před smrtí víc než všichni zločinci před guillotinou. Jsa trýzněn výčitkami při vzpomínce na všechny své svatokrádeže a všecko své rouhání, žádá si kněze. Kněz se dostavil, ale té Boží spravedlnosti! Vejíti bylo mu zabráněno žáky toho velikého mistra výstřednosti ducha i srdce. Tronchin, protestant, jeho lékař vypravuje: Představte si nejohroznější stupeň vzteku a zuřivosti, a máte jen slabý obraz šílenství a zuření Voltaireova v posledních jeho chvílích. Bylo si přáti, aby se tam byli octli všichni nevěrci z Paříže. Jaké krásné divadlo bylo by se jim naskytlo! Kdyby okolnosti smrti Voltaireovy byly dobře známy a kdyby

se o nich také dobře uvažovalo, jeho knihy měly by jistě málo čtenářů; lidé by již neobdivovali smutné té postavy s ďábelským úšklebkem. Voltaire se chvěl jako Antioch, strachoval se smrti, ale neměl pravě lítosti nad svými zločiny a nad zlem, které ve společnosti způsobil. Člověk nemusí býti ani tak bezbožným jako „patriarcha ferneyský“ — jak se Voltaire nazývá, a přece si může uchystati na konec svého života kruté výčitky. Sekretář Františka I. pravil na loži smrtelném ke svému okolí: Dal jsem popsatí téměř čtyři tisíce rysů papíru pro Jeho Veličenstvo, krále francouzského, ale nejsem si jist, zda jsem věnoval půlhodinku službě Boží, který mne nyní volá. Jak nesmírná byla moje pošetilost!

Smrt zavržence.

Jeden muž chlubil se po celý svůj život, že nic nevěří. Když se blížila jeho poslední hodinka, ptal se několikrát své rodiny s pláčem: kolik je hodin? — Deset, zněla odpověď. Za hodinu táž otázka i odpověď na ni. A po třetí opěť: Kolik je? — Půlnoc. — Nuže, vykřikl hlasem, při němž všechny okolostojící obešel mráz, — nuže, toť hodina, toť chvíle, kdy počíná má nešťastná věčnost. A pověděv ta slova, obrátil se a vydechl naposled . . . Ach, jak pravdivá jsou slova Písma: *Mors peccatorum pessimis* — smrt hříšníků je nejhorší!

Jak truchlivá je tato podívaná, ještě daleko truchlivější jest, když se udá v rodině opravdu křesťanské, a to u umírajícího dítěte, které přes prosby a slzy odmítá kněze, zpověď, odpuštění Boží a svátosti umírajících. Jeho mrtvé tělo ještě tam leží, ale kde jest jeho duše? Jaký to žal pro zbožné rodiče!

Pohledme nyní na smrt těch, kteří v Pánu umírají. (P. d.)

Za Božským Spasitelem do Afriky.

(Pokračování.)

V Karthagu, 11. května 1930.

„Adoramus in aeternum
Sanctissimum Sacramentum!“

Dnešní den, neděle 11. května, byl vřeholem všech zdejších slavností eucharistických. Kdybych měl výmluvnost svatého apoštola Pavla, a kdybych měl peró evangelisty sv. Jana, nedovedl bych těmito řádky ani přibližně vylíčit všechny ty vzácné dojmy dnešního dne!

Začnu tedy po způsobu filmu: Časné ráno o půl 5. hod. mše svaté na lodi, která je nám již takřka druhým výborným domovem, i když odezíráme od úzkých kajut pro čtyři osoby.

Vyzbrojeni proviantem až do večera, odebrali jsme se elektrikou do Karthagu. Tam nad zříceninami kdysi nádherné basiliky velkého biskupa karthaginského, sv. Cypriana, rozložili jsme svoje stany: buď na skládacích sedátkách (za 8 franků) nebo stoje, právě naproti oltáři, kde celebroval J. Em. kardinál-legát A. H. Lépiciér.

Jest velmi těžko představit si tu úchvatnou scenerii v basilice svatého Cypriana, ovšem jen ve zříceninách, z nichž jest aspoň zachováno hodně lodních sloupů.

Slunce, věru vskutku africké, zářilo z přesycené své životní energie. Nebeská obloha, tak čistě-azurová, kleula se nad místy tak vzácnými z prvních křesťanských století, — kolkolem tisíce lidí tvořily romantický, nádherný rámec nevyrovnatelné krásy na břehu mořském, kde kdysi svatý Augustin' působil.

V duchu mihají se všechny ty historické postavy až po zničení Karthaginy . . .

Století velká uplynula od té doby — a nyní po tolika stoletích Ježíš Kristus se svoji církví slaví zde velký triumf.

Kdyby sv. Augustin' byl mezi námi, zajisté měl by kázání o Eucharistii, již bylo zde tolik holdováno!

Po pontifikálce jsme šli na oběd na území býv. basiliky Majorum, kde jsou pochovány svatě mučednice Perpetua a Felicitas. Ovšem, že jsou tam jen zříceniny, ale nynější arcibiskup Msgr. Lemaître dal konfesi nad hroby sv. Perpetuy a Felicity obnoviti. Byli jsme tam i fotografování, načež duchovní vůdce Msgr. dr. Kolísek vysvětlil historický původ těchto posvátných míst.

Poté jsme šli do rozvalin basiliky sv. Cypriana, kde měl duch. vůdce krátkou, ale významnou promluvu jak historickou, tak i výklad dnešního sv. evangelia. Odtud jsme šli do kláštera sester František — sv. Moniky, kdež Monika před odjezdem Augustinovým celou noc probděla v pláči, když Augustin z Karthagu odjížděl do Říma. V zahradě je tam též pěkná jeskyňka lurdská, kde jsme zapěli verš lurdské písně.

Pak jsme se odebrali za afrického vedra na průvod eucharistický k basilice primatiální čili arcibiskupské, jen kněží. Ostatní šli jako delegace, tedy na čestném místě do průvodu. Nemohu jej zde líčiti, ale dlužno mi poznamenati, že takového průvodu jsem ještě nikdy neviděl! Krátce řečeno: africký, s celou scenerií osobní i přírodní. Všech kněží bylo přes 4000, všech účastníků na 60.000, což pro Afriku značí velmi mnoho!

Co všichni hlavně obdivovali, nejen katolíci, ale jistě i Arabové, Mohamedáni, Kabylové, nevěrci atd., byla ona solidarita církve katolické z celého světa! Ano, byla to velkolepá manifestace víry katolické, již dosud Tunisko (pod protektorem francouzským od r. 1830) nezažilo, neviděl!

Byl to nedostihný triumf Krále Eucharistického!

Celý průvod od basiliky přes amfiteátr a zpět trval přes dvě hodiny. Po něm udělil kardinál-legát s balkonu basiliky svátostné požehnání. Čekali

jsme, že už bude konec, ale p. kardinál-
legát vyšel ještě na balkon, odkudž
k oněm velkým tisícům pravil, že
nelze od Ježíše oddělit Jeho pře-
svatou Matku P. Marii, a proto že
máme zapětí k Její cti a chvále „Ave,
Maris stella“, „Zdrávas, hvězdo moř-
ská“, a sám vždy verše zanotil a
spoluzpíval. Ach, to bylo tak dojemné,
něžné! . . . Poté udělil všem apoštol-
ské požehnání.

Za nadšeného zpěvu hymny eucha-
ristické, karthaginské, rozcházel se
tisícové zástupy, plny nadšení a uspokoi-
jení nad tak nádherným holdem Ježíši
Králi v Bílé Hostii . . .

Účastníci rozjížděli se pak do Tunisu
na lodi, do hotelů a do svých domovů
z blízka i z dále sem zavítavši . . .

Byl bych vám přál vidět onu
ohromnou směs lidí ze všech dílů
světových. Ze Sydney z Austrálie je
tu 80letý biskup, který se nelcekal
velkých obtíží cestovních . . . Roku
1926 byl též v Chicagu!

Dnes v pondělí 12. května odjíždíme
po poledni z Tunisu do Palerma,
odkudž do Neapole, odtud přes Řím
do vlasti.

Jste asi zvědaví, jak jsme snesli
to africké vedro? Odpovídám: Velmi
dobře, neboť jsme ho ani mnoho ne-
zakusili! Zvláště noci jsou zde chladné.
Celkový rozdíl je ovšem za dne veliký,
ale vědra teprve zde nastanou a po-
trvají do října! Právě nyní zde začí-
nají žně.

Tak s Bohem, Karthago! Stalo se
nám všem jistě nezapomenutelným!

Na moři, 12. května 1930.

Tož jsme opět na moři — po-
hnutém . . .

Z Tunisu odjeli jsme o 1 hod. od-
poledne. Zapěli jsme na poděkování
Pánu Bohu „Bože, chválíme Tebe!“ . . .
Opouštějice Karthago, basiliku, v bliz-
kosti zpívali jsme „Tisíckrát pozdra-
vujeme Tebe“, jelikož sama basilika
jest zasvěcena Panně Marii a poněvadž
nelze dle lurského hesla „Per Mariam
ad Jesum“ opominouti při oslavách

Páně jeho Božskou Matku Pannu
Marii.

Ještě dlouho dávali jsme se na bílou
basiliku, Karthago, město tolika mu-
čedníků a mučednic, město Augusti-
novo. Celé okolí tuniské, hlavně na
vrcholku nad Karthagem, město Sidi
Bon Said, běhalo se v zářném slunci
africkém.

Odpoledne bylo moře dosti pohnuté.
Naši kongresisté měli z toho velikou
radost, která se však proměnila v žá-
lost . . . mořskou nemocí, takže k ve-
čeři jsme byli jen tři v naší jídelně,
v jiné pak též poskrovnu, z našich
dám jen jedinká!

13. května, v úterý. Celou noc
bylo moře pohnuté. Jen několik stat-
ných jedinců zůstalo ušetřeno oné
protivy — mořské nemoci.

Blížíme se o 9. hod. k Palermu.

Po přistání naší lodi v přístavu
spěchali všichni zkusit svoji chůzi na
suché zemi, neboť po noci rozbouře-
ného moře mohla býti všelijaká. Ale
šlo to dobře.

Po prohlídce ještě některých zna-
menitostí palermských vrátili jsme se
na loď, která o 1 hod. odrazila od
břehu.

Moře bylo opět pohnuté, takže i naši
„udatní“ nebyli ušetřeni tributu moří.
Jen několika z nás se to netklo. Noc
byla již klidnější.

Dnes ve středu 14. května časné
ráno, právě za plavby kol ostrova
Capri měli jsme svoje poslední mše
sv. na lodi: Prvou p. superior Karel
Kolísek, druhou p. opat dr. Za-
vorala, třetí Msgr. Melka.

Po ní naslalo všeobecné vynášení
všech „svršků“ cestovních z kajuty
a vůbec přípravy k opuštění lodi, což
se stalo kol 8. hod. ranní. Před tím
jsme zapěli „Bože, chválíme Tebe“.

Ubytování v Neapoli šlo hladce.
Po něm byly ještě dvě mše sv. v pro-
slulém domě, kathedrále sv. Januaria,
které měl p. kanovník dr. Op a t r n ý
a druhou duch. vůdce dr. Alois Ko-
lísek.

Odpoledne byla prohlídka Pompejíatd. Jsme všichni bohudíky zdraví.

Myslím, že ve vlasti mrzde, když zde dnes není o neapolském horku ani potuchy.

*Neapol, Řím, Florencie, Benátky,
Praha, Brno.*

Ve čtvrtek 15. května ráno opustili jsme Neapol. Bylo pod mrakem. Cesta do Říma uběhla rychle. V Římě jsme byli o čtvrt na 11. hod. dopol. Na nádraží uvítali nás p. prelát dr. Roveda, rektor „Nepomucena“, s p. vicerektorem Msgrm dr. Černým, p. prelát dr. Picha z Prahy, paní a pan vyslanec dr. Radimský a p. leg. rada dr. Nepustil.

Hned po příjezdu odebrali jsme se do basiliky Maria Maggiore, kde měl poutní mši sv. Msgr. dr. Al. Kolísek a mimo to Msgr. Melka a superior Karel Kolísek.

Poté měl kratší promluvu Msgr. Kolísek, po níž jsme zazpívali „Tisíckrát pozdravujeme Tebe“. Pak uctili jsme jesličky Ježíškovy, zapěvše zde „Narodil se Kristus Pán“.

U krásné sochy Panny Marie jako Královny míru pomodlili jsme se za dar míru a jednoty slovanské a hlavně mezi námi samými! Za opětovného zpěvu „Tisíckrát pozdravujeme Tebe“ opustili jsme tuto největší marianskou svatyni římskou a šli kousek dále do kostela dpp. Otců Redemptoristů, kde jsme vykonali krátkou pobožnost. Přišel nás uvítat vdp. konsultor P. Hudeček, S. SS. R., zde dleci. V tomto chrámu chová se onen zázračný obraz Panny Marie Ustavičné pomoci. Oltář i kostel celý jest překrásný. Za zpěvu „Tisíckrát...“ opouštěli jsme tuto milou svatyni, bychom dále navštívili památný chrám v českém hospici na, nedaleko nádraží, kde jsme měli oběd.

Pan opat dr. Zavoral byl mezitím s menší skupinkou u cti. sester Františkánek v českém hospici na Via delle Mantellate č. 22. Tohoto pak na nádraží doprovodily ctihodné sestry a dcerašky p. vyslance dr. Radimského s růžovými kyticemi.

Na rozloučenou na nádraží přišel opět p. prelát dr. Picha a p. vice-rektor dr. Černý.

O 3. hod. odpol. opustili jsme Řím. Jeli jsme do Florencie, kam jsme dospěli o $\frac{3}{4}$ 9 hod. večer. Ubytování jsme byli nedaleko nádraží v hotelu Majestic a 3. třída v hotelu Bonciani.

V pátek 16. května svátek sv. Jana Nepomuckého. Oslavili jsme jej v kathedrále florentinské. Mši svatou měl p. kanovník dr. Opatrný. Po ní měl dojemnou promluvu Msgr. Kolísek. A na konci zapěl jsme „Svatý Václave“, 3 sloky (se sv. Janem Nep.), pak obě naše národní hymny a hymnu papežskou, kteroužto pobožností jsme ukončili naše poutní pobožnosti.

Po prohlídce města a po obědě v hotelu spěchali jsme na nádraží k odjezdu do Benátek.

Při obědě poděkoval vřele p. opat dr. Zavoral duchovním i technickým vůdcům Lurdského spolku a referentům karthaginským. Pan kanovník dr. Opatrný poděkoval pak p. opatu dru Zavoralovi.

V Bologni jsme měli jen krátkou zastávku, takže jsme ani nebyli ve městě. Přijíždějící k Padově, mohli jsme pozorovati dvě nádherné duhy. Pršelo, vůbec jsme viděli zde velmi polehlá obilí od přechozích lijáků. Za Padovou byla bouře.

Do Benátek jsme přijeli o $\frac{3}{4}$ 7. hod. večer. Ubytovali jsme se v hotelu Terminus a v jiných dvou blízko nádraží. Po večeři byla projížďka k sv. Marku.

V sobotu, 17. května časně ráno jsme vstávali. Po snídani byl odchod na nádraží. Odjeli jsme před 7. hod. ranní. Den byl nádherný, nikoliv však parný. A jak by také, když záhy jsme uzzeli — zasněžené vrcholky alpských velikánů. Naše jízda z Udine do Trbiže byla vskutku skvostná! V Trbiži jsme měli oběd na nádraží. Po 1 hod. odpol. jsme v jízde pokračovali do Běláku, kde se od nás oddělili spolukongresisté, jedoucí na Vídeň, Břeclav, Brno neb Přerov

a Olomouc. My, skupina do Prahy, jeli jsme z Běláku turskou drahou. Nelze mi perem vypsat, jak nádherné, úchvatné scenerie velehorské upoutaly zde naši mysl. Nevycházeli jsme z údivu, ba radostného úžasu nad tolika krásami přírodními. Jak krásným musí býti teprve Stvořitel všech těch nádherných skvostů přírodních a jak budou blažení v nebi Boha chváliti, když zde na této zemi, nepatrném zrnku ve vesmíru, se podivujeme všem těm krásám přírody Boží!

Má svoji zřhavou krásu Orient, kochalif jsme se nedostižnými pohledy s výšin karthaginských, máť svoji jedinečnou krásu nekonečné moře i při bouři (ovšem, moře nemůže za slabost lidských žaludků!) a mají jedinečnou krásu velehory, zvláště nyní v květnu! Proto u vytržení myslí jest nám zvolati se žalmistou Páně: „Nebesa i země vypravují slávu Tvoji, ó Bože!“ A děkujeme Bohu za to a voláme se

svatým Augustínem: „Stvořil jsi nás pro Sebe, a nepokojno je srdce lidské, dokud nespočine v Tobě!“

Jestliže v Africe začínaly již žně a u Neapole vybírali rané zemědky, zde teprve stromy kvetou. O 7. hodině měli jsme na nádraží v Solnohradu večeri. V noci všichni odpočívali po únavě nemalé.

V neděli 18. května hned časné ráno byli jsme již na nohou.

Blížice se ku Praze, zazpívali jsme ve 3. tř. a duchovní vůdci s vroucností srdce „Bože, chválíme Tebe!“ a „Svatý Václave“ a naše národní hymny.

Nastalo definitivní rozloučení! Praha! Na nádraží přišel uvítat kongresisty prof. Trnka, jednatel Lurdského spolku, který byl pořadatelem této výpravy. Bratr Alois a já jeli jsme do konventu Maltézského, kde jsme byli ubytováni. Hned jsme sloužili mši sv. Večerním rychlíkem přijeli jsme do Brna. (P. d.)

F. V.

Nejčistší Panně.

Nejčistší Panna, jak Boží manna
dar skvělý Hospodina,
světu jej dává, mu požehnává,
pak dá mu svého Syna.

Denťe krásná, že svět až žasna
na krásu její patří,
anděl se kloní, s retů mu zvoní
pozdrav, jenž světy sbratří.

Úbělem září čistota v tváři,
láska ji vroubí nachem,
sám Bůh ji šlechtí, najde tu štěstí,
kdo hyne hrůzy strachem.

Nejčistší Panna Boží jest schrána,
již krásli ctnosti zlato,
v svaté té hrudi touha se budi
vzdát díky Bohu za to.

S retů ji řine zpěv, který splyne
pak v Magnificat krásný,
nejčistší Panna v nebe jest brána,
stan Boží ctností jasný.

Na hřbitově.

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Část další.)

„Pokrok, jaký poznáte z Helenčina listu,“ píše koncem téhož roku, „jest tím skutečnější, že není k ničemu vybízena . . . Nezáleží mi na tom, jakou dnes se ukazuje, ale jak v budoucnosti bude jednat, aby, co dnes mohu připravit, mohlo se později svobodně a mohutně rozvíjet. Často se zapomíná, že vychování jest pouze prostředkem a ne cílem, že neběží tu o bezprostřední vliv a zdar, ale jak zabezpečit úspěch pro dobu, kdy ustane tento vliv. Dojista nikomu tak jako mně nezaleží, by byla soucitná a laskavá, ale v této příčině vyhýbám se všelikému napominání a příkazu; netěším ani z jejich velkodušných tužeb, jsou-li jenom nejasné a nestálé. Ji musí postačiti cíle, které u mne poznala. Tím způsobem mohu lépe sledovati její pokrok a těšiti se mu. Onehdy přišla ke mně s tvářící zářící radostí a prosila úsilně, bych dovolila jí platiti polovinu stravného za chudé děvčátko, umístěné v jisté pracovně. Ptala jsem se jí, zda rozvážila dobře celou věc? Když mne o tom ujistila, řekla jsem jí, že tento dobrý skutek bude mne dvojnásobně těšit, bude-li ona ho se mnou sdílet. Dnes již není ani řeči o obtížích, které nejednou se vyskytly před půl rokem. Z jemného a správného úsudku Helenčina poznávám, že jedinou skutečnou převahou jest převaha rozumu, které autorita nikdy nemá postrádat . . .“

Helenka Nesselrodová zůstala u své pěstounky téměř až do svého sňatku s hrabětem Krepovičem. Své adoptivní matce zachovala vždy upřímnou dětinou lásku.

V těchto letech stihla hraběnku Svěčinovou velká ztráta. Vévodkyně Durasová stížená byla částečným ochrnutím a oslepnutím. „Dojímá mne,“ píše paní Nesselrodová, „s jakou

zbožnou odevzdaností přijímá utrpení i hrozící nebezpečí. Ví, že není naděje na uzdravení, že ta nemoc jest pouze přechodem z života ke smrti. S jakou odvahou a silou mluví o nejvážnějších věcech! Naše bolest jest tím hlubší, čím více chápeme, co ztrácíme. Kdo jen povrchně ji znali, jsou překvapeni projevy také duševní všlechlivosti. V mé smutné radosti nic mne nepřekvapuje. Život a svět hlučeli snad až příliš kolem ní, ale její duch převýšil vše. Proto mohl Bůh v ní dovršiti dílo Své milosti a cele opanovat vášnivou obětavost, jež byla podstatou její povahy . . . Jak něžně a pozorně chová se Klára ke své matce, proto ji miluji dnes více, než kdy před tím. Náleží vpravdě k nejlepším a nejrozumnějším matkám, které znám; jest i nejněžnější chotí, a nyní bych řekla, že jest jediné dcerou, která se cele obětuje své matce . . .“

Nemocná vskutku již uzrála pro nebe. K ochromení přidružila se jaterná nemoc a v lednu r. 1830 oplakávali četní přátelé s hraběnkou Svěčinovou tuto nenahraditelnou ztrátu. Vévodkyni nebylo ještě čtyřicet devět let.

XII.

Utrpením vzrůstá a sílí její hluboká zbožnost.

„Co zbožným slovům po milosti Boží dodává zvláštní účinnosti, jest svatý život těch, kdo je pověděli.“ Tuto myšlenku hraběnky Svěčinové možno úplně vztahovati na ni samu, ač dojista při tom nemyslíla na sebe. Leč u ní nejen slova, ale i nejnepatrnější činy byly výmluvně účinnými. S touž prostotou a silou, s jakou žila nejjedinnější život ve světě, žila i nejdokonalejší život duchovní; tak uká-

zala, jak dobře shoduje se hluboká zbožnost s povinností stavu, a těm, kteří život podle víry považují za neplodnou kontemplaci, podala nezvratný důkaz, že život tento výborně se dá sloučit s obětavým životem rodinným a přátelským, i s nejpłodnější činností rozumovou.

V roce 1831 zasáhla ji těžká rána, a to tím trpěti, čím více snažila se ji zatajit. Neví se, z jaké příčiny, snad z neukojeného záští proti generálu Světinovi, snad z pouhé závisti, že jemu a jeho choti dovolen pobyt za hranicemi, přiměli jeho nepřátelé cara Mikuláše, že zakázal svým poddaným pobyt za hranicemi. Kromě toho zaslán generálovi rozsudek, jímž byl vypo- vězen z Petrohradu i z Moskvy, a za bydlíště vykázáno mu odlehlé zákoutí venkovské, velmi vzdálené od obou hlavních měst. Výrok ten opíral se o jisté přehmaty, jichž generál prý se byl dopustil za své administrace před třiceti lety. Bylo právě prostřed zimy.

Hraběnka vůbec ani nepomyslela, jak uniknouti tomuto rozsudku. Dosud vždy se vzpírala, kdykoli jí radili přátelé, by prodala svá ruská panství a koupila si za ně jiná ve Francii, kde by byla chráněna před svévolí a záští. „Nikdy toho neučiním,“ zněla vždy její odpověď; „dědictví otcovské chci neporušené zachovati sestře i jejím dětem; ale i kdyby ani jedno z nich mne nepřežilo, nestrhnu posledních vazeb, které mne pojí s vlastí; nechci opustiti vesničany, které mi světila Prozřetelnost Boží, nechci v duši carově zesílit osudný předpoklad, že stavši se katoličkou, nemohu již zůstatí dobrou Ruskou.“ Právě v té příčině stihla ji trpká zkouška, o níž vypravuje ve svém listě. „Citím, drahá přítelkyně,“ píše paní Nesselrodové, „že potřebujete útěchy v mém neštěstí. Ale buďte jista, že nemohu býti nešťastna ve smyslu, který svět přikládá tomuto jménu; vidím v něm celé množství utrpení, hořkosti a palčivého bolu srdce mocně se vzpírajícího. Kdybych totéž mohla říci i o svém

choti, byla bych při všem zármutku klidna a spokojena. Ale mé srdce svírá smrtelná úzkost, když vidím, jak hledí zadržeti svou bolest, která však často prozradí se temným a zoufalým pohledem; jak často mu náhle z očí vyhrknou slzy, když pomyslí na dlouhou a obtížnou cestu za neznámým cílem. Stálo mne nemalou námahu, aby mi vůbec porozuměl, když jsem mu oznámila osudnou zvěst; dlouho mi nechtěl uvěřiti, myslil, že musí v tom býti jakési nepochopení. Teprv když jsem ho ujistila, že rozsudek byl vydán již před dvěma měsíci, a že zatajilo ho pouze Vaše přátelství, které kojilo se naději . . . pak teprv pochopil celou pravdu. Později za jeho nepřítomnosti zmocnily se mne smrtelné úzkosti, i vytrpěla jsem muka, jichž nelze vyličit. Obvykle z vítězí vždy jeho dobrá, tichá a milá povaha; jest vždy tak trpělivý. S počátku nijak nechtěl přivolití, když jsem nezlomně prohlásila, že půjdu s ním všude, kamkoli půjde; posléze přece svolil neb dluhuje to mé povaze i mé obětavosti.“

„Vím, že snad jedná se o život nás obou, že bude snad uchváčeno, co v té příčině nám ještě zbývá, ale proto naše poslušnost nebude méně dokonalá. V našem věku musí pevně zásady ukazovati cestu, a cesta ta musí býti jistá, bezpečná a nezměnná. Bůh prokázal mi tolik milosti, i naučila jsem se je obětovat. Citím, že jsem připravena. Nemám pochyby ani obavy, že Božská Prozřetelnost nabraží mi, co mi dnes odnímá, a že mi dá, čeho potřebuji, za to, co mi zabírá. Její oko všude nás střeží, i není žádného vyhnání pro duše, které v ni důvěřují a ji milují.“

„Dosud neprošlo se nic na venek; přeji si, by se to stalo jak nejpозději. Nechci a nestrpím, by zájem o mne projevil se nářkem neb údivem nad přísností carovou; v tom hana hraje právě tak velkou úlohu jako soucit. Ve svém neštěstí nezapomínám, že jsem Ruskou mezi Francouzi. Bůh ví, zda jsem kdy na to zapomněla, zda jsem

kdy reptala, zda uklouzlo mi slovo stesku na mého panovníka. Hle, to mohu vyznati z hloubi svého svědomí a s povzneseným čelem. Duch svatý víry mi ukazuje dvojí pohnutku. Proto má poslušnost není nijak otrocká; jest svobodna jako vše, co vychází ze svědomí; není též břemenem nut-

nosti; a to, drahá přítelkyně, pravím bez domýšlivosti, bez chlubivosti. Nechci však zanedbatí žádného prostředku, bych na dobrotě carově vymohla dovolení k dalšímu zde pobytu. Ale ať rozkáže, co chce, vždy zastane v nás poslušné, věrné a uctivé poddané . . .“ (P. d.)

F. V. :

Listí padá.

Listí padá, na zahrádce
stromy holé k nebi ční,
sluníčko jen svitne krátce,
vichru píseň světem zní.

Listí padá, radost mizí,
do polí si sedl rmut,
těž mé duši ples se cizí,
žal mi plní chorou hruď.

Listí padá, pusto v duši,
Bůh-li snad z ní vypuzen,
a přec na srdce ti buší
lásko Boží den co den.

Listí padá, život zmirá,
však v tvé duši plno tuch,
vstane-li z ní naděj víra,
zavítá tam láska-Bůh.

Listí padá, ale nová
naděj duši zahřívá:
Bůh v svém Srdci tvoje chová,
v Ném se život ukrývá.

Dr. Žárek :

Arad Te: ešvár, 25. září 1920.

O misiích.

Listy z Rumunska.

(Část další.)

Se mnou jest fotograf pan Martin-kovič, neboť česká obec Ljubkovská vzkázala mu, že se chce nechati se mnou fotografovati. Ujžděli jsme tryskem, abychom zachytili pro fotografování ještě trochu světla, světlo jsme zachytili, ale česká obec hyla ještě v kukuřici. Nezlobil jsem se, alespoň jsem doufal, že konečně se

dostanu k vyřizování své korespondence. To jsem slavnostně prohlásil paní Kratochvilové, známé pod jménem „paní Fritzi“ v celém kraji, která mne vítala i se svou slečnou dcerou, již mi představila krátkým „moje Baba“.

Mému přání bylo vyhověno a usadili mne v krásném parku. Chtěl jsem se

dáti do psaní, leč kde se vzal tu se vzal bílý pěkný pudlik „Pusi“, jenž mi položil na stůl kámen a svými prackami mne prosil, abych si s ním hrál. Paní Kratochvilová se slečnou dcerou přišly „Pusiho“ napcminat a poučit ho, že mne má nechat na pokoji, ale při té debatě o dobrých mravech ušlechtilých psů zamotaly se do řeči poměry celé Ljubkové. Dozvěděl jsem se o chvályhodné řevnosti mezi Bersazskou a Ljubkovou, která vodivá k ostré debatě mezi Mami Wernuszovou a její neterí Fritzi Kratochvilovou. Paní Kratochvilová je dcerou jednoho generála, průvodce a důvěrného přítele Košutova. Po svém otci zdědila generálskou krev, i vojenskou energii, již osvědčila za války, kdy v domě jejich bylo vojenské velitelství, při němž měla paní Kratochvilová své rozhodující slovo. Po válce, když vše utíkalo před rozbouřeným rumunským lidem, kdy v Bersazsce byli mrtví a ranění, paní Kratochvilová zůstala, z okna vyjednávala se zbojenci o výpalném a zachránila obchodní dům svého muže, jenž mezitím byl v bezpečném úkrytu.

Teď se rozhodlo, že Ljubkova bude samostatnou a to českou obcí, to pobouřilo německé katolíky v Bersazsce a Mami Warnusz měla svěřený úkol přesvědčiti paní Kratochvilovou, že by měla cihly, jež už má pro stavbu kaple, věnovati na stavbu sakristie při kostelíčku v Bersazsce. Leč tento útok na cihly skončil zdrcující porážkou a založením samostatné katolické obce náboženské v pravoslavné srbské Ljubkovej.

Teď jsem poznal, že jsem byl povolán do Ljubkovej, abych večer přednáškou novou katolickou českou náboženskou obec utvrdil v dobrém.

Utvrzoval jsem napřed v dobrém hlavu obce, paní Kratochvilovou, ale viděl jsem, že je to zbytečná práce, poněvadž je paní Kratochvilová dosti utvrzena. Prohlásila, že kdyby její Babě se uzdalo zamilovati se do některého z pravoslavných bohatých Srbů, že ji „v tom momentě“ za-

kroutí krkem. Slečna dcera reagovala veselým smíchem a ujišťovala, že mamince rozhodně tuto práci usporí. Bylo vidět z jejího veselého smíchu, že ji podobné silné výrazy maminčiny nikterak neuvádějí do špatného rozmaru. Přiznávám se, že jsem se nezlobil, že má korespondence „zůstala stát“. Objevil jsem v paní Kratochvilové obdivuhodnou ženu, která skutečně by zasloužila obrátěného pera, by ji zvěčnilo. Dával jsem za pravdu paní představené „Anglických Panen“ v Turnu Severinu, která nazvala paní Kratochvilovou „zlatou duší“. — Paní Fritzi je známa totiž celému údolí Dunaje od Turnu Severinu až do Baziáše.

Ujišťoval jsem paní Kratochvilovou, že jsem přesvědčen, když ona to vezme do rukou, že kostel v Ljubkovej bude brzy stát, což ona přijala se zbožným povzdechem. „Dejž Bože!“ „A vite, co bych chtěla?“ dodala. „Abych uměla dobře česky a mohla vyučovat české děti katechismu! Máma Čechy ráda a bolí mne, jak jsou nábožensky opuštění a zanedbání.“

Přál jsem si, aby viděly a slyšely v tom okamžiku paní Fritzi všechny naše dámy a slečny a uvědomily si povinnosti, které mají k opuštěné krvi české na Dunaji. Ó škoda, že není paní Fritzi blíže nás. Ta by to našim ženám a děvám pověděla! Jak krásně mluvila o rodinném životě, o povinnosti ženy a matky!

Jak ona jedná se svým mužem, jenž přijde někdy umořený a celý podrážděný z obchodu a obchodních cest! Řekli mi to jiní, jakou je výbornou vychovatelkou a ženou a praktickou křesťankou. Je též výbornou kuchařkou, to ukázala, když začala mne posilovati po příchodu mužově z obchodu v městě — chutnou večeří. Ryba byla vytažena z Dunaje až po mém příchodu, víno přineseno ze sklepa pod jejím dozorem. Neboť ona má na starosti vinice i výrobu vína. Mimoděk jsem si vzpomněl, když mne vodili po opravdu vkusně zařízeném domě, kde byl rozestaven nábytek, na němž pra-

covala její dcera, kde visely obrazy od její dcery zhotovené, když mi vypravovala, že má pro nový kostel připravený oltář, křížovou cestu, obraz sv. Jana Nepomuckého, nad hlavní

oltář — neboť kostel bude zasvěcen sv. Janu Nepomuckému, že vymaluje též její dcera — ano mimoděk jsem si vzpomněl na epištolu: „Ženu statečnou kdo nalezne?“ (P. d.)

Marie Tesařova:

Hvězdám.

V mihotavém lesku dlíte na nebesku, patříte k nám dolů skorem každý den, rozsety tak právě, jako kvítí v travě, budíte v mé duši blahý štěstí sen.

Hvězdičky vy zlaté, co to jenom máte, že tak rádo k vám se oko zadívá, hrud kdy bolest svírá, zrak můj k nebi zírá,

šťěstí zas v mou duši pak se vracívá.

Nejkrásnější chvíle, hvězdičky vy milé, kynou mi, kdy v záři dlíte na nebi, díváte se na zem a má duše rázem u pokorném díku Boha velebí.

Hvězdičky! Vy štěstí, nesete mi zvěsti, ale kde se skrývá, rcete, rcete mil „Štěstím z nebes říše celý svět až dyše

kdy k vám díváme se, večer na zemi.“

R Ů Z N É Z P R Á V Y .

Na pražských školách ve školním roce 1929—30 zjištěno náboženské vyznání žactva a shledáno, že katolíci tvoří 53 proc. (?), církev čsl. 2 proc., českobrat. 6 proc., židé 2 procenta, jiná vyznání 2 procenta a bez vyznání náboženského 15 procent.

Alkohol a zločinnost. Jak uvádí čas. „Volksgesundheit“, v trestnici na Borech z 1000 vězňů bylo přímých potomků pijáků 552. V tom počtu bylo též 551 příležitostných pijáků, 223 opilých při činu, 198 pravidelných pijáků, nepijáků toliko 37!! Dále uvádí, že z 21 zabití bylo pod přímým vlivem alkoholu spácháno 13, a ze 20 případů žhářství 10, ze 69 vražd 24 a ze 64 loupeží 29.

Pro obnovu starého pořádku v kostelích. Ostříhomský arcibiskup kardinál dr. Justinián Serédi vydal pastýřský list, ve kterém upozorňuje farní úřady na staletý zvyk, že ženy a muži sedávali v kostelích odděleně, a to ženy na straně evangelia, muži na straně epištolní. V poslední době tento zvyk, zejména v městech, zašel, a arcibiskup byl nedávno upozorněn, že by bylo záhodno opět jej obnoviti. Vyzývá proto faráře, aby ve svých kostelích, pokud je to v jejich moci, učinili příslušná opatření.

Rodiče nesmějí brát děti na představení pro mládež nepřístupná. Při revisích biografových představení bylo zjištěno, že dochází k nepřijemným

výstupům mezi rodiči vedoucimi děti na takováto představení a správou a personálem biografů, dbalých stávajících předpisů. Kompetentní úřady nyní upozorňují, že v případě přistěžení zavádí se příslušné řízení také proti rodičům, které děti na představení mládeži nepřístupná s sebou berou.

Dítky štěstím rodiny. V Československé republice je 22 procent manželství bezdětných, 25·5 proc. s 1 dítkem, 20·8 proc. s dvěma dětmi, 14·1 proc. s třemi, 8·6 proc. se čtyřmi, 4·8 proc. s pěti a 4·1 proc. se šesti dětmi. V Praze je 37·8 proc. bezdětných manželství, 27·8 proc. rodin s jedním dítětem, 19·5 proc. s dvěma, 9 proc. se třemi, 3·7 proc. se čtyřmi, 1·4 s pěti a 0·8 proc. se šesti dětmi. Tato čísla mluví. Einkindsystém zastihuje vše, jen ne Prahu, kde bezdětných manželství je ještě více.

Osamostatnění piaristického řádu na Slovensku. Nedávno vydala Ústřední správa řádu piaristického nařízení, jímž kláštery a majetky řádu, umístěné na území Slovenska, budou podléhati nově zřízené krajské správě řádu, utvořené pro Slovensko. Téměř všechny řády měly své ústředí donedávna v Maďarsku. První se osamostatnil řád františkánský, později benediktinský a nyní piaristický. Piaristický řád, mající svůj hlavní úkol školský, hrál na Slovensku velikou roli zvláště před převratem, zejména v ohledu národnostním. Šetřil bedlivě národnostního vědomí slovenského a pomáhal je udržovati i přes to, že mu bylo snáseti mnohá pokoření se strany maďarské vlády. Stát převzal od něho 9 středních škol. V čelo piaristického provinciátu ustanoven představený řádu v Nitře (kde se nyní nový provinciát nachází) P. A. Csekhelyi. V tříletném kolegiu zasedá také jeden Slovák, prof. Kelčok.

Ruský kníže Volkonski posvěcen na kněze. V neděli dne 6. července konala se v slovenské basilice sv. Klimenta v Římě (místo bylo povoleno na zvláštní přání svatého Otce) dojmavá

slavnost. Na kněze tam byl posvěcen ruský kníže Volkonski. Knížete Volkonského ordinoval obřadem východním msgre Cyril Kutěv, apošt. administrátor v Bulharsku, který zvláště byl povolán ze Sofie do Říma. Princ Volkonski stal se katolíkem. Byl ordonančním důstojníkem cara Mikuláše II. Vdovcem je od roku 1924 a žije v Římě. Má syna a dvě dcery. Po přání sv. Otce vyučuje staroslovanštině v papežské koleji „Russicum“. Hned po vysvěcení byl kníže přijat v audienci u svatého Otce ve Vatikáně.

Boj proti nestoudnému oděvu v Egyptě. Poslanec Mohamed Korani Bey předložil v egyptské posl. sněmovně návrh zákona, ve kterém se obrací hlavně proti uvolněným mravům, jejichž příznak vidí hlavně v novém úboru egypt. žen. K odůvodnění zákona praví, že veřejná mravnost je pilířem, na kterém spočívá velikost a rozkvět národa. Božské zákony zakazují výslovně ženám, že nesmí své tělo ukázati nikomu. Jsou-li v Egyptě zákony, aby byli trestáni mužové, kteří obtěžují na ulici ženy, pak mají podobné zákony platiti i pro ženy, které se objevují ve veřejnosti v úboru, který nedostatečně zahaluje jejich tělo. Předložený zákon má 5 paragrafů. Podle par. 2. mají úbory egyptských žen zahalovati celé tělo kromě obličeje a rukou. Rámě však musí býti zakryto a látka nesmí rýsovat tvary těla. Dále se nesmí ženy na ulici ličiti. Při prvním překročení tohoto zákona má policie varovně upozorniti jak ženu, tak jejího manžela nebo poručníka. Při opětovném přestupku zákona má býti sepsán policejní protokol. Po třetí má však býti vinnice předvedena před soud a odsouzena k peněžité pokutě (v naší měně až do 3000 Kč) nebo k vězení až do jednoho týdne. Jak vidno, jsme u nás v té věci pozadu — za Egyptem.

Na Slovensku se buduje nový klášter. Na Slovensku ve Vrbovém dokončuje se stavba nového kláštera, návz je budován z výsledku sbírek, podniknutých biskupem Jantausem. Stavba

kláštera vyžádala si 700.000 Kč. Klášter bude obsazen řeholnicemi řádu svatého Norberta, tak zv. bílými jeptíškami premonstrátskými. Dobudován bude letos na podzim, kdy v něm také bude otevřena dětská opatrovna.

Věřící president republiky. Křesťanští mužové vědějí již od časů P. Abela konají každoročně pout do posvátného místa Maria-Celi. Minulé neděle konali tuto pout, již dodal významu i sám president republiky Rakouské svou osobní účastí. Dokonce pronesl i k poutníkům promluvu, v níž pravil: „žijeme v době nebezpečné pro jednotlivce i celý národ. Proto jest nám

dnes stonásobně, ba tisícronásobně potřebovat ochrany Všemohoucího i milostné Panny Marie.“

Knihy redakci zaslané!

Nákladem Cyrillo-metodějského knihupectví Gustav Francel v Praze vydána knížka: **Život Krista Pána podle čtyř evangelií.** Rozjímání pro kněze. Napsal Dr. Bohumil Spáčil T. J. Vyšel I. svazek. Všele doporučíme.

Knižka: **Svatý Augustin**, sepsána od prof. Jos. Hronka. Knihkupectví Gustav Francel v Praze. I. 536. Cena 3-20 Kč.

Duchovní obnova pro laiky-ekněze přeložil z angličtiny Karel Vrátný. Obsah velmi praktický. Dostati lze v Cyrillo-Metodějském knihupectví Gustav Francel v Praze.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsí vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Ccng. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zdar pobožnosti dušičkové a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden cvěinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modleme se za duše v očištění.

Úmysl v prosinci 1930 Díky za jubileum sv. Otce!

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Pobožnost za duše v očištění. (Hlavní úmysl.) — Místo pokoje. (Báseň.) — Péče o duši. — V chrámu Páně. (Báseň.) — Chcete pracovat pro mír Božského Srdce Páně? — Bolestná Panna Maria. (Obrázek.) — Kam jít? (Báseň.) — Pán s námi! — Za Božským Spasitelem do Afriky. — Nejčistší Panně. (Báseň.) — Na hřbitově. (Obrázek.) — Hraběnka Svěčinová. — Listí padá. (Báseň.) — O misiích. — Hvězdám. (Báseň.) — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna, Brno. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlik,

Neue Novene zu Ehren Unserer lieben Frau von Lourdes für Kranke. Cena Kč 2.—.

O přípravě a přijímání svátostí břimování. Cena 50 hal.

Pobožnost májová, podle původní konané v Lurdech. Cena 50 hal.

Rejzek Antonín, Nábožné hovory o účtě Božského Srdce Páně. Cena Kč 2.—.

Sv. Alois z Gonzagy, Spisek o andělich. Cena Kč 1.—.

Springer Em., O Salutaris Hostia. Eucharistie, cíl a střed kněž. činnosti
Cena Kč 1.50.

Stolz Alban, Knížečka růžencová. Cena 60 hal.

Svátostný Spasitel. Poučení a příprava ke sv. zpovědi a přijímání pro
mládež školní a dospělejší. Cena Kč 5.—.

Tagliaferro Jan, U stolu Páně. Biblické úvahy k sv. přijímání. Cena Kč 3.—.

Tagliaferro, Božská Prozřetelnost. Cena Kč 1.—.

Tomáš Kempenský, Zlatá kniha o následování Krista. Cena Kč 10 —.

Vojáček Meth., O častém sv. přijímání a o časté sv. zpovědi. Cena Kč 3.—.

Wilhelm Bonavent., Život sv. Antonína Paduánského. Cena Kč —

Zápisní knížka pro bratrstvo Nejsv. Srdce Ježíšova. Cena Kč —.3.50 .

Kázání.

Dvorecký Jan, Kříž Kristův čili rudý prapor socialismu. Třicet májových
kázání o sociální otázce. Cena Kč 3.—.

Fabr M., Sváteční kázání. Cena Kč 6.—.

Geissler B., Perly posvátného řecnictví, díl VI. Kázání na Boží hod svato-
dušní, slavnost nejsvětější Trojice a Božího Těla. Cena Kč 8.—.

Geissler B., Perly posvátného řecnictví, díl VII. Kázání na neděle po sv.
Duchu až devátá, slavnost Nejsv. Srdce Páně, Petra a Pavla atd. Cena
Kč 12.—.

Herzog Fr., Láska za lásku. Postní kázání. Cena Kč 2.—.

Herzog Fr., Marnotratný syn. Sedmero postních řečí. Cena Kč 2.—.

**Herzog Fr., Závět Pána našeho Ježíše Krista čili sedm posledních slov Jeho
na kříži.** Cena Kč 2.—.

Herzog Fr., Zpět ke Kristu Ježíši. Sedmero postních řečí. Cena Kč 2.—

Herzig J., Májová pobožnost. 32 rozjímání. Cena Kč 4.—.

Janovský Fr., Pán Ježíš na hoře Kalvarii. Šestero postních kázání. Cena Kč 2.—

Janovský Fr., Hvězda jitřní. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 3.—

Janovský Fr., Immaculata. Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 2.—.

Janovský Fr., Paraklytus, kázání na dobu svatodušní. Cena Kč 5.—.

Janovský Fr., Slovo Boží na neděle a svátky, díl III., doba svatodušní.
Cena Kč 6.—.

Ježek J., Petr hřešící a kající. Šestero postních řečí. Cena Kč 1.—.

Jirásko, Obrazy z umučení Páně, kázání na Velký pátek. Cena Kč 2.—.

Klíma Fr., U stolu Kristova, postní kázání. Cena Kč 2.—.

Kolísek Fr., Kázání postní o tajemstvích bolestného růžence a o pohřbu Páně.
Cena Kč 2.—.

Kolísek Fr., Kázání postní o umučení Páně. Cena Kč 2.—.

Kubiček Václav, Na břehu věčnosti. Cena Kč 2.—.

Neuschl Rob., Kázání postní, cyklus III. Christologická. Cena Kč 3.—.

Kolísek L., Zdrávas Maria! 31 rozjímání na počest Bl. P. Marie. Cena Kč 2.—.

Kupka Jos., Kázání a homilie na neděle a svátky církevního roku. Cena
Kč 35.—.

**Markrab Klement, Kázání na všechny neděle a zasvěcené svátky církevního
roku.** Cena Kč 12.—.

Pobožnost k Božskému Srdci Pána Ježíše. Cena Kč 50.—.

Památky postních pátků, patero exhort postních. Cena Kč 1.—.

Podhajský Stan., Cesta kříže — cesta života. 7 postních promluv. Cena Kč 2.—.

Hudebníny a koledy:

- Marhula Ed., **Tě, Bože, chválime.** (Te Deum.) Smíšený sbor s průvodem varhan. Cena Kč 4.—.
- Musil, **Koleda.** Báseň od VI. Štastného pro trojhlasý ženský sbor s průvodem harmonia nebo piana. Cena Kč 2.—.
- **O Vánocích.** Pro dvojhlasý dětský sbor s průvodem piana. Cena Kč 2.—.
- **Šest koled.** Pro tříhlasý ženský sbor s průvodem harmonia (piana). Cena Kč 4.—.
- **U jeslíček** s českým a německým textem. Vánoční kantáta na slova Vlad. Štastného. Partitura Kč 5.—.
- **Vánoční směs II.** Pro tříhlasý ženský sbor s průvodem piana. Cena Kč 3.—.
- **Vánoční směs III.** Pro trojhlasý dětský sbor s průvodem fortepiana. Cena Kč 4.—.
- Pátek Bernard, **Vánoční koleda svatě Otilie.** Smíšený sbor s průvodem varhan neb harmonia. Cena Kč 4.—.
- **Vánoční píseň.** Pro dva soprány, alt a tenor s průvodem harmonia. Cena Kč 3.—.
- **Vánoční píseň k pozhnání.** Pro smíšený sbor s průvodem varhan. Cena Kč 3.—.
- Sec T., **Vánoční koledy.** Cena Kč 5.—.
- Urbánková Ida, **Kytice písní pro mládež.** Upraveno z lidových a národních písní moravských, slovenských a českých pro jeden, dva i tři hlasy. Sešit 1. **Ukolébavky, koledy a modlitby.** Cena Kč 3.—.
- Vlk Alois, **Narodil se Kristus Pán.** Vánoční smíšený sbor. Partitura Kč 4.—, 4 hlasy Kč 8.—.
- Vícha L., **Šest písní Mariánských a Pangelingua k pobožnostem májovým** pro dva ženské hlasy s průvodem varhan. Cena Kč 5.—.
- Zítka Ferd., **100 vánočních písní a koled.** Pro jeden, dva a více hlasů. Cena Kč 10.—.

Divadla:

- Americká nadílka sv. Mikuláše.** Venkovský obraz o 5 jednáních. Napsal Jos. Pavlovický. (9 m., 8. ž.; náves, venkovská světnice, pokraj lesa.) Cena Kč 8.—.
- Bůh — láska v jeslíčkách.** Vánoční hra se zpěvy o 5 jednáních s předehtrou. (13 m., 6 ž.; krajina, světnice, strom vánoční.) Cena Kč 3.—.
- Hry jeslíčkové a tříkrálové.** Fr. Klinkáč. Díl I. 50 h, díl II. 50 h. (Deklamace.)
- Kristus Pán narodil se nám.** Hra o 3 dějstvích se živým obrazem a zpěvy. A. Svoboda. (3 m., 5 ž.; prostá světnička, pastviny.) Cena Kč 1.—.
- Pašeráci.** Vánoční hra o 3 jednáních pro mládež. Boh. Bouška. (13 muž., 5 žen.; chudobná světnice, les.) II. vydání. Cena Kč 5.—.
- Pokoj lidem dobré vůle.** Vánoční obr. o 3 jedn. Napsal A. S. Pošumavský. (1 muž., 1 žen., 7 d.;) světnice, zahrada nebo les.) Cena Kč 3.—.
- Splnění touhy čili příchod Messiaše.** Pět biblických obrazů s předehtrou a vánočními zpěvy. Upravil Fr. Josafat. (18 muž., 4 žen.; poušť, Betlem a Jeruzalem.) Cena Kč 5.—.
- Štědrý večer opuštěného dítky.** A. Svoboda. Obraz o 2 jednáních. (1 muž., 2 žen., 4 dět.; kříž v poli.) II. vydání. Cena Kč 3.—.
- Tři mikulášské hry.** Fr. H. Bukovec. Cena Kč 5.—.
- U jeslíček.** Vánoční deklamace pro děti. Jakub Pavelka. Cena Kč 2.—.
- Vánoční deklamace pro děti.** A. Svoboda. Cena Kč 4.—.
- Vánoce ve strážním domku.** Vánoční hra o 2 jednáních. Dle A. Hakla napsal A. Brousil. (7 muž., 1 žen., 3 dět.; čekárna, jednoduchá světnice.) Cena Kč 3.—.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlik.

Dle výnosu Ředit. pošty a telegrafů v Brně, čís. 44.382/Vl. ze dne 3/6. 1922 je povoleno používání známek novinových pro časopis: „Škola Božského Srdce Páně“.

Vychází začátkem každého měsíce.

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.

Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

**Nakladatelství Občanské tiskárny
v Brně**

vydalo a doporučuje

náboženské spisy:

Modlitby. — Rozjímání.

Čtvrthodinka před Velebnou Svátostí. Cena 50 hal.

Devítidenní pobožnost k Panně Marii Lurdské. Cena Kč 5.—

Dohnal Štěpán, Devítidenní pobožnost k Božímu Srdci Páně. Cena Kč 2.40.

Denis A., Měsíc Panny Marie. Rozjímání o modlitbě „Zdrávas Královno“
Cena Kč 3.—.

Eymard J., Měsíc Panny Marie, naší milé Paní nejsv. Svátosti Oltářní.
Cena Kč 2.—.

Eymard J., Nejsvětější Svátost Oltářní. Cena Kč 2.—.

Hättenschwiller Jos., Velká přípověď Božského Srdce Ježíšova. Cena Kč 1.—

Hatler Fr., Štěpnice Srdce Páně. Rozjímání na každý měsíc v roce. Cena
Kč 15.—.

Hilgers Jos., Příručka k pobožnostem Srdce Páně. Cena Kč 3.50.

Hodinky denní k uctění nejsv. Srdce Ježíšova. Cena Kč 1.—.

Hodinky k uctění nejsv. Srdce Ježíšova. Cena Kč —.50.

Hodinky o dokonalostech Božských. Cena Kč —.50.

Hodinky, písně a litanie pro šestinedělní pobožnosti ke cti sv. Aloisa. Cena
Kč 2.—.

Hodinka věnovaná uctě Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 2.—

Hodinky dvoje o Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena 50 hal.

Hodinky malé k Blahoslavené P. Marii. Cena Kč 1.—

Hodinky smírné ke cti Nejsvětější Svátosti Oltářní. Cena Kč 1.—

Hrubý Jan, Dějiny pobožnosti k B. Srdci Páně. Cena Kč 8.—.

Jež Cyril S. J., Božské Srdce Ježíšovo, pramen blaženosti. Cena Kč 50.—

Kaněra C., Rukověť devítidenní pobožnosti k P. Marii Filippsdorfské. Cena
váz. Kč 5.—.

Krunert Bl., Perličky růžencové, rozjímání růžencová. Cena Kč 1.50.

Loyla M. M., Před Velebnou Svátostí. Eucharistické úvahy. Cena Kč 5.—.

Larousse Aug. O pobožnosti k Nejsv. Srdci Ježíšovu za umírající. Cena
Kč —.50.

Mathon Placid, Svatý růženec. Způsob a modlitby sv. růžence. Cena Kč 1.—.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXIV.

BRNO, PROSINEC 1930.

ČÍSLO 12.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, našš láskou bud!

Díky za kněžské jubileum sv. Otce.

(Hlavní úmysl.)

Důležitou hranicí je 50 let v životě každého člověka, tím více v životě kněze a náměstka Kristova. Nyní panující sv. Otec Pius XI. slavil s celým katolickým světem své 50leté jubileum kněžské roku 1929. Ze všech dílů světa putovali věřící do Říma, aby vzdali svůj hold sv. Otci: a stali se účastnými plnomocných odpustků. Všichni tím chtěli projevit úctu k nejvyšší hlavě sv. katolické církve svou přítomností, ale také vzácnými dary, které byly poslány od mnohých panovníků a jejich zemí. Závodili takřka národové, státy, ústavy, sdružení a spolky, mladi i staří se svými přáními, adresami, poutěmi, vyslanými deputacemi a různými dary. Zlaté jubileum sv. Otce trvalo až do konce června 1930. Nyní po uplynutí jubilejního roku je naše díkyčinění tím vroucnější, čím jasnější je přehled o všech slavnostech a o všech po celém okrsku země šířených milostích, jak dobře všichni víme. — Pius XI. 50 let knězem! Jak mnoho a jak veliká dobrodini daroval tento kněžský život světu! Od té chvíle, kdy Duch sv. jej, arcibiskupa milánského, za nejvyššího pastýře katolické církve povolil! Jaký to posvátný život kněžský!

Jaký to příklad a vzor kněžského života! Jeho moudrost a průhlednost! Jaká to stálost a energie! Všemohoucí Bůh toho svého věrného sluha a kněze mimořádnou štědrostí požehnání naplnil! Proto mohl Pius XI. povinnosti jako otec a pastýř s neunavnou péčí a bdělostí konati. Mohl vážnost církve šťastně uzavřeným konkordátem upevniti, křesťanské náboženství proti bludům nové doby hájiti, křesťanství v pohanských zemích šířiti a různé těžkosti odstraniti, svobodu a neodvislost stolice papežské dobytí. Hlavním úkolem sv. Otce Pia XI. jsou misie v zámořských zemích a sjednocení řecké, pravoslavné církve s církví římskou uskutečniti. V této záležitosti pracuje dle úmyslu sv. Otce Apoštolát sv. Cyrilla a Methoda. Snaží se modlitbou a charitativní činností získati lásku odloučených bratrů Slovanů. Jiný důvod k díkům jest všeobecné jubileum církve sv., že totiž sv. Otec Pius XI. rozšířil své jubileum na celou církev sv. tedy na veškeré křesťanstvo a to z trojího důvodu, aby víra sv. byla rozšířena, mravy lidstva zúšlechtěny a posvěcení kněžstva bylo provedeno. Že tento trojí úkol byl dosažen, je

naše pevné přesvědčení, praví svatý Otec ve svém okružním listě o šťastném průběhu jeho 50letého jubilea kněžského. A přidává sv. Otec pro Apo-

štolát modlitby: Aby zároveň s Nim Pánu Bohu členové z hloubí duše děkovali za pomoc, za všechnu útěchu a náplň dobrodiní prokázaných.

Marie Tesařova:

Přiď, Pane!

Přiď, Pane, zase na zemi,
svůj pokoj uděl světu,
zpěv chvály přijmi nadšený
své lásky na odvetu.

Přiď, Pane, v dítku podobě,
měj v ručce lásky kvítek,
ten zasaď k ladné ozdobě
do srdcí Božích dítek.

Přiď, Pane, s víry hvězdičkou,
jež z Tebe duším svítí,
a pomoz se svou Matičkou
nám v světle víry jíti.

Přiď, Pane, s Božským soucitem
hřej teplem lásky svojí,
a duše sladkým pocitem
se v bídě upokojí.

Přiď, Pane, v době kratičké.
slys tužeb prosby vřelé,
Ty dítko sice maličké
máš lásku Spasitele.

Panna Maria putuje do Betlema.

Marianská úvaha adventní. Upravil Ignát Z h á n ě l.

„Toho času pak vyšel rozkaz od císaře Augusta, aby se vykonal sčísání celé říše. I šli všichni, aby se přiznávali každý do svého města. Odešel pak i Josef z Galileje, z města Nazareta do Judska, do města Davidova, jež slove Betlem, poněvadž byl z domu Davidova, aby se dal zapsati s Marií.“ (Lk. 2, 1—5.) Císař římský Augustus nebyl židem, ale pohanem. Nejednal dle předpisů zákona Mojžíšova, nýbrž

dle své vůle, ve prospěch své říše, ze státnických ohledů. Sv. Josef řídil se předpisem Písma, kde se čte: „Protož slyšte, králové, a mějte rozum, učte se vladaři končin země! Nachylte uši, vy, kteříž vládnete nad množstvím . . . protože dána jest vám moc od Pána a vláda od Nejvyššího.“ (Moudr. 6, 2—4.)

Svatý Josef jest poslušen rozkazu své vrchnosti. Ač musil opustiti obydlí,

rodnou osadu, domov, domácí klid, každodenní zaměstnávání, odešel z Nazaretu. Nenařikal, byl poslušen císaři, pro Boha. Poslouchal též jeho zástupce, kterého vyslal císař do Jerusalema, aby vládl jeho jménem, za něho trestal zločiny, bezpráví i odměňoval ctnosti a dobré skutky. Poslechl nerozmýšleje se, neuvažuje, zda jest rozkaz vhodný, časový. Doufal v Boha, věděl, že obrátí Bůh v dobré vše, co se koná z jeho nejsvětější vůle. Bůh byl mu nápomocen ihned na cestě. Byla obtížná. Svatý pěstoun byl nemajetný, byl ve věku pokročilém, necestoval sám. Nikoho neznal v Betlémě, nikdo ho tam neočekával, nikdo se netěšil na jeho příchod. Nikomu nemohl oznámiti, že přijede a poprositi o přístřeší. Nebyl malomyslný, doufal, že ho Bůh neopustí, protože vykonává oddaně jeho svatou vůli, plní rozkazy jím ustanovené vrchnosti.

Panna Maria byla též poslušná, ráda se podrobila, k čemu ji radil svatý Josef, její snoubenec. Panna Maria, zvolená všemohoucím Stvořitelem nebe i země, byla poslušná svého průvodce, matka jednorozeného Syna Božího konala, co jí poroučel, co si přál chudičký řemeslník, tesař, svatý Josef. Nedávno proslovila k ní Alžběta, manželka židovského kněze Zachariáše: „Požehnaná's ty mezi ženami a požehnaný plod života tvého. A odkud mi to, že matka Pána mého Vykupitele přišla ke mně? (Lk. 1, 42.) Nebyla nijak rozčilená, nejevila žádného odporu, bez reptání, nevymlouvala se, vydala se na cestu. Také nečteme, že by byla na cestě, jí zajisté velmi obtížné, mluvila o její bezúčelnosti, o její marnosti, že mohl snad Josef sám ji podniknouti a ji zároveň se sebou sám přihlásiti i zapstati. Na takové věci nepomýšlela Panna Maria, neobírala se podobnými nicotnými, malichernými myšlenkami, tanulo jí na mysl: Nařídil toto císař, jsem jeho rozkazu poslušná, kněmá a podrobuji se ve všem vůli svého snoubence, kterého ustanovil Bůh, aby

mne chránil, pečoval o mne, proto konám bez reptání, bez zkoumání důvodů vše, co poroučí.

Kéž bychom jako Panna Maria též tak velice milovali poslušnost. Sv. Petr Zlatouští mluví o ní těmito slovy: „Viz, ona, kterou nazval anděl milostiplnou, požehnanou mezi ženami, byla tak pokornou a poslušnou, sama se nazývala „dívkou Páně“. Bohumilý duch obdržev dobrodiní, jest ochotnějším k poslušnosti, rozmnožení milostí nenadýmá v pýchu a nepovyšuje se nad druhé.“ Sv. Cyril volá k Marii následovně: „Dítě, maličké, útlé, jemuž není rovného co do laskavosti a něhy! Matko a Panno, která svou libezností a výsostí předčíš všechny Panny, která kráčíš v čele všem sborům andělským, ty královno, velitelko, radosti lidského pokolení, ukaž se nám býti vždy příznivkyní i přítelkyní smrtelných a ať jsem na kterémkoliv místě na světě, budíž mou pomocnicí a mocnou ochrankyní.“

Poslušnost jest krásná ctnost, v nynější době však počítají ji k věci, která se přežila, které není potřeby si všimati. Nyní chce býti každý samostatným, podřízení chtějí všemu lépe rozuměti než představený. Svatý apoštol Pavel píše takto o poslušnosti k vrchnostem a vůbec ke všem, kterých jsme povinni poslouchati: „Každý buď poddán mocnostem vyšším, neboť není mocnosti, leč od Boha, a ty, které jsou, od Boha zřízeny jsou. Proto, kdo se protiví mocnosti, zřízení Božímu se protiví, a ti pak, kteří se protiví, odsouzení sobě zjednají.“ (Řim. 13, 1.) Nynější lidstvo nechce o poslušnosti, ať jest jakákoliv a ať je ke komukoliv, pranic slyšeti, dalo ji do kladby, jakož i vše, co jenom ze zdaleka připomíná podřízení sebe. A přece bez poslušnosti není možná žádná společnost ani světská ani duchovní. Při každé ať větší ať menší společnosti jest kamenem základním i záverečným, na něm spočívá celá budova. Bez poslušnosti není možná abychom pokračovali ve ctnosti, v duchovním životě. Svatý Řehoř Veliký píše takto o této pro každého

nezbytné ctnosti: Poslušnost je základem všech ctností v našem nitru, nabyté ctnosti udržuje. Každý, kdo chce býti vyznavačem víry Kristovy nejenom jménem, nýbrž i skutkem, musí se přičinit, aby byl poslušným.“ Proto v dobách, kdy víra kvetla, kdy celý život byl proniknut, prostoupen vírou i skutky plynoucími z pravé víry, byla neposlušnost a hřích jedno a totéž. Říkalo se, že není hříchu kromě neposlušnosti, jež je pramenem

všech hříchů. Poslušnost je zkušebním kamenem pro pravou zbožnost a pravý křesťanský život.

Cvičme se v poslušnosti, prosme mocnou Pannu Marii, aby nám pomohla a vyprosila, abychom se ochotně podrobovali vůli svých představených, rodičů, uposlechli rad, pokynů, které nám dávají. Vzorem budiž nám Panna Maria, putující pod ochranou sv. Josefa do Betlema, kde se narodil Ježíš Kristus.

Anna Maria K.:

Prosba.

Pane Bože všemohoucí,
přijmi díky moje vroucí,
které Tobě každý den
vzdává moje duše jen.

Chraň mne v světě všeho zlého
milostí svou s trůnu svého,
chraň mne, Bože, Pane můj
a vždy při mně s láskou stůj.

A když jednou umíráti
a ze světa v hrob se bráti
budu muset v slední den,
při mně stůj, můj Bože, jen!

Pán s vámi!

Napsal farář M. Dubouis. Z franc. přeložil Boh. Kyselý.

(Pokračování.)

*Poslední chvíle vikomtesy z Coislínu,
vylíčené listem.*

Alžběta Marie Augereau byla oddána dne 8. října 1845 s vikomtem Karlem z Coislínu. Dne 11. ledna 1847 o šesté večer šťastně porodila dcerušku. Než brzy lékaři prohlásili, že matka podlehne a manželu to bylo oznámeno. O sedmé hodině ji manžel

požádal, aby se spolu modlili, načež ona: Ano, můj drahý, to mi snad dodá sil, jsem velmi znavena; modli se hlasitě, já tě budu sledovati. — Tak se spolu modlili vzbuzení lítostí, což si dala opakovati, a sama dokončila, když vzrušením nemohl dále. Za chvíli mu pravila: Jsem velmi nemocna, Karle, a brzy tě opustím. — Manžel ji prosil za prominutí trudů,

které ji snad kdy způsobil. Aj, odpovídala, — to ty bys mi měl spíše odpustiti mou přílišnou živost. Tys mi po šestnáct měsíců poskytoval štěstí dokonalého. Šestnáct měsíců — kratinký to čas, ale staň se vůle Boží! A snažila se sama vikomta potěšiti těmito slovy: — Můj dobrý muži, nemluv mi již o takových věcech, bránil bys mi myslit na Boha. Ráda bych tu měla abbé Bermera. Potom se jala modliti. Abbé Bermer přišel. Byl velmi rozechvěn a prohlásil, že chování i slova jeho penitentky velmi jej dojmají. Ptal se ji, jak se cítí před Bohem. — Otče, pravila hned, já umru, dejte mi rozlřešení . . . a hned na to doložila: — Dal jste mi rozlřešení za celý můj minulý život? Ano, Bože můj, prosím za odpustění všech hříchů celého svého života. Když vkročil její nešťastný otec, pravila mu umírající dcera s jakýmsi nebeským zábleskem v pohledu: — Půjdu brzy za svou sestrou Karolinou, která umřela 4. ledna 1835. — Nemohl jsem přijít tě ošetřovat, dítě mé, bál jsem se velikého rozčilení, ale duchem dlel jsem často u tebe. — Vim to, drahý můj otče, odpustte mi všechny nesnáze, které jsem vám způsobil. Vy jste krotíval mé city, děkuji vám za to, vždyť jste věděl lépe než já sama, čeho mi třeba. Vy jste mi vybral manžela, který jediný mne mohl učinit šťastnou; můj Karel byl mým štěstím. Vám zas děkuji, nechte jej u sebe. — Potom obrátila se k muži: — Karle drahý můj, tys mne učinil šťastnou, tak tě miluji! Jsem ráda, že ti zanechávám záruku naší lásky . . . Před posledním pomazáním pravila: — Umírám, a tím lépe. Kdybych byla déle žila, byla bych snad víc Boha urážela. — Faráři z Abbayeaux-Bois: — Jak ráda vás tu vidím! Vy jste mi podával první svaté přijímání; nebyla-li jsem tehdy dokonale připravená, nyní mi pomůžete, abych si od Boha vyprosila odpustění, a modlete se za mne, abych dobře vykonala poslední . . . Na její přání přinesl ji švagr její

dcerušku, které požehnala ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého. Sama opakovala modlitby při posledním pomazání a podávala své chabnoucí údy. Poněvadž byly obavy, že by nemohla přijmouti Tělo Páně, pravila: — Můj Bože, nemohla bych přijímati ještě jednou? Otče, modlete se! — Nato: Ach, nic se nebojme, jsem klidna. — Pomodlime se Confiteor za vás. — Ne, já sama se pomodlím . . . A po přijímání: Jak jsem šťastna . . . Otec jí vykládá o působení svátosti a možném uzdravení: — Kdyby to bylo k prospěchu tvé dcerušce? — Já ji zanechám něco lepšího místo sebe. — On mluví naléhavěji: — Má oběť je vykonána, já nechám svého andílka svým rodičům, kteří mě tak dobře vychovali . . . Chtěli odejmouti kříž. — Nechte mi jej, pravila, — je na něm můj Spasitel. Dal mi jej pan farář, a budu si ho vážit až do své poslední hodiny. Potom chtěla znovu poděkovati doktoru Cruveilhierovi: Velmi trpím a jsem tuze slabá . . . — Budeš se za nás, za naši dcerušku modliti, pravil jí manžel. Odpověděla: — Proste Boha, aby ji dal ctnosti, kterých se matce její nedostávalo. Karle, ty dáš můj obraz našemu andílkovi, až vyroste. — Ty jsi již u Boha, minil otec. — Modlete se za mne, abych se dostala do nebe, a tam se za vás budu modliti . . . A prosila kněze, aby se nepřestal modliti. Potom se loučila naposled: — Karle, polib mne naposledy, odnáším si tě v srdci. S Bohem, má drahá máti, jak vám děkuji za vaše vzácné starosti! S Bohem, můj dobrý otče, s Bohem, bratře Adolfe, s Bohem, důstojný pane, který mně pomáháte svými modlitbami, s Bohem! Ó Ježíši smiluj se nade mnou! . . . To byla její poslední slova a již jsou skrápěny slzami tělesné pozůstatky, které právě svatá duše opustila. Tu bylo viděti, jaká blaženost je ve smrti: *Beati mortui, qui in Domino moriuntur* — Blahoslavení, kteří v Pánu umírají! Ještě vzácné poučení: den, kdy kanou hojnější a trpčí slzy na po-

zůstatky milované bytosti, ten den je církvi pro její děti, přátele Boží, zván dnem narození. A proč? Protože umřít v Pánu, je tolik, jako zrodit se pro pravý život, pravou slávu, pravé štěstí. A věru, kdyby při zádušní mši před rakví, již obklopují příbuzní, přátelé, věřící, posel nebeský jim zvěstoval: Ten, kterého vy oplakáváte, jest v nebi — jak by se daly hned odstraniti smuteční čalouny! Jak svorně stoupaly by díky k Otci nebeskému! Jak by se slzy zármutku změnily v slzy radosti! Jak by každý

se svatou úctou libal rakev, která zavírá v sobě světce! Nebylo by nic dosti pěkného k ozdobení rakve a farnost by byla hrda, že má tak slavný hrob!

Nuže, toť jest v očích víry, co bylo připraveno věrným služebníkům Božím. Tesař Josef, rolník Isidor, pastýřka Germaine Cousinová dospěli tam, kam se nikdy nedostanou otroci světa, jimž bylo milejší skvíti se v jeho salonech, na jeho divadlech, na jeho slavnostech a v jeho shromážděních. (P. d.)

Marie Tesařova:

Neposkvrněné.

Tys čistá jako padlý sníh,
jež v zem se tiše snesl,
Syn Boží dřímál v loktech Tvých,
pak svět v ně s touhou klesl.

Tys čistá jako bystřina,
jež stříbrem z hory svítí,
Bůh s láskou Tebe vzpomíná,
chce z Tebe život vzíti.

Tys čistá jako hvězdy svít,
jež večer k nám se dívá,
u Tebe, Máti, nech nás dlít,
když v žití se nám stmívá.

Tys čistá jako slunka zář
jež oslňuje zraky,
když v smrti zbledne naše tvář,
nám zasvíť ještě taky.

Tys čistá jako bílý květ,
jenž z Boží vyšel dlaně,
ó přimluv se, by hříšný svět,
ctnost pěstil odhodlaně.

S. H. W.:

Hraběnka Svěčinová.

Napsal A. de Falloux.

(Část další)

Zatím však přátelé petrohradští vymohli na carovi odložení vykonání rozsudku. Času toho použila hraběnka k cestě do Ruska. Chtěla sama osobně hájiti u cara svého chotě. Na cestu vydala se večer dne 15. srpna r. 1834. Do Petrohradu stihla 19. září, ale teprve 16. listopadu dosáhla šťastného

výsledku svého neohroženého úsili. Leč její zdraví velmi utrpělo a proto na zpáteční cestu mohla pomyslet teprv v únoru. Mnoho přestála na této cestě severními kraji evropskými za doby krutých mrazů. Do Paříže vrátila se na Popeleční středě dne 4. března v 6 hodin ráno. Její koleska zastavila

se nejdříve před kaplí sv. Vincence z Pauly, by vzdala Bohu vroucí díky, a pak obdrževši popelec, pospíšila do svého drabého domu v ulici sv. Dominika. Sotva však vešla, klesla zemdlením a po tři měsíce kolísala se mezi životem a smrtí.

Leč i následující rok byl pro ni velmi bolestný. Zemřela její adoptivní dcera, hraběnka Nadina Ségurová d' Agnesseau a za několik měsíců i švagr, kníže Řehoř Gagarin. Nadina byla vždy slabého zdraví a již od mládí ohrožována krutou nemocí, které podlehl v květu svého života, kdy byla již matkou dvou malých dětí. Zemřela téměř náhle v lázních Pyrenejských, kde generál Svěčin chtěl ji právě navštívit. „V dlouho trvajících nemocích,“ píše hraběnka své přítelkyni Edlingové, „často přihodí se totiž, co při náhlé smrti, že totiž nejsme na ni připraveni; spoléháme obyčejně na drabně uplynulý čas a návyk se vyrovná naší nevědomosti. Stále přemítám, jak osladiti choti zármutky, jimiž stárí jeho tak těžce jest zkoušeno. Vidím, že moje péče o něho jest mu denně milejší, a že jeho dobrota a dokonalá tichost jsou složkami jeho velmi zaslužíle odvahy . . .“

Kníže Gagarin dlel té doby v Bavorsku jako ruský vyslanec. Jeho choť navštívila svou sestru, která však, jak sama praví, „v tajné předtuše“ nechtěla ji u sebe dlouho zdržovat. „Při návratu zastala chotě těžce nemocného. Viděla ihned, že není naděje; ubohý Řehoř zemřel již po šesti týdnech, tak plný ještě rozumu i silné vůle. Tato ztráta vleče za sebou celou spleť zmatku a utrpení. Car zachoval se k mé sestře velmi laskavě. K usidlení dáno jí několik měst na vybranou: Charkov, Moskva. Oděsa . . .“

za bydlíště kněžny Gagarinové vybrána posléze Moskva. Ohromná vzdálenost však znemožnila osobní styky obou sester. Nezbylo než se rozloučit, a toto rozloučení náleželo vždy k velikým zármutkům hraběnky Svěčinové.

V trpkých zkouškách utíkala se vždy víc a více k Bohu. Její zbožný život nabytl posléze rázu tak kajícího, o jakém neměly poněti ani osoby, které často k ní přicházely. S dovolením pařížského arcibiskupa byla si již dříve zařídila domácí kapli. Nová výzdoba této svatyně po návratu z trpké ruské cesty měla býti výrazem její hluboké vděčnosti k Bohu. Obětovala na to celé množství převrácených ruských brilliantů. Nádherné démanty, jimiž kdysi se skvěla na dvoře carevny Marie, věnovány na ozdobu podstavce stříbrné sochy Panny Marie. Nové práce vyzdobené žádaly nového posvěcení. Mgrde de Guélen, arcibiskup pařížský, který již prvně r. 1833 byl vysvětil tuto kapli a uložil v ní nejsv. Svátost, světil po druhé zdi i svato-stánek a sloužil tam první mši svatou dne 15. prosince r. 1835.

Leč i přes tuto velikou milost i přes časté choroby náležela hraběnka Svěčinová k nejhorlivějším osadníkům farního chrámu sv. Tomáše. Zřídka kdy scházela tam na ranní mši sv. Kromě toho bývala ještě na mši ve vlastní kapli, kde nejsv. oběť bývala sloužena v ony dny a hodiny, které vhodny byly jejím přátelům; s nimi ráda tam slavivala radostná i smutná výročí. Zvláště naplnila se malá kaple, kdykoli se naskytla příležitost, vyslechnouti povzbuzující slovo. Kázal tam na př. obnovitel řádu benediktinského Dom Guéranger, slavný kazatel dominikán P. Lacordaire i výtečný P. X. Ravignan T. J., sami to její milí a věrní přátelé. Mnozí přišli, by děkovali Bohu, že v útulné kapličce dostalo se jim prvního hnutí milosti Boží; k nim náleželi na př. hrabě Šuvalov, pozdější barnabita, a P. Gagarin, příbuzný hraběnčin, který zřeknuv se dráhy diplomatické, stal se katolíkem a vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova. Nejedna mladá dívka si přála, by tu požehnáno jejímu sňatku, a nejedna duše, jež tajně chtěla se vrátiti do lůna církve katolické, zvolila si ke sv. úkonu tuto krásnou svatyni.

Co se dělo v kapli, o tom se nevědělo v saloně. Hraběnka obávala se, by ke zbožnosti nepřimísila se marnivost neb okázalost. Nejednou za živé rozmluvy v saloně vstala některá z návštěvnic a nýmým pohledem dorozuměla se s hostitelkou; tato nepřerušujíc rozmluvy, vyňala z kapsy klíč a podala ji ho; byl to klíč od kaple. Tam na chvíli šla se pomodlit některá ze starých jejích přítelkyň, aneb duše, s kterou ji seznámila buď velká oběť neb velký zármutek. Sama spěchala tam v každé volné chvíli; byl to její obvyklý útulek. V písemné její pozůstalosti najdeme tu a tam několik řádek, které prozrazují, jakých rozkoší zakoušela u Pána Ježíše, skrytého v nejsv. Svátostioltární. Pročteme si aspoň, co praví o usebranosti a o modlitbě:

„Usebranost v hloubi duše jest druhým svatostánkem Božím; jest to oslabení všech vlivů vnějších, ne-li úplným od nich osvobozením. U těch, kdo nejsou spoutáni žádnou náklonností nežřízenou neb jiným otroctvím, jsou všechna hnutí rychlá a bystrá; celý pokrok závisí na mravní svobodě, jež poslušně a hbitě spěchá tam, kam volá Bůh.“

„Usebranost jest mocným prostředkem věrnosti, jest i jejím štěstím. Věrnost bdí, by zachovala si sebranost, kterou zmocňuje se svého pokladu. Usebranost jest soustředěním všech myšlenek a sil; ji vidíme všechny pravdy, ji pocítujeme všechny jich důsledky. „Usebeť se,“ praví křesťanský učitel svému učni, „a pak zlo bude pro tě méně možné a dobro snadnější.“

„Vypráhlosti, nejsou-li hroznou zkouškou světců, vyplývají téměř vždy z rozptýlenosti a z těžkopádnosti, jimiž pouštíme uzdu svému duchu a srdci. Vůle, jež nejde do hloubky, ale roztěvá se po povrchu, nemůže se jim ubránit; jen usebranost sbírá, co lehkomyslnost rozptýlila. Drobnohled v jedině rosné krůpěji ukazuje celý svět... Celý svět však rovněž jest

obsažen v jediném okamžiku prosté, hluboké a intimní usebranosti.“

Modlitba — toť nekonečnost. srdce, které vznáší se až k Tobě, ó Pane, rozumí všechném srdcím.

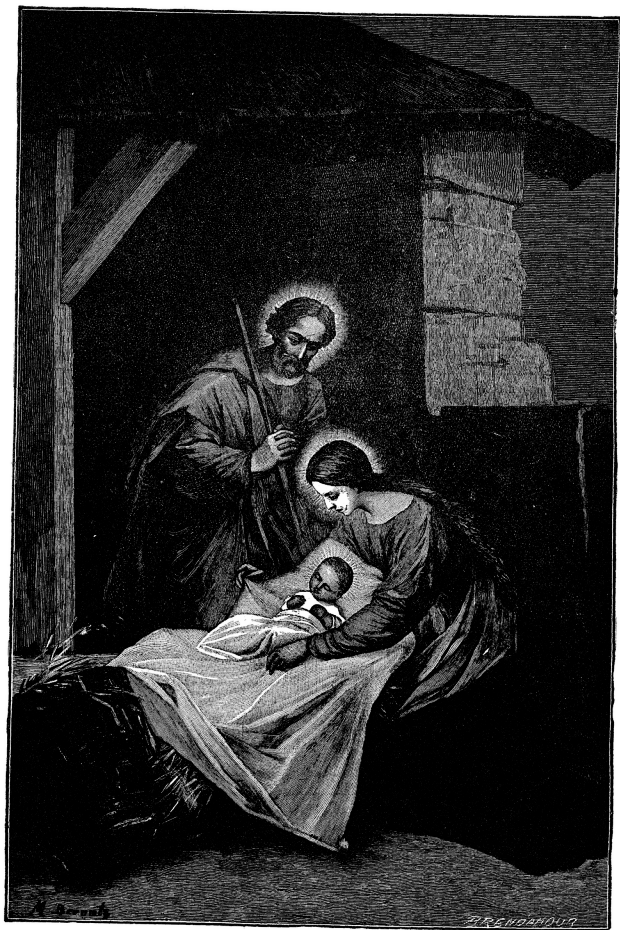
Modlitba — toť věčnost; zahrnuje všechny doby a časy. Modlitba — toť nesmírnost; zahrnuje všechna místa, všechny prostory. Vše, co jest, ó můj Bože, vše, co bylo, lidé všech krajů i všech dob, jich osud i štěstí, jich ctnost a láska, celá nekonečnost duší a srdcí odráží se v pokorné a vroucí modlitbě, jak zrcadli se blankyt nebes v neznámých vodách nepatrného potůčku.“

Ježíši, Bohu a člověku.

„Dobrý Ježíši, jsi Bůh a zároveň i člověk. Kéž obě Tvé přirozenosti, spojené a přece rozdílné, učiní nás předmětem Tvého dvojího milosrdenství. Jako Bůh zapomeň na naše urážky.“ Jako člověk vzpomeň si na naši bídu! Jako Bůh přitahuj a povznášej nás k sobě! Jako člověk krácej s námi po neschůdných cestách tohoto vyhnanství! Buď naším soudruhem v dnech dobrých i zlých! Ježíši, Ty naším Pánem, odpusť nám! Ježíši, Ty naším Přítelem, měj soucit s námi!“

Nelze mluvit o pokroku v životě křesťanském bez ustavičného zpytování svědomí. Slabé duše v tom se snad někdy vysilují a bloudí, duše upřímné a prosté tím se však očišťují a sílí. U hraběnky Svěčinové utlout jejího svědomí rovnal se síle její víry. Zpytování svědomí věnovala právě tolik času, jako modlitbě. V obavě, aby tato ustavičná práce nezůstala neplodnou, zaznamenávala si ji, jak činila s každým vážným předmětem. Ponětí o této práci podá několik hadříčků, které náhodou unikly zkáze.“

„Pišíc list, zmínila jsem se o jistém dopise řkouc, že právě došel, ač dostala jsem ho již před dvěma neb třemi dny. Příčina tohoto pokárání hodného nedostatku, přesné pravdi-

Narození Páně.

vosti záležela v tom, že přirozeněji podávala věc, o které jsem mluvila. Přízrůblovatí pravdu vlastním libůstkám neb potřebám, vždy jest chybou, byť i sebe slabší bylo světlo, v němž jsme se chyby dopustili.“

„Dvě nemilé a zdánlivě nepatrné příhody byly příčinou nových objevů ve vlastním nitru. Lampička, jež v mé kapli hoří před nejsv. Svátostí, zhasla v noci na Květnou neděli, a téže neděle zapomněla jsem si vyměnití mešní knihu za příručku sv. Týdne a proto nemohla jsem v kostele sledovati sv. obřady.“

„Nejdříve chci promluvit o lampě. Plane-li můj zápal pro něco na světě, jest to dojista nejsv. Svátost oltární. Co vytrpěla jsem již obavami, bych neurazila nekonečnou Velebnost Boha lásky, svého milovaného Hosta. Jak často mé ubohé srdce div se nerozpuklo, zmitáno jsouc city strachu a lásky! Ale nejednou rozhoduje u mně neobezřetnost; cítím jako srdce, které miluje, a jedním jako duch, který nemyslí. Kolikrát čistila jsem lampičku, kolikrát tam nalávala oleje, ač její knot nebyl ještě tak ohořelý! I onoho dne mi napadlo, že by mohla shasnout. Zdálo se mi však, že přeháním, že dojista vydrží lampa až do rána. Ale když ráno jsem viděla, že zhasia, sevřelo se mi srdce žalem. To vše zavini la nejasnost a zdlouhavost mých činností duševních. Jest tu něco více než nehoda: snáším příliš shovívavě kolísání svých myšlenek, a moje vůle nespěchá, by ve vhodné chvíli vykonala uložené dílo. Také jsem vždy i v tom, co miluji nejlépe; ovšem nemálo k tomu přispívají různé překážky a zármutky. Ale více než kdy

jindy třeba úsilně pracovat, by duše ovládla celou bytost, a poněvadž již není vnitřních bojů, musí se mohutností mravní cvičit ve hbité poslušnosti.“

„Příhoda se zapomenutou knížkou jest malým trestem a zkouškou. Kdybych v sobotu večer se byla pomodlila hodinky, jež připadají na svatvečer Květné neděle, byla by kniha zůstala na svém místě; kdyby má pozornost hned z rána se soustředila na význam tohoto dne, byla bych upozorněna na to, co jsem zapomněla. Jak málo jest nevinných! Kdybych lépe dovedla prohloubiti věci, které považuji za důležité, a lépe z nich dovedla vyvoditi potřebné důsledky, dojista bych sklízela lepší ovoce . . .“

Uvedeme ještě několik řádek, vržených jak by mimochodem mezi výkaz různých praktických objednávek; vztahují se bezpochyby na carský výnos, kterým se zapovídal ruským poddaným pobyt v cizině:

„V hrozný onen den, asi hodinu před přijímáním návštěv, byla jsem v kapli, kde mezi jiným modlila jsem se zvláště modlitbu před křížem; modlila jsem se jí s takým neobyčejným pohnutím, s takou zvláštní horlivostí, že odcházejíc zastavila jsem se na prahu a obrátivši se ke svato- stánku, řekla jsem s nevýslovnou láskou: „Můj Bože, ještě nikdy jsem se tak nemodlila . . .“ — Za hodinu na to tonula má duše v smrtelných úzkostech; když konečně jich chaosem vrátila se moje duše k oné modlitbě před svato stánkem, řekla jsem si: „To byla posila ke snášení této bolesti . . .“ (P. d.)

V záři spásy.

V záři spásy, v jejímž svitu
láska svatá hřeje,
z ní jak slunce ze blankytu
svatý kříž se skvěje.

Z jeho ramen zkrvavělých
svatá krev v svět kane,
z Kristových rtů rozechvělých
mluva lásky vane.

Jeho tělo samá rána
oběť z něho září,
hlava trním rozboďána,
svatý mír je v tváři.

V záři spásy, v kříže stínu
celý svět se skrývá,
naše Lásko, Boží Synu,
sviň nám, když se stmívá.

K Tvému kříži s důvěrností
srdce lidské pne se,
jemu s celou horoucností
cítí lásky nese.

Karel Kolísek:

Za Božským Spasitelem do Afriky.

(Dokončení.)

Doslov.

Proč jsme vlastně jeli tak daleko
za Svátostným Spasitelem, když Ho
máme také doma v každém chrámu
Páně?

Poněvadž jsme uposlechli hlasu sa-
mého svatého Otce Pia XI., který
sám určil Karthago za místo 30. svě-
tového eucharistického kongresu!

Jaký účel mají světové euchar.
kongresy, bylo již častěji uvedeno.
Jen zde opakuji, co napsal před prvním
svět. euchar. kongresem ve franc.
městě Lille r. 1881 tamní biskup
de Ségur:

„Jest zřejmo, že přítomná doba
směřuje k popření Ježíše Krista. Ze-
světačiti (zlaicisovati) lid, toť heslem
nepřátel Kristových. Prostředkem
k tomu pak má býti odstranění ná-
boženství ze srdcí lidských! Naším
úkolem jest, srdce lidská otevřítí, by
tam vstoupiti mohl Ježíš Kristus; a
toho se dosáhne pouze Nejsvětější
Svátostí!“ ... „A poněvadž zlo je

všeobecné, i kongresy, svolávané k ší-
ření úcty a lásky k Nejsvět. Svátosti
Oltářní, musejí býti všeobecné!“

Letos pak proto v Karthagu, po-
něvadž slavíme 1500. výročí smrti
velikého biskupa a sloupu katolické
církve — sv. Augustina, který jednak
delší dobu v Karthagu pobýval, jednak
jako biskup v nedalekém Hippu často
zde působil na mnoha církevních kon-
cilech a má jedinečné zásluhy o ka-
tolickou víru v severní Africe.

Jednak Karthago, slavné město éry
pohanské a křesťanské, jest sice nyní
němým, ale zato výmluvnějším pa-
mátkem tisíců svatých a světic
Božích: mučedníků a mučednic! Ne-
běží zde tak o slavnou přítomnost,
jako více o slavnější minulost kře-
stanství vykoupeného smrtí tisíců
svatých mučedníků a mučednic! Věru
— africký Řím!

A jaký mravní výsledek má tento
kongres? Jistě veliký duchovní! Jen
člověk, založený materialisticky a ne-
věrecky jej nemůže chápati ani viděti!

„Duch vane, kde chce!“ Je to Duch Svátý, který jistě rozničil sálavý plamen v srdcích kongresistů, plamen horoucí lásky ke Kristu a církvi sváté!

Jsem jist, že každý zbožný účastník se stal neochvějným apoštolem, neochvějnou apoštolkou Ježíše Krista — Krále Eucharistického! Pomněte jen! Přes 60.000 účastníků, tolikéž apoštolů a apoštolek ve všech pěti dílech světových! Ale ještě více! Miliony čtenářů nadšených zpráv o tomto kongresu bude rozšiřovati království Kristovo na zemi! Toť, řekl bych, hmatatelný výsledek mravní tohoto kongresu! A jaký proces čistný, tedy opět mravní, odehrál se snad v duších jiných tisíců!

My pak kongresisté z naší drahé vlasti můžeme býti právem hrdými, že i my jsme přispěli svojí velikou hřívnou, svými obětmi k mravnímu výsledku, tak velikému, i když nechapánému hmotari, jaký má tento světový kongres!

A ještě více: Naše národní sekce se svojí tabulkou „Československo“, „Tchécoslovaquie“, s naší národní trikolourou všude hlásala existenci našeho nového samostatného státu! Naše sekce byla také v onom ohromném průvodu eucharistickém v neděli 11. května stále aklamována; tleskali nám, naší účasti, naší existenci státní, naší národní československé hrdosti, — ony všechny tisíce účastníků!

Při tom dlužno povážiti, že tam byly zastoupeny všechny státy evropské a také přemnohé mimoevropské! Nuže, naše výprava do Karthaga má veliký význam i v ohledu národním a státním!

Není pak tento moment též kulturněmravním úspěchem naší účasti v Karthagu?

Myslím, že naši státní myslence jsme svojí účastí v Karthagu, tedy účastí náboženskou prospěli daleko více, než jinorodé rozličné zájezdy do ciziny, kde se naše republika reprezentuje snad jen při banketech a recepcích u velikých pánů, ale lid o ní ničeho neví!

Zde v Africe pak obeznámili jsme i ony veliké tisíce lidu s naším státem!

To všechno má veliký mravní význam a jest zároveň odpovědí, proč jsme jeli za Svátostným Spasitelem až do Afriky, do Karthaga!

Končím několika slokami kongresové písně:

„Z nás křesťanů všech zemí, tříd a
všeho věku
sem každý, mocný Bože, Tebe vzývat
spěl,
v zem karthaginskou svatých vděků,
již mučedníci krví svlažili svých těl ...

Ó Srdce, jemuž svět se denně
rouhá klatě,
jež za nás hříšné denně přetajemně
mřeš,
zda slyšíš lid, jenž lásce má Tě,
jak v hymnu lásky vkládá Ti své
srdce též? —

Svět celý měl by pro Tebe
mit jednu duši!
A hlasy našimi k Tvé slávě ve výši
Tě lidstvo vzývá, jak se sluší,
v Tvé Svátosti, ó lásky Králi,
Ježíši!

Refrén:

„Ó, buď nám v našem žití
silou
nám duši, tělo čisté chraň!
Bůh Živý pod hostií bílou,
všech statečných buď chléb
a zbraň!“

O misiích.

Listy z Rumunska.

(Část další.)

Večerní česká schůze byla četně navštívena a srdečně jsem byl od krajanů přijat i se zájmem vyslechnut. Po schůzi jsme se ještě dlouho radili sedíce v jídelně u pana Kratochvíla. Seděli jsme tam čtyři. Oba bratři Kratochvílové, paní Frici a já. Slečna Baba už spala, neboť paní Kratochvílová vychází z té zásady, že děti — a mezi děti počítá bez milosti ještě Babu — musejí jíti se slepicemi spát.

Noc byla tedy zase krátká a neklidná jako u člověka znaveného duševní práci, cestou a novými a novými smutnými dojmy. Vždyť ty konference posledních dnů mne poučily, že v těch horách plných zmiji u opuštěného stádece moci temnosti tajně a nenápadně prováděly své příšerné dílo. — Nastalo krásné páteční ráno. — Mám pátky rád. Pátky dle svých zkušeností považuji za šťastné dny a v pátky začínávám nejraději důležitá díla. — A důležité dílo, jež z důležitých příčin veřejnosti nesdělím, na mne čekala. Přenesme se přes tu propast mlčky. Oznámili mně, že na mne čeká pan N. z Gárniku.

Oslovil jsem jej radostně; tázaje se ho, je-li z rodiny spanem N. z Ujbanye, který mne vezl před šesti lety za mizerného počasí do Gárniku. Prý je už jen vzdálená rodina.

S panem N. jela malá až příliš švitořivá dceruška. Když mně pan N. mimochodem sdělil, že už do kostela nechodí, a to proto, že je v rozepři se „starsím bratrem“, uviděl jsem hned, kolik udeřilo. Měl patrně v úmyslu informovat mne o poměrech v Gárniku, ale mně pravil vnitřní hlas, abych poděkoval za informace člověku, jenž tvrdí, že se v neděli může jít pomodlit místo do kostela do pole nebo do lesa. Omluvil jsem se mu, že se

musím modliti breviář — těše se, že za misií bude vhodnější doba mu do duše promluvit.

Jeli jsme velkou rumunskou vesnicí Sikevici, kolem neúhledných rumunských domků bylo navěšených věnců z papriky, z oken hleděly na nás tváře zvědavé, tvářepráve vstávajících, i z notářového domu vykukovala asi „velkomožná paní“ notářka. Jeli jsme kolem rumunské „bisariky“ a fary — dlouhou ulicí. Dyně a rajska jablka v okénkách vyložená hlásala, že podzim pokročil. Na mou duši ulehla pochmurná podzimní nálada. Tušil jsem nepříjemnosti, jež na mne čekaly. — Už se schylovalo k desáté, když jsme opouštěli konečně krkolomné serpentiny strmých strání a blížili se ke Gárniku. Před školou stál mladý pan učitel Merhaut s několika sousedy a vítali mne srdečně. S kostelní věže rozezvučel se zvonek jediný, jenž jim zbyl po válce. Několik hlav vykukovalo zvědavě z ohrady před kostelem. Pan učitel zval, abych sestoupil do školy a si trochu odpočinul než začne mše svatá a kázání.

Maje na mysli, že přicházím mezi rozvaděné bratry a sestry, do osady, kde roku 1881 našli sousedé na lavici ve škole učitele s přeříznutým krkem, kde i po převratě začalo to po „bolševicku“, odkud učitel i notář museli utéci a věci jim byly dílem zničeny, dílem rozebrány, kde fara dvě leta stojí prázdná a poslední farář odešel za rozháraných poměrů — chtěl jsem zakotviti „na neutrální půdu“ a prohlásil jsem, že jako v Eibentalu tak i v Gárniku budu bydleti na opuštěné faře. — Myslil jsem si: na faru budou moci příslušníci obou stran a nikdo nevyposlouchá, co rokuju a na koho a co kdo žaluje. Mé prohlášení přijali všichni zaražen. Qbzvláště se roze-

smutněla matička pana učitele, která mu vedla domácnost. Sklopila smutně hlavu a mlčela. — Tak začala misie k jedenácté hodině za stísněné nálady. První pátek v měsíci a svátek sv. Františka z Assisi mi skýtal dosti látku ku kázání. V Gárníku jsem našel ve svatostánku monstranci i ciborium prázdné. Proměnil jsem sv. hostie a upozornil přítomné, že už zase v jejich kostele po tak dlouhé době sídlí Kniže pokoje, aby připravil cestu ke všeobecnému smíru a pokoji.

Po mši svatě mne vedl kostelník do fary. Farskou zahradu obdělával a bral z ní užitky. Za to opatroval farní budovu. Všude pusto a prázdno, v kuchyni hnízдили netopýři.

Kostelník mi domlouval, abych ve fare nebýval. Poukazoval na těžký ztuchlý vzduch. Museli by teprve z některého domu sem přinést nábytek. Ale stojím-li prý na svém, tedy poslechnou a vše zařídí dle mého přání.

Odházal jsem do školy k snídani, jež byla zároveň obědem, nerozhodnut a v rozpacích, co mám dělat.

Zábava při obědě rozhodla. Objevil jsem v mamince pana učitele takovou jemnou a šlechtinou, dlouholetým strádáním a bolem prohloubenou duši, že jsem rozhodně na konec prohlásil, že budu bydlet ve škole.

Maminka pana učitele pocházela z Gárnika. Vzala si mladého lesníka, s nímž žila v hlubokých Oravických lesích ve velmi šťastném manželství. Tři hodiny cesty měli k nejbližším lidským příbytkům, ale netoužili po žádné společnosti. Jejich tři děti, chlapečci, byli jejich celým světem. Jak dojemně líčila jejich společné pobožnosti před křížem v lese, jejich společné zábavy i společné práce! Válka zničila jejich pozemský ráj. V neblahé předtuše se loučil lesník. Děti jej provázely až k dráze, zavěsily se na něj, nechtěly jej pustiti do vlaku...

Ztratil se, do dneška je „nezvěstný“. Ubohá paní, poněvadž byl manžel „nezvěstný“ — nedostala pense i polžitky služebné jí odebrali — zůstala

v bidě a musela do služby. Dokud dostávala podporu, chodily její děti do gymnasia, když matka musela do služby, šli chlapečci k babičce do Gárníku. Jeden z nich vystudoval přece gymnasium a katolický ústav učitelský v Temešváru, druhý dva se naučili řemeslu a pracovali v Buku-rešti.

Pan učitel, její syn, byl též vzorem učitele i syna. A tak jsem v této společnosti prožil mnoho nezapomenutelných hodin.

Tyto dvě šlechtné duše mne naučily správně posouditi poměry opravdu nešťastného Gárníka. Vražda učitele pocházejícího z Čech, kterou nemohli garničti dlouho vymazat z paměti okolních vesnic a další nepokoje až do kvapného odjezdu posledního faráře, vše to tvoří látku k příšerné truchlohře a ukazuje rub života v zapadlých divokých roklích.

Do smrti zůstanu vděčným těmto dvěma dobrým bytostem, které vnesly světlo do temnot.

A účinek se dostavil. Celý můj čas byl věnován těmto v každém ohledu „opuštěným“. Kázání, zpovídání, příprava dětí k první sv. zpovědi a k prvnímu sv. přijímání, to vše vyplňovalo celičké dny mého pobytu. Vrchol činnosti vykazovala neděle. Od rána zpovídání a podávání sv. přijímání. K poledni teprve mše svatá. Po obědě svěcení křestní vody a křty. Pak oddavky, kázání pro rodiče, požehnání, kázání pro mládež a posléze večerní pobožnost a kázání pro všechny. Po této pobožnosti se přihnulo do školy mračno mužů. Asi dva z nich měli malého dráčka. Přihnuli si, jak jsem se později dověděl, „aby si troufali panu misionářovi vše říci.“

Nebylo toho třeba. Byl jsem o všech příšerných událostech v minulosti i přítomnosti dobře informován. Ulevilo se jim, když poznali, že už vše vím, a že přičítám vše ty hrozné, příšerné věci tomu, jenž obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by pohltit. Vždyť ty sluje hrozných roklí a pralesů hostily pověstné turecké a srbské

loupežníky a bandity a táhly se ty příšerné zkazky do přítomnosti.

V pondělí jsme se úplně i s panem učitelem věnovali dětem a odpoledne děti po svaté zpovědi s radostí sháněly rozmarýn a poslední květy. Chystaly se k prvnímu svatému přijímání. Tichá radost, která vanula školní budovou, byla kalena vzpomínkou, že je to už poslední den mého pobytu. Maminka pana učitele div neplakala. „Jak to bylo pěkné, každý den mše svatá, sv. přijímání, požehnání a kázání. A teď! Kdy zas uvidí českého kněze? Kdy uslyší české kázání?“ — Tak naříkala, a v tom na okno: buch, buch, buch! Uleknuti přiskočili jsme k oknu. „Je tu český misionář?“ zněl mužský hluboký hlas z tmy. „Ano,“ volám. „Kdo tam?“ „Klepáček, rychtář ze Svaté Heleny,

přijel jsem si pro velebného pána,“ znělo z venku.

„Pojďte, pane rychtáři dál,“ voláme všichni a pan učitel běží otevřít. „Prosim vás, panerychtáři,“ omlouvám se — já nemohu odejít, až budou děti po sv. přijímání.“

„No, to nic nedělá,“ uklidňoval mne pan rychtář. Já jsem přijel na noc, nebo máme dalekou cestu před sebou. — A měli jsme, měli! Ač jsme pospíchali, neb ve Sv. Heleně čekali na mne s pohřbem mládence od rána — přece jsme přijeli až v noci. Proto mládence za soumraku sami pochovali. — Umřel na tyfus ubohý hoch bez zaopatření — až nad jeho čerstvým rovem jsem se pomodlil.

A ta dlouhá cesta vedla přes lesy a rokliny a údolí čarovné krásy. Co tu přírodní krásy, hmotné i mravní bidy!

R Ů Z N É Z P R Á V Y.

Ruští bolševici zakázali oslavovat narození Kristovo. O chléb se bolševičtí kati v Rusku svému lidu postarati nedovedou, každý sebe menší odpor proti bolševické tyranii trestají zastřelením, tisíce ubohých lidí přehází z Ruska, ale rudí tyraní chtějí vyhladiti u lidu také jakékoliv příznání se k učení Kristovu, a proto zakázali oslavovati křesťanské Vánoce a v den 25. prosince se v Rusku ve všech továrnách pracovalo jako ve všední den. Svaz bezvěrců rozvíjí horlivou činnost. Na jeho žádost uspořádaly divadla, kluby a biografy o vánočních dnech protináboženská představení. Predsednictvo moskevského Sovětu zakázalo kácení a dovoz vánočních stromků a vyzvalo majitele obchodů, aby se zřekli prodeje ozdob na vánoční stromky. „Na všech moskevských kluzištích byly od 24. prosince do 8. ledna pořádány protivánoční karnevaly. O těchto dnech byla kluziště dekorována plakáty a hesly o socialistickém závodění, nových

volbách do sovětu atd. V parku „Kulturny“ byly projížky a karnevaly pořádány 24. a 25. prosince. Karnevalů se zúčastnil také svaz bezvěrců. Kooperativum bylo zakázáno prodávati ozdoby na vánoční stromky. Ve výkladních skříních obchodů se upravily protináboženské výstavy a žáci byli vyzýváni, aby šířili protináboženskou literaturu na venkově a ve městech. V běžeckém okrese je v proudu agitace pro „odevzdání církevních zvonů pro potřeby průmyslu“. V Kašině je pro 6000 obyvatelů 30 kostelů a 3 kláštery. Z těch bylo již zavřeno 16 kostelů. V jednom zavřeném kašinském chrámu byl zřízen klub a dále se tam ubytoval obvodní sověť svazu bezvěrců. V Běžecku samém bylo zavřeno 5 kostelů, z nichž část upravena jako sýpky pro nakoupené obilí a len a v části zařízení různé organizace. Mnoho zavřených kostelů na venkově se upravuje pro obilní skladiště, čítárny atd.

Dvě francouzské matky vyzneme-

nány. V těchto dnech byly vyznamenány rytířským řádem čestné legie dvě francouzské matky, jejichž početné rodiny jsou skutečně ojedinělou výjimkou. Paní Julotova v obci Malosmes u Auxerre porodila a vychovala patnáct dětí, jež jsou vesměs zdraví a dospěly už k stáří, které jim umožňuje pracovat na rodném statku. Všichni žijí dosud pod oteckou střechou a horlivě účastnily se letos polních prací. — Tuto matku předčí p. Bernardová v obci Santes. Ta porodila a vychovala devatenáct dětí, z nichž ještě 11 žije pod oteckou střechou. Ostatní se oženily nebo provdaly a jsou roztroušeny po různých místech

Francie. Dítka ty jsou nyní ve věku od osmi do třiceti šesti let. Všecky jsou zdravé. Osm provdaných, pokud se týče oženivších se, má celkem třicet dětí. Matka této velepočetné rodiny je nyní 56letá a provdala se v r. 1894 za ředitele cukrovaru v Santes, p. Bernarda. Už za války měla šestnáct dětí. Všech šestnáct dětí přečkalo válku ve zdraví. Po válce rozmnožila paní Bernardová rodinu ještě o tři dítka a sama těší se úplnému zdraví. Zprávou, že je vyznamenána „Čestnou legií“, byla hluboce pohnuta až k slzám. Slavnostnímu udělení řádu přítomno bude všech 19 dětí a třicet vnuků, celkem 49 osob.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsi. Srdcem svým Bohu chválu jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje (ic), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za díkůčinění za milosti 50letého jubilea sv. Otce Pia XI. a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učni, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry byli shromážděni, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modlitba za sv. Otce Pia XI.

Úmysl v lednu 1931: **Spása Ruska a jeho mládeže.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Díky za kněžské jubileum sv. Otce. (Hlavní úmysl.) — Přijď Pane! (Báseň.) — Panna Maria putuje do Betlema. — Proba. (Báseň.) — Pán s vámi! — Neposkvrněná. (Báseň.) — Hraběnka Svěčinová. — Narození Páně. (Obrázek.) — V září spásy. (Báseň.) — Za Božským Spasitelem do Afriky. — O misiích. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská

Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Úmysly apoštolátu modlitby.

V prosinci vzdejme díky za 50leté kněžské jubileum sv. Otce.
(Ustanoven a žehnán Jeho svatostí, papežem.)

1. P. Sv. Ondřeje, ap. P. - (62.) Apoštolát modlitby. Dikůčinění za jubileum. Odvrácení zlého. Úcta a láska k sv. kříži. Bohoslovné ústavy. Dorost.
2. Ú. Sv. Bibiany, p. m. (363.) - Vděčnost k Bohu za milosti obdržené. Přemáhání sebe. Studující mládež. Katolická Omladina. Duchovní cvičení. Kněz.
3. St. Sv. Františka Xav. (1522.) - Za misie v Číně a Japonsku. Tovaryšstvo Ježíšovo. Papežský ústav misijní. Pronásledování křesťanů na Rusi.
4. Č. Sv. Barbory, p. m. (236.) - Horlivé vyznání víry. Katolická akce. Za šťastnou hodinu smrti. Horníci. Dar kajivosti. Křesť. duch v našem vojsku.
5. P. Sv. Petra Chrysol., bisk. a uč. cirk. (450.) - I. pátek v měs. Pobožnost k bož. Srdci P. Horliví kazatelé. Dar výmluvnosti. Nemocní a umírající. † kněz.
6. S. Sv. Mikuláše, bisk. (327.) - Dobrodinci chudiny. Péče o chudé vdovy a sirotky. Péče o nejubožejší ze všech. Ochrana mládeže. Duše v očisti.
7. Neděle 2. adventní. Sv. Ambrože, bisk. a uč. cirk. (397.) - Naše velepastýři. Obrácení hříšníků. Horlivé kněžstvo. Povolání k duch. stavu. Zemřelí kněz.
8. P. Neposkvrněného početí P. Marie. - Zasvěcení se P. Marii. Obrana křesťanské slibu. Bratrstva růžen. Družiny mariánské. Ochrana nevinnosti.
9. Ú. Sv. Petra Kanisia, kn. (1570.) - Náboženství ve školách. Katecheti. Dar bázně Boží. Katol. spisovatelé. Zvelebení služeb Božích. Zemřelí rodiče.
10. St. Sv. Eulalie, p. m. (340.) - Časté sv. přijímání. Odvrácení pohoršení. Za skryté nepřátele. Ženské kláštery. Ošetřování slabomyslných.
11. Č. Sv. Damasa, pap. (384.) - Sv. Otec Pius XI. Díky za milosti jubilea. Zamezení pomluv a nactiutrhání. Přemáhání nestoudné módy.
12. P. Sv. Ottilie; abat. (720.) - Ústavyslepých. Povolání do ženského kláštera. Zbožné výchování mládeže. Odevzdanost do vůle Boží.
13. S. Sv. Lucie, p. m. (304.) - Křesť. statečnost. Šťastná hodinka smrti. Sebezápor. Křesť. štědrost. Dar čistoty srdce. Pokora a trpělivost. Zemřelí rodiče.
14. Neděle 3. adventní. Sv. Dominika de Silos, opata (1074.) - Představení. Láska mezi sodály. Příprava na duch. vánoce. Dobré přijetí sv. svátostí.
15. P. Sv. Irene, bisk. m. (202.) - Smíření národů. Trpělivost v povolání. Obrácení příbuzných. Přemáhání vlažnosti. Snaha o misii v Bulharsku.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, z a dikůčinění za milosti 50letého jubilea sv. Otce Pia XI. a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852. Sv. Josefe, vzore a patronu titelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modlitba za sv. Otce Pia XI.

Úmysl v lednu 1931: Spása Ruska a jeho mládeže.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

16. Ú. Sv. Adély, vdovy. (999.) - Ujímání se opuštěných. Odstranění vlažnosti v rodinách. Dobré a zbožné matky. Unionisté. Dar živé víry. Skromnost.
17. St. Sv. Lazara, bisk. (75.) - Obrození lidu skrze Krista. Zamezení hříchů. Časté sv. přijímání. Duše nejbližší vysvobození. Katol. studující. † kněží.
18. Č. Očekávání porodu P. Marie. - Záchrana mládeže. Příprava na nižší svěcení. Náboženský život ve spolcích. Dar horlivosti v dobrém. Svornost v rodinách.
19. P. Sv. Nemesia, m. (250.) - Mír a pokoj mezi národy. Dar zdraví. Úcta ke kněžím. Svornost v obcích. Trpělivost k chybám bližního. Dar poslušnosti. † bratři.
20. S. Sv. Petra Klavera, mis. (1654.) - Katol. misie mezi černochoy v Africe. Dobré použití času. Pokorná modlitba. Stálost v dobrém. Boj proti vlažnosti.
21. Neděle 4. adventní. Sv. Tomáše, apošt. P. (73.) - Obrácení nevěrečů. Úcta a láska k představeným. Dar mlčenlivosti. Za naše nepřátele. Dobrotivost.
22. P. Sv. Servula, žebr. (570.) - Trpělivost v chudobě a nouzi. Povolání ke stavu kněžskému. Příprava na příchod Páně. Sebeobětování. Ošetřování chudých.
23. Ú. Sv. Viktorie, p. m. (253.) Vítězství sv. církve nad nepřátely. Vzbuzení nových příznivců. Návrat odpadlíků. Apoštolát modlitby. Misie mezi pohany.
24. St. Adama a Evy, prarodičů. - Dar kajenosti. Zachování postu. Očista duše. Trpělivost v pronásledování. Příprava na Hod Boží vánoční. Snahy unie.
25. Č. Narození Páně. Vděčnost za nesmírnou lásku Boží. Zbožnost v rodinách. Mír a pokoj Spasitele v srdcích. Láska k svátostnému Kristu. Mládež.
26. P. Sv. Štěpána, prvomuč. - Láska k nepřítelům. Přemáhání pokoření. Úcta k domu Božímu. Návrat rozkolníků k církvi sv. Naše znovuzrození.
27. S. Sv. Jana, apošt. P. (101.) - Zadostčinění bož. Srdci P. Vytřvalost v životě duch. Láska ke kříži. Povolání ke stavu řehol. Pokoj lidem dobré vůle. Kněz.
28. Neděle po narození P. - Sv. Mláďátek. Nevinné děti. Dobročinné spolky. Křesť. charita. Mariánské družiny. Čekatelé kněžství. Láska k bližnímu.
29. P. Sv. Tomáše, bisk. m. (1170.) - Obrácení Anglie na viru katol. Náprava pohoršení. Odevzdanost do vůle Boží. Obětavost a poslušnost. Duše v očistci.
30. Ú. Sv. Davida, krále. - Šíření katolických časopisů a knih. Pilné střežení smyslů. Katolici v Anglii. Ubohá Rus. Zemřeli v tomto roce. Zemřeli rodiče.
31. St. Sv. Silvestra, pap. (335.) - Sv. Otce Pius XI. Vděčnost za všechna dobrodíní. Živí a † členové bratrstva bož. Srdce P. a Apoštolátu modlitby. † spolubratři.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsí vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe neméně částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všelike úmysly a myšlenky, všelike city a žádosti, všelike skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za dikůčinění za milosti 50letého jubilea sv. Otce Pia XI. a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. Pokaždě odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky plnomocné. (Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.) Sv. Josefe, vzore a patronu ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčínec a jeden pastýř.

Heslo apoštolské: Modlitba za sv. Otce Pia XI.

Úmysl v lednu 1931: **Spása Ruska a jeho mládeže.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

Neue Novene zu Ehren Unserer lieben Frau von Lourdes für Kranke. Cena Kč 2.—.

O přípravě a přijímání svátosti břimování. Cena 50 hal.

Pobožnost májová, podle původní konané v Lurdech. Cena 50 hal.

Rejzek Antonín, **Nábožné hovory o účtě Božského Srdce Páně.** Cena Kč 2.—.

Sv. Alois z Gonzagy, **Spisek o andělich.** Cena Kč 1.—.

Springer Em., **O Salutaris Hestia.** Eucharistie, cíl a střed kněž. činnosti. Cena Kč 1.50.

Stolz Alban, **Knížčka růžencová.** Cena 60 hal.

Svátostný Spasitel. Poučení a příprava ke sv. zpovědi a přijímání pro mládež školní a dospělejší. Cena Kč 5.—.

Tagliaferro Jan, **U stolu Páně.** Biblické úvahy k sv. přijímání. Cena Kč 3.—.

Tagliaferro, **Božská Prozetelnost.** Cena Kč 1.—.

Tomáš Kempenský, **Zlatá kniha o následování Krista.** Cena Kč 10 —.

Vojáček Meth., **O častém sv. přijímání a o časté sv. zpovědi.** Cena Kč 3.—.

Wilhelm Bonavent., **Život sv. Antonína Paduáského.** Cena Kč —

Zápisní knížka pro bratrstvo Nejsv. Srdce Ježíšova. Cena Kč —.3.50.

Kázání.

Dvorecký Jan, **Kříž Kristův čili rudý prapor socialismu.** Třicet májových kázání o sociální otázce. Cena Kč 3.—.

Fabr M., **Sváteční kázání.** Cena Kč 6.—.

Geissler B., **Perly posvátného řečnictví, díl VI.** Kázání na Boží hod svatodušní, slavnost nejsvětější Trojice a Božího Těla. Cena Kč 8.—.

Geissler B., **Perly posvátného řečnictví, díl VII.** Kázání na neděle po sv. Duchu až devátá, slavnost Nejsv. Srdce Páně, Petra a Pavla atd. Cena Kč 12.—.

Herzog Fr., **Láska za lásku.** Postní kázání. Cena Kč 2.—.

Herzog Fr., **Marnotratný syn.** Sedmero postních řečí. Cena Kč 2.—.

Herzog Fr., **Závět Pána našeho Ježíše Krista** čili sedm posledních slov Jeho na kříži. Cena Kč 2.—.

Herzog Fr., **Zpět ke Kristu Ježíši.** Sedmero postních řečí. Cena Kč 2.—.

Herzig J., **Májová pobožnost.** 32 rozjímání. Cena Kč 4.—.

Janovský Fr., **Pán Ježíš na hoře Kalvarii.** Šestero postních kázání. Cena Kč 2.—.

Janovský Fr., **Hvězda jitřní.** Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 3.—.

Janovský Fr., **Immaculata.** Sváteční kázání Mariánská. Cena Kč 2.—.

Janovský Fr., **Paraklytus,** kázání na dobu svatodušní. Cena Kč 5.—.

Janovský Fr., **Slovo Boží na neděle a svátky, díl III.,** doba svatodušní. Cena Kč 6.—.

Ježek J., **Petr hřešící a kající.** Šestero postních řečí. Cena Kč 1.—.

Jirásko, **Obrazy z umučení Páně,** kázání na Velký pátek. Cena Kč 2.—.

Klíma Fr., **U stolu Kristova,** postní kázání. Cena Kč 2.—.

Kolísek Fr., **Kázání postní o tajemstvích bolestného růžence a o pohřbu Páně.** Cena Kč 2.—.

Kolísek Fr., **Kázání postní o umučení Páně.** Cena Kč 2.—.

Kubíček Václav, **Na břehu věčnosti.** Cena Kč 2.—.

Neuschl Rob., **Kázání postní, cyklus III.** Christologická. Cena Kč 3.—.

Kolísek L., **Zdrávas Maria!** 31 rozjímání na počest Bl. P. Marie. Cena Kč 2.—.

Kupka Jos., **Kázání a homilie na neděle a svátky církevního roku.** Cena Kč 35.—.

Markrab Klement, **Kázání na všechny neděle a zasvěcené svátky církevního roku.** Cena Kč 12.—.

Pobožnost k Božskému Srdci Pána Ježíše. Cena Kč 50.—.

Památky postních pátků, patero exhort postních. Cena Kč 1.—.

Podhajský Stan., **Cesta kříže — cesta života.** 7 postních promluv. Cena Kč 2.—.

Hudebníny a koledy:

Marhula Ed., **Tě, Bože, chválíme.** (Te Deum.) Smíšený sbor s průvodem varhan. Cena Kč 4.—.

Musil, **Koleda.** Eáseň od VI. Šťastného pro trojhlasý ženský sbor s průvodem harmonia nebo piana. Cena Kč 2.—.

— **O Vánocích.** Pro dvojhlasý dětský sbor s průvodem piana. Cena Kč 2.—.

— **Šest koled.** Pro tříhlasý ženský sbor s průvodem harmonia (piana). Cena Kč 4.—.

— **U jeslíček** s českým a německým textem. Vánoční kantáta na slova Vlad. Šťastného. Partitura Kč 5.—.

— **Vánoční směs II.** Pro tříhlasý ženský sbor s průvodem piana. Cena Kč 3.—.

— **Vánoční směs III.** Pro trojhlasý dětský sbor s průvodem fortepiana. Cena Kč 4.—.

Pátek Bernard, **Vánoční koleda svatě Otílie.** Smíšený sbor s průvodem varhan neb harmonia. Cena Kč 4.—.

— **Vánoční píseň.** Pro dva soprány, alt a tenor s průvodem harmonia. Cena Kč 3.—.

— **Vánoční píseň k pozhnání.** Pro smíšený sbor s průvodem varhan. Cena Kč 3.—.

Sec T., **Vánoční koledy.** Cena Kč 5.—.

Urbánková Ida, **Kytice písní pro mládež.** Upraveno z lidových a národních písní moravských, slovenských a českých pro jeden, dva i tři hlasy.

Sešit 1. **Ukolébavky, koledy a modlitby.** Cena Kč 3.—.

Vlk Alois, **Narodil se Kristus Pán.** Vánoční smíšený sbor. Partitura Kč 4.—, 4 hlasy Kč 8.—.

Vícha L., **Šest písní Mariánských a Pangelingua k pobožnostem májovým** pro dva ženské hlasy s průvodem varhan. Cena Kč 5.—.

Zítka Ferd., **100 vánočních písní a koled.** Pro jeden, dva a více hlasů. Cena Kč 10.—.

Dívala:

Americká nadílka sv. Mikuláše. Venkovský obraz o 5 jednáních. Napsal Jos. Pavlovický. (9 m., 8. ž.; náves, venkovská světnice, pokraj lesa.) Cena Kč 8.—.

Bůh — láska v jeslíčkách. Vánoční hra se zpěvy o 5 jednáních s předehtrou. (13 m., 6 ž.; krajina, světnice, strom vánoční.) Cena Kč 3.—.

Hry jeslíčkové a tříkrálové. Fr. Klinkáč. Díl I. 50 h, díl II. 50 h. (Deklamace.)

Kristus Pán narodil se nám. Hra o 3 dějstvích se živým obrazem a zpěvy. A. Svoboda. (3 m., 5 ž.; prostá světnička, pastviny.) Cena Kč 1.—.

Pašeráci. Vánoční hra o 3 jednáních pro mládež. Boh. Bouška. (13 muž. 5 žen.; chudobná světnice, les.) II. vydání. Cena Kč 5.—.

Pokoj lidem dobré vůle. Vánoční obr. o 3 jedn. Napsal A. S. Pošumavský. (1 muž. 1 žen. 7 d.; světnice, zahrada nebo les.) Cena Kč 3.—.

Splnění touhy čili příchod Messiáše. Pět biblických obrazů s předehtrou a vánočními zpěvy. Upravil Fr. Josafat. (18 muž., 4 žen.; poušť, Betlem a Jeruzalem.) Cena Kč 5.—.

Šťedý večer opuštěného dítky. A. Svoboda. Obraz o 2 jednáních. (1 muž. 2 žen., 4 dět.; kříž v poli.) II. vydání. Cena Kč 3.—.

Tři mikulášské hry. Fr. H. Bukovec. Cena Kč 5.—.

U jeslíček. Vánoční deklamace pro děti. Jakub Pavelka. Cena Kč 2.—.

Vánoční deklamace pro děti. A. Svoboda. Cena Kč 4.—.

Vánoce ve strážním domku. Vánoční hra o 2 jednáních. Dle A. Hakla napsal A. Brousil. (7 muž., 1 žen., 3 dět.; čekárna, jednoduchá světnice.) Cena Kč 3.—.

Tiskem a svým nákl. vydává Občanská tiskárna v Brně. — Za redakci odpovídá Theodor Pavlík.

Dle výnosu Ředit. pošty a telegrafů v Brně, čís. 44.382/VI. ze dne 3/6. 1922 je povoleno používání známek novinových pro časopis: „Škola Božského Srdce Páně“.